DAVID LAGERCRANTZ

Continuarea seriei Millennium
de ***Stieg Larsson***

prizonieră în pânza de păianjen

millennium 4

TREI

FICTION CONNECTION

virtual-project.eu

David Lagercrantz

Prizonieră în pânza de păianjen

Millennium 4

Continuarea seriei
Millennium de Stieg Larsson

Traducere din suedeză şi note de Raluca Lungu

V.1.0

virtual-project.eu

Editura Trei, 2015

Prolog

Dimineaţa devreme, în urmă cu un an

Această poveste începe cu un vis. Unul delocspecial de data asta. Vedem doar un pumn care loveşte ritmic şi neîntrerupt salteaua patului din vechea cameră din Lundagatan.

Cu toate astea, visul o face pe Lisbeth Salander să se ridice din pat înainte să se lumineze de ziuă. Apoi se aşază la calculator şi începe urmărirea.

PARTEA ÎNTÂI
OCHIUL CARE VEGHEAZĂ
1–21 noiembrie

NSA, Naţional Security Agency, este o agenţie federală americană aflată în subordinea Ministerului Apărării. Sediul ei se află în Fort Meade, Maryland, lângă autostrada Patuxent.

Încă de la înfiinţare, în 1952, NSA interceptează informaţii electronice – în ziua de azi, cea mai mare parte a activităţii vizează traficul de internet şi convorbirile telefonice. Încetul cu încetul, autoritatea agenţiei a crescut, ajungând să monitorizeze douăzeci de miliarde de convorbiri şi mesaje electronice zilnic.

1

Începutul lui noiembrie

Frans Balder se considerase dintotdeauna un tată deplorabil.

Deşi August împlinise deja opt ani, nu încercase niciodată să-şi asume responsabilitatea de părinte şi nici nu putea spune că începuse să-i surâdă ideea între timp. Cu toate astea, aşa cum înţelegea el lucrurile, era de datoria lui să acţioneze. Băiatul n-o ducea deloc bine în casa fostei soţii şi a nenorocitului ei de logodnic, Lasse Westman.

Aşadar, Frans Balder îşi dăduse demisia de la compania din Silicon Valley şi zburase acasă, unde aştepta în stare de şoc un taxi pe aeroportul din Arlanda. Era o vreme mizerabilă. Ploaia şi vijelia îi biciuiau obrajii şi se întrebă pentru a suta oară dacă făcea într-adevăr ce trebuia.

Dintre toţi tembelii egoişti din lume, tocmai el avea să devină tată cu normă întreagă. O nebunie, ce mai. La fel de bine-ar fi putut lucra la Zoo. Nu ştia absolut nimic despre copii, mai nimic despre viaţă în general şi, ceea ce era cu adevărat remarcabil, nimeni nu-l rugase să facă nimic. Nici mama băiatului, nici bunica maternă nu-l sunaseră să se roage de el şi să-i spună să-şi asume responsabilitatea.

Fusese alegerea lui, iar acum plănuia ca, în ciuda unei decizii vechi privind încredinţarea custodiei şi fără vreun avertisment, să dea buzna în viaţa fostei sale soţii şi să-şi ia băiatul acasă. Sigur aveau să sară scântei. Şi cu siguranţă avea să şi-o ia pe coajă de la afurisitul de Lasse Westman. Totuşi, asta era situaţia, aşa că Frans sări într-un taxi condus de o şoferiţă care mesteca gumă cu frenezie şi avea chef de taclale. Nu îl prinsese într-una dintre zilele lui bune. Lui Frans Balder nu-i prea ardea de vorbit.

Stătea rezemat pe bancheta din spate şi se gândea la fiul său şi la tot ce se întâmplase în ultimele câteva zile. August nu era singurul motiv pentru care plecase de la Solifon.

Întreaga lui viaţă atârna de un fir de păr şi se întrebă dacă era într-adevăr în stare s-o scoată la capăt. În drum spre Vasastan, simţi cum îi îngheaţă brusc sângele în vine şi îşi înăbuşi impulsul de a lăsa totul baltă. Nu mai putea da înapoi.

Coborî din taxi pe Torsgatan şi plăti, după care îşi lăsă bagajul în faţa intrării şi luă cu el pe scări doar geanta goală de voiaj imprimată cu harta colorată a lumii, pe care o cumpărase din Aeroportul Internaţional San Francisco. Se opri apoi gâfâind în faţa uşii, închise ochii şi-şi imagină toate scenele posibile, de la ceartă până la un scandal de proporţii, gândindu-se că, de fapt, cine i-ar fi putut învinui pe cei doi? Nimeni nu apare din senin şi smulge copilul din confortul căminului său, cu atât mai puţin un tată care până în acel moment nu făcuse decât să pună bani într-un cont bancar. Înţelegea însă că era o situaţie-limită, aşa că trase aer în piept şi sună la uşă, chiar dacă mai degrabă şi-ar fi dorit să o ia la goană.

La început, nu răspunse nimeni. Apoi, uşa se deschise şi Lasse Westman apăru în prag cu ochii lui de un albastru intens, pieptul masiv şi labele imense, făcute parcă să aducă numai nenorocire, dar care-i aduceau în schimb nenumărate roluri de *bad guy* în filme, deşi niciunul dintre ele – Frans Balder era convins de asta – nu era la fel de fioros ca acela pe care-l juca zi de zi.

— Măi, să fie! exclamă Lasse Westman. Nu-i rău. Geniul a venit în vizită.

— Am venit să-l iau pe August, spuse Frans.

— Ce?

— Vreau să-l iau la mine, Lars.

— Cred că glumeşti.

— Nu-mi arde deloc de glume, începu Frans tocmai când fosta lui soţie, Hanna, apăru brusc dintr-o cameră de undeva din stânga.

Cu siguranţă nu mai era la fel de frumoasă ca pe vremuri. Se întâmplaseră prea multe nenorociri şi probabil fumase şi băuse prea mult. Totuşi simţi un val neaşteptat

de afecţiune, mai ales când observă că avea o vânătaie pe gât şi că părea să vrea să-l salute, în ciuda situaţiei, deşi nu îndrăznea să deschidă gura.

— Cum de te-a lovit interesul, aşa, deodată? întrebă Lasse Westman.

— Pentru că s-a umplut paharul. August are nevoie de un cămin în care să se simtă protejat.

— Şi-o să-i dai tu aşa ceva, Roboţel? De unde şi până unde te-ai lăsat de holbat la monitoare?

— M-am schimbat, spuse Frans, simţindu-se jalnic şi nu doar pentru că nu era convins deloc de asta.

Simţi cum îl trece un fior atunci când Lasse Westman făcu un pas spre el, mare şi furios. Era însă dureros de limpede că nu avea cum să-i facă faţă dementului, dacăurma să-l atace şi că întregul plan era eronat de la cap la coadă. Însă, curios lucru, nu se ajunse nici la pumni, nici la vorbe grele, ci la un zâmbet grav şi exclamaţia:

— Dar asta-i minunat!

— Ce vrei să spui?

— Că era şi timpul. Nu-i aşa, Hanna? În sfârşit se simte şi domnul Cap-în-Nori responsabil. Bravo, bravo! continuă Lasse Westman şi bătu teatral din palme.

Însă ceea ce-l îngrozi cel mai tare pe Frans Balder fu cât de repede i-l dădură pe băiat.

Fără să protesteze prea mult, îl lăsară să-l ia cu el pe puşti. Probabil că August era doar o povară pentru ei. Nu era un gând uşor de acceptat. Hanna îi aruncă lui Frans câteva priviri în care nu se citea nimic. Îi tremurau mâinile şi avea maxilarul încleştat, însă abia dacă-i puse vreo întrebare. Ar fi trebuit să-l chestioneze în cele mai mici detalii, să vină cu o grămadă de pretenţii şi să se îngrijoreze că băiatul avea să-şi iasă din ritm. Femeia spuse doar:

— Eşti sigur că asta vrei? O să te descurci?

— Sunt sigur, spuse el şi intră în camera lui August, unde îl văzu pentru prima oară în anul care trecuse şi se ruşină.

Cum putuse să abandoneze aşa un băieţel? Era atât de

frumos şi special, cu părul lui cârlionţat şi des, corpul subţirel şi privirea serioasă şi albastră, concentrându-se să facă un puzzle uriaş. Întreaga lui făptură părea să spună „nu mă deranja”, aşa că Frans se apropie încetişor de el, de parcă ar fi fost o creatură ciudată şi imprevizibilă.

Reuşi totuşi să-i distragă atenţia băiatului, să-l convingă să-l apuce de mână şi să-l urmeze pe coridor. N-avea să uite niciodată acel moment. Oare ce gândea August? Ce credea? Nu se uita nici în sus, înspre tatăl lui, nici spre mamă şi ignora, evident, toate gesturile şi vorbele de bun-rămas. Frans dispăru cu el în lift. Mai simplu nici că se putea.

August suferea de autism. Probabil că avea şi un handicap mintal sever, deşi nu primiseră niciun răspuns definitiv în această privinţă şi nici n-ai fi zis că are dacă îl vedeai de departe. Cu chipul lui angelic şi privirea concentrată, avea un aer solemn de detaşare sau cel puţin părea că nu găseşte de cuviinţă să dea nici doi bani pe lumea din jur. Însă la o privire mai atentă, vedeai umbra din privirea lui. Băiatul nu scosese o vorbuliţă în toată viaţa lui.

Aşadar, înşelase aşteptările tuturor încă de pe vremea când avea doi ani. Pe atunci, doctorii spuneau că August făcea probabil parte din acea minoritate a copiilor suferinzi de autism cărora nu le sunt afectate abilităţile intelectuale şi că, dacă avea să facă terapie comportamentală în regim intensiv, avea şanse destul de bune să progreseze, în ciuda situaţiei. Dar nimic nu se întâmplase aşa cum îşi doreau şi, ca să fie sincer, Frans Balder nu avea habar ce se alesese de toate acele programe de asistenţă şi sprijin şi nici de educaţia băiatului. Frans trăia în lumea lui şi plecase în Statele Unite, intrând în conflict cu toţi şi cu toate.

Fusese un idiot, dar acum urma să-şi achite datoria având grijă de fiul lui şi dându-i tot ce avea mai bun. Comandă jurnale medicale, sună specialişti şi pedagogi şi încetul cu încetul îşi dădu seama că toţi banii pe care îi trimisese de-a lungul timpului nu ajunseseră la August, ci

fuseseră daţi altcuiva, cel mai probabil lui Lasse Westman, ca să-i acopere cheltuielile nesăbuite şi datoriile de la jocurile de noroc. Băiatul fusese lăsat să plutească în derivă, să devină închistat în tiparele sale comportamentale şi probabil suferise lucruri şi mai rele de-atât – acesta era încă unul dintre motivele pentru care Frans se întorsese acasă.

Un psiholog îl sunase şi-şi exprimase îngrijorarea cu privire la nişte vânătăi misterioase de pe corpul băiatului, semne pe care le văzuse şi Frans. Îi acopereau braţele, picioarele, pieptul şi umerii. Din ce spunea Hanna, se datorau crizelor de care suferea băiatul, momente în care se balansa violent înainte şi înapoi şi într-adevăr, cu o zi înainte, Frans fusese martorul unei crize care îl băgase în sperieţi. Dar tot nu se potrivea cu vânătăile, îşi zicea el.

Exista suspiciunea de abuz, aşa că bărbatul ceru ajutorul unui medic generalist şi al unui detectiv particular şi, chiar dacă aceştia nu-i putură confirma întru totul suspiciunile, se indignă din ce în ce mai tare şi scrise o serie de scrisori şi rapoarte. Frans aproape că uitase de prezenţa băiatului. Îşi dădu seama că era uşor să uite de el. August stătea cel mai adesea pe covor, în camera pe care Frans i-o aranjase în vila din Saltsjöbaden, cu ferestre ce dădeau spre lac şi făcea puzzle-uri imposibil de grele, cu sute de piese pe care le ordona ca un expert, doar ca să le împrăştie din nou şi să o ia de la capăt.

La început, Frans îl privea fascinat. Era ca şi cum ar fi urmărit un mare artist la lucru şi uneori îşi făcea iluzii că băiatul avea oricând să ridice privirea înspre el şi să-i spună ceva foarte matur pentru vârsta lui. Însă August nu zicea nimic, iar atunci când ridica privirea din puzzle, şi-o rotea rapid către fereastră şi către lumina soarelui care se reflecta în apa lacului. În cele din urmă, Frans îl lăsă în pace. August ajunse să stea mai mult singur. Frans nu-lscotea afară decât rareori şi atunci doar până în grădină.

Legal vorbind, nu avea permisiunea să-l ia în grijă pe băiat şi nu voia să rişte cu nimic înainte să vină hotărârea

judecătorească, aşa că o lăsa pe Lottie Rask, menajera, să se ocupe de cumpărături, gătit şi curăţenie. Frans Balder nu se pricepea deloc la aşa ceva. Ştia să programeze şi cunoştea toţi algoritmii, dar în rest nu ştia mare lucru şi cu cât trecea timpul, cu atât petrecea mai multă vreme în faţa monitorului, în compania mesajelor către avocaţi, iar noaptea adormea la fel de nefericit cum fusese în Statele Unite.

Îl aşteptau procese şi atacuri, iar în fiecare seară bea câte o sticlă de vin roşu, de obicei Amarone, ceea ce nu-lajuta prea mult pe termen lung. Începu să se simtă din ce în ce mai abătut şi îşi tot închipuia, lăsând onoarea şi credinţa deoparte, cum ar fi fost să dispară ca prin farmec, să-şi piardă urma în vreun loc ostil omenirii. Însă într-o sâmbătă din noiembrie se întâmplă ceva. Era o seară vântoasă şi rece, iar Frans şi August se plimbau dârdâind de-a lungul străzii Ringvägen, înspre Söder[1].

Luaseră prânzul la Farah Sharif, pe strada Zinkens, iar August ar fi trebuit să doarmă deja după prânz, însă se lungiseră cu masa, iar Frans Balder flecărise mult prea mult. Farah Sharif avea darul acesta. Îi făcea pe oameni să-şi verse oful. Se cunoştea cu Frans de când studiaseră împreună programare la Imperial College din Londra, iar în prezent, Farah era printre puţinele persoane din ţară pe picior de egalitate cu el sau măcar una dintre puţinele persoane la care se gândea cu plăcere. Era o eliberare să găsească pe cineva care îl înţelegea.

Se simţea atras de ea, însă, deşi încercase în repetate rânduri, nu reuşise s-o cucerească. Frans Balder nu se pricepea la femei. Dar de data aceea primi o îmbrăţişare de la revedere care aproape că se transformase într-un sărut, ceva ce în ochii lui era un mare succes. Se gândea la asta în vreme ce treceau pe lângă arena sportivă Zinkensdamms.

Frans hotărâse ca pe viitor să cheme o bonă şi atunci

[1]Södermalm este zona de sud a Stockholmului.

poate că... cine ştie? În depărtare începu să latre un câine. O voce de femeie ţipă – supărată sau fericită, era greu de spus, iar Frans se uită înspre Hornsgatan şi intersecţia de unde se gândea să urce într-un taxi sau să ia metroul în direcţia Slussen.

Stătea să plouă, semaforul arăta culoarea roşie, iar pe partea cealaltă a străzii aştepta un bărbat zdrenţăros pe la vreo patruzeci de ani, care îi părea vag cunoscut lui Frans. Chiar atunci îl apucă de mână pe August.

Voia să se asigure că băiatul rămâne pe trotuar, aşa că simţi pe dată schimbarea: mâna copilului se încordă, ca şi cum ceva l-ar fi făcut să reacţioneze. Chiar şi privirea îi era intensă şi limpede, de parcă vălul care îi atârna peste ochi s-ar fi ridicat ca prin farmec şi, în loc să-şi întoarcă atenţia înspre interior, August descoperise ceva profund şi extraordinar în legătură cu acea trecere de pietoni. Frans nici nu observă că între timp se făcuse verde.

Îl lăsă pe băiat să mai admire o vreme priveliştea şi, fără să înţeleagă de ce, simţi un val ciudat de afecţiune. Fusese doar o privire şi nimic mai mult, o privire care nu era nici deosebit de luminoasă, nici fericită. Totuşi, îi aminti lui Frans de ceva îndepărtat şi aproape uitat, ce dormitase până în acel moment printre amintirile lui. Pentru prima dată după mult timp, se simţi cuprins de speranţă.

2

20 noiembrie

Mikael Blomkvist dormise doar câteva ore, fiindcă stătuse până târziu să citească unroman poliţist de Elizabeth George. Nu fusese o idee prea grozavă. De dimineaţă, Ove Levin, ziaristul guru de la Serner Media, avea să ţină o şedinţă în vederea stabilirii unei strategii pentru *Millennium,* iar Mikael ar fi trebuit să fie odihnit şi pregătit de luptă.

Dar el n-avea niciun chef să se conformeze. Se ridică din pat fără nicio tragere de inimă şi-şi făcu un cappuccino neobişnuit de tare la Jura Impressa X7, o cafetieră care-i fusese oferită la un moment dat împreună cu mesajul „După cum spui tu, eu tot nu ştiu s-o folosesc”, dar care stătea acum în bucătărie ca un memento al unor vremuri mai bune. În prezent nu mai avea nimic de-a face cu persoana care îi dăduse cafetiera şi nici nu i se părea că munca de la ziar ar fi fost deosebit de motivantă.

În weekendul de dinainte se gândise chiar dacă nu cumva era cazul să-şi caute o nouă ocupaţie, iar asta era o idee destul de drastică pentru cineva ca Mikael Blomkvist. *Millennium* fusese viaţa lui şi multe dintre cele mai importante şi mai dramatice momente pe care le trăise erau legate de ziar. Însă nimic nu e veşnic, poate că nici măcar dragostea pentru *Millennium.* În plus, nu era momentul potrivit să deţii un ziar dedicat jurnalismului de investigaţie.

Toate publicaţiile care îşi doriseră ceva măreţ şi ambiţios eşuaseră, iar Mikael nu putea să scape de gândul că propria lui viziune în legătură cu *Millennium,* deşi admirabilă şi adevărată dintr-un punct de vedere mai înalt, n-avea să ajute neapărat ziarul să supravieţuiască. Intră în camera de zi şi sorbi din cafea, uitându-se spre golful Riddarfjärden.

Afară se pornise o furtună de-adevăratelea.

După o vară târzie, care învăluise oraşul într-o lumină blândă şi ţinuse terasele deschise până în octombrie, vremea devenise mizerabilă, cu rafale constante de vânt şi ruperi de nori, aşa încât cei mai mulţi oameni se grăbeau prin oraş aduşi de spate. Mikael nu ieşise din casă tot weekendul, cu siguranţă nu doar din cauza vremii. Îşi făcuse planuri măreţe de revanşă, însă de toate se alesese praful, iar asta nu-i stătea deloc în fire.

Mikael nu era defel un slugarnic şi, spre deosebire de multe nume importante din mass-media suedeză, nu avea un ego supradimensionat care să necesite laude şi asigurări constante. Pe de altă parte, fuseseră câţiva ani dificili şi abia trecuse o lună de când reporterul pe probleme economice, William Borg, publicase un articol în ziarul celor de la Serner, *Business Life,* intitulat „Vremea lui Mikael Blomkvist a apus”.

Articolul şi impactul pe care acesta îl avu în media au fost, bineînţeles, încă un semn că poziţia lui Blomkvist era în continuare solidă şi nimeni nu spuse nici că articolul era foarte bine scris, nici original. Ar fi trebuit să fie simplu să-l respingă drept încă un atac din partea unui coleg de breaslă invidios. Însă din cine ştie ce motiv, toată tărăşenia se transformă în ceva mai mult, până ce ajunse să fie interpretată drept o discuţie despre meseria de reporter – dacă e normal ca „Blomkvist să caute întotdeauna nereguli în lumea afacerilor şi să practice în continuare un jurnalism învechit, de anii 1970” sau dacă cei precumWilliam Borg „ar trebui să lase deoparte invidia şi să vadă importanţa vestitului antreprenor care trezise Suedia la viaţă”.

Însă dezbaterea se lungise şi cineva sugerase răutăcios că nu era nicio coincidenţă că Blomkvist stătuse pe margine în ultimul an, „deoarece pare să plece de la presupunerea că toate marile companii fac lucruri reprobabile” şi că de aceea îşi tratează subiectele cu o furie oarbă. Aşa ceva dăunează pe termen lung, comentaseră vocile rele. Din acest motiv, nici măcar Hans-Erik

Wennerström, magnatul cel mai corupt pe care se presupunea că Blomkvist îl băgase în mormânt, nu avusese parte de prea multă simpatie. Chiar dacă mass-media mai serioasă se abţinuse să împroaşte cu invective pe canalele de *social media,* atunci când se porni atacul, acesta nu venise doar din partea jurnaliştilor economici şi a reprezentanţilor industriei, care aveau cu toţii motiv să-şi atace duşmanul într-o clipă de aparentă slăbiciune.

O serie de tineri jurnalişti săriră şi ei să profite de şansa de a se remarca şi să comenteze că Mikael Blomkvist nu avea o perspectivă modernă, că nu scria nici pe Twitter, nici pe Facebook şi că, mai degrabă, ar fi trebuit privit ca o relicvă din vremurile de demult, pe când erau destui bani cât să te îngropi în orice hârţoage vechi şi dubioase. Oamenii obişnuiţi profitară şi ei de şansă ca să ia parte la distracţie, creând hashtag-uri amuzante, cum ar fi #pevremealuiblomkvist şi altele de genul ăsta. Erau numai prostii şi nimănui nu-i păsa mai puţin de astfel de nimicuri decât lui Blomkvist sau măcar aşa încerca el să se convingă.

Pe de altă parte, nu-l ajuta nici faptul că nu mai prinsese niciun subiect bun de când cu afacerea Zalachenko şi nici faptul că *Millennium* chiar trecea printr-un moment de criză. Vânzările continuau să fie bune – aveau 21.000 de abonaţi. Însă încasările din publicitate scăzuseră dramatic şi nu mai câştigau nimic suplimentar de pe urma vreunei cărţi de succes. Atunci când asociata Harriet Vanger nu mai putuse să aducă o nouă infuzie de capital, conducerea vânduse, împotriva voinţei lui Mikael, 30% din acţiuni imperiului media norvegian Serner. Nu era atât de bizar pe cât părea sau cel puţin nu atât de bizar pe cât păruse iniţial. Serner publica atât ziare săptămânale, cât şi de seară şi deţinea un website de matrimoniale, două canale de televiziune prin cablu şi o echipă de fotbal din divizia I norvegiană. Aşadar, nu ar fi trebuit să aibă nimic în comun cu un ziar ca *Millennium.*

Însă reprezentantul Serner – în special editorul-şef Ove

Levin – afirmase că trustul avea nevoie de un produs premium în portofoliu şi că „toţi” membrii consiliului de conducere aveau numai cuvinte de laudă pentru *Millennium* şi nu doreau ca ziarul să continue în aceeaşi direcţie ca până atunci. După cum declarase Levin, „Nu am venit să facem bani! Vrem să creăm ceva important”. Acesta avusese imediat grijă ca ziarul să primească o infuzie considerabilă de capital.

Iniţial, conducerea Serner nu se amestecă în treburile editoriale. Era *business as usual* cu excepţia unui buget ceva mai mare şi un val de speranţă străbătu redacţia, cuprinzându-l uneori şi pe Mikael Blomkvist, care simţea că venise într-un final şi vremea să se dedice jurnalismului în loc să-şi facă griji pentru situaţia financiară. Însă în perioada în care se pornise lupta împotriva lui – nu putea scăpa de suspiciunea că trustul exploata situaţia – schimbară placa şi apărură primele presiuni.

Evident, spusese Levin, ziarul avea să continue cu investigaţiile amănunţite, cu reportajele literare, cu subiectele pe teme sociale şi aşa mai departe. Însă articolele n-ar trebui să fie exclusiv despre nereguli economice, nedreptăţi şi scandaluri politice. Şi cele despre înalta societate – despre vedete şi premiere – puteau fi considerate jurnalism de primă mână, spusese el şi vorbise cu pasiune despre *Vanity Fair*şi *Esquire* din Statele Unite ale Americii şi despre Gay Talese şi clasicul său portret al lui Sinatra, „Frank Sinatra has a Cold”, despre Norman Mailer, Truman Capote, Tom Wolfe şi aşa mai departe.

Mikael Blomkvist nu avea, de fapt, nimic de obiectat, nu la momentul respectiv. El însuşi scrisese cu mai puţin de jumătate de an înainte un reportaj despre industria paparazzi şi, atâta timp cât găsea o abordare potrivită şi serioasă, ar fi putut scrie despre un subiect oricât de uşurel. Nu subiectul face jurnalismul de calitate, obişnuia el să spună, ci atitudinea. Nu, ceea ce-l făcea să se opună era mesajul pe care-l citea printre rânduri: acela era începutul unei schimbări mult mai mari, iar *Millennium* avea să se

transforme într-un ziar oarecare pentru trustul Serner, adică o publicaţie ce putea fi schimbată după bunul-plac până ce devenea profitabilă – şi diluată.

Aşadar, atunci când află că Ove Levin angajase un consultant şi-l însărcinase să facă o serie de studii de piaţă pe care trebuia să le prezinte luni, Mikael se dusese direct acasă vineri după-amiază şi stătuse vreme îndelungată la birou sau întins în pat, formulând diferite discursuri incendiare despre motivele pentru care *Millennium* trebuia să-şi păstreze viziunea: în suburbii izbucnesc proteste; în Parlament s-a instalat un partid care se opune deschis străinilor; intoleranţa creşte; fascismul a avansat pe poziţii şi per total sunt tot mai mulţi oameni fără adăpost şi cerşetori. Din multe puncte de vedere, Suedia a devenit o naţiune a ruşinii. Mikael compuse în minte o mulţime de formulări înflăcărate şi visă cu ochii deschişi la o serie întreagă de victorii fantastice, cu prilejul cărora spunea atâtea adevăruri pertinente şi convingătoare încât întreaga redacţie şi chiar întregul trust Serner se trezeau la realitate şi cădeau cu toţii de acord să-l urmeze.

Însă atunci când îşi reveni, îşi dădu seama cât de puţin cântăresc astfel de cuvinte dacă nimeni nu le vede valoarea economică. *Money talks, bullshit walks şi* aşa mai departe! În primul şi-n primul rând, ziarul trebuie să stea pe propriile picioare. Abia apoi putea să schimbe lumea. Astfel stăteau lucrurile şi, în loc să compună discursuri dure, se întrebă dacă nu putea scoate din asta un subiect bun. Poate că speranţa unei anchete serioase le-ar fi redat încrederea în sine membrilor redacţiei şi i-ar fi făcut să ignore concluziile şi previziunile lui Levin despre cât de învechit era *Millennium.*

După ancheta sa senzaţională, Blomkvist devenise un fel de linie directă pentru ştirile de ultimă oră. Primea zilnic ponturi despre nereguli şi afaceri necurate. Majoritatea nu făceau nici cât o ceapă degerată. Cârcotaşi, adepţi ai teoriei conspiraţiei, mitomani şi indivizi plini de sine veneau cu cele mai iraţionale poveşti care ori se năruiau la cea mai

simplă investigaţie, ori nu erau destul de interesante pentru a fi transformate într-un articol. Pe de altă parte, în spatele unui detaliu absolut banal sau cotidian se ascundea uneori un subiect excepţional, într-o banală poliţă de asigurare sau într-un anunţ trivial legat de dispariţia cuiva se putea ascunde o poveste de o importanţă vitală. Nu puteai şti niciodată cu siguranţă. Era bine să fii metodic şi să cercetezi fiecare caz cu o minte deschisă. Astfel, sâmbătă dimineaţa Mikael se aşeză la laptop împreună cu carneţelele cu notiţe şi frunzări prin ponturile primite.

Se ocupă de asta până pe la 5 după-amiază şi găsi, evident, câte ceva care, cu zece ani în urmă, l-ar fi atras, dar care nu-i mai producea niciun fel de entuziasm acum – o problemă clasică de care era conştient. După câteva decenii în domeniu, mai toate păreau cunoscute şi, chiar dacă, din punct de vedere strict intelectual, îţi dădeai seama că aveai de-a face cu un subiect bun, nu te mai aprindeai ca înainte. Aşa încât, atunci când o ploaie îngheţată începu să scalde acoperişurile, Mikael întrerupse lucrul şi se întoarse la romanul de Elizabeth George.

Nu era vorba doar despre sentimentul de evadare, încercă el să se convingă. Uneori, ideile cele mai bune apar atunci când te odihneşti – aşa îi arăta experienţa. Când îţi faci de lucru cu altceva, piesele din puzzle încep brusc să se aşeze. Însă în afară de faptul că ar fi trebuit pur şi simplu să ia mai des o pauză şi să citească romane de calitate, nu-i veni vreo idee mai constructivă. Astfel, când ziua de luni aduse cu ea un nou val de vreme rea, dăduse gata un roman şi jumătate din cele ale lui Elizabeth George şi trei numere vechi din *New Yorker* care stăteau împrăştiate pe noptieră.

Aşadar, acum stătea pe canapeaua din camera de zi cu un cappuccino şi privea pe fereastră la furtuna de afară. Se simţea obosit şi sleit de puteri până ce brusc – ca şi cum s-ar fi decis deodată să-şi recapete energia – se ridică, îşi puse bocancii şi paltonul şi ieşi. Afară se dezlănţuise iadul.

Rafale tăioase de ploaie îl ajungeau până în măduva oaselor şi se grăbi în jos spre Hornsgatan, care se întindea neobişnuit de cenuşie înainte. Întregul Söder părea să-şi fi pierdut coloritul. Nu era nici măcar o frunză tomnatică. Continuă să meargă cu capul plecat şi braţele încrucişate la piept pe lângă biserica Maria Magdalena, în jos, spre Slussen, după care o luă la dreapta pe Götgatsbacken şi, ca de obicei, coti printre magazinul de modă Monki şi barul Indigo. Apoi urcă până la redacţia care se afla la etajul patru, chiar deasupra filialei Greenpeace. Auzi murmurul vocilor încă de pe scări.

Înăuntru erau neobişnuit de mulţi oameni. Întreaga redacţie era prezentă, împreună cu cei mai importanţi colaboratori, trei angajaţi ai Serner, doi consultanţi şi Ove Levin, cel din urmă îmbrăcat de data asta ceva mai *casual.* Nu mai arăta ca un director şi, evident, preluase câteva expresii noi, printre care şi popularul „Salut!”

— Salut, Micke, cum îţi merge?

— Asta depinde de tine, răspunse Mikael, fără vreo intenţie răutăcioasă.

Însă îşi dădu seama că păruse o declaraţie de război, aşa că salută scurt din cap şi se aşeză pe unul dintre scaunele plasate în semicerc, formând un mic auditoriu în redacţie.

Ove Levin îşi drese glasul şi privi nelinişti spre Mikael Blomkvist. Bine-cunoscutul reporter care păruse atât de bătăios în pragul uşii acum lăsa impresia că e interesat de ce urma să se spună şi nu dădea niciun semn că ar fi vrut să se ia la ceartă sau să polemizeze cu cineva. Însă asta nu-l linişti câtuşi de puţin pe Ove. Odată, demult, el şi Blomkvist fuseseră stagiari la *Expressen.* La vremea aceea scriau cel mai adesea ştiri pe scurt şi o grămadă de nimicuri. Însă după program, la cârciumă, visau la reportaje şi dezvăluiri colosale, vorbind cu orele despre cum n-aveau să se mulţumească niciodată cu lucrurile obişnuite sau superficiale, ci aveau să sape întotdeauna după mai mult. Erau tineri şi ambiţioşi şi voiau să aibă totul dintr-odată.

Ove ducea uneori dorul acelor vremuri. Evident, nu tânjea după leafa lui de atunci, nici după orele de lucru, după viaţa liberă petrecută prin cârciumi, nici după gagici, ci după visurile pe care şi le făcuseră şi energia lor. Ducea dorul acelei voinţe de neclintit de a schimba societatea şi jurnalismul, de a scrie în aşa fel încât lumea să înlemnească şi pământul să se cutremure şi evident, inevitabil, chiar şi un tip de succes ca el se întreba uneori: „Ce s-a întâmplat cu toate astea? Încotro au zburat visurile noastre?”

Micke Blomkvist şi le îndeplinise pe toate până la unul – nu doar pentru că, în urma investigaţiilor pe care le făcuse, descoperise nişte lucruri uluitoare. Scria cu acea energie şi acel patos la care visau în tinereţe şi niciodată nu cedase la presiunile şefilor, nici nu făcuse compromisuri când venise vorba de idealurile lui, pe când Ove... Da, de fapt *el* fusese cel cu o carieră înfloritoare, nu-i aşa? Câştiga de cel puţin zece ori mai bine decât Blomkvist, iar asta îl bucura nespus de mult. La ce-l ajutau pe Micke ştirile senzaţionale dacă nici măcar nu-şi putea cumpăra o casă mai modernă decât cocioaba din Sandhamn? Dumnezeule, ce avea coliba aceea în comun cu noua casă a lui Ove de la Cannes? Nimic! Nu, el şi numai el alesese calea cea bună.

În loc să trudească în presa cotidiană, Ove obţinuse postul de analist media la Serner şi dezvoltase o relaţie personală cu însuşi Haakon Serner, iar asta îi schimbase viaţa şi-l umpluse de bani. În prezent, era cel mai mare editor coordonator pentru o serie întreagă de publicaţii şi canale TV, o meserie pe care o iubea. Iubea puterea, banii şi tot ce rezulta asta şi totuşi... în sinea lui recunoştea că şi el visa la toate celelalte lucruri uneori – în doze mici, desigur, dar visa. Voia, de asemenea, să fie privit ca un publicist rafinat, la fel ca Blomkvist şi cu siguranţă că de aceea insistase atât de mult ca trustul să cumpere M*illennium.* O păsărică îi şoptise la ureche şi aşa aflase că ziarul traversa o criză financiară şi că redactorul-şef Erika Berger, de care fusese întotdeauna atras în secret, îşi dorea să poată păstra cei mai noi angajaţi, Sofie Melker şi Emil

Grandén, ceea ce era puţin probabil să reuşească dacă ziarul nu primea o nouă infuzie de capital.

Pe scurt, Ove ochise o şansă neaşteptată de a achiziţiona unul dintre cele mai prestigioase branduri din presa suedeză. Însă conducerea Serner nu era entuziastă, ca să nu spunem altfel. Din contră, se plânseseră că *Millennium* era învechit şi de stânga, că avea tendinţa de a se lua la harţă cu cei care le cumpărau spaţiul publicitar şi cu partenerii de afaceri şi că, dacă Ove nu ar fi argumentat atât de pasional cazul, ar fi decis împotrivă. Totuşi, stăruise cu îndârjire. O investiţie în *Millennium* ar fi fost o cantitate neglijabilă în acel context, spusese el, un efort insignifiant care poate că nu avea să aducă cine ştie ce câştiguri, dar care putea să aducă ceva mult mai important şi anume credibilitate. În momentul acela, cu toate disponibilizările şi reducerile drastice de fonduri, credibilitatea nu era tocmai punctul lor forte – de aceea, un angajament faţă de *Millennium* ar fi fost un semn că trustului îi păsa totuşi de jurnalism şi de libertatea cuvântului. Evident, conducerea Serner nu era din cale-afară de încântată nici de libertatea de exprimare, nici de jurnalismul practicat de cei de la *Millennium.* Pe de altă parte însă, un plus de credibilitate nu le-ar fi dăunat. La urma urmei, înţelegeau cu toţii asta, aşa că Ove primi acordul să facă achiziţia şi-l privi multă vreme ca pe un succes neaşteptat pentru toţi cei implicaţi.

Serner avu parte de publicitate pozitivă, *Millenium* putu să-şi păstreze echipa, iar investiţia în revistă merse bine: reportaje atent documentate şi bine scrise, iar Ove nu-şi mai încăpea în piele de mândrie şi se implica inclusiv în dezbaterile Clubului de jurnalism, spunând cu toată modestia: „Cred în această iniţiativă minunată. Am luptat dintotdeauna pentru jurnalismul de investigaţie”.

Dar apoi… nici nu voia să-şi amintească. Se pornise un atac împotriva lui Blomkvist, ceva ce nu regreta de fapt, cel puţin nu la început. Încă de când Mikael se lansase pe firmamentul reporterilor de investigaţie, nu putuse să nu se bucure pe ascuns atunci când mass-media îl lua în râs pe

Blomkvist. Dar de data aceasta, satisfacţia nu dură prea mult. Fiul cel mic al lui Serner, Thorvald, aflase despre scandal de pe canalele de social media şi făcuse mare caz de asta, nu pentru că i-ar fi păsat neapărat. Thorvald nu era genul de tânăr pe care să-l intereseze părerile ziariştilor. Însă îi plăcea puterea.

Îi plăcea să ţească intrigi, iar în toate astea vedea o şansă de a câştiga nişte puncte sau măcar de a trage un perdaf generaţiei vârstnice de la conducere şi reuşi în scurt timp să-l facă pe CEO-ul Stig Schmidt – care nu avea câtuşi de puţin timp pentru asemenea lucruri mărunte – să declare că *Millennium* nu putea să primească o bucată din caşcaval dacă nu se conforma cu vremurile, la fel ca restul produselor deţinute de trust.

Ove, care îi promisese solemn Erikăi Berger că nu avea să se amestece în treburile redacţiei altfel decât în calitate de „prieten şi sfătuitor”, se simţi cu mâinile legate şi fu forţat să joace un joc complicat de culise. Încercă prin toate mijloacele posibile să îi atragă pe Erika, Malin şi Christer de partea noului obiectiv al ziarului, care, de fapt, nu fusese niciodată formulat limpede – ceva ce răbufneşte într-un moment de panică rareori se poate numi obiectiv –, dar care reuşi cumva să aducă un suflu nou în paginile publicaţiei şi să o facă mai comercială.

Categoric, precizase Ove de nenumărate ori, nici nu se punea problema să facă vreun compromis când venea vorba de spiritul ziarului şi de atitudinea lui provocatoare, cu toate că, de fapt, nu era tocmai sigur ce voia să spună cu asta. Ştia doar că era nevoie de o doză mai mare de *glamour* pentru a mulţumi conducerea şi că toate acele lungi investigaţii despre companii trebuiau să se răărească, deoarece îşi puteau face duşmani şi-i puteau irita pe cei care plăteau pentru publicitate în paginile ziarului – ceea ce, evident, nu-i spuse Erikăi Berger.

Nu-şi dorea niciun conflict inutil, iar acum, când stătea în faţa redacţiei, se îmbrăcase în haine mai lejere decât de obicei. Nu voia să provoace cu costumele lui lucioase şi

cravatele care deveniseră o modă la sediul central Serner. În schimb, purta o pereche de jeanşi, o cămaşă simplă, albă şi un pulover albastru-închis cu guler în V care nu era nici măcar din caşmir. Îşi purta părul lung şi ondulat – mica lui şmecherie de-a lungul timpului – prins într-o coadă de cal, întocmai precum cei mai duri jurnalişti de la TV. Dar în primul şi-n primul rând, li se adresă cu toată modestia pe care o învăţase la cursul de management.

— Salut tuturor, zise. Ce vreme oribilă! Am mai spus-o de câteva ori până acum, dar repet cu plăcere: noi, cei de la Serner, suntem foarte mândri să vă fim alături în această călătorie. Eu, unul, cu atât mai mult. Angajamentul faţă de ziare precum *Millennium* este ceea ce dă un sens slujbei mele – şi mă face să-mi amintesc de ce odată, demult, am pornit pe drumul jurnalismului. Îţi aminteşti, Micke, cum stăteam la Opera Bar şi visam la toate lucrurile pe care aveam să le facem împreună? Nu eram chiar treji, he-he!

Mikael Blomkvist nu părea să-şi amintească nimic. Însă Ove Levin nu se lăsă descurajat.

— Nu, nu, nu vreau să devin nostalgic, continuă el şi pe drept cuvânt, nu am niciun motiv. Pe vremea aia, în branşă erau bani cu nemiluita. Cum avea loc o crimă, cât de mică, în Kråkemåla, cum luam imediat elicopterul, închiriam un întreg etaj în cel mai luxos hotel şi comandam şampanie pentru a doua zi. Ştiţi, când am plecat în prima călătorie peste graniţă, l-am întrebat pe bine-cunoscutul reporter Ulf Nilson cum stătea marca germană. N-am idee, mi-a spus el, eu stabilesc cursul valutar. He-he! Aşa că ne-am cam umflat cheltuielile cu deplasarea pe vremea aia, îţi aminteşti, Micke? Poate că atunci am fost cei mai creativi. În general, trebuia doar să încropim nişte articole acolo şi totuşi reuşeam să vindem multe exemplare. Însă de atunci lucrurile s-au schimbat mult şi o ştim cu toţii. Concurenţa a devenit teribilă şi nu mai e simplu să facem bani din jurnalism, chiar dacă avem cea mai bună redacţie din ţară, aşa cum o aveţi voi. Aşa că m-am gândit ca azi să vorbim despre provocările zilei de mâine. Nu că mi-aş imagina vreo

clipă că v-aş putea învăţa ceva. Vă voi oferi doar un subiect de discuţie. Noi, cei de la Serner, am făcut nişte cercetări cu privire la cititorii voştri şi la modul cum vă percep ei. O parte dintre descoperiri vă vor face poate să tresăriţi speriaţi. În loc să vă deprimaţi, aţi putea-o lua ca pe o provocare şi să vă gândiţi că acolo, afară, au loc nişte schimbări nebuneşti.

Ove făcu o mică pauză şi se întrebă dacă nu cumva expresia „schimbări nebuneşti" nu fusese o greşeală, o încercare exagerată de a părea relaxat şi energic şi dacă per total nu păruse prea guraliv şi glumeţ. Vorba lui Haakon Serner, „e imposibil să apreciezi cât de lipsiţi de umor pot fi jurnaliştii prost plătiţi". Dar nu, se hotărî Ove, mă ocup eu de asta.

Îi câştig eu de partea mea!

Mikael Blomkvist încetase să mai asculte cam de când Ove explicase că toată lumea trebuia să-şi analizeze „cunoştinţele digitale", aşa că nu auzi nici explicaţia cum că generaţia tânără nu ştia nici de *Millennium,* nici de Mikael Blomkvist. Din nefericire, tocmai în acel moment se hotărî că îi ajunsese şi plecă la bufetul redacţiei. Aşadar, nu avu habar că Aron Ullman, consultantul norvegian, spusese deschis:

— Ce jalnic! Chiar aşa frică-i e că o să-l uite lumea?

Însă adevărul era că nimic nu-l îngrijora mai puţin pe Mikael în acel moment. Era furios că Ove Levin păruse să creadă că sondajele aveau să-i salveze. Nu cercetările de piaţă creaseră revista, ci pasiunea şi avântul. *Millennium* ajunsese unde era pentru că toţi crezuseră în el, în dreptate şi adevăr, fără să se dea încotro bătea vântul. Rămase vreme îndelungată la bufet, întrebându-se cât avea să mai treacă până ieşea şi Erika.

Lucru care se întâmplă în vreo două minute. Mikael încercă să-şi dea seama cât de nervoasă era după zgomotul tocurilor. Însă atunci când îşi făcu apariţia, Erika doar îi zâmbi abătută.

— Cum îţi merge? îl întrebă ea.

— N-am mai putut să ascult.

— Îţi dai seama că oamenii se simt al naibii de aiurea când te comporţi aşa, nu?

— Îmi dau.

— Şi presupun că pricepi şi că Serner nu poate să mişte un deget fără permisiunea noastră. Încă deţinem controlul.

— Pe naiba. Suntem prizonierii lor, Ricky! Nu pricepi? Dacă nu facem ce ne spun, îşi retrag sprijinul şi ajungem la marginea prăpastiei, spuse Mikael destul de tare şi nervos şi, când Erika îi făcu semn să vorbească mai încet şi scuturã din cap, adaugă pe un ton mai scăzut: Îmi pare rău. Mă comport ca un copil. Dar acum mă duc din nou acasă. Trebuie să mă gândesc la toate astea.

— Văd că ţi-ai scurtat bine ziua de lucru.

— M-am gândit că am o groază de ore suplimentare de recuperat.

— Aşa e. Vrei să trec pe la tine în seara asta?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu, Erika, spuse el şi părăsi apoi redacţia, ieşind în Götgatsbacken.

Ploaia îi biciuia obrajii. Era îngheţat. Trase o înjurătură. Se gândi o clipă dacă să dea o fugă până la librăria Pocket şi să-şi mai ia un roman poliţist englez în care să evadeze. În schimb dispăru pe St. Paulsgatan şi chiar în dreptul restaurantului ce servea sushi, pe partea stângă a străzii, îi sună telefonul. Fu convins că era Erika. De fapt, era Pernilla, fiica lui – alesese probabil cel mai prost moment să-şi sune tatăl, care şi-aşa avea destule mustrări de conştiinţă că făcea prea puţine pentru ea.

— Bună, draga mea, răspunse el.

— Ce se aude?

— Cred că furtuna.

— Bine, bine, o să fiu scurtă şi la obiect. M-am înscris la Jurnalism la Biskops Arnö[2].

[2]Celebru colegiu de arte și literatură din Suedia.

— Aşa deci, acum vrei să scrii, spuse Mikael un pic prea brutal şi cu o nuanţă de sarcasm, ceea ce era, desigur, nedrept.

Ar fi trebuit doar să o felicite şi să-i ureze succes. Însă pe vremuri, Pernilla avusese o perioadă ciudată în care sărise de la o sectă religioasă la alta, învăţând şi una şi alta, fără să termine nimic, încât Mikael se simţise mai degrabă obosit atunci când fata schimbase din nou direcţia.

— Dar ştiu că te bucuri.

— Îmi pare rău, Pernilla. Nu prea sunt în apele mele astăzi.

— Dar nu eşti mereu aşa?

— Nu-mi doresc decât să-ţi găseşti ceva care să ţi se potrivească. Nu ştiu dacă jurnalismul e o idee aşa bună ţinând cont de cum arată treburile prin branşă.

— N-o să fac jurnalism plictisitor ca tine.

— Şi-atunci ce-o să faci?

— O să scriu de-adevăratelea.

— Bine, spuse Mikael fără să o întrebe la ce se referea. Ai destui bani?

— Lucrez peste program la Wayne’s Coffee.

— Vrei să vii la cină în seara asta să vorbim?

— N-am timp, tată. Am vrut doar să-ţi spun ce-am făcut, zise ea şi închise.

Deşi încercă să vadă latura pozitivă şi anume faptul că era entuziasmată, Mikael nu reuşi decât să devină şi mai prost dispus, grăbindu-se să străbată Mariatorget şi Hornsgatan, în sus, spre mansarda lui din Bellmansgatan.

Părea că abia plecase de acolo şi avu sentimentul ciudat că renunţase la slujbă, că se îndrepta spre o nouă viaţă în care, în loc să muncească până la extenuare, avea o grămadă de timp liber la dispoziţie. Aşadar, se gândi un moment dacă n-ar fi trebuit să facă puţină ordine. Peste tot zăceau aruncate ziare, cărţi şi haine. În schimb, scoase două Pilsner Urquell din frigider şi se aşeză pe canapeaua din sufragerie, gândindu-se cumpătat la viaţa lui sau cel puţin cât de cumpătat putea gândi cineva cu puţină bere la

bord. Ce plănuia să facă?

Habar n-avea şi lucrul cel mai îngrijorător dintre toate era că nu mai avea niciun chef să se zbată. Din contră, era ciudat de resemnat, ca şi cum *Millennium* plutea în afara sferei lui de interes şi se întrebă iară şi: N-a venit oare timpul să fac ceva nou? Ar fi fost un eşec enorm din punctul de vedere al Erikăi şi al celorlalţi. Însă era oare omul potrivit să conducă un ziar care trăia din reclame şi abonamente? Poate că i-ar fi fost mai bine altundeva, dar unde?

Chiar şi marile ziare de dimineaţă erau la limita supravieţuirii şi singurul loc unde se găseau resurse şi bani să facă jurnalism de investigaţie era la stat ori în clubul investigatorilor de la Ekot, ori la televiziunea de stat... Da, de ce nu? Se gândi la Kajsa Åkerstam, o persoană cu mult farmec, cu care obişnuia să bea câteva pahare de vin la intervale regulate. Kajsa era producătoarea emisiunii U*ppdrag granskning* de la Sveriges Television şi încercase în fiecare an să-l recruteze. Însă nu fusese niciodată cazul.

Nu conta ce-i oferea sau cât de solemn îi promitea să-l susţină şi să-i apere integritatea. *Millennium* fusese casa şi sufletul lui. Dar acum... poate că ar trebui să accepte şansa, dacă oferta mai era valabilă după toate porcăriile care i se întâmplaseră. Ştia totul despre jurnalism, dar nimic despre televiziune, în afară de câteva sute de participări la talk-show-uri şi emisiuni matinale. Poate că un post la *Uppdrag granskning* i-ar fi redat avântul.

Sună telefonul şi se bucură pentru o secundă. Indiferent dacă era Erika sau Pernilla, avea să fie prietenos şi să le asculte cu adevărat. Însă ecranul afişa „număr necunoscut”, aşa că răspunse circumspect.

— Mikael Blomkvist? întrebă o voce tânără.

— Da, răspunse acesta.

— Ai timp să vorbim?

— Dacă te prezinţi, da, poate.

— Mă numesc Linus Brandell.

— OK, Linus, ce vrei?

— Am un subiect pentru tine.

— S-auzim!

— Ţi-l spun dacă poţi să te urneşti peste drum, la Bishop’s Arms şi ne vedem acolo.

Mikael se enervă. Nu era vorba doar de tonul poruncitor, ci şi de faptul că individul intrase pe teritoriul lui.

— Cred că putem discuta şi la telefon.

— Ce avem aici nu poate fi discutat pe o linie neprotejată.

— Oare de ce mă oboseşte conversaţia cu tine, Linus?

— Poate că ai avut o zi proastă.

— Chiar aşa, ai un punct din partea mea.

— OK. Dă o fugă până la Bishop’s ca să-ţi fac cinste cu o bere şi să-ţi povestesc ceva chiar tare.

Mikael voia doar să se răstească la el: încetează să-mi mai spui ce trebuie să fac! În schimb, fără să priceapă de ce sau poate pentru că nu avea nimic mai bun de făcut decât să stea pe canapea şi să mediteze la ce avea să se întâmple cu el, spuse:

— Îmi plătesc singur berea. În regulă, vin.

— Înţeleaptă decizie.

— Dar auzi, Linus...

— Da?

— Dacă tărăgănezi şi-mi spui tot felul de teorii ale conspiraţiei cum că Elvis trăieşte şi că ştii cine l-a împuşcat pe Olof Palme şi nu mai ajungi odată la subiect, plec imediat acasă.

— *Fair enough,* spuse Linus Brandell.

3

20 noiembrie

Hanna Balder stătea în bucătăria din Torsgatan şi fuma Camel fără filtru. Eraîmbrăcată într-un halat de casă albastru şi papuci gri, rupţi şi, chiar dacă nu avea păr bogat şi frumos şi era în continuare o frumuseţe, decăzuse. Avea buzele umflate, iar machiajul puternic din jurul ochilor nu avea doar un rol estetic. Hanna Balder o încasase din nou.

Hanna Balder o încasa mai tot timpul. Ar fi fost o minciună să spună că se obişnuise cu asta. Nimeni nu se obişnuieşte cu genul acesta de abuz. Dar bătaia era la ordinea zilei şi abia dacă-şi amintea ce om vesel fusese odată. Frica era acum o trăsătură evidentă a personalităţii ei şi după o vreme, ajunsese să fumeze câte şaizeci de ţigări pe zi şi să ia calmante.

Înăuntru, în camera de zi, Lasse Westman înjură ca pentru sine. Pe Hanna nu o mai surprindea cu nimic. Ştia de mult că Lasse regretase gestul generos faţă de Frans. De fapt, fusese un mister de la bun început. Lasse depindea de banii pe care Frans îi trimitea pentru August. Trăise multă vreme pe picior mare de pe urma lor şi, demulte ori, Hanna fusese nevoită să debiteze câte un e-mail despre cheltuieli neprevăzute pentru câte un profesor sau cursuri speciale evident imaginare şi de aceea fusese atât de ciudat ce făcuse: De ce renunţase Lasse la toate astea şi-l lăsase pe Frans să ia băiatul cu el?

În adâncul ei, Hanna ştia răspunsul. Fusese aroganţa pe care i-o dădea alcoolul. Promisiunea unui rol într-un nou serial poliţist de pe TV4 care-l făcuse să se umfle şi mai tare în pene. Însă mai presus de orice, era August. Lasse credea că băiatul era ciudat şi că prezenţa lui îţi dădea fiori, ceea ce era absolut de neînţeles. Cum să poată cineva să-l urască pe August?

Tot ce făcea băieţelul era să stea pe covor cu puzzle-urile lui, fără să deranjeze pe nimeni. Şi totuşi, Lasse părea să-l urască, iar asta avea probabil de-a face cu privirea neobişnuită a băiatului, îndreptată spre înăuntru său mai degrabă decât spre lumea de afară şi care îi făcea pe oameni să spună că avea probabil o lume interioară foarte bogată, dar care îi dădea fiori lui Lasse.

— Ce dracu', Hanna! Se uită fix prin mine, exclama el.

— Dar e un idiot, aşa spui tot timpul.

— O fi un idiot, dar e ceva suspect la el, în orice caz. Pare că vrea să-mi facă rău.

Dar chestia asta era pur şi simplu absurdă. August nu se uita deloc nici la Lasse, nici la nimeni altcineva şi nu dorea nimănui răul. Lumea exterioară nu făcea decât să-l irite, iar în bula lui era cel mai fericit. Însă Lasse, paranoic cum era, crezuse că băiatul plănuise un fel de răzbunare şi sigur de asta lăsase ca August şi banii să dispară din viaţa lor. Ce jalnic fusese. Cel puţin aşa interpretase Hanna. Însă acum, stând lângă chiuveta din bucătărie şi trăgând din ţigară atât de agitată şi cu atâta forţă încât simţi tutun pe limbă, se întreba dacă nu cumva era ceva adevăr în asta. Poate că August îl ura şi el pe Lasse. Poate că voia într-adevăr să-l pedepsească pentru toate loviturile pe care le primise şi poate că... Hanna închise ochii şi se muşcă de buză... băiatul îi dorea şi ei răul.

Începuse să aibă asemenea gânduri distructive de când simţise cum, odată cu lăsarea serii, o apuca un dor aproape insuportabil şi ajunsese să se întrebe dacă nu cumva ea şi Lasse îi făcuseră mai mult rău lui August. „Am fost un om rău", murmură ea, iar Lasse îi strigă şi el ceva. Nu-l auzi.

— Ce zici? întrebă ea.

— Unde dracu' e decizia din procesul de custodie?

— Ce nevoie ai de ea?

— Vreau să-i arăt că nu are niciun drept să-l ia pe băiat.

— Abia te bucurai că ai scăpat de el.

— Eram beat şi prost.

— Şi-acum brusc eşti treaz şi isteţ?

— Al dracu’ de isteţ, izbucni Lasse şi veni spre ea furios şi hotărât.

Hanna închise ochii din nou şi se întrebă pentru a mia oară de ce toate mergeau atât de prost.

Frans Balder nu mai arăta ca funcţionarul îngrijit care apăruse din senin acasă la fosta soţie. Părul îi era ciufulit, mustaţa lucea transpirată şi trecuseră cel puţin trei zile de când nu se mai bărbierise şi nu se mai spălase. În ciuda tuturor intenţiilor de a deveni tată cu normă întreagă şi în ciuda clipei intense de speranţă şi afecţiune de pe Hornsgatan, se adâncise din nou în concentrarea aceea ce putea fi gre şit interpretată ca fiind supărare.

Din când în când, scrâşnea din dinţi şi, timp de câteva ore, lumea şi furtuna de afară încetaseră să mai existe pentru el. Nu observă, aşadar, nici că la picioarele lui se întâmpla ceva. Ceva se mişca încet şi neîndemânatic, ca şicum o pisică sau un alt animal s-ar fi strecurat pe acolo. După o vreme, îşi dădu seama că August mersese de-a buşilea până sub biroul lui. Frans se uită la el uluit, ca şi cum cifrele din codul lung pe care îl programase încă îi acopereau privirea ca un văl.

— Ce vrei să faci?

August se ridică în picioare cu ochi limpezi şi rugători.

— Ce? întrebă Frans din nou. Ce?

Şi apoi se întâmplă ceva.

Băiatul luă de pe duşumea o foaie plină cu algoritmi cuantici şi-şi plimbă febril mâna peste ea, încoace şi-ncolo, încât Frans crezu pentru o clipă că avea să facă o nouă criză. Însă August părea mai degrabă că se preface că scrie cu mişcări bruşte. Frans simţi cum se încordează şi-şi aminti din nou de ceva important şi îndepărtat, la fel ca atunci când traversaseră Hornsgatan. Diferenţa era că acum ştia despre ce e vorba.

Îşi amintise de propria copilărie, când numerele şi ecuaţiile erau mai importante decât viaţa însăşi şi, luminându-se la faţă, exclamă:

— Vrei să socoteşti, nu-i aşa? Chiar vrei să socoteşti?

În secunda următoare se grăbi să aducă nişte creioane şi coli A4 liniate pe care le puse pe podea în faţa lui August.

Apoi scrise cel mai simplu şir de numere pe care şi-l amintea, şirul lui Fibonacci, unde fiecare număr era suma celor două numere anterioare: 1,1, 2, 3, 5, 8, 13, 21 şi lăsă spaţiu pentru următoarea sumă, care ar fi fost 34. Se gândi însă că probabil era prea simplu, aşa că mai scrise o serie geometrică: 2, 6, 18, 54... unde fiecare număr era înmulţit cu trei şi numărul lipsă era, aşadar, 162. Însă pentru un asemenea exerciţiu era nevoie de un copil talentat, credea el, nu de cunoştinţe foarte avansate. Ceea ce înţelegea Frans prin matematică simplă era, cu alte cuvinte, ceva special şi începu pe dată să viseze cu ochii deschişi cum că băiatul nu era nicidecum înapoiat mintal, ci mai degrabă un fel de copie mai concentrată a sa – şi el învăţase abia târziu să vorbească şi să interacţioneze cu cei din jur, dar făcuse conexiuni matematice cu mult înainte să rostească primele cuvinte.

Petrecu mult timp aşezat lângă băiat, aşteptând. Dar bineînţeles, nu se întâmplă nimic. August nu făcea decât să se holbeze la numere cu privirea lui sticloasă, ca şi cum spera ca soluţia să apară de la sine pe foaie. Într-un târziu, Frans îl lăsă singur şi se duse la etaj, bău nişte apă minerală şi continuă să lucreze la masa din bucătărie cu creionul pe hârtie. Părea să i se fi risipit toată concentrarea şi într-un final răsfoi absent ultimul număr din *New Scientist,* petrecându-şi astfel vreo jumătate de oră.

Se ridică apoi şi coborî din nou la August. Iniţial, păru că nu se întâmplase nimic. August stătea pe vine în aceeaşi poziţie în care îl lăsase. Apoi, Frans descoperi ceva care îi trezi iniţial doar curiozitatea.

În clipa imediat următoare se gândi că se uita la ceva absolut inexplicabil.

Nu erau prea mulţi clienţi la Bishop’s Arms. Era abia după-amiază, iar vremea nu te îmbia la o plimbare, nici

măcar până la cârciuma din vecini. Şi totuşi, Mikael fu întâmpinat de strigăte şi râsete şi de o voce răguşită care răcni:

— Kalle Blomkvist!

Era vorba de un bărbat şleampăt cu păr mult şi creţ şi cu o mustăcioară răsucită pe care Mikael îl văzuse de multe ori prin zonă şi pe care credea că-l cheamă Arne. Puteai să-ţi potriveşti ceasul după el – la ora două după-amiaza în fiecare zi venea la cârciumă. De data asta, părea că venise mai devreme decât de obicei şi se aşezase la o masă din stânga barului, împreună cu trei tovarăşi de pahar.

— Mikael, îl corectă Mikael zâmbind.

Arne, sau cum l-o fi chemând şi prietenii lui hohotiră ca şi cum numele adevărat al lui Mikael era cel mai amuzant lucru pe care-l auziseră vreodată.

— Investighezi vreo ştire-bombă? continuă Arne.

— Mă gândeam să demasc toată treaba necurată de la Bishop’s Arms.

— Crezi că Suedia e pregătită pentru aşa un subiect?

— Nu, probabil că nu.

Lui Mikael chiar îi plăcea această gaşcă, nu pentru că ar fi schimbat vreodată mai mult decât câteva saluturi. Cu toate astea, indivizii făceau parte din peisajul zilnic ce îl făcea să se simtă atât de bine în acel cartier, aşa că nu le-o luă în nume de rău când unul dintre ei întrebă:

— Am auzit că te laşi de muncă.

Dimpotrivă, cuvintele părură să aducă întregul schimb de replici înapoi la registrul comic de care aparţinea.

— Te-ai dus pe copcă la cincisprezece ani, hei, hei, frate butoi, tot ce-i fermecător e trecător, răspunse acesta citându-l pe poetul Fröding şi privi roată prin bar, căutând după cineva care părea suficient de masiv cât să le ordone jurnaliştilor obosiţi să iasă la cârciumă. Dar în afară de Arne şi gaşca lui, nu văzu pe nimeni altcineva şi se duse în schimb la Amir, la bar.

Amir era înalt, solid şi vesel, tatăl extrem de muncitor a patru copii, care se ocupa de bar de câţiva ani buni. El şi

Mikael se împrieteniseră la cataramă. Nu din pricină că Mikael ar fi fost vreun obişnuit al locului, ci pentru că se ajutau reciproc dintr-un cu totul alt mod: Amir îi făcuse rost de nişte sticle cu vin roşu lui Mikael când magazinul de băuturi era închis, iar el aştepta vizita unei doamne, iar Mikael îl ajutase la rândul lui pe un prieten de-al lui Amir care nu avea acte oficiale să redacteze nişte cereri către autorităţi.

— Cui îi datorăm onoarea? spuse Amir.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

— Cineva interesant?

— Nu cred. Cum îi merge Sarei?

Sara era soţia lui Amir şi tocmai trecuse printr-o operaţie la şold.

— Bombăne şi ia pastile pentru durere.

— Sună crâncen. Salut-o din partea mea.

— Aşa o să fac, spuse Amir şi continuară să trăncănească.

Dar Linus Brandell nu veni şi Mikael se gândi că probabil era doar o glumă. Pe de altă parte, există şi ruşini mari decât să te laşi atras de cineva la cârciuma din cartier, aşa că stătu vreo cincisprezece minute şi dezbătu o serie de chestiuni legate de economie şi sănătate înainte să se întoarcă şi să se îndrepte spre ieşire. Abia atunci îşi făcu apariţia şi tipul.

Nu era vorba că August reuşise să completeze corect şirurile matematice. Aşa ceva nu l-ar fi impresionat cu adevărat pe Frans Balder. Era vorba în schimb de ceea ce făcuse pe lângă cifre şi care la prima vedere părea o fotografie sau o pictură, dar care era de fapt un desen – o redare exactă a semaforului de pe Hornsgatan pe lângă care trecuseră cu o seară înainte. Era excepţional redat, nu doar în cel mai mic detaliu, ci şi cu o anume exactitate matematică.

Semaforul pur şi simplu strălucea. Fără să-l fi învăţat cineva cel mai mic lucru despre formele tridimensionalesau

despre cum lucrează artistul cu umbre şi lumini, părea că stăpânea tehnica la perfecţie. Ochiul roşu al semaforului licărea spre ei, iar în jurul lui se aduna întunericul tomnatic de pe Hornsgatan, care părea şi el să lucească, în timp ce în mijlocul străzii mergea bărbatul pe care Frans îl văzuse şi îl recunoscuse vag. Părea speriat sau cel puţin îngrijorat, ca şi cum prezenţa lui August l-ar fi tulburat şi l-a făcut să calce un pic nesigur – cum naiba putuse băiatul să redea asta?

— Dumnezeule, spuse Frans. Tu ai făcut asta?

August nu încuviinţă şi nici nu clătină din cap, ci se uită într-o parte, pe fereastră, iar Frans Balder avu senzaţia stranie că viaţa lui n-avea să mai fie la fel din acel moment.

Mikael nu ştia exact la ce se aşteptase – un băiat din Stureplan[3] probabil, genul snob. Dar cel care venise era cât un urs – un tânăr scund, cu jeanşii rupţi şi păr lung, negru şi nespălat, cu o privire somnoroasă şi evazivă. Avea poate douăzeci şi cinci de ani sau chiar mai puţin, ten acneic, un breton care-i cădea în ochi şi un herpes destul de urât. Linus Brandell nu arăta ca un tip care avea un subiect de senzaţie.

— Linus Brandell, presupun.

— Exact. Scuze că mi-a luat atât. Am dat peste o tipă pe care o cunoşteam. Am fost în aceeaşi clasă într-a noua şi...

— Hai să trecem peste asta, îl întrerupse Mikael şi îl conduse către o masă din fundul cârciumii.

Când Amir veni şi zâmbi discret, comandară două beri Guinness şi rămaseră tăcuţi câteva clipe. Mikael nu putea pricepe de ce se simţea atât de irascibil. Nu-i stătea în fire. Poate că era totuşi din cauza circului cu Serner. Le zâmbi lui Arne şi găştii lui care stăteau ceva mai departe de ei şi-i studiau cu interes.

— O să trec direct la subiect, spuse Linus.

---

[3]Stureplan este o zonă din Stockholm cunoscută pentru cluburile și barurile sale.

— Sună bine.

— Ai auzit de Supercraft?

Mikael Blomkvist nu ştia prea multe despre jocurile pe computer. Dar despre Supercraft auzise până şi el.

— După nume, da.

— Nimic mai mult?

— Nu.

— Atunci nu ştii că ceea ce face jocul special este o funcţie AI[4] care-ţi permite să comunici cu aliaţii despre tactica de luptă fără să ştii precis, cel puţin nu de la bun început, dacă vorbeşti cu un om în carne şi oase sau cu o creaţie digitală.

— Nu mai spune, zise Mikael.

Nimic nu-l interesa mai puţin decât fineţurile unui amărât de joc.

— S-a pornit o mică revoluţie în branşă şi am fost chiar implicat în dezvoltarea proiectului, continuă Linus Brandell.

— Felicitări. Înseamnă că te-ai aranjat bine.

— Tocmai asta-i chestia.

— Ce anume?

— Ne-au furat proiectul, iar acum Truegames fac miliarde de pe urma lui fără să ne dea un ban.

Nu era prima dată când Mikael auzise povestea aceasta. Vorbise chiar şi cu o doamnă în vârstă care susţinea că ea era cea care scrisese cărţile din seria Harry Potter şi că J. K. Rowling i le furase pe toate prin telepatie.

— Cum s-a întâmplat aşa ceva? întrebă el.

— Ne-au spart programul.

— Şi cum aţi aflat?

— Asta au constatat experţii de la Serviciul de Telecomunicaţii Speciale. Poţi să-ţi dau şi numele dacă vrei, chiar şi...

Linus tăcu brusc.

---

[4] Artificial Intelligence (în engl., în original) — inteligență artificială, sistem informatic programat să învețe și să se îmbunătățească singur.

— Şi?

— Nimic. Dar până şi Säpo[5] a fost amestecat, poţi vorbi cu Gabriella Grane, o analistă care cred că-ţi va confirma povestea. Menţionează cazul şi într-un raport public de anul trecut. Am chiar aici numărul lui...

— Cu alte cuvinte, nu e nicio noutate, îl întrerupse Mikael.

— Nu, nu tocmai. *Ny Teknik* şi *Computer Sweden* au scris deja despre asta. Dar pentru că Frans n-a vrut să vorbească despre subiect şi pentru că în două rânduri a spus chiar că n-a avut loc nicio infracţiune cibernetică, povestea a fost lăsată baltă.

— Şi totuşi, asta înseamnă că e o ştire veche.

— Evident.

— Şi-atunci de ce ar trebui să te ascult eu pe tine, Linus?

— Pentru că Frans s-a întors de la San Francisco şi pare că a înţeles ce s-a întâmplat. După mine, calcă pe un teren minat. A devenit obsedat de securitate. Foloseşte doar programe de criptare supersecurizate pe telefon şi e-mail şi tocmai şi-a pus o alarmă antiefracţie nouă cu camere video, senzori şi tot tacâmul. Cred că ar trebui să vorbeşti cu el, de asta am intrat în legătură cu tine. Un tip ca tine îl poate face să se deschidă. Pe mine nu mă ascultă.

— Aşadar, m-ai făcut să vin până aici pentru că e posibil ca un individ pe nume Frans să deţină un subiect exploziv.

— Nu doar un individ pe nume Frans, Blomkvist, ci nimeni altul decât Frans Balder, nu ţi-am spus? Am fost unul dintre asistenţii lui.

Mikael se gândi o clipă; singurul Balder de care îşi amintea era Hanna, actriţa, cu care cine ştie ce se mai întâmplase.

— Şi cine e? întrebă el.

Linus îl privi cu atâta dispreţ, că rămase fără cuvinte.

— Unde-ai trăit până acum, pe Marte? Frans Balder e o legendă. Un model.

---

[5]Serviciul Secret Suedez.

— Pe bune?

— Dumnezeule, da! continuă Linus. Caută-l pe Google şi-o să vezi. A devenit profesor de IT la doar douăzeci şi şapte de ani şi de două decenii e autoritatea numărul unu în lume în cercetarea inteligenţei artificiale. Aproape că nu mai există nimeni care să fi ajuns atât de departe în dezvoltarea de computere cuantice şi reţele neurale. Găseşte întotdeauna soluţii demente şi neortodoxe. Are un creier al naibii de mişto şi bizar. Gândeşte într-un fel cu totul nou şi inovator şi, după cum îţi poţi da seama, industria IT a tras de el ani de zile. Dar Balder a refuzat mult timp să se lase recrutat. Voia să lucreze de unul singur. Sau pe-aproape. A avut dintotdeauna diverşi asistenţi din care a scos untul. Cere rezultate şi nimic altceva şi îi tot dă înainte cu „Nimic nu e imposibil. Treaba voastră e să înlăturaţi graniţele, bla bla bla”. Dar oamenii chiar îl ascultă. Ar face orice pentru el. Mai c-ar putea să-şi dea şi viaţa. Printre noi, tocilarii, e ca un zeu.

— I-auzi.

— Dar să nu crezi că sunt vreun admirator indulgent, chiar deloc. Talentul ăsta vine cu un preţ, ştiu sigur. Poţi face lucruri măreţe cu el. Dar poţi să te şi autodistrugi. Frans însuşi n-a putut avea grijă de fiul lui. Şi-a luat tălpă şiţa într-un stil de neiertat, poveşti ca asta se tot găsesc. Asistenţi care au muncit până la epuizare şi şi-au distrus vieţile, câte şi mai câte. Dar chiar dacă era întotdeauna obsedat şi imposibil, niciodată nu s-a mai comportat aşa. Să aibă o asemenea fixaţie cu siguranţa datelor. Ăsta e un alt motiv pentru care sunt aici. Vreau să vorbeşti cu el. Tot ce ştiu e că a făcut o descoperire uriaşă.

— Ştii asta, pur şi simplu?

— Înţelege că nu e deloc o persoană paranoică de obicei. Din contră, a fost dintotdeauna prea puţin paranoic în ceea ce priveşte nivelul la care lucra. Dar acum s-a încuiat în casă şi abia dacă mai iese de-acolo. Pare speriat şi nu e genul care să se sperie prea uşor. Mai degrabă e tipul de şmecher nebun care dă năvală.

— Şi se ocupă cu jocuri pe calculator? întrebă Mikael fără să-şi ascundă scepticismul.

— Cam pe-acolo... Frans ştia că suntem cu toţii obsedaţi de jocurile pe calculator şi credea că ar trebui să lucrăm la ceva care ne face plăcere. Dar programul lui de inteligenţă artificială se preta şi la industria jocurilor. Era atelierul experimental perfect şi ajunseserăm la nişte rezultate fantastice. Deschiseserăm noi drumuri. Doar că...

— Treci la subiect, Linus.

— Faza e că Balder şi experţii lui în brevete au scris o cerere de brevet de invenţie pentru cele mai inovative părţi ale tehnologiei şi atunci a venit primul şoc. Un inginer rus de la Truegames încropise o cerere chiar înaintea noastră şi blocase brevetul, ceea ce nu era nicidecum o coincidenţă. De fapt, nu conta. Brevetul era menit doar să ne sperie în contextul acela. Interesant era cum naiba aflaseră ce făceam şi, pentru că îi eram cu toţii loiali până la moarte lui Frans, exista un singur răspuns: programul nostru fusese spart, în ciuda tuturor precauţiilor.

— Atunci i-aţi contactat pe cei de la Säpo şi RAF?

— Nu i-am sunat de la început. Lui Frans îi e greu să comunice cu oamenii care poartă cravată şi merg la serviciu de la nouă la cinci. Îi preferă pe idioţii care stau în faţa computerului cu nopţile, aşa că a căutat în schimb un hacker ciudat pe care l-a întâlnit odată şi ea i-a zis direct că fuseserăm victimele unui atac. Nu că ar fi lăsat impresia că e de prea mare încredere. Eu, unul, n-aş fi angajat-o la firma mea, dacă înţelegi ce zic şi se prea poate să fi vorbit prostii. Dar cele mai importante dintre concluziile ei au fost confirmate mai târziu de cei de la Serviciul Special de Telecomunicaţii.

— Dar nimeni nu ştia cine v-a spart sistemul?

— Nu, nu, să iei urma unui atac cibernetic e inutil de cele mai multe ori. Un lucru e clar, trebuie să fi fost profesionişti. Lucraserăm mult la sistemul nostru IT de securitate.

— Dar acum crezi că Frans Balder ştie ceva despre asta?

— Clar. Altfel nu s-ar mai comporta aşa dubios. Sunt

convins că a auzit ceva la Solifon.

— Deci lucra acolo?

— Da, spre uimirea tuturor. După cum zicea, Frans refuzase înainte să se lase recrutat de uriaşii IT. Nimeni pe lumea asta nu ne cicălea mai mult cu alienarea decât el, cu importanţa de a rămâne liberi şi de a nu ajunge sclavii marilor puteri comerciale şi tot aşa. Dar cum stăteamnoi acolo cu ochii în soare, jefuiţi de tehnologia noastră, hop-ţop înşfacă Frans o ofertă de la Solifon, dintre toate firmele, de-am rămas toţi paf. Bine, i-au oferit un salariu uriaş, mână liberă şi tot tacâmul, gen „Fă ce vrei, dar lucrează la noi" şi poate că i s-a părut tare. Ar fi fost cu siguranţă tare pentru oricine altcineva în afară de Frans Balder. Dar astfel de oferte mai primise el şi de la Google, Apple şi toate firmele posibile. De ce devenise brusc atât de interesat de Solifon? Nu ne-a explicat niciodată de ce. A luat o decizie, şi-a făcut bagajul şi s-a cărat. După câte am auzit, a fost spectaculos la început. Frans dezvolta în continuare tehnologia noastră şi cred că directorul Nicolas Grant începuse să viseze la venituri de miliarde. Erau foarte entuziasmaţi. Dar pe urmă s-a întâmplat ceva.

— Ceva despre care nu ştii de fapt prea multe.

— Nu, am pierdut contactul. În mare, Frans a pierdut contactul cu toată lumea. Dar atât îmi pot da şi eu seama, că trebuie să fi fost ceva grav. Frans ne ţinuse dintotdeauna predici despre comunicare deschisă, susţinea filosofia Wisdom of Crowds[6]şi aşa mai departe; importanţa de a folosi cunoştinţele celorlalţi, întreaga concepţie Linux[7]. Dar la Solifon, era clar, ascundea şi ultima virguliţă, inclusiv de toţi apropiaţii lui şi brusc şi-a dat demisia şi s-a cărat, iar acum stă în casa lui de la Saltsjöbaden şi nu iese nici până-

---

[6] *Înțelepciunea mulțimilor* de James Surowiecki, Ed. Publica, 2004.

[7] Concepția Linux se referă la importanța de a te folosi de înțelepciunea și experiența celorlalți și de a-ți împărtă şi la rândul tău cunoștințele.

n grădină. Nici măcar nu-i pasă de cum arată.

— Aşadar, Linus, ai o poveste despre un profesor care pare stresat şi căruia nu-i pasă de cum arată – oare cum pot vedea vecinii cum arată dacă nu iese din casă?

— Da, dar cred că...

— Şi eu cred, Linus, că ar putea fi un subiect interesant. Dar din păcate nu e destul pentru mine. Nu sunt reporter IT – sunt un om din epoca de piatră, cum scria cineva foarte înţelept zilele trecute. Ţi-aş recomanda să iei legătura cu Raoul Sigvardsson de la *Svenska Morgonposten. Ş*tie totul despre lumea asta.

— Nu, nu, Sigvardsson e de calibru prea mic. Treaba asta este peste nivelul lui.

— Cred că îl subestimezi.

— Haide, nu o da la-ntors. Asta poate fi comeback-ul[8] tău, Blomkvist.

Obosit, Mikael îi făcu un semn lui Amir, care ştergea o masă nu foarte departe de a lor.

— Pot să-ţi dau un sfat? zise el.

— Ce... da... sigur.

— Data viitoare când o să-i vinzi unui reporter un subiect, încearcă să nu-i explici cu ce se alege de pe urma lui. Ai idee de câte ori am auzit asta la viaţa mea? „O să fie cel mai mare reportaj din viaţa ta. E mai mare decât Watergate!” Ajungi mai departe cu puţină obiectivitate, Linus.

— Voiam doar să spun că...

— Ce voiai, de fapt, să spui?

— Că ar trebui să vorbeşti cu el. Cred că ţi-ar plăcea de el. Sunteţi acelaşi gen de om care nu face compromisuri.

Linus păru o clipă să-şi piardă încrederea în sine şi Mikael se întrebă dacă nu fusese cumva prea dur cu el. Încerca întotdeauna, din principiu, să fie prietenos şi să-i încurajeze pe informatori, indiferent cât de ţicniţi păreau, nu doar pentru că o poveste nebunească putea să ascundă un

[8] Revenire, ripostă. (în engl., în orig.)

subiect interesant, ci fiindcă ştia că, deseori, era ultimulfir de aţă de care se agăţau. Mulţi veneau la el pentru că toţi ceilalţi încetaseră să-i mai asculte. Nu arareori era ultima speranţă a oamenilor şi nu avea niciodată motiv să fie dispreţuitor.

— Auzi, spuse Mikael, am avut o zi infernală azi şi nu voiam să fiu aşa sarcastic.

— E în regulă.

— Ai dreptate, de fapt, continuă Mikael. E ceva care mă interesează în povestea asta. Spuneai că v-a făcut o vizită o hackeriţă.

— Da, dar de fapt nu are de-a face cu toate astea. A fost mai mult proiectul comunitar al lui Balder.

— Dar părea să ştie meserie.

— Sau poate că a avut noroc. Bătea câmpii la greu.

— Ai făcut cunoştinţă cu ea personal?

— Da, fix când s-a cărat Balder la Silicon Valley.

— Cam cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

— Acum unsprezece luni. Transportaserăm computerele noastre la mine acasă, pe Brantingsgatan. Nu se poate spune că aveam o viaţă grozavă. Eram singur, falit şi mahmur, iar acasă totul arăta mult prea nasol. Abia ce vorbisem cu Frans la telefon şi îmi făcuse capul calendar ca un babac obosit. Insista că cică: Să nu o judeci după înfăţişare şi faze din astea, că aparenţele înşală, bla blaşi alte prostii, asta mi-a zis! Mie, care nu-s cine ştie ce ginerică. N-am purtat niciodată cravată sau sacou şi ştiu cum arată cei care se învârt prin cercurile de hackeri. Oricum, am stat şi-am aşteptat-o pe gagica aia. Mă gândeam c-o să bată măcar la uşă. Dar a deschis uşa şi a intrat pur şi simplu.

— Cum arăta?

— Ca dracu... Sau, mai bine zis, era sexy cumva, aşa, la modul dubios. Dar tot ca dracu’.

— Linus, nu-ţi ceream să-mi spui cum arată fizic. Voiam doar să ştiu cum era îmbrăcată şi, eventual, cum o chema.

— N-am idee cine era, continuă Linus, deşi o ştiam de

undeva – şi aveam un sentiment de rău augur. Era tatuată şi avea mulţi cercei şi alte rahaturi, arăta ca o rockeriţă sau o goth girl sau o punkeriţă şi era slabă ca dracu'.

Mikael îi făcu semn ca prin vis lui Amir să-i aducă încă o Guinness.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Mda, ce să spun. Mă gândisem că nu era nevoie să trecem direct la treabă, aşa că m-am aşezat pe pat – în cameră nu prea era nimic pe care să poţi sta – şi i-am propus să bem ceva pentru început. Şi ştii ce-a făcut? Mi-a zis să plec. Mi-a ordonat să-mi părăsesc propria cameră ca şi cum era cel mai natural gest din lume. Am refuzat, evident. I-am zis: „Aici locuiesc, gen". Dar mi-a spus doar: „Cară-te, dispari" şi mi-am dat seama că nu aveam altă opţiune decât să ies, aşa că am fost plecat o bucată bună de timp. Când m-am întors, stătea pe pat zâmbind şi fumând, chiar aşa şi citind o carte despre teoria corzilor sau ceva de genu'. Poate că m-am încruntat la ea mai dubios, habar n-am. Atunci mi-a explicat că nu are de gând să şi-o pună cu mine, câtuşi de puţin. „Câtuşi de puţin" mi-a zis şi nu cred că s-a uitat vreo secundă în ochii mei. Mi-a trântit doar că aveam un troian, un RAT[9] şi că recunoştea tiparul atacului, însă şi ipoteza de prag de originalitate[10] a programării. Fuseserăm traşi pe sfoară, a spus. Apoi a plecat.

— Fără să-şi ia la revedere?

— Fără nicio vorbă.

— Dumnezeule, lăsă Mikael să-i scape.

— Deşi, mai bine zis, cred că a avut baftă. Tipul de la Serviciul Special de Telecomunicaţii, care făcuse aceeaşi analiză cu ceva timp înainte şi care era probabil mult mai

---

[9] Remote Access Trojan, un virus care oferă acces de la distanță.

[10] Ipoteza propusă de Ellis Paul Torrance, și anume că inteligența este necesară, dar nu și suficientă pentru a fi creativ.

priceput să descopere tipul ăsta de atacuri, a spus hotărât că nu poţi trage astfel de concluzii şi că, oricât a căutat în computer, nu a găsit niciun virus-spion. Totuşi şi el – Molde îl chema, apropo, Stefan Molde – era convins că fuseserăm vizaţi.

— Şi fata asta s-a prezentat în vreun fel?

— Asta i-am şi cerut, de fapt, dar tot ce mi-a zis, pe un ton acru, a fost că pot să-i spun Pippi[11]. Era clar că nu era numele ei adevărat, dar totuşi...

— Ce anume?

— Mi s-a părut că i se potriveşte cumva.

— Auzi, spuse Mikael, acum câteva minute eram cât pe ce să plec acasă.

— Da, am remarcat.

— Dar acum situaţia s-a schimbat considerabil. Nu ziceai că Frans Balder o ştia pe fată?

— Ba da.

— Atunci vreau să vorbesc cu Frans Balder cât de repede posibil.

— Din cauza gagicii ăleia?

— Ceva de genul.

— OK, bine, spuse Linus gânditor. Dar n-o să reuşeşti să dai de datele lui de contact. S-a făcut al naibii de secretos, cum îţi spuneam. Ai iphone?

— Da, am.

— Atunci poţi să uiţi de întâlnire. Frans crede că Apple e vândut mai mult sau mai puţin celor de la NSA. Ca să vorbeşti cu el trebuie să-ţi cumperi un Blackphone[12] sau să împrumuţi măcar un Android şi să descarci un program special de criptare. Dar o să încerc să-l conving să-ţi răspundă, ca să puteţi să stabiliţi o întâlnire într-un loc sigur.

---

[11]Pippi Șosețica – personaj îndrăgit din cărțile pentru copii scrise de Astrid Lindgren.

[12]Un smartphone creat pentru a asigura securitatea datelor personale prin criptarea oricărui canal de comunicare.

— Super, Linus, mulţumesc.

Mikael mai rămase o vreme în cârciumă după ce Linus plecă, sorbind din bere şi privind furtuna de afară. În spatele lui, Arne şi gaşca lui râdeau de ceva. Dar Mikael era atât de adâncit în gânduri, încât nu auzea nimic şi abia dacă observă când Amir se aşeză lângă el şi începu să-i prezinte ultima prognoză meteo.

Temperatura urma să scadă până la minus zece grade. Se aşteptau să cadă prima zăpadă a anului şi nu avea să fie nicidecum pitoresc sau feeric. Urgia avea să măture totul în cale – nu se mai confruntaseră cu o asemenea vreme de ani de zile.

— Pot veni şi uragane, spuse Amir, iar Mikael, care continua să-l ignore, răspunse laconic:

— Numai bine.

— Bine?

— Da... păi... mai bine decât nimic, în orice caz.

— E adevărat. Dar cum îţi mai merge? Pari complet şocat. N-a mers bine întâlnirea?

— Ba da, a fost foarte OK.

— Dar ceva te-a tulburat, nu?

— Nu sunt sigur. Însă totul e puţin confuz în momentul ăsta. Mă gândesc să renunţ la *Millennium.*

— Credeam că eşti una cu ziarul ăla.

— Aşa credeam şi eu. Dar presupun că toate au un sfârşit.

— Asta aşa e, spuse Amir. Tatăl meu spunea că până şi ce e etern se termină odată şi-odată. Mi-a zis asta chiar înainte s-o părăsească pe mama.

Mikael pufni.

— Mda. Nici eu nu m-am priceput prea bine la dragostea eternă. Din contră...

— Nu mai spune.

— Cunosc o fată care a dispărut din viaţa mea o bună bucată de vreme.

— Nasol.

— Da, e o situaţie mai specială. Dar acum am primit un semn de la ea, cel puţin aşa cred şi poate că de asta am părut atât de ciudat.

— Înţeleg.

— Aşadar, presupun că ar trebui să mă duc spre casă. Cât îţi datorez?

— Ne socotim noi mai târziu.

— Mulţam, ai grijă de tine, Amir, spuse Mikael şi trecu pe lângă clienţii obişnuiţi care îi aruncară câteva noi comentarii, ieşind în furtună.

Era ceva de speriat. Rafalele de vânt îl izbeau cu putere şi, cu toate astea, zăbovi o clipă în furtună, pierzându-se printre amintiri vechi, după care o porni încet spre casă. Din cine ştie ce motiv, îi fu greu să descuie uşa. Se chinui o vreme cu cheia. După ce intră, îşi aruncă pantofii din picioare, se aşeză în faţa computerului şi căută informaţii despre profesorul Frans Balder.

Însă nu era chip să se concentreze şi se întrebă în schimb, din nou, unde dispăruse tipa aceea. În afară de un raport de la fostul ei angajator, Dragan Armanskij, nu mai auzise nimic de ea. Era ca şi cum o înghiţise pământul. În ciuda faptului că locuiau aproape în acelaşi cartier, n-o văzuse niciodată, aşa încât povestea lui Linus îl afectase destul de mult.

Oricine altcineva putuse să apară la uşa tipului în ziua aceea. Era probabil, dar nu neapărat posibil. Cine în afară de Lisbeth mai dă buzna aşa, fără să te privească în ochi şi să te dea pe uşă afară din propria casă? Cine vede cele mai ascunse secrete din computere şi spune chestii ca: „Nici nu mă gândesc să mi-o pun cu tine, câtuşi de puţin”? Trebuie să fi fost Lisbeth. Şi numele de Pippi – asta chiar era tipic pentru ea.

Pe uşa ei din Fiskargatan scria V. KULLAşi Mikael ştia prea bine că nu-şi folosea numele real. Numele ei adevărat era mult prea căutat şi asociat cu cele mai mediatizate procese pe care le urmărise opinia publică. Oare pe unde îşi mai făcea veacul acum? De fapt, nu era prima dată când tipa se

evapora. Însă, de când bătuse la uşa ei din Lundagatan în acea zi şi o certase pentru că scrisese o analiză personală un pic prea detaliată despre el, nu stătuseră niciodată despărţiţi atâta vreme şi era un pic ciudat, nu-i aşa? Lisbeth era totuşi... da chiar, ce naiba era Lisbeth?

Nu era propriu-zis prietena lui. Prietenii se întâlnesc cu tine. Prietenii nu dispar aşa, pur şi simplu. Prietenii nu-ţi lasă mesaje intrându-ţi ilegal în calculator. Şi totuşi, se ataşase de Lisbeth şi, mai presus de orice, nu mai putea să şi-o scoată din minte, se îngrijora pentru ea. Fostul ei tutore, Holger Palmgren, spunea că Lisbeth se descurca întotdeauna. În ciuda copilăriei de coşmar, sau poate tocmai datorită ei, se transformase într-o supravieţuitoare a naibii de pricepută şi da, era ceva adevăr în asta.

Dar cu greu puteai avea garanţia că va fi bine, în niciun caz cu o tipă cu un asemenea trecut şi cu talentul ei de a-şi face duşmani. Poate că o luase cu adevărat razna, aşacum îi sugerase Dragan Armanski atunci când el şi Mikael se întâlniseră să ia prânzul la Gondolen cu o jumătate de an în urmă. Era o zi de primăvară, o sâmbătă şi Dragan insistase să-i facă cinste cu bere, şnaps şi tot tacâmul. Mikael avusese impresia că Dragan simţea nevoia să se descarce şi chiar dacă oficial se întâlniseră doar în calitate de vechi prieteni, era limpede că Dragan voia de fapt să vorbească despre Lisbeth şi să o dea în sentimentalisme după câteva pahare.

Dragan îi povestise printre altele că firma lui, Milton Security, livrase câteva alarme unui azil de bătrâni din Högdalen. Alarme bune, spusese el.

Dar nu sunt bune de nimic dacă se taie curentul şi nimănui nu-i pasă într-atât încât să rezolve situaţia şi asta era exact ce se întâmplase. Într-o seară fusese o pană de curent la azil, iar noaptea, una dintre bătrâne, o doamnă cu numele de Rut Åkerman, căzuse şi-şi rupsese femurul şi aşteptase ore în şir, apăsând butonul de alarmă fără succes. A doua zi dimineaţa, starea ei era critică şi, pentru că ziarele erau ocupate în acel moment cu semnalarea

abaterilor şi a indiferenţei din aziluri, întâmplarea fu intens mediatizată.

Rut era acum în afara oricărui pericol. Dar ghinionul făcuse ca ea să fie mama unuia dintre mai-marii democraţilor din Suedia şi când vestea apăru pe website-ul partidului, Avpixlat, că Armanski era arab – ceea ce nu era, de fapt – secţiunea de comentarii explodă. Sute de comentatori anonimi scriseseră că aşa se întâmplă când „ăia ne livrează nouă tehnologie”, iar Dragan se simţi foarte jignit, mai ales pentru că şi bătrâna lui mamă fusese jignită grav.

Însă brusc, ca printr-o minune, toţi acei comentatori au încetat să mai fie anonimi. Dimpotrivă, apăreau cu numele în clar, cu adresa, ocupaţia şi vârsta. Totul era ordonat şi îngrijit – ca şi cum ar fi completat cu toţii un formular. Ai fi zis că de pe tot site-ul se eliminaseră pixelii şi s-a putut vedea, evident, că nu doar maniacii şi inadaptaţii sociali scriseseră comentarii, ci şi mulţi concetăţeni de situaţie bună, inclusiv câţiva concurenţi din branşa lui Armanski. Multă vreme, comentatorii până atunci anonimi au fost neputincioşi. Nu pricepeau ce se întâmplase. Şi-au smuls părul din cap până au reuşit să desfiinţeze pagina şi au jurat să se răzbune pe vinovaţi. Dar tocmai asta era ideea, nimeni nu ştia cine fusese în spatele atacului. Nimeni în afară de Dragan Armanski.

— A fost o mişcare clasică de-a lui Lisbeth, spuse el. Eclar, am fost părtaş la faptă. N-am fost într-atât de generos încât să-mi fie milă de toţi cei care au fost expuşi, la cât de mult avertizez lumea cu privire la siguranţa datelor. Ştii, nu mai auzisem nimic de ea de o veşnicie şi eram convins că mă ignora, da şi că-i ignora şi pe toţi ceilalţi. Apoi s-au întâmplat astea şi a fost fantastic. Mi-a luat apărarea şi i-am trimis un răspuns exuberant de mulţumire pe e-mail. Spre surprinderea mea, mi-a răspuns. Ştii ce mi-a scris?

— Nu.

— O singură propoziţie. „Cum naiba puteţi să-l apăraţi pe

scârbosul ăla de Sandvall de la Clinica din Östermalm?”

— Cine e Sandvall?

— Un chirurg plastician căruia i-am asigurat o gardă de corp pentru că fusese ameninţat după ce se încurcase cu o estoniană tânără pe care o operase la sâni. Tipa se pare că era iubita unui interlop cunoscut.

— Aoleu!

— Exact, n-a fost prea inteligent. I-am răspuns lui Lisbeth că nici eu nu credeam că Sandvall era uşă de biserică. Ba chiar ştiam că nu era. Dar am încercat să-i spuncă nu putem emite astfel de judecăţi. Nu putem să-i apărăm doar pe cei fără de pată. Chiar şi şovinii au dreptul la un anumit grad de siguranţă şi pentru că Sandvall era în mare pericol şi ne ceruse ajutorul, i l-am dat – la tarif dublu. Nimic mai simplu.

— Dar Lisbeth n-a acceptat raţionamentul?

— În orice caz, nu mi-a răspuns – cel puţin nu pe e-mail. S-ar zice că mi-a dat o altfel de replică.

— Cum aşa?

— S-a dus la paznicii noştri de la clinică şi le-a ordonat să stea calmi. Cred chiar că i-a şi salutat din partea mea. Apoi a trecut pe lângă toţi pacienţii, asistentele şi doctorii şi a urcat până la sala de operaţii a lui Sandvall, i-a rupt trei degete şi l-a ameninţat grav.

— Dumnezeule!

— Bine zis. E nebună de legat. Vreau să spun, să se comporte aşa în faţa atâtor martori şi, colac peste pupăză şi într-o sală de operaţii.

— Da, e nebunie curată.

— Bineînţeles, a ieşit un scandal teribil, cu ameninţări de dare în judecată şi tot tacâmul. Îţi dai şi tu seama: să-i rupi degetele unui chirurg care s-a angajat să-ţi aranjeze faţa căzută. Aşa ceva îi face pe avocaţii de top să vadă peste tot numai semnul dolarului.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Nimic. Absolut nimic. Ăsta e probabil cel mai ciudat lucru. Toată chestia s-a fâsâit, probabil pentru că medicul

chirurg n-a vrut să depună plângere. Dar totuşi, Mikael, a fost ceva nebunesc. Nicio persoană echilibrată nu dă buzna într-o sală de operaţii şi-i rupe degetele medicului. Nici măcar o Lisbeth Salander echilibrată n-ar face aşa ceva.

Mikael Blomkvist nu era chiar atât de sigur de interpretarea lui Dragan. Credea mai degrabă că avea logică, o logică tipică lui Lisbeth, iar la capitolul ăsta era mai mult sau mai puţin expert. Nu se îndoia nicio secundă că doctorul făcuse ceva mult mai rău decât să pună laba pe iubita gre şită. Totuşi, nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva era o greşeală din partea lui Lisbeth, măcar la capitolul de analiză a riscurilor.

Se gândi chiar că poate îşi dorea să intre din nou în bucluc, ca un fel de spectacol care să o facă să simtă că trăieşte din nou. Dar asta era cu siguranţă doar o teorie. Nu ştia nimic despre motivele ei. Nu avea nici cea mai vagă idee despre viaţa ei din prezent şi, în vreme ce furtuna făcea ferestrele să zăngăne, iar el stătea în faţa calculatorului şi-l căuta pe Frans Balder pe Google, Mikael încercă să vadă partea bună a lucrurilor – măcar dăduseră unul peste altul, chiar dacă indirect. Era în orice caz mai bine decât nimic şi presupuse că ar fi trebuit să se bucure că-i semăna. Lisbeth părea să fie ea însăşi sau poate că, cine ştie, îi adusese un subiect.

Mikael nu înţelegea de ce, dar Linus îl iritase din prima clipă şi probabil că ignorase detaliul, chiar dacă Linus venise cu ceva doar pe jumătate senzaţional. Dar când Lisbeth apăruse în poveste, începuse să privească totul cu alţi ochi. Nu avea de ce să se îndoiască de inteligenţa ei şi dacă îşi lua din timpul ei ca să se înhame la această misiune, da, poate că şi el avea un motiv să aprofundeze subiectul. Putea măcar să verifice toată treaba în detaliu şi, cu puţin noroc, să afle ceva nou despre Lisbeth, pentru că aici era întrebarea de o mie de puncte, nu-i aşa?

De ce apăruse tocmai acum?

Nu era nici într-un caz vreun consultant IT ambulant şi bineînţeles că nedreptăţile vieţii puteau s-o înfurie. Putea

apărea brusc şi-şi putea face dreptate singură. Dar ca tipa care nu se dă în lături de la a intra în calculatorul oricui să se supere din cauza unei infracţiuni cibernetice era un pic surprinzător. Să-i rupă degetele unui chirurg – foarte bine! Dar să se implice împotriva atacurilor ilegale ale hackerilor... cine se ştie cu musca pe căciulă să nu-i critice pe alţii, nu-i aşa? Pe de altă parte, ce ştia el?

Probabil că povestea era mai veche. Poate că ea şi Balder erau prieteni sau parteneri de discuţie. Nu era imposibil şi ca experiment, îi căută pe amândoi pe Google, fără să găsească nimic relevant. Rămase o vreme uitându-se afară, la furtună şi gândindu-se la un dragon tatuat pe un spate slab şi palid, la gerul din Hedestad şi la un mormânt dezgropat din Gosseberga.

Apoi continuă să-l caute pe Frans Balder, iar informaţiile despre el se găseau din belşug. Profesorul avea două milioane de rezultate, deşi nu era chiar uşor să găsească nişte date biografice. Majoritatea erau articole de cercetare şi comentarii şi părea că Frans Balder nu dădea interviuri. De aceea, toate detaliile vieţii lui căpătaseră un fel de aură mitică – ca şi cum fuseseră exagerate şi idealizate de către studenţii care-l admirau.

Se părea că Frans fusese diagnosticat drept mai mult sau mai puţin retardat, chiar dacă în adolescenţă se dusese într-o zi la directorul şcolii din Ekerö şi-i arătase o greşeală în manualul de matematică de clasa a noua referitoare la aşa-numitele numere imaginare. Noile ediţii ajunseseră să conţină erata lui, iar primăvara următoare, Frans câştigase concursul naţional de matematică. Se credea că putea rosti cuvintele invers şi putea crea propriile palindromuri lungi. Într-un eseu şcolar timpuriu publicat pe internet critica romanul lui H. G. Wells, *Războiul lumilor,* pentru că nu putea pricepe cum nişte fiinţe superioare nouă în toate privinţele nu înţeleseseră ceva atât de fundamental precum diferenţele dintre flora bacteriană de pe Marte şi cea de pe Pământ.

După gimnaziu, făcuse studii de IT la Imperial College din

Londra şi-şi susţinuse doctoratul cu o lucrare despre algoritmi în reţeaua neurală care fusese considerată revoluţionară. Deveni cel mai tânăr profesor din istoria Politehnicii din Stockholm şi membru al Academiei Regale de Ştiinţe Inginereşti. În prezent, era considerat o autoritate mondială în domeniul ipotetic al „singularităţii tehnologice”, faza în care inteligenţa calculatoarelor o depăşeşte pe cea umană.

Nu avea deloc o înfăţişare atrăgătoare. În toate pozele arăta ca un trol cu ochi mici şi părul zburlit în toate direcţiile. Totuşi se căsătorise cu fermecătoarea actriţă Hanna Lind, devenită apoi Balder. Perechea avea un fiu care, potrivit unui reportaj dintr-un cotidian de seară cu titlul „Marea durere a Hannei”, suferea de un grav handicap mintal, chiar dacă nu părea deloc înapoiat – cel puţin nu în poza ataşată articolului.

Căsnicia se destrămase şi, pe când cei doi se confruntau cu o dispută aprinsă pe tema custodiei la tribunalul din Nacka, îşi făcuse apariţia copilul teribil al teatrului, Lasse Westman, care explicase pe un ton agresiv că lui Balder ar mai trebui să i se interzică să aibă grijă de fiul lui pentru că lui Frans îi păsa mai mult de „inteligenţa computerelor decât de cea a copiilor”. Însă Mikael nu insistă pe subiectul divorţului, ci se concentră să înţeleagă munca de cercetare a lui Balder şi disputele juridice în care era amestecat. Petrecu o vreme adâncit într-un raţionament plicticos despre procesele cuantice la computere.

Se duse apoi în folderul cu documente şi deschise un fişier pe care îl crease cu câţiva ani înainte. Acesta se numea *Căsuţa lui Lisbeth.* N-avea idee dacă Lisbeth îi intra în continuare în computer sau dacă o mai interesau articolele lui. Însă continua să spere, iar acum se întrebă dacă nu ar trebui să înceapă totuşi cu un scurt salut. Evident, problema era: ce să scrie?

Scrisorile lungi şi personale nu erau stilul ei – n-ar fi făcut decât să o irite. Ar fi trebuit mai degrabă să încerce să scrie ceva scurt şi uşor enigmatic. Îşi încercă norocul cu o

întrebare:

Ce ar trebui să credem despre inteligenţa artificială a lui Frans Balder?

Apoi se ridică de la calculator şi privi din nou pe fereastră la furtuna de zăpadă.

4

20 noiembrie

Edwin Needham sau Ed the Ned după cum i se mai spunea nu era cel mai bine plătit expert securitate din SUA. Dar poate că era cel mai bun şi cel mai mândru. Tatăl lui, Sammy, fusese un ticălos, un alcoolic cu creierul încins, care prindea uneori câte o lucrare în port, dar care pleca aiurea prin crâşme. Nu odată încheiase distracţia la puşcărie sau la Urgenţe, iar asta nu era distractiv pentru nimeni.

Totuşi, escapadele lui Sammy le dădeau prilejul celor de acasă să se bucure de câteva momente de linişte. Atunci când era plecat să se îmbete, aveau un răgaz în care mama, Rita, îşi putea strânge la piept cei doi copii, spunându-le că totul avea să fie bine. Altfel, nimic nu mergea cum trebuie acasă. Familia locuia în Dorchester, Boston. Atunci când tatăl binevoia să fie prezent, o bătea adesea pe Rita, încât ore întregi şi uneori chiar zile, stătea închisă în baie, plângând şi tremurând.

Când era mai rău, vomita sânge şi nimeni nu fu neapărat surprins când muri la doar patruzeci şi şase de ani din cauza hemoragiei şi nici când sora mai mare a lui Eddeveni dependentă de heroină, cu atât mai puţin atunci când tatăl şi copiii fură la un pas de a ajunge pe străzi.

Copilăria lui Ed îl pregătise pentru o viaţă plină de probleme şi în adolescenţă se alătură unei bande care îşi spunea „The Fuckers”, teroarea Dorchesterului şi care se deda la lupte între bande, agresiuni şi furturi din supermarketuri. Cel mai bun prieten al lui Ed, un băiat pe care îl chema Daniel Gottfried, fusese agăţat într-un cârlig de măcelărie şi ciopârţit cu o macetă. Adolescent fiind, Ed se jucase cu focul.

Încă de mic, avea un aer brutal şi necioplit. Nu prea-

lajuta nici faptul că nu zâmbea niciodată şi că îi lipseau doi dinţi de sus. Era solid şi neînfricat şi avea mai totdeauna pe faţă urmele fie de la bătăile cu tatăl lui, fie de pe urma încăierărilor dintre bande. Cei mai mulţi profesori erau îngroziţi de Ed. Cu toţii erau convinşi că avea să sfârşească în închisoare sau cu un glonţ în cap. Se mai găseau însă şi adulţi care începuseră să se ocupe de el – probabil pentru că descoperiseră că în ochii lui extrem de albaştri nu era doar agresivitate şi răutate.

Ed avea o dorinţă arzătoare de a descoperi lucruri noi, o energie care-l făcea să devoreze o carte cu aceeaşi plăcere cu care distrugea interiorul autobuzului local şi în unele zile trebuia să tragă de el ca să plece acasă. Rămânea cu plăcere în aşa-zisul laborator de informatică al şcolii, unde existau două calculatoare la care stătea ore în şir. Un profesor de fizică al cărui nume, Larson, avea sonoritate suedeză, remarcă talentul lui Ed la calculatoare şi după ce Ed depuse o cerere – în care se implicară şi serviciile sociale – primi o bursă şi putu să se transfere la o şcoală pentru elevi mai motivaţi.

Începu să se remarce la ore şi primi noi burse şi distincţii, iar în final, ceea ce era un miracol având în vedere de unde plecase, începu să studieze Electrical Engineering Computer Science la Massachusetts Institute of Technology. În lucrarea de doctorat puse în discuţie o serie de termeni cu privire la noile sisteme de criptare asimetrice precum RSA şi ajunse să ocupe poziţii importante la Microsoft şi Cisco înainte să fie recrutat într-un final de Naţional Security Agency[13], NSA, din Fort Meade, Maryland.

Desigur, CV-ul lui nu-l recomanda pentru acel post şi nu doar din cauza vandalismului din adolescenţă. Fumase o groază de iarbă în timpul facultăţii şi avea vederi socialiste, ba chiar anarhiste şi, de fapt, fusese închis de două ori pentru tulburarea liniştii publice, dar nimic ieşit din comun, doar bătăi prin baruri. Umorul lui rămăsese unul violent şi

[13]Agenția Națională de Securitate din SUA.

toţi cunoscuţii evitau să se certe cu el.

Însă cei de la NSA îi apreciau celelalte calităţi şi, în plus, era toamna lui 2001. Serviciile secrete americane aveau o nevoie atât de disperată de analişti IT, încât angajau cam pe oricine şi, de-a lungul anului următor, nimeni nu se mai îndoi de loialitatea sau patriotismul lui Ed. Şi chiar dacă s-ar fi îndoit cineva, beneficiile pe care le aducea erau întotdeauna mai mari.

Ed nu era doar extrem de talentat. Avea ceva obsesiv, o minuţiozitate maniacală şi o eficienţă feroce care dădeau bine la cineva care era pus să protejeze securitatea IT a celei mai secretoase organizaţii americane. Nicio jigodie nu avea să-i spargă sistemul. Era o chestiune de orgoliu pentru el şi se făcu rapid indispensabil la Fort Meade. Oamenii stăteau în continuare la coadă ca să se consulte cu el. Mulţi ajunseră să se teamă de Ed, care se răstea hodoronc-tronc la colegii de muncă. Îl trimisese la naiba până şi pe directorul NSA, legendarul amiral Charles O'Connor.

— Du-te şi ocupă-te de ceva la care se pricepe capul ăla al tău egoist şi nenorocit, urlase Ed când amiralul încercase să-şi exprime părerea cu privire la munca lui.

Dar Charles O'Connor şi toţi ceilalţi trecură cu vederea episodul. Ştiau că Ed nu urla şi nu se certa degeaba – o făcea din cauză că oamenii erau neglijenţi cu protocoalele de securitate sau pentru că vorbeau despre lucruri de care nu aveau habar. Nu odată se amestecase în celelalte treburi ale organizaţiei, în ultimul an – aceasta se aflase în mijlocul unei furtuni mediatice cu avocaţi, atât de dreapta, cât şi de stânga, care vedeau organizaţia ca pe o încarnare a diavolului, ca pe Big Brother al lui Orwell. Însă din punctul lui Ed de vedere, organizaţia putea face fix ce-şi dorea atâta timp cât sistemele lui de securitate rămâneau riguroase şi intacte. Pentru că nu-şi întemeiase încă o familie, locuia mai mult sau mai puţin la birou.

Ed era o forţă pe care te puteai baza şi, chiar dacă fusese subiectul unei serii de controale personale, nu existaseră niciodată obiecţii la adresa lui, în afară de câteva beţii de

pomină. În ultimul timp devenise alarmant de sentimental şi începuse să povestească toate prin câte trecuse. Însă nu exista niciun indiciu cum că ar fi povestit cuiva din afară cu ce se ocupa. În lumea de afară se închidea în el ca o scoică şi dacă-l întreba cineva ceva, susţinea întotdeauna aceleaşi minciuni bine exersate pe care internetul şi bazele de date le confirmau.

Faptul că înaintase în funcţie şi ajunsese directorul departamentului de securitate cu cele mai mari responsabilităţi de la sediu nu era nici coincidenţă şi nici rezultatul vreunui joc de culise. Se ocupa de tot şi toate „pentru ca niciun nenorocit de informator să nu mai apară vreodată şi să ne dea peste bot”. Ed şi echipa lui înăspriseră măsurile interne de supraveghere din toate locaţiile şi, de-a lungul nopţilor albe, creaseră ceva pe care Ed îl numea ba „zid de netrecut”, ba „copoi irascibil”.

„Nicio jigodie nu mai poate să intre şi nici să cotrobăie pe aici fără permisiunea noastră”, spunea el, nespus de mândru de asta.

Sau cel puţin fusese mândru până în acea dimineaţă blestemată de noiembrie. Era o zi frumoasă şi senină. În Maryland nu se vedea nici urmă din furtuna infernală care mătura Europa. Oamenii purtau cămăşi şi jachete subţiri, iar Ed, care de-a lungul anilor ajunsese destul de rotund în talie, se întorcea cu mersul lui legănat de la automatul de cafea.

Graţie poziţiei lui, îşi permitea să ignore codul vestimentar. Purta o pereche de jeanşi şi o cămaşă roşie cadrilată care nu-l prea cuprindea în talie. Se prăvăli în scaun în faţa computerului şi oftă. Nu se simţea prea bine. Îl dureau spatele şi genunchiul drept şi o înjură pe colega lui, fosta agentă FBI, vajnica apărătoare a libertăţii de exprimare şi a drepturilor omului, Alona Casales, care reuşise să-l convingă să alerge o tură în ziua precedentă, probabil din pur sadism.

Din fericire, nu se întâmplase nimic extrem de grav de care să trebuiască să se ocupe. Trebuia doar să trimită un

mesaj intern cu nişte reguli de conduită către responsabilii pentru COST, un program de cooperare cu marile concerne IT. Dar nu ajunse prea departe cu e-mailul. Reuşi doar să scrie în stilul lui obişnuit şi aspru:

Pentru ca nimeni să nu mai fie tentat să fie idiot din nou, ci să continue să fie un agent IT bun şi paranoic, vreau să vă atrag atenţia că... moment în care fu întrerupt de unul dintre propriile semnale de alarmă.

Nu se îngrijoră prea tare. Sistemele lui de alarmă erau atât de sensibile încât reacţionau şi la cea mai mică fluctuaţie în pachetele de date. Era cu siguranţă doar o anomalie, o notificare că cineva încerca să încalce limitele puterii lor sau ceva de genul ăsta – o intruziune minoră.

Însă adevărul era că nu reuşea să o localizeze. În clipa următoare, descoperi ceva atât de înfricoşător, încât nu-şi putu crede ochilor. Rămase doar holbându-se la ecran. Cu toate astea, ştia exact ce se întâmpla. Cel puţin o jumătate a creierului său, cea care mai era în stare să gândească, ştia. Avea loc un atac RAT asupra intranetului, NSANet şi în oricare altă situaţie ar fi gândit: nenorociţii, o să-i distrug. Dar acum, în locul cel mai protejat şi controlat dintre toate, în acel loc prin care el şi echipa lui trecuseră de mii de ori doar în ultimul an, aici... nu, nu, e imposibil, nu se poate.

Fără să-şi dea seama, închise ochii, ca şi cum spera că totul avea să dispară dacă îi ţinea închişi destul. Însă când privi din nou ecranul, propoziţia pe care o începuse fusese terminată de altcineva. Bucata scrisă de el care începea cu „... **vreau să vă atrag atenţia**...” continua de una singură cu cuvintele: „... **că încetaţi să mai faceţi o groază de ilegalităţi şi că, de fapt, e foarte simplu. Paznicii vor ajunge să fie păziţi la rândul lor. Există o logică fundamental democratică în asta**”.

— La dracu’, la dracu’, mormăi el, ceea ce era totuşi un semn că era pe cale să-şi revină.

Dar textul continuă: **Nu te îngrijora, Ed. Hai la o plimbare mai bine. Am pus mâna pe Root**. În acel

moment, Ed urlă din toţi răunchii. Lumea lui se prăbuşi la vederea cuvântului Root. În cele câteva minute în care computerul călătorea printre cele mai secrete părţi ale sistemului, crezu cu toată seriozitatea că avea să facă un atac de cord şi nu observă decât ca prin vis că oamenii începuseră să se adune în jurul lui.

Hanna Balder trebuia să iasă la cumpărături. Din frigider lipseau şi berea şi mâncarea adevărată. Ba mai mult, Lasse putea ajunge acasă în orice moment şi n-ar fi fost deloc bucuros dacă nu primea nici măcar un Pilsner. Însă vremea de afară părea neîndurătoare, aşa că alungă acest gând şi se aşeză în schimb în bucătărie să fumeze, deşi asta îi făcea rău la ten şi în general. Începu să caute prin agenda telefonică.

Trecu de două sau trei ori prin lista de contacte în speranţa că va da de vreun număr nou printre ele. Evident însă, nu găsi pe nimeni. Erau aceiaşi oameni care obosiseră să o mai asculte şi, deşi ştia că nu e o idee grozavă, o sună pe Mia. Mia era agentul ei şi, de fapt, cândva fuseseră cele mai bune prietene şi visaseră să cucerească lumea împreună. Acum, Hanna nu făcea decât să-i provoace miei mustrări de conştiinţă. Pierduse şirul propriilor scuze şi al promisiunilor încălcate. „Nu e uşor să îmbătrâneşti ca actriţă, bla bla.” De ce să nu o spună pe-aia dreaptă:„Arăţi teribil, Hanna. Publicul nu te mai iubeşte”.

Dar evident, Mia nu răspunse, ceea ce era probabil mai bine. Niciuna dintre ele nu s-ar fi simţit bine după conversaţie, iar Hanna nu putu să se abţină să arunce un ochi în camera lui August, doar ca să încerce sentimentul dureros al dorului de el, care o făcea să simtă ca şi cum pierduse şi ultima misiune importantă din viaţă, rolul de mamă. Paradoxal, asta îi dădea un pic de forţă.

Dintr-un anumit punct de vedere pervers, se consola plângându-şi singură de milă. Tocmai se ridicase, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să iasă şi să cumpere totuşi nişte bere, când sună telefonul.

Era Frans, iar Hanna făcu o grimasă. Se gândise toată ziua – dar nu îndrăznise – să-l sune şi să-i spună că voia să-l ia înapoi pe August, nu doar pentru că-i era dor de băiat şi cu atât mai puţin pentru că ar fi crezut că i-ar fi fost mai bine acasă la ei. Îl voia ca să evite o catastrofă, nimic mai mult.

Lasse voia să-l ia înapoi pe băiat ca să primească alocaţia şi, Dumnezeu ştie, se gândea ea, ce avea să se întâmple dacă Lasse apărea la Saltsjöbaden şi-şi cerea drepturile. Poate că avea să-l scoată cu forţa pe August din casă şi să-l bage în toţi sperieţii sau poate că avea să-l pocnească pe Frans. Hanna trebuia să-l facă pe Frans să înţeleagă. Însă când răspunse şi încercă să-şi pună planul în aplicare, nu putu să se înţeleagă cu el. Frans bălmăjea doar o poveste stranie care părea să fie „de-a dreptul fantastică şi uluitoare” şi aşa mai departe.

— Scuză-mă, Frans, nu înţeleg. Despre ce vorbeşti? spuse Hanna.

— August e un savant. E un geniu.

— Ai înnebunit?

— Dimpotrivă, draga mea, m-am luminat într-un sfârşit. Trebuie să vii imediat aici! Cred că e singura cale. Altfel nu poţi să înţelegi. Plătesc eu taxiul. Îţi promit, o să fii uimită. Cu siguranţă are memorie fotografică şi, în mod inexplicabil, şi-a însuşit toate secretele desenului în perspectivă. E atât de frumos, Hanna, atât de exact. Străluceşte cu o lumină din altă lume.

— Ce străluceşte?

— Semaforul lui. N-ai auzit ce-am zis? Cel pe lângă care am trecut cu o seară în urmă şi pe care l-a reprodus perfect, ba chiar mai mult decât perfect...

— Mai mult decât...

— Nu doar că l-a copiat, Hanna şi asta exact, ci a şi adăugat ceva, o dimensiune artistică. Radiază cumva şi, paradoxal, are şi ceva matematic, ca şi cum ştie până şi axonometrie.

— Axo... ce?

— Nu contează. Trebuie să vii aici şi să vezi, continuă Frans şi, încetul cu încetul, Hanna începu să înţeleagă.

August începuse brusc să deseneze ca un artist sau cel puţin aşa susţinea Frans, ceea ce-ar fi fost, bineînţeles, fantastic dacă ar fi fost adevărat. Dar lucrul dureros era că Hanna nu se bucură totuşi şi iniţial nu înţelese de ce. Apoi îşi dădu seama. Din cauză că totul se întâmplase acasă la Frans. Băiatul locuise cu ea şi cu Lasse ani întregi şi nu făcuse nimic special. Stătuse doar cu puzzle-urile lui şi cuburile de construit şi nu scosese nicio vorbă. Făcuse doar crizele lui neplăcute, când ţipa cu o voce sfredelitoare şi rugătoare şi se legăna înainte şi înapoi. Şi-acum brusc, după câteva săptămâni cu tati devenise un geniu.

Era mult prea mult. Nu că nu s-ar fi bucurat pentru băiat. Dar o durea totuşi şi cel mai rău dintre toate: nu era deloc atât de surprinsă pe cât ar fi trebuit să fie. Nu stătea scuturând din cap şi murmurând „imposibil, imposibil”. Dimpotrivă, povestea părea să fie exact aşa cum îşi imaginase – nu neapărat că fiul ei desena foarte exact semafoare, ci faptul că putea mai mult decât arăta.

Surprinsese asta în ochii lui, în acea privire care părea uneori, în clipele tensionate, să înregistreze fiecare detaliu din jurul lui. Intuise asta în felul băiatului de a-i asculta pe profesori, în mâzgălitul lui tremurător din cărţile de matematică pe care i le cumpărase şi, mai presus de orice, în şirurile lui de cifre. Nimic nu era mai remarcabil decât calculele lui. Putea scrie ore în şir serii interminabile de nume uriaşe şi de neînţeles. Chiar dacă Hanna încercase să le înţeleagă sau măcar să priceapă despre ce era vorba, indiferent cât de mult se străduise, nu reuşise să le deade capăt. Iar acum ghicea că îi scăpase ceva important la cifrele acelea. Fusese prea nefericită şi preocupată de propriile probleme ca să priceapă ce se întâmpla în mintea lui, nu-i aşa?

— Nu ştiu, spuse ea.

— Ce nu ştii? zise Frans iritat.

— Nu ştiu dacă pot să vin, continuă ea şi auzi în aceeaşi

clipă zgomot la uşă.

Lasse se întorcea cu prietenul lui cel mai bun de pahar. Roger Winter, iar asta o făcu să se înfioare. Închise repede, mormăind nişte scuze lui Frans şi gândindu-se pentru a mia oară ce mamă rea era.

Frans stătea cu telefonul în mână pe podeaua ca o tablă de şah şi lăsă să-i scape o înjurătură. Comandase acest model de podea pentru că se potrivea cu ideea lui de ordine matematică şi pentru că pătrăţelele de pe tabla de şah se repetau la infinit în oglinzile de pe uşile dulapurilor de o parte şi de alta a patului. Erau zile în care îşi imagina că pătrăţelele care se repetau în oglinzi păreau o stradă întortocheată, ceva aproape viu care ieşea din tipare la fel cum visele iau naştere din neuroni sau programele de calculator din coduri binare. Însă în clipa aceea era adâncit în cu totul altfel de gânduri.

— Bietul de tine. Ce se întâmplă cu mama ta? spuse el.

August, care stătea pe podea lângă el şi mânca un sendviş cu castraveciori muraţi şi caşcaval, se uită la el cu o privire concentrată. În acel moment, Frans fu cuprins de o presimţire ciudată că fiul lui avea să spună ceva absolut matur şi inteligent. Dar desigur, era o prostie. Ca de obicei, August nu vorbea deloc şi nu ştia nimic despre femei care se lăsaseră să decadă. Frans îşi imaginase aşa ceva doar din cauza desenelor.

Desenele – numărul lor ajunsese la trei – îi păreau uneori o dovadă de talent artistic şi matematic, dar şi de o anume înţelepciune. Stilul părea atât de matur şi complex în exactitatea lui geometrică, încât Frans nu putea să facă legătura dintre ele şi imaginea copilului înapoiat mintal. Sau, mai bine zis, nu voia să facă legătura pentru că, desigur, îşi dăduse de mult seama despre ce era vorba şi nu doar pentru că văzuse şi el *Rain Man* la vremea lui. Ca tată al unui băieţel autist, alesese de la bun început să creadă în conceptul de savant, un termen care denumeşte persoanele cu grave handicapuri cognitive care au totuşi

abilităţi în anumite domenii – talente care adesea, într-un fel sau altul, includ o memorie fantastică şi simţul detaliului. Frans intuise încă de la bun început că mulţi părinţi sperau la asta ca la un premiu de consolare pentru diagnosticul de autism. Însă statisticile le erau potrivnice.

Conform unei cercetări obişnuite, doar unul din zece copii cu autism manifesta o formă de genialitate, iar în cele mai multe cazuri nu era vorba de talente atât de remarcabile ca ale lui Rain Man. De exemplu, existau autişti care îţi puteau spune în ce zi a săptămânii căzuse o anumită dată într-o anumită perioadă de câteva sute de ani – ba în cazuri extreme, chiar într-o perioadă de patruzeci de mii de ani.

Alţii posedau o cunoaştere enciclopedică într-un domeniu restrâns, cum ar fi orarul autobuzelor sau numerele de telefon. Alţii puteau să socotească mental numere mari sau îşi aminteau exact cum fusese vremea în fiecare zi a vieţii lor, sau puteau spune cât era ceasul în minute şi secunde, fără să se uite la el. Exista o gamă întreagă de talente. Frans înţelesese că astfel de persoane se numeau savanţi, indivizi care stăpâneau ceva extraordinar având în vedere dizabilitatea lor.

Apoi exista un alt grup mult mai rar, din care Frans voia să creadă că face parte fiul lui. Aşa-zişii savanţi geniali, persoane ale căror talente erau senzaţionale indiferent cum le-ai fi privit. Kim Peek, de exemplu, care murise recent în urma unui atac de cord. Kim nu se putea îmbrăca singur şi avea un grav handicap intelectual. Cu toate acestea, memorase douăsprezece mii de cărţi şi putea răspunde instantaneu la aproape orice întrebare din ele. Era ca o bază de date vie. I se spunea Kimputer.

Apoi erau muzicienii ca Leslie Lemke, un bărbat orb şi înapoiat mintal care, pe când avea şaisprezece ani, se trezise într-o noapte şi, fără să fi luat lecţii sau să fi exersat, cântase Concertul nr. 1 pentru pian al lui Ceaikovski, fără nicio greşeală, după ce-l ascultase o singură dată la televizor.

Sau Stephen Wiltshire, un băiat autist din Anglia, care

fusese extrem de închis în sine în copilărie şi care scosese primul cuvânt abia la şase ani – cuvântul se întâmplase să fie „hârtie”.

Pe la 8–10 ani, Stephen putea să deseneze perfect şi în cele mai mici detalii ansambluri rezidenţiale complexe după ce le privise doar câteva clipe. Cu una dintre ocazii, zburase cu elicopterul pe deasupra Londrei şi se uitase în jos la casele şi străzile de dedesubt. Când aterizase, desenase întregul oraş sub forma unei panorame supraaglomerate. Cu toate astea, nu era doar un copiator. De timpuriu, se observase nota originală din lucrările lui şi în prezent era considerat un mare artist din toate punctele de vedere. Majoritatea celor ca ei erau băieţi. Doar unul din şase savanţi era de sex feminin, ceea ce avea probabil legătură cu una dintre principalele cauze ale autismului – prezenţa în uter a unui nivel crescut de hormoni masculini. Testosteronul poate afecta ţesutul cerebral al fetusului şi aproape întotdeauna emisfera stângă a creierului, deoarece aceasta se dezvoltă mai lent şi e mai vulnerabilă. Sindromul savantului reprezintă modul emisferei drepte de a compensa pentru leziunile celei stângi.

Dar, din cauză că emisferele diferă una de alta – cea stângă ocupându-se cu raţionamentele abstracte şi abilitatea de a vedea lucrurile în ansamblul lor –, rezultatul este unul special. Apare un nou fel de perspectivă, o anume fixaţie pentru detalii şi, dacă Frans îşi dădea bine seama, atunci el şi August percepuseră acel semafor în feluri cu totul diferite. Nu doar pentru că băiatul era evident mult mai concentrat, ci şi pentru că în cazul lui Frans creierul înlăturase toate detaliile neimportante şi se concentrase pe ce era esenţial – pe siguranţă şi pe însăşi indicaţia semaforului, de a traversa sau a aştepta. Cel mai probabil, fusese distras de multe altele, dar mai ales de Farah Sharif. Pentru el, întreaga trecere de pietoni se confundase cu firul intern al gândurilor şi cu speranţa unei relaţii cu ea, în timp ce pentru August trebuie să fi părut exact aşa cum era.

Acesta putuse să surprindă în cele mai mici detalii şi

priveliştea şi pe bărbatul vag cunoscut care traversa strada în acel moment. Purtase apoi cu el imaginea ca pe o frumoasă gravură mentală şi pentru prima oară după câteva săptămâni simţise nevoia să se exprime. Dar cel mai remarcabil era că reuşise mai mult decât să reproducă imaginea semaforului şi a bărbatului, le dăduse un aer tulburător şi Frans nu putea scăpa de suspiciunea că August voia să-i spună ceva mai mult decât: ia uite ce pot să fac! Se uită pentru a suta oară la desene şi deodată simţi un fior în inimă.

I se făcu frică. Nu înţelegea exact de ce, însă avea legătură cu bărbatul din desen. Acesta avea o privire goală şidură, fălcile încleştate şi buzele extrem de subţiri, aproape inexistente, chiar dacă acel detaliu abia dacă putea fi folosit împotriva lui. Părea din ce în ce mai înfricoşător cu cât se holba mai mult la el şi deodată Balder fu cuprins de o groază paralizantă, ca şi cum ar fi avut o premoniţie.

„Te iubesc, băieţelul meu”, murmură el fără să-şi dea seama ce spune şi probabil că repetă propoziţia de câteva ori până ce cuvintele începură să i se pară străine.

Observă cu un nou fel de durere că nu mai spusese asta niciodată până atunci şi, când îşi reveni din şocul iniţial, îşi dădu seama că era ceva teribil de ruşinos. Chiar era nevoie de un talent unic ca să-şi iubească propriul copil? Nu era exclus. Fusese dintotdeauna obsedat de rezultate.

Nu-l interesa nimic din ce nu era inovativ sau extrem de valoros şi, atunci când părăsise Suedia pentru Silicon Valley, abia dacă se gândise la August. Fiul său era doar o pacoste pe lângă toate descoperirile epocale pe care avea să le facă.

Dar lucrurile aveau să se schimbe acum, îşi promise Frans. Urma să uite de cercetare şi de toate câte îl bântuiseră în ultimele luni şi avea să se ocupe doar de băiat.

Avea să devină un om nou, în ciuda tuturor celor întâmplate.

5

20 noiembrie

Nimeni nu înţelegea cum ajunsese Gabriella Grane la Säpo, cu atât mai puţin ea însăşi. Fusese acel gen de fată căreia toată lumea îi prezicea un viitor strălucit. Faptul că acum avea deja treizeci şi trei de ani şi nu era nici celebră, nici bogată şi nici măcar căsătorită, fie pentru avere, fie pur şi simplu, le uimea pe vechile ei prietene din Djursholm.

„— Ce s-a întâmplat cu tine, Gabriella? O să fii poliţistă toată viaţa?”

În majoritatea timpului, încerca să nu se certe cu ele, atrăgându-le atenţia că nu era nicidecum poliţistă, ci un analist ales pe sprânceană şi că în prezent scria texte mult mai competente decât scrisese vreodată la Ministerul Afacerilor Externe sau de-a lungul verilor când lucrase ca editor la *Svenska Dagbladet.* În plus n-avea voie să vorbească despre slujba ei. Era mai bine să tacă şi să accepte doar că un post la Serviciul Secret Suedez părea un fiasco total – atât pentru prietenele ei din clasa de sus, cât şi pentru amicii ei mai intelectuali.

În ochii lor, Säpo era o organizaţie de idioţi stângişti care vâna kurzi şi arabi din motive obscure şi rasiste şi care nu se sfia să comită violenţe grave şi să încalce drepturile cetăţenilor pentru a proteja vechi superspioni sovietici. Uneori, Gabriella era de acord cu această opinie.

Exista într-adevăr incompetenţă în organizaţie, iar afacerea Zalachenko fusese o mare ruşine. Pe lângă asta însă, aici se făceau şi lucruri interesante şi importante, mai ales acum, după curăţenia generală. Uneori, chiar credea că aici, la Säpo, se discutau ideile cele mai interesante sau că, în orice caz, aici şi nu în paginile editoriale, înţelegeai cel mai bine marile transformări care aveau loc în lume. Însă, într-adevăr, se întreba adesea: *Cum am ajuns eu aici*

şi de ce am rămas?

Probabil că îi plăcea să fie măgulită. Nimeni alta decât directoarea Säpo, Helena Kraft, o contactase şi-i spusese că, după toate catastrofele şi articolele defăimătoare, serviciile secrete trebuiau să-şi schimbe modul de recrutare. „Trebuie să gândim mai mult ca britanicii”, spusese ea şi „să-i aducem printre noi pe studenţii cu adevărat talentaţi din universităţi şi, sincer vorbind, nimeni nu e mai bun decât tine”. Gabriellei nu-i trebui mai mult.

Fusese angajată ca analist la contraspionaj şi mai apoi la departamentul pentru protecţia industriei. Deşi era tânără şi atrăgătoare şi i se spunea „fata lui tata” sau „scorpie stilată”, era un recrut model, rapidă şi receptivă şi gândea creativ. În plus, vorbea rusă.

Învăţase limba în paralel cu studiile de la Academia de Studii Economice din Stockholm, unde fusese desigur un student model, dar niciodată cu adevărat fericită. Visa la ceva mai măreţ decât o viaţă petrecută în lumea afacerilor. După absolvire, se interesase la Ministerul de Externe şi desigur, fusese acceptată. Însă nu se simţise din cale-afară de stimulată nici acolo. Diplomaţii erau prea rigizi şi spilcuiţi. Acolo o căutase Helena Kraft, iar acum era deja la Säpo de cinci ani. Cu timpul, ajunsese să fie acceptată drept persoana talentată care era, deşi nu fusese întotdeauna simplu.

Azi nu fusese o zi uşoară şi nu doar din cauza vremii oribile. Directorul departamentului, Ragnar Olofsson, intrase neanunţat în biroul ei şi, acru şi lipsit de umor, o anunţase că, la dracu’, nu trebuia să flirteze când era în misiune.

— Să flirtez? repetă ea.

— Ai primit flori la birou.

— Şi e vina mea?

— Da, cred că ai şi tu o parte din vină. Trebuie să fim corecţi şi rezervaţi atunci când ieşim pe teren. Reprezentăm o autoritate centrală.

— Extraordinar, dragă Ragnar! Întotdeauna învaţă omul

ceva de la tine. În sfârşit înţeleg şi eu că e responsabilitatea mea că unii bărbaţi fantazează atât de mult încât văd o propunere indecentă într-un simplu zâmbet.

— Nu fi prostuţă, spuse Ragnar şi dispăru, dar apoi Gabriella începu să se îngrijoreze.

Astfel de ieşiri duceau rareori la ceva bun. Pe de altă parte, acceptase să fie tratată cu desconsideraţie prea mult timp.

Era vremea să se apere, aşa că făcu repede curat pe birou şi scoase o analiză a britanicilor de la GCHQ despre spionajul industrial rus împotriva companiilor europene, pe care încă nu apucase să-l citească. Chiar în acel moment îi sună telefonul. Era Helena Kraft. Gabriella se înveseli. Helena nu se certa şi nu se plângea niciodată de nimic, ba dimpotrivă.

— Permite-mi să trec direct la subiect, spuse Helena. Am primit un telefon din Statele Unite care ar putea fi urgent. Poţi să-l preiei tu pe Cisco? Am aranjat o linie securizată.

— Bineînţeles.

— Bun, vreau să mă ţii la curent cu veştile, să-mi spui dacă au o bază solidă. Pare să fie ceva grav, dar am un sentiment ciudat în legătură cu sursa informaţiei. Spune că te cunoaşte.

— Fă-mi legătura.

Era Alona Casales de la NSA şi Gabriella se întrebă o clipă dacă era cu adevărat ea. Când se întâlniseră ultima dată la o conferinţă în Washington D. C, Alona fusese unul dintre lectori, o tipă charismatică şi sigură pe ea, care se ocupa cu ceea ce descria eufemistic drept înregistrare activă de date – adică hacking. După conferinţă, ea şi Gabriella băuseră câteva pahare împreună. Gabriella fusese fermecată aproape împotriva voinţei ei. Alona fuma ţigări de foi şi făcea remarci amuzante cu o voce profundă şi senzuală. Majoritatea erau aluzii sexuale. Însă acum, la telefon, părea foarte confuză şi uneori pierdea firul ideilor într-un fel cu totul de neînţeles.

Alona nu se speria uşor şi nu avea de obicei nicio problemă să treacă direct la subiect. Avea patruzeci şi opt de ani, era matură şi dezinhibată, cu un bust generos şi ochi mici şi inteligenţi, care puteau să intimideze pe oricine. Adesea părea să citească oamenii ca pe nişte cărţi deschise şi nimeni nu putea afirma că avea prea mare respect pentru superiori. Certa pe oricine – chiar şi pe ministrul Justiţiei – şi acesta era unul dintre motivele pentru care Ed the Ned se înţelegea atât de bine cu ea. Niciunul din ei nu dădea doi bani pe poziţia socială. Nu-i interesa decât talentul.

Şi totuşi, acum se pierduse de tot cu capul, deşi nu avea nimic de-a face cu Helena Kraft. Era vorba despre scandalul din spaţiul de birouri din spatele ei care tocmai atunci izbucnise. Desigur că erau cu toţii obişnuiţi cu ieşirile violente ale lui Ed. Putea să ţipe şi să dea cu pumnul în masă din nimic. Dar ceva îi spunea Alonei că ceea ce se întâmpla acum era chiar serios.

Tipul părea complet paralizat şi, în timp ce Alona stătea şi îndruga verzi şi uscate la telefon, oamenii începuseră să se adune în jurul lui şi cu toţii, fără excepţie, păreau îngroziţi. Dar poate din cauza şocului, Alona nu încheiase conversaţia şi nici nu spusese să o continue mai târziu. Lăsase să-i fie făcută conexiunea şi, exact cum îşi dorise, dădu de Gabriella Grane, acea tânără analistă fermecătoare pe care o întâlnise la Washington şi pe care încercase imediat să o agaţe. Chiar dacă nu-i reuşise mişcarea, întâlnirea îi făcuse multă plăcere.

— Ce faci, scumpo? întrebă ea.

— Bine, răspunse Gabriella. Avem parte de-o vreme îngrozitoare, dar altfel totul e în regulă.

— Nu-i aşa c-a fost frumos ultima oară când ne-am văzut?

— Absolut, a fost foarte distractiv! Am fost mahmură toată ziua următoare. Dar presupun că nu m-ai sunat ca să mă inviţi în oraş.

— Nu, din păcate. Te-am sunat pentru că am interceptat

o ameninţare gravă la adresa unui cercetător suedez.

— Cine?

— Ne-a luat mult să descifrăm informaţiile şi mai ales să ne dăm seama despre ce ţară e vorba. Erau doar mesaje codate vagi şi majoritatea comunicaţiilor erau criptate, imposibil de spart. Totuşi, ca de obicei, am pus cap la cap piesele de puzzle... Ce dracu'...

— Poftim?

— Aşteaptă un pic!

Ecranul calculatorului pâlpâi, apoi se stinse şi Alona pricepu că acelaşi lucru se întâmplase şi în restul birourilor. Se întrebă pentru o clipă ce-ar fi trebuit să facă. Continuă conversaţia până la noi indicaţii; poate că era doar o pană de curent, chiar dacă sistemul de iluminare părea să funcţioneze.

— Aştept, spuse Gabriella.

— Mersi. Drăguţ din partea ta. Scuză-mă, e nebunie curată aici. Ce ziceam?

— Vorbeai despre piesele de puzzle.

— Exact, am pus piesele cap la cap, fiindcă există întotdeauna cineva care e neatent, indiferent cât de profesionist ar vrea să fie, sau care...

— Da?

— ... care vorbeşte, spune vreo adresă sau ceva şi în cazul ăsta, mai degrabă...

Alona tăcu din nou. Nimeni altul decât comandantul Jonny Ingram, unul dintre membrii conducerii superioare a organizaţiei, care avea legături până sus la Casa Albă, venise în spaţiul de birouri. Jonny încerca, desigur, să pară la fel de stilat şi dezinvolt ca de obicei. Schimbă chiar câteva glume cu un grup de oameni din capătul sălii, însă nu păcălea pe nimeni. În spatele aspectului cizelat şi al chipului bronzat – încă de pe vremea când era directorul centrului de criptologie al NSA din Oahu era bronzat tot timpul anului – i se putea citi în priviri că era un pic nelinişti, iar acum voia să aibă parte de atenţia tuturor.

— Alo, mai eşti? întrebă Gabriella de la celălalt capăt al

liniei.

— Din păcate, trebuie să închid. Ţinem legătura, spuse Alona şi termină convorbirea.

În clipa următoare, se îngrijoră de-a binelea.

Se simţea în aer că se întâmplase ceva îngrozitor, poate un nou atentat terorist. Dar Jonny Ingram îşi continuă discursul lui menit să calmeze spiritele şi chiar dacă îşi frângea mâinile şi avea broboane de transpiraţie pe mustaţă şi pe frunte, continua să repete că nu se întâmplase nimic grav.

— A fost cel mai probabil un virus, spuse el, care a pătruns în intranet în ciuda tuturor măsurilor de siguranţă. Din motive de securitate, am închis serverele, adăugă şi, pentru o secundă, reuşi să calmeze cu adevărat atmosfera.

„Ce naiba, un virus", păreau să spună oamenii, „atunci nu-i chiar atât de grav."

Însă imediat ce Jonny Ingram începu să facă afirmaţii atât de vagi, Alona nu se putu abţine să nu urle:

— Spune-ne naibii ce se întâmplă!

— Deocamdată, nu ştiu mai mult. Dar cel mai probabil cineva a pătruns fraudulos în sistemele noastre. Revenim cu detalii imediat ce aflăm mai multe, răspunse JonnyIngram, redevenind neliniştit.

Un murmur străbătu încăperea.

— Oare sunt iranienii din nou? se întrebă cineva.

— Credem că... începu Ingram.

Dar nu mai apucă să continue. Cel care ar fi trebuit să fie în locul lui de la bun început şi să explice ce se întâmplase îl întrerupse brusc şi se ridică, arătându-şi silueta masivă. Nimeni nu putea nega că era o privelişte impresionantă. Dacă Ed Needham păruse distrus şi şocat până atunci, începuse deodată să radieze o hotărâre incredibilă.

— Nu, izbucni el. A fost un hacker, un nenorocit de hacker căruia o să-i tai coaiele şi nimic mai mult.

Gabriella Grane tocmai îşi pusese pelerina ca să plece spre casă, când Alona Casales sună din nou. În primul moment Gabriella se enervă şi nu doar din cauza

conversaţiei neclare de mai devreme. Voia să plece înainte ca furtuna să se dezlănţuie. La radio anunţaseră că vântul avea să bată cu peste treizeci de metri pe secundă, iar temperatura să scadă sub minus zece grade, iar Gabriella era îmbrăcată mult prea subţire.

— Scuze că mi-a luat atât, spuse Alona Casales. Am avut o dimineaţă absolut nebună. Haos curat.

— Şi aici a fost la fel, răspunse Gabriella politicos, uitându-se la ceas.

— Dar aşa cum ziceam, am o misiune importantă sau cel puţin aşa cred. Nu e chiar atât de uşor să-mi dau seama. Tocmai am început să urmăresc activitatea unei grupări ruseşti, ţi-am povestit de ea? continuă Alona.

— Nu.

— Păi, da, probabil că sunt implicaţi şi germani şi americani şi câte unu-doi suedezi.

— Despre ce fel de grupare vorbim?

— Crimă organizată, sofisticată chiar; nu mai jefuiesc bănci şi nici nu mai fac trafic cu heroină, ci fură secrete industriale şi de afaceri.

— Black hats.

— Nu sunt doar hackeri. Şantajează şi dau mită. Practică poate şi ceva de modă veche, cum ar fi crima. Dar ca să fiu sinceră, nu ştiu foarte multe despre ei, câteva nume de cod şi legături neconfirmate, câteva nume ale unor ingineri IT mai tineri de la baza ierarhiei. Grupul se ocupă cu spionajul industrial şi de aceea a aterizat cazul ăsta pe biroul meu. Ne temem că tehnologia americană de primă clasă a ajuns pe mâna ruşilor.

— Înţeleg.

— Însă nu-i uşor să dăm de ei. Îşi criptează toate informaţiile şi, oricât m-am chinuit, nu m-am putut apropia de vârful piramidei mai mult decât să prind din zbor faptul că liderului i se spune Thanos.

— Thanos?

— Da, vine de la Thanatos, zeul morţii în mitologia greacă, fiul lui Nyx, noaptea şi fratele geamăn al lui

Hypnos, somnul.

— Ce misterios!

— Mai degrabă pueril. Thanos e unul dintre personajele negative din benzile desenate *Marvel. Ş*tii, revistele acelea cu eroi ca Hulk, Iron Man şi Captain America. În primul rând nu sunt personaje ruseşti. În al doilea rând, e... oare cum să formulez...?

— Jucăuş şi sfidător în acelaşi timp?

— Da, ca şi cum ar fi nişte studenţi plini de aere care-şi bat joc de noi, iar asta mă irită. Ca s-o zic pe-aia dreaptă, sunt o groază de lucruri care mă irită la toată povestea asta, aşa că, evident, mi-a trezit interesul atunci când am aflat, graţie sistemului nostru de urmărire a datelor, că cineva din reţea a dezertat, cineva care ar putea să ne dea nişte informaţii – numai de-am pune labele pe tip înaintea lor. Dar acum, când am analizat în detaliu situaţia, ne-am dat seama că nu e cum credeam noi.

— În ce sens?

— Cel care a dezertat nu era un criminal, ci un om onest care îşi dăduse demisia din firma în care organizaţia asta avea spioni. Era cineva care se presupune că aflase din greşeală ceva decisiv.

— Continuă, te rog.

— Părerea noastră e că această persoană este acum în mare pericol. Are nevoie de protecţie. Dar până recent nu aveam nicio idee unde să-l căutăm. Nici nu ştiam la ce firmă lucrase. Dar acum credem că l-am identificat, continuă Alona. Vezi tu, s-a întâmplat recent ca una dintre figurile astea să menţioneze ceva despre tipul ăsta şi să spună că „s-au dus naibii toate T-urile”.

— Toate T-urile?

— Da, sună foarte criptic şi bizar, dar din fericire era un mesaj foarte precis şi uşor de căutat. Şi nu, n-am găsit nimic cu „toate T-urile”, dar T-urile în general, cuvintele cu T căutate în combinaţie cu nume de companii, presupunând că e vorba de companii high-tech, au dus toate la acelaşi lucru – Nicolas Grant şi maxima lui:

Toleranţă, Talent şi Tenacitate.

— Vorbim despre Solifon, spuse Gabriella.

— Aşa credem şi noi. Cel puţin, lucrurile par că se leagă şi de aceea am început să investigăm cine a plecat de la Solifon în ultima vreme. Iniţial nu am găsit nimic, atât de multă viermuială e în compania aia. Cred chiar că asta e şi ideea. Resursele trebuie să circule constant. Şi-atunci am început să ne gândim doar la acele T-uri. Ştii la ce se referă maxima lui Grant?

— Nu chiar.

— E reţeta lui pentru creativitate. Prin toleranţă vrea să spună că aşa ceva e necesar atât pentru idei neobişnuite, cât şi pentru persoane neobişnuite. Cu cât eşti mai deschis către oameni bizari sau către minorităţi, cu atât vei fi mai receptiv la noi moduri de a gândi. Cam ca „Gay Index" al lui Richard Florida[14]. Acolo unde există toleranţă pentru cei ca mine, există mai multă deschidere către nou şi creativitate.

— Organizaţiile prea omogene şi inflexibile nu ajung nicăieri.

— Exact. Talentul – da, spune el, talentul aduce doar rezultate pozitive. Cei talentaţi atrag alte persoane asemenea lor. Creează un mediu din care şi alţii vor să facă parte. Încă de la început, Grant a încercat să atragă mai degrabă geniile din branşă în loc să-i aleagă pe specialiştii cei mai potriviţi. A lăsat talentul să decidă direcţia şi nu invers.

— Şi tenacitatea?

— Faptul că oamenii ăia talentaţi ar trebui să rămână tenace. Să nu fie nevoie de atâta birocraţie ca să stabilească o simplă întâlnire. Să nu fie nevoie să programeze şedinţe şi să vorbească cu secretare. Să intre pur şi simplu în biroul cuiva şi să discute. Ideile să circule liber. După cum bine ştii, Solifon e o poveste de un rar

[14]Sistem de evaluare a orașelor în funcție de câtă populație gay există acolo, în ideea că numărul persoanelor gay și gradul de creativitate al orașului sunt direct proporționale.

succes. Livrează tehnologie revoluţionară unei serii întregi de domenii. Da, inclusiv nouă, la NSAşi ţie şi mie. Dar apoi şi-a făcut apariţia un mic geniu, un compatriot de-al tău şi odată cu el...

— ...s-au dus naibii toate T-urile.

— Exact.

— Iar geniul acela e Balder.

— Întocmai. Şi nu cred să aibă de obicei probleme cu toleranţa. Cu tenacitatea, cu atât mai puţin. Dar de la început era ceva toxic în legătură cu el. Refuza să împărtăşească vreo informaţie şi a reuşit peste noapte să distrugă armonia dintre cercetătorii de elită din companie, mai ales când s-a apucat să-i acuze pe ceilalţi că sunt hoţi şi plagiatori. Ba mai mult, i-a făcut o scenă patronului companiei, Nicolas Grant. Dar Grant a refuzat să povestească despre ce era vorba – a spus doar că era ceva privat. La scurt timp după aceea, Balder şi-a anunţat demisia.

— Ştiu.

— Da şi cei mai mulţi dintre angajaţi s-au bucurat când s-a cărat. Aerul a devenit mai respirabil şi oamenii au început să aibă din nou încredere unii în ceilalţi, cel puţin într-o anumită măsură. Însă Nicolas Grant nu a fost deloc fericit, iar avocaţii lui cu atât mai puţin. Balder luase cu el proiectul pe care îl dezvoltase la Solifon şi umbla vorba – dar nimeni nu ştia nimic, iar zvonurile se succedau – că descoperise ceva senzaţional care putea revoluţiona computerele cuantice cu care lucra Solifon.

— Şi din punct de vedere strict legal, ceea ce luase cu el aparţinea companiei şi nu lui personal.

— Exact. Aşa încât, deşi Balder strigase „hoţul”, în final el a fost acela şi a aflat curând cât de rău poate fi la tribunal, după cum ştii, dacă nu-i poate speria pe acei avocaţi cu lucrurile pe care le cunoaşte. Informaţia e asigurarea lui de viaţă. Dacă lui îi e bine, le e şi lor. Dar în cel mai rău caz poate să şi...

— Moară.

— Pe mine, una, mă nelinişteşte, continuă Alona. Primim semne din ce în ce mai clare că se pune ceva grav la cale, iar acum am înţeles de la şefa voastră că tu eşti cea care ne poate ajuta să completăm puzzle-ul.

Gabriella aruncă o privire la furtuna de afară şi simţi un dor trecător, dar intens de casă şi de a fi departe de toţi şi de toate. Dar îşi scoase pelerina şi se aşeză pe scaun, neliniştită.

— Cum pot să vă ajut?

— Ce crezi că descoperise?

— Să înţeleg că nu aţi reuşit nici să-i interceptaţi convorbirile, nici să-i spargeţi computerul?

— Nu pot să-ţi răspund la aşa ceva, scumpo. Dar tu ce crezi?

Gabriella îşi aminti cum Frans Balder stătuse în cadrul uşii biroului ei cu puţin timp în urmă şi mormăise că visa la „o nouă viaţă” – ce-o mai fi vrut să zică şi cu asta.

— Presupun că ştii, îi spuse ea Alonei, că Balder considera că fusese jefuit de proiectul lui de cercetare încă de pe când era aici, în Suedia. Serviciul de Telecomunicaţii Speciale, FRA[15], a făcut o investigaţie îndelungată şi i-a dat dreptate într-o anumită măsură, deşi au abandonat misiunea. Atunci am făcut pentru prima dată cunoştinţă cu Balder şi nu mi-a plăcut din cale-afară. Mi-a vorbit de sus şi nu l-a interesat nimic ce nu avea legătură cu el sau cu cercetarea lui. Îmi amintesc că mi-am zis: dacă asta e atitudinea de care e nevoie ca să devii cunoscut, nu, mulţumesc, n-am nevoie. Dar poate că situaţia lui familială mi-a influenţat percepţia.

— Custodia?

— Da, tocmai renunţase la toate drepturile părinteşti asupra fiului lui autist, pentru că-l ignorase complet şi nici măcar nu observase când biblioteca se răsturnase peste el. Când am auzit că-i întorsese pe toţi cei de la Solifon împotriva lui, am înţeles prea bine de ce. Asta merită, m-

[15] În suedeză „försvarets radioanstalt”.

am gândit atunci.

— Dar apoi?

— Apoi s-a întors acasă şi au început discuţiile interne cum că ar trebui să fie păzit, aşa că ne-am întâlnit din nou cu el. Asta s-a întâmplat acum câteva săptămâni şi a fost ceva într-adevăr remarcabil. Era complet schimbat. Nu doar că scăpase de barbă, dar avea o tunsoare îngrijită şi slăbise. Era şi mai tăcut, ba chiar un pic nesigur. Nu mai rămăsese nici urmă de fixaţii şi-mi amintesc că l-am întrebat dacă îl neliniştea procesele care-l aşteptau. Ştii ce mi-a răspuns?

— Nu, ce?

— Mi-a explicat pe un ton de sarcastic că nu era neliniştit pentru că suntem cu toţii egali în faţa legii.

— Şi ce voia să spună cu asta?

— Că suntem egali – dacă plătim egal. În lumea lui, mi-a spus, legea era doar o armă cu care lumea lovea în cei ca el. Aşa că da, era îngrijorat. Îşi făcea griji că ştia detalii importante pe care nu le putea scoate la lumină, chiar dacă îl speriau.

— Dar n-a spus despre ce era vorba?

— Nu voia să-şi piardă singurul as din mânecă, aşa mi-a zis. Voia să aştepte şi să vadă cât de departe era dispus să meargă rivalul lui. Dar am observat că era tulburat şi la un moment dat i-a scăpat că erau destui oameni care-i voiau răul.

— În ce sens?

— Nu neapărat fizic. Mi-a spus că urmăreau mai degrabă munca şi reputaţia lui. Dar nu sunt atât de sigură că într-adevăr credea că se vor opri la asta – aşa că i-am propus să-şi ia un câine de pază. Credeam că un câine ar fi fost un însoţitor perfect pentru un bărbat care locuia într-o casă mult prea mare din suburbii. Dar m-a refuzat. „Nu pot să-mi iau un câine acum”, mi-a zis tăios.

— De ce oare?

— N-am idee. Dar am avut senzaţia că ceva îl apăsa şi nu a protestat prea vehement când m-am asigurat că are în

casă cel mai avansat sistem de alarmă. Tocmai fusese instalat.

— De către cine?

— O firmă de securitate cu care lucrăm noi de obicei. Milton Security.

— Bine, foarte bine. Dar trebuie totuşi să-ţi sugerez să-l duceţi la loc sigur.

— Aşa de grav e?

— Există un anume risc, iar asta ar trebui să fie destul, nu-i aşa?

— O, da, spuse Gabriella. Poţi să-mi trimiţi documentaţia ca să vorbesc cu superiorul meu?

— Să văd ce pot face – dar nu ştiu sigur dacă pot găsi ceva în momentul ăsta. Am avut nişte probleme destul de grave cu computerele.

— NSA chiar îşi permite aşa ceva?

— Nu, ai dreptate. Voi reveni, scumpo, spuse Alona şi închise.

Gabriella rămase câteva secunde nemişcată, privind furtuna care lovea din ce în ce mai violent fereastra.

Îşi scoase apoi Blackphone-ul şi-l sună pe Frans Balder. Sună odată şi încă odată, nu doar ca să-l avertizeze şi să se asigure că se duce imediat într-un loc sigur, ci şi pentru că brusc voia să afle ce avusese în minte când spusese:„Visez de câteva zile la o nouă viaţă”.

Nimeni n-ar fi crezut că, în momentul acela, Frans Balder era ocupat să-şi convingă fiul să mai deseneze ceva care să radieze acea lumină dintr-o altă lume.

6
noiembrie

Pe ecranul calculatorului apărură două cuvinte:

Mission Accomplished!

Plague urlă din toţi rărunchii cu vocea lui răguşită şi aproape dementă, ceea poate că era cam nechibzuit. Însă vecinii sau cel puţin cei care puteau auzi abia dacă îşi puteau închipui despre ce era vorba. Casa lui nu arăta neapărat ca un loc în care se puneau la cale lovituri de stat internaţionale împotriva serviciilor secrete.

Părea mai degrabă un cămin de nefamilişti. Plague locuia pe Högklintavägen, în Sundbyberg, o zonă îndepărtată şi deloc pitorească, cu blocuri triste de patru etaje din cărămidă decolorată, iar apartamentul lui nu arăta cu mult mai bine de-atât. În casă era un miros acru, stătut. Pe birou stăteau aruncate tot felul de resturi, ambalaje de la Mc Donald’s şi pahare de coca-cola, foi mâzgălite, resturi de prăjituri, ceşti murdare de cafea şi punguţe goale de dulciuri. Chiar dacă o parte dintre ele ajunseseră în coşul de gunoi, nici acela nu fusese golit de săptămâni întregi şi cu greu puteai face un pas fără să te umpli de firimituri şi mizerie pe tălpi. Însă niciunul dintre prietenii lui n-ar fi fost surprins.

Plague era genul de om care nu se spăla şi nu-şi schimba hainele de obicei. Trăia exclusiv în faţa computerului şi, chiar şi în perioadele în care lucra mai puţin, arăta deplorabil: supraponderal, puhav şi neîngrijit, în ciuda unui cioc stilat pe bărbie. Însă barba se transformase de mult într-un tufiş fără formă. Plague era uriaş, adus de spate şi gâfâia foarte tare când făcea mişcare. Dar tipul avea alte talente.

În faţa calculatorului era un maestru, un hacker care zbura nestingherit prin universul cibernetic şi care avea poate un singur superior sau mai bine zis superioară în domeniu. Era o plăcere să-i priveşti degetele dansând pe tastatură. Pe cât era de gras şi stângaci în viaţa reală, pe

atât era de uşor şi agil pe internet şi, în timp ce unul dintre vecinii de deasupra, domnul Jansson probabil, bătea în podea, Plague răspunse mesajului:

Wasp, geniu nenorocit ce eşti. Ţie trebuie să-ţi facă lumea statuie.

Apoi se lăsă pe spate cu un zâmbet satisfăcut şi încercă să recapituleze şirul evenimentelor sau, mai precis, să se culce o vreme pe lauri înainte de a se gândi cum să o descoasă pe Wasp şi poate să se şi asigure că îşi ştersese urmele. Nimeni nu avea să-i găsească, nimeni! De hărţuit organizaţii puternice mai hărţuiseră şi înainte. Dar asta era la un cu totul alt nivel. Şi mulţi dintre membrii grupului exclusivist din care făcea parte, aşa-zisa Republică a Hackerilor, se opuseseră ideii, mai ales Wasp. Wasp se putea lupta cu orice autoritate sau persoană din lume dacă era nevoie, dar nu-i plăcea să se ia la harţă doar de dragul scandalului.

Nu-i plăceau astfel de prostii copilăreşti de-ale hackerilor. Nu era genul de persoană care să spargă unsupercomputer doar pentru a se face cunoscută. Wasp voia să aibă întotdeauna un scop clar şi analiza întotdeauna consecinţele. Compara riscurile pe termen lung cu satisfacţiile pe termen scurt şi nimeni nu putea susţine că să spargi reţeaua NSA-ului era o mişcare inteligentă. Şi totuşi, se lăsase convinsă, fără ca nimeni să înţeleagă de ce. Poate că avea nevoie de un stimulent. Poate că i se urâse de una singură şi voia să provoace puţin haos ca să nu mai moară de plictiseală. Sau poate că şi ea, ca mai mulţi din grup, era deja implicată în conflictul cu NSA, iar atunci atacul nu fusese nimic mai mult decât o răzbunare personală. Însă alţii din grup se îndoiau de motivaţia ei şi susţineau că Wasp căuta de fapt informaţii – că vâna pe cineva încă de când tatăl ei, Alexander Zalachenko, fusese ucis la spitalul Sahigrenska din Göteborg.

Însă nimeni nu ştia cu siguranţă. Wasp avea dintotdeauna secretele ei şi de fapt nu conta motivul sau cel puţin aşa încercară să se convingă. Dacă voia să-i ajute,

atunci trebuiau să zică mersi şi să accepte în loc să-şi facă griji pentru că nu fusese interesată de la bun început sau în general. Măcar nu mai era indiferentă.

Cu Wasp de partea lor, proiectul părea că avea sorţi mai mari de izbândă şi ştiau mai bine decât oricine că NSA îşi depă şise atribuţiile legale în ultimii ani. În prezent, organizaţia nu spiona doar terorişti şi potenţiale ameninţări la adresa securităţii SUA, nici doar pe cei mai importanţi potentaţi precum preşedinţi sau lideri străini, ci pe aproape toată lumea. Milioane, miliarde şi trilioane de conversaţii, e-mailuri şi activităţi Online erau supravegheate şi arhivate şi în fiecare zi NSA avansa pe poziţii. Se afunda din ce în ce mai adânc în vieţile private ale tuturor, transformându-se într-un ochi mare şi diabolic ce veghea asupra lor.

Era adevărat că nimeni din Republica Hackerilor nu putea invoca principiul moralităţii. Se integraseră cu toţii fără excepţie în peisajul digital unde nu aveau de fapt ce să caute. Cu alte cuvinte, astea erau regulile jocului. Un hacker era cineva care făcea lucruri ilegale, o persoană care, prin virtutea ocupaţiei sale, încălca regulile, îşi lărgea limitele cunoaşterii şi căreia nu-i păsa întotdeauna de diferenţele dintre sfera privată şi cea publică.

Însă nu erau complet lipsiţi de moralitate şi, mai presus de orice, ştiau din proprie experienţă cât de mult putea corupe puterea, mai ales puterea absolută. Niciunuia dintre ei nu-i plăcea gândul că cele mai rele şi mai lipsite de scrupule atacuri ale hackerilor nu mai erau organizate de rebeli singuratici sau mercenari, ci de coloşi naţionali care voiau să controleze populaţia. Plague, Trinity, Bob the Dog, Flipper, Zod, Cat şi întreaga Republică a Hackerilor se hotărâse aşadar să riposteze, atacând NSA-ul şi bătându-i cu propriile arme.

Însă nu era deloc simplu. Era ca şi cum ai fi furat aur de la Fort Knox. Şi, ca nişte idioţi înfumuraţi ce erau, nu voiau doar să pătrundă în sistem. Voiau să pună stăpânire pe el. Să obţină statusul de superutilizator sau Root, cum i se spunea în argoul Linux, şi, pentru a reuşi asta, trebuiau să

găsească breşe de securitate necunoscute, aşa-numitele Zero Days – iniţial pe serverul NSA, apoi mai departe în Intranetul organizaţiei, NSANet, de unde se propaga semnalul de urmărire în întreaga lume.

Ca de obicei, începură cu puţină inginerie socială. Trebuiau să găsească numele administratorilor de sistem şi ale analiştilor de infrastructură care creau parole complicate pentru Intranet şi n-ar fi stricat dacă identificau vreun idiot neglijent cu protocoalele de securitate. De fapt, chiar reuşiseră să găsească, prin propriile lor canale patru, cinci, şase nume, printre care şi pe cel al unui tip, Richard Fuller.

Richard Fuller lucra în cadrul NISIRT, NSA Information Systems Incident Response Team, care păzea intranetul organizaţiei şi care vâna permanent scurgeri şi intruşi. Richard Fuller era un american get-beget – avocat cu studii la Harvard, republican, fost fundaş la fotbal american – ce mai, un ideal de patriotism, dacă te-ai fi luat după CV-ul lui. Dar Bob the Dog reuşise, printr-o fostă iubită, să afle că suferea de tulburare bipolară şi că era posibil să fi fost şi dependent de cocaină.

Când se înfierbânta, făcea toate prostiile posibile, inclusiv să deschidă fişiere şi documente fără să le treacă mai întâi prin Sand Box[16]. În plus, tipul arăta bine, deşi era un pic cam slugarnic şi cineva, probabil Bob the Dog însuşi, venise cu ideea ca Wasp să se ducă până în oraşul lui de baştină, Baltimore, să se culce cu el ca să-l şantajeze pentru informaţii.

Wasp îi trimise pe toţi la dracu'. Apoi le refuză şi cealaltă idee, de a redacta un document cu nişte aşa-zise informaţii-bombă despre intruşi şi scurgeri de informaţii la sediul central din Fort Meade, document care ar fi trebuit să fie

[16]Sandbox – mecanism de protecție prin limitarea operațiilor pe care procesele în derulare le pot efectua pe un computer pentru a-l proteja împotriva programelor de tip malware și a testa aplicații în curs de dezvoltare.

transmis împreună cu un program-spion, un troian avansat, care să pară perfect credibil şi prin care să lucreze Plague şi Wasp. Ideea era să lase indicii online care să-l atragă pe Fuller către document şi, în cel mai bun caz, să-l facă să fie atât de anxios, încât să neglijeze securitatea. Nu era un plan rău, chiar deloc – în primul rând avea să-i conducă la sistemul de computere al NSAfără să fie nevoie de o breşă activă care ar fi putut fi urmărită.

Dar Wasp nu fusese de acord, după cum spusese, să stea să aştepte ca dezaxatul de Fuller să se facă de râs. Nu voia să depindă de greşelile altora şi era în general atât de refractară şi încăpăţânată, încât nimeni nu fu uimit când se decise brusc că vrea să preia controlul asupra întregii operaţiuni. În ciuda tam-tamului şi a protestelor care s-au iscat, s-au dat bătuţi în final, deşi, evident, fiecare primise o serie de instrucţiuni. Wasp îşi notase cu grijă numele şi informaţiile pe care le descoperiseră despre administratorii de sistem şi ceru ajutorul pentru o aşa-zisă operaţiune de identificare: maparea platformei pe care se afla serverul şi a sistemului de operare. Apoi, Wasp închisese uşa în nas Republicii Hackerilor şi întregii lumi, iar Plague avea senzaţia că nu-i mai asculta cu adevărat sfaturile, cum ar fi că nu trebuia să-i folosească numele de utilizator, alias-ul lui şi că nu ar fi trebuit să lucreze de acasă, ci mai degrabă dintr-un hotel îndepărtat, sub o identitate falsă, ca să nu le dea copoilor de la NSA şansa de a o urmări prin căile întortocheate ale reţelei Tor[17]. Evident, Wasp acţionase după cum o tăiase capul, iar Plague nu putuse să facă nimic mai mult decât să stea la biroul lui din Sundbyberg şi să aştepte, pradă surescitării, fără să ştie cum avea să procedeze Wasp.

Un singur lucru ştia însă: ceea ce reuşise Wasp era colosal, legendar şi, în timp ce furtuna urla afară, dădu la o parte nişte ambalaje goale de pe birou, se aplecă spre computer şi scrise:

---

[17]Tor – sistem care asigură anonimatul internauților.

Povesteşte-mi cum te-ai simţit.

Pustie, răspunse ea.

Pustie.

Aşa se simţise. Lisbeth Salander abia dacă dormise, băuse şi mâncase în ultima săptămână, iar acum o durea capul, avea ochii roşii, îi tremurau mâinile şi şi-ar fi aruncat cu plăcere tot echipamentul pe jos. Dar pe undeva era şi mulţumită, deşi nu din motivul pe care îl bănuiau Plague şi cei din Republica Hackerilor. Era mulţumită, pentru că aflase ceva nou despre gruparea criminală pe care o studia şi pentru că reuşise să demonstreze o legătură pe care până atunci doar o intuise. Totuşi ţinu asta pentru sine şi se miră că ceilalţi puteau să creadă că spărsese sistemul doar de dragul aventurii.

Nu era nicidecum o puştoaică zăpăcită de hormoni, nicio idioată dependentă de adrenalină care ţinea să se dea mare. Se aruncase într-o treabă atât de riscantă pentru că voia ceva foarte concret, deşi era adevărat că hacking-ul fusese cândva pentru ea mai mult decât un instrument. În cele mai groaznice momente din copilărie, hacking-ul fusese modul ei de a evada şi de a scăpa de sentimentul că e prizonieră în propria-i viaţă. Cu ajutorul computerului, reuşise să dărâme ziduri şi bariere care altfel i-ar fi stat în cale şi să se bucure de libertate. Desigur, încă mai avea această senzaţie de libertate.

În primul şi-n primul rând, ieşise la vânătoare, încă de când se trezise în zorii acelei zile, după visul cu pumnul care lovea ritmic şi neîntrerupt salteaua din Lundagatan. Nimeni nu putea susţine că era uşor. Rivalii se ascundeau în spatele perdelelor de fum şi poate de aceea Lisbeth păruse atât de dificilă şi supărată în ultimul timp. Era ca şi cum o nouă întunecime radia din ea, şi-n afara unui antrenor de box solid şi impulsiv pe nume Obinze şi a trei iubiţi sau iubite, nu întâlnise pe nimeni şi părea mai pusă pe harţă ca oricând. Avea părul ciufulit şi privirea întunecată şi chiar dacă încerca uneori, nu era prea bună la politeţuri.

Lisbeth voia adevărul sau nimic, iar apartamentul ei din Fiskargatan... acela era o poveste în sine. Era mare cât pentru o familie cu şapte copii şi, în ciuda faptului că trecuse un an întreg, nu era nici mobilat, nici îmbietor. Pe ici, pe colo, vedeai câte o piesă de mobilier de la IKEA aşezată parcă la nimereală. Nu avea nici măcar un sistem audio, probabil din cauză că nu înţelegea muzica. Vedea mai multă muzicalitate într-o ecuaţie diferenţială decât într-o compoziţie de Beethoven. Totuşi, adunase o avere considerabilă. Reinvestise banii pe care-i furase de la interlopul Hans-Erik Wennerström şi avea acum peste cinci miliarde de coroane suedeze.

Însă dintr-un anumit punct de vedere – ceea ce era tipic – norocul nu-şi lăsase amprenta asupra personalităţii ei deşi, ştiind că are bani, devenise şi mai neînfricată, în ultimul timp cel puţin, făcuse lucruri tot mai dramatice, cum ar fi să-i rupă degetele unui violator şi să se infiltreze în intranetul NSA-ului.

Poate că întrecuse limita. Însă o privise ca pe o necesitate şi timp de multe zile şi nopţi uitase de orice altceva, complet absorbită de proiect. Acum că se încheiase, se uita obosită şi chiorâş la cele două birouri aranjate în formă de L din faţa ei. Pe masă era aşezat echipamentul, calculatorul ei obişnuit şi un aparat de testare pe care-l cumpărase ca să instaleze pe el copia serverului NSA şi a sistemului lor de operare. Atacase apoi computerul de test cu programe de fuzzing[18] anume create, care căutau erori şi căi deacces în platformă. Completă apoi atacurile cu protocoale de debugging[19], black-box[20]şi beta-

[18] Fuzzing — tehnica folosită de hackeri pentru a descoperi breșe de securitate în sistemele de operare trimițând pachete mari de date aleatorii pentru a face sistemul să cedeze.

[19] Debugging – proces de identificare și înlăturare a defectelor de programare.

[20] Black-box – metodă ce presupune testarea programului

atacuri[21]. Rezultatul pe care-l primi se transformă în baza virusului ei spion RAT şi de aceea nu-şi permitea să neglijeze niciun aspect. Examinase sistemul pe toate părţile şi instalase o copie a serverului acasă. Dacă se apuca să lucreze pe platforma reală, tehnicienii NSA ar fi observat imediat, ceea ce ar fi pus punct distracţiei.

Acum se putea ocupa de asta cât era ziua de lungă, fără să fie deranjată de nimeni şi, bineînţeles, fără să doarmă sau să mănânce prea mult. Dacă se ridica totuşi de lângă computer, era doar ca să aţipească o clipă pe canapea sau să încălzească nişte pizza la microunde. Altfel, lucra până o dureau ochii, mai ales la Zero Day Exploit, programul care căuta breşe secrete de securitate şi care trebuia să-i actualizeze statutul când avea să intre cu adevărat în sistemul NSA, ceea ce sincer era nebunie curată.

Lisbeth crease un program care nu numai că-i dădea controlul complet asupra sistemului, ci şi posibilitatea de a supraveghea de la distanţă orice de pe intranet, indiferent cât de puţine ar fi ştiut despre acel lucru.

Nu urma doar să pătrundă în sistem. Avea să meargă tot mai departe în interiorul NSANet, un univers autonom în sine, care avea foarte puţină legătură cu internetul obişnuit. Poate că Lisbeth părea o adolescentă ratată din toate punctele de vedere. Însă cu acele coduri-sursă ale computerului şi legăturile logice de care era capabilă, creierul ei nu făcuse decât clic şi crease un program-spion sofisticat şi cu totul inovator, un virus avansat care ducea o existenţă proprie. Când se simţi mulţumită de el într-un final, trecu la următoarea fază a proiectului. Trebuia să înceteze să se mai joace în atelierul propriu şi să atace cu

---

pornind de la premisa că nu cunoaștem modul în care acesta funcționează. îi cerem orice și acesta trebuie să ne răspundă, însă trebuie să știm rezultatele la care trebuie să ne așteptăm de la program.

[21] Beta-atacuri – testarea compatibilității unui program și verificarea existenței erorilor.

adevărat.

Aşadar, scoase o cartelă pre-pay pe care o cumpărase din Berlin, de la operatorul de telefonie T-Mobileşi o inseră în telefon. Apoi se conectă la ea şi poate că ar fi trebuit într-adevăr să se mute altundeva, într-un alt colţ al planetei şi să se dea drept Irene Nesser, cealaltă identitate a ei.

Analiştii de securitate de la NSA urmau poate să o localizeze la baza Telenor din cartier – asta dacă erau cu adevărat motivaţi şi capabili. Însă cu siguranţă n-aveau cum să ajungă mai departe de atât, nu pe cale tehnică, în orice caz. Dar tot aveau să fie aproape de ea şi nu ar fi fost deloc bine. Cu toate astea, se gândi că beneficiile de a sta acasă erau mai mari, şi-şi luă toate măsurile de precauţie posibile. Şi ea, ca mulţi alţi hackeri, folosea sistemul Tor, o reţea care făcea ca traficul ei să se propage printre mii şi mii de utilizatori. Totuşi, ştia că nici măcar Tor nu era perfect sigur – NSA-ul folosea un program ce se numea Egotistical Giraffe pentru a forţa sistemul – şi de aceea lucrase mult ca să-şi îmbunătăţească nivelul de securitate. Imediat după aceea, porni la atac.

Pătrunse în platformă fără nicio dificultate. Însă nu avea niciun motiv să-şi dea aere din atâta lucru. Trebuia să se mişte repede, să găsească administratorii de sistem ale căror nume le aflase şi să iniţieze programul-spion în câteva dintre fişierele lor, ca să construiască o punte delegătură între server şi intranet. Nu era chiar o operaţiune simplă din unele puncte de vedere. Nicio alarmă şi niciun antivirus nu trebuiau să se declanşeze şi în final alese un bărbat pe nume Tom Breckinridge, căruia îi preluă identitatea în NSANet şi... simţi cum i se încordează fiecare muşchi din corp. În faţa ochilor ei obosiţi începu să se întâmple ceva magic.

Programul ei spion o ducea din ce în ce mai adânc, în secretele cel mai bine păzite. Evident, ştia precis încotro se îndrepta. Avea să ajungă în Active Directory sau echivalentul său, pentru a-şi actualiza statutul. Dintr-un musafir nepoftit, avea să devină un superutilizator în acel

univers aglomerat şi, în primul rând, avea să încerce să-şi facă o idee generală despre sistem, ceva ce nu era deloc uşor. Era mai degrabă imposibil şi nu avea nici prea mult timp la dispoziţie.

Totul trebuia să se întâmple foarte repede şi se chinui să controleze sistemul de căutare şi să găsească toate parolele, frazele şi referinţele, toată păsărească internă. Era pe cale să se dea bătută când găsi într-un final un document marcat Top Secret, NOFORN – Interzis distribuţiei internaţionale, nimic special în sine. Însă împreună cu o serie de conversaţii dintre Zigmund Eckerwald de la Solifon şi agenţi cibernetici de la departamentul de Supraveghere a Tehnologiilor Strategice din NSA îl transformase într-un document-bombă. Lisbeth zâmbi şi memoră fiecare detaliu, chiar dacă în clipa următoare înjură în gura mare când descoperi încă un document care părea să aibă legătură cu cel precedent. Documentul era criptat şi de aceea nu văzu nicio altă soluţie decât să-l descarce. Probabil că atunci avea să se declanşeze o alarmă la Fort Meade.

Ghici că lucrurile începură să ia o turnură gravă. Ba mai mult, era nevoită să-şi îndeplinească misiunea oficială, dacă oficial era cuvântul potrivit în situaţia respectivă. Însă le promisese solemn lui Plague şi celorlalţi din Republica Hackerilor că avea să le tragă pantalonii în vine celor de la NSA şi să le mai taie din aere. De aceea, încercă să-şi dea seama cu cine ar fi trebuit să comunice. Cui să-i trimită mesajul?

Îl alese pe Edwin Needham, Ed the Ned. Numele lui apărea pe toate documentele legate de securitate şi când descoperi câte ceva despre el pe intranet, simţi un respect sceptic. Ed the Ned era o vedetă. Dar Lisbeth îi scăpase oricum şi pentru o clipă ezită să-şi facă prezenţa cunoscută.

Atacul ei avea să declanşeze o întreagă harababură. Dar nu asta căuta, aşa că îi dădu înainte. Nu avea idee cât era ceasul. Putea fi zi sau noapte, toamnă sau primăvară şi nu observă decât cumva inconştient că furtuna continua să urle ca şi cum s-ar fi sincronizat cu lovitura ei. Acolo,

departe, în Maryland – nu foarte departe de intersecţia faimoasă dintre străzile Baltimore Parkway şi Maryland Route 32 – Ed the Ned începu să scrie un e-mail.

Nu apucă să scrie mult, deoarece câteva secunde mai târziu, Lisbeth preluă controlul şi îi continuă propoziţia scriind: **Paznicii vor ajunge să fie păziţi la rândul lor. Există o logică fundamental democratică în asta.** Pentru o clipă propoziţiile se potriviră la fix, ca o sclipire de geniu. Lisbeth simţi dulceaţa răzbunării şi îl târî apoi pe Ed the Ned într-o călătorie prin sistem. Cei doi dansară şi trecură în viteză pe lângă o întreagă lume pâlpâitoare, alcătuită din lucruri care trebuiau să rămână ascunse cu orice preţ.

Fără îndoială că era un moment copleşitor şi totuşi... După ce se deconectă şi toate fişierele ei de logare se şterseră automat, simţi brusc urmările. Era ca un orgasm cu partenerul nepotrivit, iar acele două propoziţii care cu câteva clipe în urmă îi păruseră atât de sigure începeau să sune copilăresc şi prostesc. I se făcu brusc poftă să se îmbete criţă. Se duse cu paşi obosiţi până în bucătărie şi luă de acolo o sticlă de Tullamore Dew şi trei beri cu care să-l stingă. Se aşeză apoi în faţa computerelor şi începu să bea. Nu pentru a sărbători, nicidecum. Nu mai simţea deloc gustul victoriei. Era mai degrabă... oare ce anume? Poate că sfidare.

Bău şi bău în vreme ce furtuna continua să facă ravagii, iar felicitările să curgă din partea Republicii Hackerilor. Însă nimic din toate astea nu o mai preocupa. Încerca doar să se ţină pe picioare şi, cu un gest larg şi grăbit, mătură cu mâna tot ce era pe masă, privind indiferentă cum sticle şi scrumiere se rostogolesc pe jos. Apoi se gândi la Mikael Blomkvist.

Ăsta era cu siguranţă efectul alcoolului. Blomkvist obişnuia să-şi facă apariţia în gândurile ei atunci când era cherchelită, exact ca amintirea vechiului iubit la beţie şi fără ca măcar să fie conştientă de asta, îi intră în computer, o bagatelă pe lângă serverul NSA. Avea de mult o

scurtătură către el şi iniţial se întrebă ce căuta de fapt acolo.

Nu-i păsa de el, nu-i aşa? Ţinea de domeniul trecutului, un idiot atrăgător de care se întâmplase să se îndrăgostească odată, greşeală pe care nu intenţiona s-o mai repete. Nu, de fapt avea nevoie să se deconecteze şi să nu se mai holbeze la computere câteva săptămâni. Totuşi, rămase pe serverul lui şi în clipa următoare se lumină la faţă. Împieliţatul de *Kalle Blomkvist* crease un fişier cu titlul: *Căsuţa lui Lisbeth şi* acolo îi lăsase o întrebare:

Ce ar trebui să credem despre inteligenţa artificială a lui Frans Balder?

Lisbeth zâmbi un pic, în ciuda situaţiei şi avea parţial legătură cu Frans Balder.

Frans era genul ei de *computer-nerd,* prizonierul codurilor-sursă, al proceselor cuantice şi al posibilităţilor logicii. Dar zâmbea mai ales pentru că Mikael Blomkvist intrase întâmplător pe acelaşi teritoriu în care se învârtea şi ea şi, chiar dacă se gândise îndelung să închidă documentul şi să se culce, îi răspunse:

Inteligenţa lui Balder nu e nicidecum artificială. A ta cum mai stă zilele astea?

Şi ce, Blomkvist, dacă inventăm o maşinărie un pic mai inteligentă decât noi?

Intră apoi într-unul dintre dormitoare şi se prăbuşi, îmbrăcată, pe pat.

7

20 noiembrie

Ceva se întâmplase în sediul redacţiei. Ceva cenu era de bine. Dar Erika nu voia să intre în detalii la telefon. Propuse să meargă la el acasă. Mikael încercă să o convingă să nu vină:

— O să-ţi îngheţe funduleţul ăla minunat!

Însă Erika nu-l ascultase şi, dacă n-ar fi fost tonul vocii ei, s-ar fi bucurat pur şi simplu s-o audă că era atât de încăpăţânată. Încă de când părăsise redacţia îi fusese dor să vorbească cu ea, poate chiar să o atragă în dormitor şi să-i sfâşie hainele. Dar ceva îi spunea că nu despre asta aveau să vorbească acum. Erika păruse dezorientată şi murmurase un „scuze”, care nu avu darul decât să-l îngrijoreze şi mai mult.

— Iau imediat un taxi, spuse ea.

Apoi Erika întârzie, iar Mikael, neavând altceva de făcut, intră în baie şi se privi în oglindă. Avusese parte şi de zile mai bune. Părul îi arăta neîngrijit şi prea lung, iar ochii, încercănaţi şi umflaţi. Era doar vina lui Elizabeth George; trase o înjurătură, apoi ieşi din baie şi făcu un pic de curăţenie prin apartament.

Măcar Erika nu avea cum să se plângă de asta. Indiferent de cât de mult timp se cunoşteau şi de cât de împletite le erau vieţile, Mikael încă avea o obsesie legată de curăţenie. Era fiu de muncitori şi celibatar, pe când ea era soţia aristocrată cu o casă perfectă la Saltsjöbaden. În orice caz, o locuinţă prezentabilă n-avea cum să strice. Încărcă maşina de spălat vase, curăţă chiuveta şi duse gunoiul.

Reuşi chiar să dea cu aspiratorul în sufragerie, să ude florile din fereastră şi să facă puţină ordine printre cărţile din bibliotecă şi suportul de ziare înainte să sune în sfârşit soneria. Concomitent, auzi o bătaie în uşă. Musafirul era

nerăbdător, iar când Mikael deschise uşa, rămase înmărmurit. Erika era îngheţată sloi.

Dârdâia din toate încheieturile şi nu doar din cauza vremii. Era foarte subţire îmbrăcată. Nici căciulă n-avea. Coafura ei aranjată de dimineaţă fusese bătută de vânt în toate direcţiile, iar pe obrazul drept avea ceva care arăta ca o zgârietură.

— Ricky, spuse el. Ce mai faci?

— Mi-a îngheţat funduleţul ăsta minunat. Mi-a fost imposibil să găsesc un taxi.

— Ce-ai păţit la obraz?

— Am alunecat. De trei ori, cred.

Mikael privi în jos la cizmele ei italieneşti cu toc înalt, din piele maroniu-roşcată.

— Dar ce bocanci perfecţi pentru mers prin zăpadă ai.

— Absolut perfecţi. Ca să nu mai spun de decizia de azi-dimineaţă de a nu-mi lua colanţi pe mine.

— Intră, să te ajut să te încălzeşti.

Erika i se aruncă în braţe şi mai tremură o bucată de vreme în timp ce Mikael o îmbrăţişa strâns.

— Iartă-mă, spuse ea din nou.

— Pentru ce?

— Pentru tot. Pentru Serner. Am fost o idioată.

— Să nu exagerăm, Ricky.

Îi mătură cu mâna fulgii de zăpadă din păr şi de pe frunte, şi-i inspectă cu grijă rana de pe obraz.

— Nu, nu lasă-mă să povestesc, spuse ea.

— Dar înainte de asta, o să te ajut să-ţi scoţi hainele şi să faci o baie caldă. Vrei un pahar de vin roşu?

Voia. Rămase în cadă vreme îndelungată cu paharul de vin pe care Mikael i-l umplu de două sau trei ori. Apoi se aşeză lângă ea, pe capacul vasului de toaletă şi ascultă relatarea. În ciuda tuturor veştilor de rău augur, discuţia avu un efect calmant asupra lui, ca şi cum ar fi străpuns zidul care se înălţase între ei în ultimul timp.

— Ştiu că m-ai crezut o idioată de la bun început, spuse ea. Nu, nu protesta, te cunosc prea bine. Dar trebuie să

înţelegi că nici eu, nici Christer sau Malin nu vedeam altăsoluţie. Îi angajaserăm pe Emil şi pe Sofie şi eram atât de mândri de asta. Erau cei mai tari reporteri, nu-i aşa? A fost o onoare foarte mare pentru noi. Arăta că suntem în pas cu vremurile şi s-a iscat din nou un zumzet atât de frumos în jurul nostru, articole pozitive în *Resume şi Dagens Media.* Era ca pe vremuri sau, mai bine zis, însemna foarte mult pentru mine că le promisesem lui Sofie şi lui Emil că se pot simţi în siguranţă la ziar. Aveam o situaţie economică stabilă, le-am zis. O avem pe Harriet Vanger să ne susţină. O să avem bani pentru reportaje serioase şi interesante. Da, după cum îţi dai seama, chiar credeam asta. Şi-apoi...

— Apoi ne-a căzut cerul în cap.

— Exact şi nu a fost doar criza ziarelor şi a pieţei de publicitate care s-au prăbuşit. A mai fost şi întreaga încurcătură din concernul Vanger. Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama cât de mare a fost tevatura. Uneori o văd aproape ca pe o lovitură de stat. Toţi reacţionarii ăia bătrâni din familie, bărbaţi şi femei deopotrivă – mă rog, tu îi ştii mai binedecât oricine. Rasiştii şi înapoiaţii s-au pus de acord şi au înjunghiat-o pe Harriet pe la spate. N-o să uit niciodată discuţia cu ea. M-au copleşit, mi-a zis. M-au distrus. Îi iritase, desigur, ideea ei de a moderniza concernul şi, evident, decizia de a-l numi pe David Goldman la conducere, fiul rabinului Viktor Goldman. Dar şi noi eram parte din peisaj, după cum ştii. Andrei tocmai scrisese un reportaj despre cerşetorii din Stockholm, care ni s-a părut tuturor cel mai bun reportaj al lui şi care a fost citat peste tot, inclusiv în presa străină. Dar pe care alde Vanger...

— I-au zis maculatură socialistă.

— Mai rău, Mikael, au numit-o propagandă „pentru nenorociţii de leneşi care nu catadicsesc să-şi găsească de lucru”.

— Aşa au zis?

— Ceva de genul, dar nu cred că reportajul în sine a însemnat ceva. Era doar scuza lor pentru a-i submina rolul

lui Harriet în concern. Voiau să se dezică de tot ceea ce susţineau Henrik şi Harriet.

— Idioţii.

— Da, dar asta nu ne-a ajutat mai deloc. Îmi amintesc de zilele alea. Simţeam că-mi fuge pământul de sub picioare şi, evident, ar fi trebuit să mă implic mai mult. Dar am crezut că aveam să câştigăm dacă te lăsam să te concentrezi pe reportajele tale.

— Şi totuşi, nu v-am trimis nimic inteligent.

— Ai încercat, Mikael, chiar ai încercat. Dar tocmai la asta vreau să ajung, la faptul că în acel moment în care totul părea distrus a sunat Ove Levin.

— Cineva i-a povestit cu siguranţă despre situaţia voastră.

— Aşa e şi nu mai trebuie să spun că iniţial am fost sceptică. Serner părea să facă jurnalism de cea mai slabă calitate. Dar Ove a intrat pe fir şi, cu debitul lui verbal obişnuit, a reuşit să mă convingă şi m-a invitat la casa lui cea nouă şi încăpătoare de la Cannes.

— Poftim?

— Da, iartă-mă, nu ţi-am povestit nici despre asta. Presupun că mi-a fost ruşine. Dar trebuia oricum să merg la festival şi să-i fac portretul regizoarei aceleia iraniene. Oştii, cea care a fost persecutată după ce a filmat documentarul despre micuţa Sara de nouă ani care fusese omorâtă cu pietre şi nu credeam că avea să conteze dacă Serner ne ajuta cu cheltuielile de călătorie. Oricum, Ove şi cu mine am stat treji toată noaptea şi am povestit, iar eu am rămas în continuare sceptică. Era ridicol de bombastic şi spunea prostiile tipice agenţilor de vânzări. Dar într-un final am început totuşi să-l ascult. Şi ştii de ce?

— Pentru că a fost un amant grozav.

— Nu. Din cauza legăturii cu tine.

— Vrea să se culce cu mine în schimb?

— Crede că exagerezi.

— Prostii.

— Nu, Mikael, aici greşeşti. Ove iubeşte ceea ce

are:influenţa, banii şi casa de la Cannes. Dar cel mai mult îl roade că nu e perceput ca fiind la fel de grozav ca tine. Vorbim de credibilitate, Mikael, şi-atunci el e sărac lipit, pe când tu scoţi bani şi din piatră seacă. În adâncul lui vrea să fie ca tine, mi-am dat seama imediat şi da, ar fi trebuit să pricep că o asemenea invidie se poate dovedi periculoasă. Despre asta a fost tot atacul la adresa ta, ştii prea bine. Refuzul tău de a face compromisuri îi determină pe oameni să se simtă jalnici. Prin simplul fapt că exişti le aminteşti cât de mult şi-au trădat principiile şi cu cât eşti tu mai aclamat, cu atât mai neînsemnaţi par ei. Într-un asemenea caz, nu există decât un singur mod de a se apăra: să te târască prin noroi. Dacă tu cazi, încep şi ei să se simtă mai bine. Spunând porcării îşi imaginează că îşi recuperează din demnitate.

— Mulţumesc, Erika, dar chiar nu-mi pasă de asemenea prostii.

— Da, ştiu, cel puţin aşa sper. Dar ceea ce am observat a fost că Ove chiar voia să ni se alăture şi că se simţea ca unul de-al nostru. Voia să profite un pic de renumele tău şi cred că ăsta era un stimul bun. Dacă asta-şi dorea, să fie mai tare decât tine, ar fi fost devastator pentru el să transforme *Millennium* într-un produs comercial de duzină al trustului Serner. Dacă devenea cunoscut drept tipul care distrusese ziarul legendar al Suediei, ultimele rămă şiţe ale credibilităţii lui s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Aşadar, l-am crezut pe cuvânt când mi-a spus că atât el, cât şi concernul aveau nevoie de o publicaţie de prestigiu, un alibi dacă vrei şi că el nu voia decât să ne ajute să practicăm acel tip de jurnalism în care credeam cu adevărat. Desigur că voia să se implice în treburile ziarului, dar am luat-o ca pe un moft. Am crezut că vrea doar să se umfle puţin în pene şi să le poată povesti prietenilor lui carierişti că era consilier de imagine sau ceva de genul. Nu m-am gândit nicio clipă că va îndrăzni să se atingă de spiritul ziarului.

— Şi totuşi, tocmai asta a făcut.

— Da, din păcate.

— Şi ce mai faci acum cu teoria ta psihologică fantezistă?

— Am subestimat forţa oportunismului. După cum ai observat şi Ove şi Serner s-au purtat exemplar înainte de atacul acela la adresa ta, dar apoi...

— S-a bucurat de necaz.

— Nu, nu, altcineva s-a bucurat. Cineva care-şi dorea asta. Abia după aceea am înţeles că lui Ove nu i-a fost atât de uşor să-i câştige de partea lui pe ceilalţi ca să ne cumpere. După cum îţi poţi imagina, nu toţi cei de la Serner suferă de un complex de inferioritate jurnalistic. Cei mai mulţi sunt simpli oameni de afaceri şi dispreţuiesc vorbăria despre cât de important e să crezi în ceva. I-a iritat „falsul idealism" al lui Ove, după cum s-au exprimat şi, odată cu atacul la adresa ta, au ochit şansa de a-l strânge cu uşa.

— Aoleu.

— Nici nu-ţi poţi imagina. La început a părut OK. Trebuia să ne adaptăm oarecum la piaţă şi, după cum ştii, mi s-a părut că multe dintre cerinţe sunau chiar bine. Şi eu mă gândisem serios la cum am putea câştiga cititori mai mulţi din rândul tinerilor. Ba chiar credeam că Ove şi cu mine avuseserăm o discuţie bună în sensul ăsta, aşa că nu eram foarte neliniştită în legătură cu prezentarea lui de azi.

— Mda, am observat.

— Dar asta a fost înainte să izbucnească scandalul.

— Ce vrei să spui?

— Vorbesc despre scandalul care a izbucnit când i-ai sabotat tu discursul lui Ove.

— N-am sabotat nimic, Erika. Am plecat doar.

Erika rămase în cadă şi luă o duşcă de vin, zâmbind apoi cu tristeţe.

— Când o să înţelegi că eşti Mikael Blomkvist? întrebă ea.

— Credeam că am început să-mi dau seama puţin câte puţin.

— Nu pare, pentru că altfel ţi-ai fi dat seama că atunci când Mikael Blomkvist părăseşte încăperea în timpul unei prezentări despre propriul lui ziar, totul ia amploare indiferent dacă vrea sau nu asta.

— Atunci îmi cer scuze pentru sabotaj.

— Nu, nu, nu te critic. Cel puţin nu te *mai* critic. Eu sunt cea care ne-a adus în situaţia asta. Lucrurile ar fi degenerat indiferent dacă plecai sau nu. Aşteptau doar un motiv să sară pe noi.

— Ce s-a întâmplat?

— Când ai dispărut, parcă am rămas fără aer şi Ove, a cărui încredere în sine a mai primit o lovitură, a dat naibii prezentarea. „N-are rost”, a zis. Apoi a sunat la sediul central şi le-a povestit tot şi nu m-ar mira dacă a jucat teatru ca la carte. Invidia aia de care mă agăţasem s-a transformat probabil în ceva meschin şi răzbunător. După câteva ore s-a întors şi ne-a spus că trustul era pregătit să parieze pe *Millennium* şi să-şi folosească toate canalele pentru a promova ziarul.

— Dar nu era chiar bine.

— Nu şi am ştiut-o chiar înainte să scoată o vorbă. Ise citea pe faţă. Expresia lui era un amestec de groază şi triumf şi iniţial i-a fost greu să-şi găsească cuvintele. Mai mult a bătut câmpii, a spus că trustul vrea să aibă mai mult control asupra activităţii, o reînnoire a conţinutului şi mai multe ştiri despre vedete. Dar apoi...

Erika închise ochii, trecându-şi o mână prin părul umed şi sorbi ultimele picături de vin din pahar.

— Da, Erika?

— A spus că vrea să te scoată din echipa redacţională.

— Poftim?

— Bineînţeles, nici el, nici concernul nu ar fi putut s-o spună pe şleau fără să rişte să dea naştere unor titluri precum „Serner îi face vânt lui Blomkvist”, aşa că Ove a formulat-o foarte elegant şi a spus că vei avea mână liberă şi vei putea să te concentrezi la ceea ce faci tu mai bine: să scrii reportaje. A sugerat o deplasare strategică la Londra şi un contract de freelancing generos.

— La Londra?

— A zis că Suedia e prea mică pentru un tip de calibrul tău, dar îţi dai seama despre ce e vorba.

— Îşi închipuie că n-or să poată face schimbările lor dacă rămân la redacţie, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva. În acelaşi timp, cred că niciunul dintre ei n-a fost surprins când eu, Christer şi Malin am spus un nu hotărât, „nici nu se pune problema să negociem”, ca să nu-ţi mai spun de reacţia lui Andrei.

— Ce-a făcut Andrei?

— Aproape că mi-e şi jenă să-ţi spun. S-a ridicat şi a zis că e cel mai ruşinos lucru pe care l-a auzit în viaţa lui. A zis că eşti unul dintre cei mai buni reporteri din ţară, o onoare pentru democraţie şi jurnalism şi că întregului concern Serner ar trebui să-i fie ruşine. A spus că eşti o personalitate marcantă.

— Exagerează.

— Dar e un băiat bun.

— Adevărat. Şi cei de la Serner ce-au făcut?

— Ove era pregătit pentru aşa ceva, evident. „Sunteţi întotdeauna bine-veniţi să ne cumpăraţi”, a zis. „Doar că…”

— Doar că preţul a crescut, continuă Mikael.

— Exact. Indiferent pe ce te bazezi ca să estimezi valoarea afacerii, a zis Ove, partea concernului Serner s-a dublat cel puţin din momentul în care grupul s-a implicat, ţinând cont şi de bunăvoinţa pe care ne-au arătat-o.

— Bunăvoinţă? Au înnebunit?

— Se pare că nu, dar sunt isteţi şi vor să ne facă necazuri. Şi mă întreb dacă nu cumva vor să împuşte doi iepuri dintr-un foc: să profite de chilipir şi să ne distrugă finanţele ca să scape de un concurent.

— Ce naiba să facem?

— Ceea ce ştim noi mai bine, Mikael: să luptăm. O să iau din banii mei, o să cumpăr înapoi ziarul, şi-o să mă zbat să-l fac cel mai bun ziar din Europa de Nord.

— Evident, super, Erika şi pe urmă? O să fim într-o situaţie economică din care nici măcar tu n-o să ne poţi scoate.

— Ştiu, dar o să funcţioneze. Am mai trecut noi prin situaţii grele şi înainte. Tu şi cu mine putem renunţa la

salarii o perioadă. Ne-am descurca, nu-i aşa?

— Totul are un sfârşit, Erika.

— Nu spune aşa ceva! Niciodată!

— Nici măcar atunci când e adevărat?

— Atunci cu atât mai puţin.

— Bine.

— Nu lucrezi la nimic? continuă ea. Orice, ceva cu care să le dăm celor de la Mediasverige în cap.

Mikael îşi ascunse faţa în palme şi, din cine ştie ce motiv, începu să se gândească la Pernilla, fiica lui, care spusese că, spre deosebire de el, ea avea să scrie „de-adevăratelea”, orice-ar fi însemnat asta.

— Nu, nu cred, spuse.

Erika îşi lăsă mâna să-i alunece în apă şi-l stropi.

— Ce dracu’, trebuie să ai ceva. Nu ştiu pe nimeni în ţara asta care primeşte atâtea ponturi ca tine!

— Majoritatea sunt rahaturi, spuse el. Dar poate că... Tocmai am verificat acum un lucru.

— Ce anume?

— Ei, nu-i mare chestie, se corectă el. Îmi fac şi eu visuri.

— În cazul ăsta chiar e cazul să începem să visăm.

— Da, dar nu e nimic, doar o perdea de fum şi nicio dovadă.

— Şi totuşi, o parte din tine crede în chestia asta sau cum?

— Posibil, dar depinde de un mic detaliu care nu are nimic de-a face cu întreaga poveste.

— Ce detaliu?

— Că fosta mea tovarăşă e şi ea implicată în afacere.

— Ea cu E mare?

— Întocmai.

— Sună promiţător, nu-i aşa? spuse Erika şi se ridică goală şi frumoasă din cadă.

8

20 noiembrie

August stătea în genunchi pe podeaua încarouri alb-negru din dormitor şi privea onatură moartă cu o lumânare pe o farfurie albastră, cu două mere verzi şi o portocală, pe care tatăl i le aranjase în faţă. Cu toate acestea, nu se întâmplă nimic. August continua să se holbeze cu privirea goală la furtuna de afară, iar Frans se întrebă: oare e stupid să-i dau băiatului un subiect?

Dacă fiul lui privea doar la ceva ce exista deja în mintea lui, de ce să aleagă tocmai tatăl lui ce să deseneze? Probabil că August avea mii de imagini în minte şi poate că o farfurie cu câteva fructe era printre cele mai proaste şi mai răsuflate idei din câte puteau exista. Poate că pe August îl interesau cu totul alte lucruri, aşa că Frans se întrebă din nou: oare băiatul vrea să spună ceva special cu semaforul lui? Desenul nu era o simplă observaţie. Dimpotrivă, lumina roşie a semaforului lucea ca un ochi rănit şi poate că August se simţise ameninţat de bărbatul acela de la trecerea de pietoni.

Frans îşi privi fiul pentru a suta oară pe ziua aceea. Era ruşinos, nu-i aşa? Înainte îl considerase pe August doar ciudat, de neînţeles. Acum se întreba din nou dacă nu cumva el şi fiul său semănau de fapt destul de mult. Pe vremea lui Frans, doctorii nu se încurcau prea mult cu diagnostice. Pe atunci, oamenii erau catalogaţi mai simplu drept ciudaţi sau înapoiaţi. El însuşi fusese, în definitiv, diferit, mult prea serios şi cu o mimică imobilă şi nimeni din curtea şcolii nu-l credea prea interesant. Pe de altă parte, nici el nu credea că ceilalţi copii erau prea interesanţi – se refugia în cifrele şi ecuaţiile lui şi nu vorbea mai mult decât era necesar.

Şi el ar fi fost catalogat drept autist, la fel ca August. Dar

cu siguranţă că în ziua de azi i-ar fi pus eticheta de sindrom Asperger şi, de bine sau de rău, nu conta prea mult. Esenţial era că el şi Hanna crezuseră că un diagnostic timpuriu în cazul August avea să le fie de folos. Totuşi, nu se întâmplase mai nimic şi acum era prima dată în opt ani de zile când Frans intui că băiatul avea o abilitate specială, cel mai probabil atât spaţială, cât şi matematică. De ce nu-şi dăduseră seama Hanna şi Lasse de asta până atunci?

Chiar dacă Lasse era o jigodie, Hanna era fundamental o persoană atentă şi bună. Frans nu avea să uite niciodată prima lor întâlnire. Era la o serată ARSI, Academia Regală de Ştiinţe Inginereşti, organizată la primărie, unde primise un premiu de care nu-i păsa câtuşi de puţin, când o femeie frumoasă pe care o cunoştea vag – cunoştinţele lui Frans despre lumea mondenă erau limitate – veni la el şi începu să-i vorbească. În mintea lui, Frans era încă tocilarul de la şcoala din Tappström, la care fetele se uitau doar cu dispreţ.

Nu putea să priceapă ce vedea o femeie ca Hanna la el. Pe vremea aceea – avea el să descopere curând – Hanna se afla la apogeul carierei sale. Dar îl seduse şi făcuse dragoste cu el în acea noapte cum n-o făcuse nicio altă femeie. Apoi urmă poate cea mai fericită perioadă din viaţa lui Frans. Şi totuşi... codurile binare învinseseră iubirea.

Muncise până îşi distrusese căsnicia şi, după ce totul se năruise, Lasse Westman preluă ştafeta, iar Hanna decăzu tot mai mult şi probabil că şi August. Toate astea îl făceau pe Frans să fie furios. Însă ştia că şi el purta o parte din vină. Îşi răscumpărase libertatea şi-şi părăsise fiul şi poate că era adevărat ce se spusese la procesul de custodie, că pusese visul unei vieţi artificiale înaintea propriului său copil. Ce idiot fusese.

Scoase laptopul şi căută pe Google mai multe informaţii despre abilităţile savanţilor. Cumpărase deja câteva cărţi, printre care lucrarea de referinţă în domeniu, *Islands of Genius,* a profesorului Darold A. Treffert. Ca de obicei, se gândea să înveţe tot ce se putea şti despre asta. Niciun

blestemat de psiholog sau pedagog nu-l vor mai putea prinde nepregătit, spunându-i ce are nevoie August în situaţia lui. Avea să ştie mult mai bine decât ei şi de aceea continuă să caute, oprindu-se de data aceasta la povestea Nadiei, fetiţa autistă.

Destinul ei era relatat în cartea Lornei Selfe, *Nadia: a case of extraordinary drawing ability in an autistic child* şi în cea a lui Oliver Sacks, *Omul care îşi confunda soţia cu o pălărie,* pe care Frans le citi fascinat. Era o poveste captivantă şi din multe puncte de vedere un caz paralel. La fel ca August, Nadia păruse sănătoasă la naştere şi, abia târziu părinţii îşi dăduseră seama că ceva nu era în regulă.

Nu începuse încă să vorbească. Nu îi privea în ochi pe ceilalţi oameni. Nu-i plăcea contactul fizic şi nu reacţiona la zâmbetul sau gesturile mamei. În majoritatea timpului era tăcută şi retrasă şi tăia obsesiv hârtie înfâşii imposibil de subţiri. La şase ani încă nu pronunţase primul cuvânt.

Şi totuşi, desena ca un da Vinci. Încă de la trei ani începuse brusc să deseneze cai şi, spre deosebire de alţi copii, nu începuse cu conturul, cu întregul, ci cu câte un mic detaliu – o copită, o cizmă de călăreţ, o coadă şi, cel mai bizar aspect: desena extrem de repede. Compunea desenul în mare viteză, o parte ici, o parte colo, până ce obţinea un întreg perfect, un cal în galop sau la trap. Din propriile încercări din adolescenţă, Frans ştia că nu există nimic mai dificil decât să desenezi un cal în mişcare. Oricât de mult ar fi încercat, rezultatul arăta nenatural sau rigid. Era nevoie de un maestru ca să scoată în evidenţă naturaleţea săriturii. Nadia era maestră de la trei ani.

Caii ei erau ca nişte fotografii perfecte desenate cu o mână uşoară şi, evident, nu erau rezultatul vreunui exerciţiu îndelungat. Măiestria ţâşnise din ea ca o apă, ceea ce îi fascina pe contemporanii ei. Cum reuşea? Cum era posibil ca, din doar câteva mişcări rapide, să sară peste secole de evoluţie a istoriei artei? Cercetătorii australieni Allan Snyder şi John Mitchell studiaseră desenele şi, în1999, propuseseră o teorie care câştigase încetul cu încetul

acceptul tuturor. Şi anume că avem cu toţii o înclinaţie înnăscută către acel tip de virtuozitate, însă aceasta este blocată în cazul celor mai mulţi dintre noi.

Dacă vedem o minge de fotbal sau orice altceva, nu înţelegem imediat că este un obiect tridimensional. Dimpotrivă, creierul interpretează fulgerător o serie de detalii – umbre care cad, diferenţe de adâncime şi nuanţe şi, bazându-se pe ele, trage concluzii privitoare la forma obiectului. Nu suntem conştienţi de asta. Dar e nevoie de o analiză înainte să pricepem ceva atât de simplu precum faptul că e vorba despre o minge de fotbal şi nu despre un cerc.

Creierul însuşi produce acea formă finală şi, atunci când o face, nu mai vedem toate detaliile pe care le observaserăm iniţial. Cu alte cuvinte, se întâmplă exact pe dos:nu vedem uscăturile de pădure. Însă ceea ce spuneau Mitchell şi Snyder era că, dacă am reuşi să scoatem acea imagine originară din creier, am putea să privim lumea cu alţi ochi şi poate că am fi capabili să o recreăm cu mai mare uşurinţă, la fel cum Nadia reuşea fără niciun fel de pregătire.

Ideea era că Nadia avea pur şi simplu acces la acea imagine originară, materia primă a creierului. Vedea o mulţime de detalii şi umbre înainte să fie procesate şi de aceea începea cu o bucată separată, cum ar fi o copită sau un bot şi nu cu întregul, deoarece întregul, în accepţiunea noastră, nu apucase să se formeze. Chiar dacă Frans Balder era de părere că teoria avea o mulţime de hibe, ideea îl atrăgea.

Într-un anume sens, căutase dintotdeauna o astfel de abordare originară în cercetările sale; una care nu mai lua lucrurile drept bune, ci căuta dincolo de aparenţe, până în cele mai mici detalii. Subiectul începu să-l obsedeze şi citi cu fascinaţie crescândă până când începu să tremure, înjură cu voce tare şi privi cu teamă spre fiul lui. Însă nu observaţiile cercetării fuseseră cele care-l făcuseră pe Frans să se înfioare, ci relatarea primului an şcolar al

Nadiei.

Nadia fusese înscrisă într-o clasă pentru copii cu autism, unde lecţiile erau menite să o ajute să vorbească, iar fetiţa începu să se dezvolte. Cuvintele se înlănţuiră. Însă preţul era uriaş. Ca urmare a faptului că începuse să vorbească, genialitatea ei începea să dispară şi, potrivit scriitoarei Lorna Selfe, schimbase probabil un limbaj pe un altul. De la un artist de geniu, Nadia deveni o fetiţă cu autism obişnuită, cu un grav handicap mintal. Vorbea, într-adevăr, un pic, dar îşi pierduse acel ceva care uimise întreaga lume. Meritase? Doar ca să poată spune câteva cuvinte?

Nu, voia Frans să strige, poate şi pentru că el însuşi fusese pregătit dintotdeauna să plătească oricât de mult pentru a deveni un geniu în domeniul lui. Mai bine o persoană care nu putea să poarte o conversaţie raţională decât cineva mediocru. Orice numai să fie ieşit din comun! Acesta fusese scopul lui dintotdeauna şi totuşi... nu era atât de prost încât să nu înţeleagă: propriile lui principii elitiste nu erau neapărat cele mai bune repere în acest caz. Poate că nişte desene extraordinare nu erau nimic pe lângă posibilitatea de a cere singur un pahar cu lapte sau de a schimba câteva vorbe cu un prieten sau cu tatăl lui. Ce ştia el?

Cu toate astea, refuză să fie confruntat cu o asemenea alegere. Nu suporta să fie forţat să aleagă să renunţe la cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată lui August. Nu, aşa ceva ieşea din discuţie. Niciun părinte n-ar trebui să fie nevoit să aleagă între genialitate şi lipsa ei. Nimeni nu putea şti dinainte ce era mai bine pentru copil.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai absurd i se părea şi îşi dădu seama că nu credea în aşa ceva sau mai degrabă că nu *putea* crede aşa ceva. Nadia era totuşi un caz unic, iar un caz unic nu constituia în niciun caz o bază ştiinţifică.

Trebuia să afle mai multe, aşa încât continuă să caute pe internet. Tocmai atunci îi sună telefonul. Sunase de mai multe ori în ultimele ore. Printre numerele care îl apelau era

unul privat, apoi cel al lui Linus, fostul lui asistent, care devenea din ce în ce mai dificil şi în care poate că nici nu avea încredere, dar cu care n-avea chef în niciun caz să vorbească. Voia să cerceteze mai departe destinul Nadiei şi nimic altceva.

Răspunse totuşi – poate mai mult pradă agitaţiei. Era Gabriella Grane, analista aia superbă de la Säpo şi, în ciuda situaţiei, zâmbi un pic. Dacă cel mai mult îşi dorea să fie cu Farah Sharif, Gabriella era cea de-a doua lui opţiune. Avea nişte ochi incredibil de frumoşi şi o minte ageră. Frans avea o slăbiciune pentru femeile isteţe.

— Gabriella, spuse el. Mi-aş dori să pot vorbi cu tine, însă nu am deloc timp. Sunt în mijlocul a ceva important.

— Pentru asta ai sigur timp, răspunse ea, pe un ton neobişnuit de sever. Eşti în pericol.

— Prostii, Gabriella! Ascultă-mă pe mine. Solifon vrea să-mi ia şi cămaşa de pe mine la tribunal. Dar asta-i tot.

— Frans, mi-e teamă că am primit noi informaţii şi încă de la o sursă calificată. Se pare că există cu adevărat o ameninţare la adresa ta.

— Ce vrei să spui? zise el un pic absent.

Continua să caute informaţii despre abilitatea pierdută a Nadiei, strângând telefonul între umăr şi ureche.

— Mi-e greu să apreciez veridicitatea informaţiei, dar mă nelinişteşte, Frans. Cred că merită s-o iau în serios.

— Atunci şi eu o iau. Promit să fiu extrem de grijuliu. O să stau în casă, ca de obicei. Dar sunt un pic ocupat, iar pe lângă asta, sunt destul de convins că nu ai dreptate. La Solifon...

— Sigur, sigur, poate că greşesc, îl întrerupse ea. Efoarte posibil. Dar gândeşte-te: dacă am dreptate, dacă există o şansă infimă să am dreptate...

— Tot ce e posibil, dar...

— Niciun dar, Frans, niciun dar. Ascultă-mă. Cred că ai dreptate. Nimeni de la Solifon nu-ţi vrea răul la modul fizic. În fond, e o companie civilizată. Dar se pare că cineva din concern e în legătură cu o organizaţie criminală, ungrup

extrem de periculos cu membri atât în Rusia, cât şi în Suedia. Dintr-acolo vine ameninţarea.

Era prima oară când Frans ridica privirea din calculator. Ştia deja că Zigmund Eckerwald de la Solifon lucra cu o grupare criminală. Interceptase chiar câteva nume de cod pentru liderul grupării, însă nu putea să înţeleagă de ce l-ar fi urmărit – sau oare putea?

— O organizaţie criminală? murmură el.

— Exact, continuă Gabriella. Şi nu ţi se pare logic? Chiar şi tu te gândiseşi la asta, nu-i aşa? Când cineva începe să fure ideile altora şi face bani de pe urma lor, atunci acea persoană a întrecut deja limita şi nu mai are unde să se ducă decât în jos.

— Cred că ceea ce voiam să spun de fapt e că n-ai nevoie de o bandă de avocaţi. Cu o bandă de jurişti vicleni, oricine poate să fure orice în siguranţă. Avocaţii sunt asasinii plătiţi ai zilelor noastre.

— OK, poate că aşa o fi, dar ascultă aici. Nu am ajuns la nicio concluzie cu privire la paza de corp. Vreau, aşadar, să te plasez într-un loc sigur şi să vin să te iau imediat.

— Ce?

— Cred că trebuie să acţionăm rapid.

— Nici vorbă! spuse el. Eu şi...

Ezită un moment.

— Mai ai pe cineva acolo? întrebă ea.

— Nu, nu, dar nu pot pleca tocmai acum.

— N-ai auzit ce-am zis?

— Am auzit prea bine. Dar cu tot respectul, cred că e pură speculaţie.

— A specula ţine de însăşi natura ameninţării, Frans. Dar persoana care m-a contactat... ştii, de fapt nu ar trebui să spun asta... persoana este un agent al NSA care se ocupă cu urmărirea acestei organizaţii.

— NSA, pufni Frans.

— Ştiu că eşti sceptic când vine vorba de ei.

— Puţin spus sceptic.

— Bine, bine. Dar de data asta sunt de partea ta, cel

puţin agentul care m-a apelat. E o persoană bună. A reuşit să intercepteze ceva ce ar putea fi un plan prin care să fii eliminat.

— Eu?

— Avem foarte multe indicii că da.

— *Foarte multe indicii...* sună cam vag.

În faţa lui, August se întinse spre creioane şi Frans încercă să se concentreze la asta.

— Nu plec nicăieri, continuă el.

— Glumeşti.

— Nu. Plec cu plăcere dacă mai faceţi rost de informaţii, dar nu în momentul ăsta. Pe lângă asta, mai e şi alarma foarte eficientă pe care mi-au instalat-o cei de la Milton. Am camere şi senzori peste tot.

— Vorbeşti serios?

— Da şi ştii că sunt o jigodie încăpăţânată.

— Ai vreo armă?

— Ce te-a apucat, Gabriella? Eu şi armele! Cea mai periculoasă chestie pe care o am e cuţitul cel nou pentru caşcaval.

— Ştii... începu ea şi se opri.

— Da?

— O să chem un echipaj care să te păzească, indiferent dacă vrei sau nu. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Nici n-o să observi, zic eu. Dar dacă eşti atât de al naibii de încăpăţânat, am un alt sfat pentru tine.

— Care?

— Fă publică povestea. Spune-le celor din mass-media ce ştii – şi, dacă ai noroc, n-or să mai aibă motiv să te elimine.

— Mă mai gândesc.

Frans auzi o schimbare de ton în vocea Gabriellei.

— Ce e? o întrebă.

— Aşteaptă un pic, răspunse ea. Am pe altcineva pe linie. Trebuie să...

Vocea Gabriellei nu se mai auzi, iar Frans se gândi în acel moment la un singur lucru: *oare August îşi va pierde talentul la desen dacă îl învăţ să vorbească*?

— Mai eşti? întrebă Gabriella după câteva minute.

— Evident.

— Din păcate, trebuie să închid. Dar îţi promit, o să fac în aşa fel încât să-ţi asigur protecţie cât de repede posibil. Ţinem legătura. Ai grijă de tine!

Frans închise telefonul şi oftă, gândindu-se iar la Hanna şi la August, la podeaua ca o tablă de şah care se oglindea în dulapuri şi şopti distrat:

— Sunt pe urmele mele.

Pe undeva îşi dădea seama că nu era chiar lipsit de logică, din contră, deşi refuzase de la început să creadă că aveau să meargă atât de departe încât să recurgă la violenţă. Dar ce ştia el de fapt? Nimic. Încercă să nu-şi bată capul cu asta. În schimb, continuă să caute mai multe despre Nadia şi despre ce implicaţii ar fi putut avea pentru fiul lui, dar informaţia era o nebunie. Se prefăcea că nu se întâmplase nimic. În ciuda avertizărilor lui Grane, continuă să navigheze pe internet şi găsi în curând un profesor de neurologie, un expert în sindromul savantului, pe numele Charles Edelman şi în loc să continue să citească aşa cum obişnuia – Balder prefera întotdeauna cărţile oamenilor – sună la numărul Institutului Karolinska.

Îşi dădu apoi seama că era prea târziu. Edelman probabil că nu mai era la lucru, iar numărul personal nu era disponibil. Dar ia stai... acesta conducea ceva ce se numea Ekliden, o fundaţie pentru copiii cu autism, care aveau abilităţi speciale. Frans încercă şi acolo. Telefonul sună de câteva ori. Apoi îi răspunse o doamnă care se prezentă drept sora Lindros.

— Mă scuzaţi că vă deranjez atât de târziu, spuse Frans Balder. Îl caut pe profesorul Edelman. Mai este cumva acolo?

— Da, mai este. Nimeni nu poate pleca acasă din cauza furtunii. Cine să-i spun că-l caută?

— Frans Balder, răspunse el şi adăugă, în caz că ar fi fost de folos: Profesorul Frans Balder.

— Aşteptaţi un pic, vă rog, spuse sora Lindros. O să

verific dacă e disponibil.

Frans se uită fix la August, care strângea din nou creionul în mână şi ezita. Asta îl îngrijora, ca şi cum ar fi fost un semn de rău augur. O *organizaţie criminală,* murmură el din nou.

— Charles Edelman la telefon, spuse un glas. Vorbesc într-adevăr cu profesorul Balder?

— Chiar el. Am o mică...

— Nu vă puteţi imagina ce onoare este, continuă Edelman. Tocmai m-am întors de la o conferinţă la Stanford unde am vorbit chiar despre cercetarea dumneavoastră legată de reţelele neurale. Da şi chiar ne-am întrebat dacă noi, neurologii, nu putem învăţa ceva despre secretele creierului din cercetarea inteligenţei artificiale. Ne întrebam...

— Sunt flatat, îl întrerupse Frans. Dar acum aş avea şi eu o întrebare.

— O, desigur! Aveţi nevoie de ceva pentru cercetare?

— Nu, nu, dar am un fiu autist. Are opt ani şi încă nu a scos niciun cuvânt. Însă ieri treceam pe lângă un semafor pe Hornsgatan şi apoi...

— Da?

— S-a aşezat şi l-a desenat în mare viteză, absolut perfect. A fost uluitor!

— Şi aţi vrea să vin şi să mă uit peste desenele lui?

— Ar fi minunat. Dar nu de aceea v-am sunat. Sunt îngrijorat, de fapt. Am citit că desenele lui ar putea reprezenta felul lui de a comunica cu lumea din jur şi că e posibil să-şi piardă abilitatea dacă învaţă să vorbească. Omodalitate de exprimare o poate înlocui pe cealaltă.

— Cu siguranţă aţi citit despre Nadia.

— De unde ştiţi?

— Pentru că oamenii întreabă întotdeauna despre ea. Dar să nu ne pripim. Pot să vă spun pe nume?

— Bineînţeles.

— Foarte bine. Frans, mă bucur extrem de mult că m-ai sunat şi pot să-ţi spun direct că nu ai motiv de îngrijorare,

ba din contră. Nadia este excepţia care confirmă regula, nimic mai mult. Toate cercetările indică faptul că evoluţia lingvistică mai degrabă consolidează talentul savanţilor. Uită-te doar la Stephen Wiltshire. Ai citit şi despre el, nu?

— Cel care a desenat toată Londra.

— Exact. El a evoluat din toate punctele de vedere şi artistic şi intelectual şi lingvistic. În ziua de azi este considerat un mare artist. Aşa că stai liniştit, Frans. Într-adevăr, e posibil ca acei copii să-şi mai piardă din abilităţile de savant, dar asta se întâmplă cel mai adesea din alte cauze. Obosesc sau descoperă altceva. Ai citit probabil că Nadia şi-a pierdut mama în aceeaşi perioadă.

— Da.

— Poate că acela a fost adevăratul motiv, deşi nici eu, nici altcineva nu ştim cu siguranţă. Aproape că nu există niciun alt exemplu documentat al unei altfel de evoluţii şi nu spun asta doar aşa sau pentru că se întâmplă să fie propria mea ipoteză ştiinţifică. În ziua de azi, opinia generală este că savanţii au doar de câştigat dacă evoluează intelectual pe toate planurile.

— Chiar credeţi asta?

— Da, cu tărie.

— Băiatul e bun şi la calcule.

— Chiar aşa? se minună Charles Edelman.

— De ce vă miraţi?

— Pentru că abilitatea artistică la savanţi nu se combină decât foarte rar cu talentul matematic. E vorba de două capacităţi care nu sunt înrudite şi care uneori chiar par să se împiedice una pe cealaltă.

— Dar fiul meu aşa este. Desenele lui au o precizie geometrică, de parcă ar fi calculat proporţiile exacte.

— Foarte interesant. Când pot veni să-l întâlnesc?

— Nu ştiu sigur. Aş vrea în primul rând să vă cer sfatul.

— Atunci sfatul este fără îndoială: şcoliţi băiatul. Stimulaţi-l. Lăsaţi-l să-şi dezvolte abilităţile în toate sensurile.

— Eu...

Frans simţi o presiune neobişnuită în piept şi i se făcu brusc teamă să pronunţe cuvintele.

— Voiam să vă mulţumesc, continuă el. Să vă mulţumesc cu adevărat. Acum trebuie să...

— A fost o onoare să vorbesc cu tine şi ar fi minunat să vă întâlnesc pe tine şi pe fiul tău. Am conceput un test destul de sofisticat pentru savanţi, dacă îmi este permis să mă laud. Împreună putem învăţa să-l cunoaştem mai bine pe băiat.

— Da, desigur, ar fi bine. Dar acum trebuie să... bălmăji Frans fără să ştie prea bine ce voia să spună. La revedere şi mulţumesc.

— Da, da, bineînţeles. Sper să ne auzim din nou curând.

Frans închise şi rămase nemişcat un moment, cu braţele încrucişate pe piept, uitându-se la August care ţinea în continuare creionul galben în mână, ezitând şi clipea spre lampă. Pe Frans Balder îl trecu un fior, căruia îi urmară imediat şi lacrimile. Se puteau spune destule despre profesorul Balder, dar nu şi că plângea fără motiv.

Nu-şi amintea când i se întâmplase ultima oară. Nu atunci când îi murise mama şi cu siguranţă nu atunci când văzuse sau citise ceva înduioşător – credea despre sine că e de piatră. Dar acum, în faţa fiului său şi a rândurilor de creioane şi crete, profesorul plânse ca un copil. Lasă lucrurile să-şi urmeze cursul lor natural, aşa îi spusese Charles Edelman.

August putea acum să înveţe şi să vorbească şi să deseneze în continuare. Era formidabil. Dar Frans nu plângea doar din cauza asta. Mai era şi scandalul cu Solifon şi ameninţarea cu moartea. Erau secretele pe care le ştia şi dorul de Fianna sau Farah sau oricine i-ar fi putut umple golul din piept.

— Băieţelul meu, spuse Frans, atât de emoţionat, încât nu observă că laptopul pornise din nou şi afişa imagini de la una dintre camerele de supraveghere de pe proprietate.

Afară, în grădină, prin furtuna aprigă, se plimba un bărbat într-o geacă de piele căptuşită, cu o şapcă gri trasă

cu atenţie peste ochi ca să-i ascundă faţa. Dar oricine ar fi fost, se ştia filmat şi, chiar dacă părea slab şi suplu, era ceva uşor teatral în mersul lui, ce amintea de un boxer de categorie grea în drum spre ring.

Gabriella Grane rămase în biroul ei de la Säpo şi începu să caute pe internet şi prin arhivele agenţiei. Totuşi nu se lămuri prea mult, evident, din cauză că nu ştia prea bine ce căuta. Dar un gând nou şi îngrijorător începuse să o roadă, ceva vag şi confuz.

Cineva o întrerupsese în timpul conversaţiei cu Balder. Era Helena Kraft, directoarea Säpo, care o căuta din nou din acelaşi motiv ca prima oară. Alona Casales de la NSAvoia să vorbească cu ea şi de această dată păru mult mai liniştită şi pusă iar pe flirtat.

— V-aţi pus computerele în funcţiune? întrebă Gabriella.

— Da... a fost un circ întreg, dar nu cred că e ceva serios. Îmi cer scuze că am fost un pic mai criptică ultima dată când am vorbit. Dar nu prea am de ales. Vreau doar să subliniez din nou că percep ameninţarea la adresa profesorului Balder ca fiind reală şi gravă, chiar dacă nu ştim nimic cu siguranţă. Ai reuşit să te ocupi de asta?

— Am vorbit cu el. Refuză să plece de acasă. A spus că e ocupat cu ceva. O să aranjez să fie păzit.

— Minunat. După cum probabil îţi imaginezi, am făcut mai mult decât să te observ. Sunt impresionată, domnişoară Grane. Cineva ca tine n-ar trebui oare să lucreze la Goldman Sachs şi să câştige milioane?

— Nu-i stilul meu.

— Nici al meu. N-aş spune nu banilor, dar munca asta detectivistică prost plătită mi se potriveşte de minune. Ei bine, draga mea, aşa stau lucrurile. Din partea noastră, nu e mare chestie, chiar deloc – ceea ce cred, de altfel, că e o greşeală. Şi nu doar pentru că sunt convinsă că acest grup reprezintă o ameninţare la adresa intereselor economice internaţionale. Mai cred că există şi legături cu sfera politică. Unul dintre inginerii ăştia IT ruşi de care ţi-am

spus, unul pe nume Anatoli Chabarov, are legături cu un membru notoriu al Dumei ruseşti, Ivan Gribanov, care e mare acţionar la Gazprom.

— Înţeleg.

— Dar cam bat pasul pe loc şi am petrecut mult timp încercând să-i descopăr identitatea liderului.

— Cel care-şi spune Thanos.

— Sau cea.

— E o ea?

— Da, deşi poate că mă înşel. Astfel de grupări criminale *exploatează* femei – nu le promovează în poziţii de conducere şi, în general, la personajul ăsta se referă ca fiind un *el.*

— Ce te face să crezi că poate fi totuşi o femeie?

— Tipul de respect, aş spune cumva. Vorbesc despre persoana asta aşa cum bărbaţii din toate timpurile au vorbit despre femei pe care le doreau şi le venerau.

— Aşadar, e şi frumoasă.

— Aşa pare, dar poate că doar am adulmecat eu puţin erotism. Nimeni nu s-ar bucura mai tare decât mine dacă gangsterii ruşi şi ştabii în general ar încuraja mai mult genul ăsta de disciplină.

— Ha, corect!

— Dar, de fapt, spun asta ca să judeci totul cu o minte deschisă în caz că toată povestea asta complicată aterizează pe biroul tău. Vezi tu, sunt implicaţi mai mulţi avocaţi. Întotdeauna sunt implicaţi şi avocaţii, nu-i aşa? Cu hackeri poţi fura şi cu avocaţi poţi legitima furturile. Cum s-a exprimat Balder...?

— Cu toţii suntem egali în faţa legii – dacă plătim egal.

— Exact, cei care-şi permit o apărare bună pot pune mâna pe orice în ziua de azi. Cunoşti, desigur, care sunt adversarii legali ai lui Balder: biroul Dackstone &Partner din Washington.

— O, da.

— Atunci ştii că este biroul angajat de mari companii de IT care vor să-i zdrobească pe inventatorii ce speră să

primească vreo compensaţie pentru creaţiile lor.

— Bineînţeles, m-am prins de asta de când mă ocupam de cazul inventatorului Håkan Lans.

— Şi aia a fost o poveste oribilă, nu-i aşa? Dar ce e interesant aici e că Dackstone& Partner apare şi într-una dintre puţinele conversaţii pe care am reuşit să le urmărim şi să le descifrăm din reţeaua asta criminală, chiar dacă biroul a fost menţionat doar ca D. P. sau chiar ca D simplu.

— Aşadar, Solifon şi escrocii ăştia au aceiaşi avocaţi.

— Aşa se pare. Ba chiar mai mult: Dackstone & Partner urmează să deschidă o filială la Stockholm. Şi ştii cum am aflat de asta?

— Nu, spuse Gabriella, simţindu-se din ce în ce mai alarmată.

Voia să încheie cât mai repede discuţia ca să se asigure că poliţia se va ocupa de Balder şi va trimite o echipă să-l păzească.

— Urmărind grupul ăsta, continuă Alona. Ştiu că Chabarov i-a povestit în trecere, ceea ce sugerează că există legături apropiate cu biroul de avocatură. Grupul ştia de filială încă de dinainte ca vestea să fie făcută publică.

— Aşa, deci.

— Da, iar la Stockholm, Dackstone & Partner urmează să intre în cârdă şie cu un avocat pe care-l cheamă Kenny Brodin şi care mai demult era un avocat de drept penal cunoscut pentru faptul că se împrietenea la cataramă cu clienţii lui.

— Da, există o fotografie clasică apărută în ziare, în care Kenny Brodin petrece împreună cu gangsterii şi-şi face de cap cu escortă de lux, spuse Gabriella.

— Am văzut-o şi eu şi cred că Mr. Brodin e persoana perfectă cu care să începeţi dacă vreţi să investigaţi povestea asta. Cine ştie, poate că se va dovedi a fi veriga lipsă marile companii şi grupul ăsta.

— O să mă interesez, răspunse Gabriella. Dar acum am altceva de rezolvat. Sigur ne auzim curând.

Îl sună apoi pe responsabilul cu paza al Säpo, care în

acea seară nu era nimeni altul decât Stig Yttergren. Lucrurile n-aveau să fie simple. Stig Yttergren avea şaizeci de ani, era corpolent, un băutor înrăit şi cel mai mult îi plăcea să joace cărţi şi Solitaire pe internet. Uneori i se spunea „Dl Nu Se Poate”, drept care Gabriella îl lămuri cum stau lucrurile pe tonul cel mai autoritar posibil şi-i ceru ca profesorul Frans Balder din Saltsjöbaden să primească o gardă de corp cât de repede posibil. Stig Yttergren răspunse în stilul lui obişnuit că aşa ceva avea să fie foarte dificil şi poate chiar imposibil, iar atunci când Gabriella i-o întoarse spunându-i că era ordin de la însăşi directoarea Säpo, mormăi ceva ce-ar fi putut fi „scorpia aia obraznică”.

— O să mă fac că n-am auzit, spuse ea. Dar asigură-te că treaba merge repede.

Evident că nu se întâmplă asta şi, în timp ce Gabriella aştepta şi bătea nelinişti tă darabana pe birou, începu să caute informaţii despre Dackstone & Partner şi orice mai putea găsi despre ceea ce-i povestise Alona. Chiar în acel moment o trecu un fior îngrijorător de cunoscut.

Însă nu era nimic clar şi, înainte să apuce să se dezmeticească, sună Stig Yttergren şi, evident: nimeni de la pază nu era disponibil. Era foarte multă pază la familia regală în seara aceea, spuse el, pentru un spectacol la care participau împreună cu perechea regală a Norvegiei şi cineva îi aruncase cu îngheţată în cap liderului partidului democrat suedez, fără ca paznicii să reuşească să intervină, ceea ce îi obliga să sporească paza la discursul lui din Södertälje.

Yttergren îi trimisese în schimb pe doi „băieţi extraordinari de la poliţia locală” pe nume Peter Blom şi Dan Flinck, iar Gabriella trebui să se mulţumească cu asta, chiar dacă asocia numele de Blom şi Flinck cu Kling şi Klang din povestea lui Pippi Şoseţica şi o cuprinseră pe dată nişte presimţiri rele. Apoi se enervă.

Câtă aroganţă din partea ei să-i judece pe oameni după numele lor. Mai degrabă ar fi trebuit să se nelinişteas că dacă aveau un nume fantezist cum ar fi Gyllentofs sau ceva

de genul. Atunci cu siguranţă ar fi fost nişte trântori iresponsabili. *Probabil că e totul în regulă,* se gândi ea şi încercă să-şi alunge îndoielile.

Apoi se întoarse la lucru. Avea să fie o noapte lungă.

9

20–21 noiembrie, noaptea

Lizbeth se trezi întinsă de-a curmezişul în patuldublu şi-şi dădu seama că tocmai îl visase pe tatăl ei. Sentimentul ameninţător trecu peste ea ca un val. Însă îşi aminti de seara precedentă şi ajunse la concluzia că putea la fel de bine să fie o reacţie chimică în organism. Era teribil de mahmură, aşa că se ridică nesigură şi se duse în baia cea mare cu jacuzzi, marmură şi tot luxul tembel, ca să vomite. Nu reuşi decât să se aşeze pe podea, respirând greu.

Se ridică apoi şi se privi în oglindă, dar nici asta nu era prea încurajator. Avea ochii injectaţi. Pe de altă parte, era abia trecut de miezul nopţii. Probabil că nu dormise mai mult de câteva ore. Scoase din dulăpiorul din baie un pahar pe care-l umplu cu apă. Însă în aceeaşi clipă îi reveni amintirea visului şi strânse paharul în mână până ce îl sparse şi se tăie în palmă. Sângele începu să picure pe podea. Trase o înjurătură şi-şi dădu seama că-i fugise somnul.

Să încerce oare să decripteze fişierul pe care îl descărcase seara trecută? Nu, ar fi fost inutil, cel puţin acum.

Aşa că îşi înnodă o batistă în jurul palmei şi se duse până la bibliotecă, de unde scoase un studiu al fizicienei de la Princeton, Julie Tammet, care descria cum o stea masivă se prăbuşeşte într-o gaură neagră şi se aşează cu cartea pe canapeaua roşie de lângă fereastra ce dădea spre Slussen şi golful Riddarfjärden.

Odată ce începu să citească, se simţi ceva mai bine. Sângele picura din batistă pe paginile cărţii, dar capul încetă s-o mai doară. Se adânci în carte şi, din când în când, nota câte ceva pe marginea filelor. În realitate, nu era nimic nou. Lisbeth ştia mai bine decât oricine că o stea

se menţine în viaţă graţie a două forţe opuse, explozia nucleară din miezul ei, care o forţează să se expandeze şi gravitaţia care o ţine laolaltă. Vedea asta ca un număr de echilibristică, o luptă decisivă care e de obicei egală, dar care are, într-un final, un învingător atunci când energia nucleară se consumă şi exploziile scad în intensitate.

Atunci când forţa gravitaţională deţine avantajul, atrage materia stelei înspre miezul acesteia ca un balon care pierde aer şi se tot micşorează. O stea poate astfel să dispară cu totul. Printr-o formulă:

$r_{sch} = 2GM / C^2$

unde G este constanta gravitaţională. Karl Schwarzschild descrisese deja încă din timpul Primului Război Mondial acel stadiu în care steaua se comprimă atât de mult încât nu mai există cale de întoarcere. Într-o asemenea etapă, corpul ceresc e sortit să se prăbuşească. Fiecare atom colapsează spre un punct singular, în care timpul şi spaţiul nu mai există şi în care se întâmplă poate lucruri şimai ciudate, un amestec de iraţionalitate pură în centrul universului dominat de legi.

Această singularitate, care e mai degrabă un eveniment decât un punct, e ultima destinaţie a legilor fizice, înconjurată de orizontul evenimentelor şi formează împreună cu acesta o aşa-numită „gaură neagră”. Lui Lisbeth îi plăceau găurile negre. Se simţea înrudită cu ele.

Sau poate că era exact ca Julie Tammet, nu neapărat interesată de găuri negre în sine, ci de procesele care duc la formarea lor. Mai precis, de faptul că prăbuşirea stelelor începe în partea aceea largă a universului pe care obişnuim să ne-o explicăm prin teoria relativităţii a lui Einstein, dar se sfârşeşte într-o lume mică şi pâlpâitoare guvernată de principiile mecanicii cuantice.

Lisbeth continua să fie convinsă că, dacă ar fi putut măcar descrie acel proces, ar fi reuşit să unească cele două limbaje incompatibile ale aceluiaşi univers, fizica cuantică şi teoria relativităţii. Însă o depăşea, la fel ca fişierul acela

criptat, aşa că începu să se gândească din nou la tatăl ei.

În copilărie, specimenul ăla sinistru o violase constant pe mama ei. Violurile continuaseră până când mama suferise grave leziuni cerebrale, iar Lisbeth, o fetiţă de doisprezece ani, ripostase cu o forţă cutremurătoare. Pe vremea aceea, nu ştia că tatăl ei era un spion transfug din serviciul secret sovietic, GRU şi cu atât mai puţin că un departament special din Säpo, aşa-numita Secţie, îl proteja cu orice preţ. Observase totuşi că figura tatălui ei era învăluită în mister, era apărat de un zid întunecat de care nimeni nu se putea apropia. Până şi numele lui era învăluit în mister.

În toate scrisorile şi mesajele scrise apărea drept Karl Axel Bodin şi toţi necunoscuţii trebuiau să-i spună Karl. Dar familia din Lundagatan ştia că era un fals şi că adevăratul lui nume era Zala sau, mai exact, Alexander Zalachenko. Era un bărbat care cu puţine resurse putea îngrozi oamenii şi care lăsa impresia că nimic nu-l poate atinge. Cel puţin aşa îl percepea Lisbeth.

Chiar dacă nu-i cunoştea secretul, înţelegea totuşi că tatăl ei putea face orice dorea şi să scape basma curată. Era genul de persoană la care nu puteai ajunge pe calea obişnuită şi era perfect conştient de asta. Pe alţi taţi îi puteai raporta la autorităţi sau la poliţie. Dar Zala avea în spatele lui puterile care controlau totul şi ceea ce-şi amintise Lisbeth în vis fusese ziua în care îşi găsise mama leşinată şi se hotărâse să-şi anihileze tatăl.

Asta şi încă ceva erau adevăratele ei găuri negre.

Alarma sună la ora 01:18 şi Frans Balder se trezi cu un tresărit. Intrase cineva în casă? Se simţi cuprins de o groază inexplicabilă şi pipăi patul cu mâna. August era lângă el. Băiatul se furişase în cameră ca de obicei şi acum scâncea neliniştit, ca şi cum urletul alarmei îi pătrunsese în vis. *Băieţelul meu,* gândi Frans. Apoi înlemni. Auzise oare paşii cuiva?

Nu, sigur i se părea. Oricum, nu se putea auzi nimic peste zgomotul alarmei şi Frans aruncă o privire neliniştită

spre furtuna de afară. Părea că se înteţise mai mult ca niciodată. Apa lacului izbea debarcaderul şi ţărmul. Ferestrele tremurau şi se curbau de la furtună. Oare rafalele de vânt să fi declanşat alarma? Poate că explicaţia era foarte simplă.

Totuşi, trebuia să verifice şi să sune după ajutor dacă era nevoie şi trebuia să vadă dacă echipajul de pază comandat de Gabriella Grane ajunsese într-un final. Doi angajaţi ai poliţiei locale plecaseră spre el de câteva ore bune. Era de-a dreptul ridicol. Cei doi fuseseră împiedicaţide urgie şi de o serie de ordine contradictorii. Îi dădea dreptate Gabriellei: toată treaba părea teribil de prost organizată.

Însă trebuia să facă ceva. Trebuia să o sune. Fix în acel moment se trezi şi August sau mai degrabă fu cât pe ce să se trezească. Frans trebuia să se mişte repede. Numai de o criză de isterie nu avea nevoie, cu August lovindu-se de tăblia patului. Dopurile de urechi, îi trecu prin minte. Dopurile verzi de urechi pe care le cumpărase din aeroportul din Frankfurt.

Le scoase din noptieră şi le introduse cu grijă în urechile fiului său. Apoi îl înveli bine, îl sărută pe obraz şi-l mângâie pe părul cârlionţat şi ciufulit. Avu grijă ca gulerul pijamalei să fie aşezat corect, iar capul să se odihnească frumos pe pernă. Lui Frans îi era frică şi ar fi trebuit să se grăbească.

Şi totuşi, îşi încetinea mişcările înadins şi se învârtea în jurul fiului său. Poate că îl cuprinseseră emoţiile într-un moment de criză. Sau poate că voia astfel să amâne momentul în care avea să dea ochii cu oricine era cel care îl aştepta afară. Pentru o clipă îşi dori sincer o armă, dar nu pentru că ar fi ştiut cum s-o folosească.

Era un biet programator căruia îi reveniseră sentimentele paterne în ultimele zile, atâta tot. N-ar fi trebuit să ajungă în situaţia asta. La dracu’ cu Solifon şi NSA şi cu toate organizaţiile criminale! Dar acum trebuia să-şi ia inima în dinţi; cu paşi înceţi şi nesiguri, ieşi pe hol. Înainte să facă orice altceva, înainte chiar să se uite afară în stradă, decuplă alarma. În liniştea bruscă ce urmă, rămase înlemnit

pe hol, incapabil să reacţioneze. În următorul moment îi sună telefonul şi, deşi tresări speriat, se bucură să fie întrerupt.

— Da, răspunse el.

— Alo, Jonas Anderberg la telefon, responsabilul de la Milton Security. E totul în regulă?

— Păi, da... cred că da. A pornit din nou alarma.

— Ştiu şi conform instrucţiunilor noastre, ar trebui ca în astfel de cazuri să coborâţi într-o încăpere specială din beci şi să închideţi uşa. Sunteţi deja acolo?

— Da, minţi el.

— Bine, foarte bine. Ştiţi cumva ce s-a întâmplat?

— Habar n-am. M-a trezit alarma. N-am idee ce a declanşat-o. Ar putea fi din cauza furtunii?

— Slabe şanse... aşteptaţi un pic!

Vocea lui Jonas Anderberg păru să ezite.

— Ce e? întrebă Frans neliniştit.

— Se pare că...

— Dumnezeule, spune-mi odată.

— Scuze, liniştiţi-vă... tocmai trec prin secvenţele de fotografii capturate de camera dumneavoastră şi se pare că...

— Spune!

— Că aţi primit o vizită. Un bărbat, da, vă puteţi uita şi dumneavoastră mai târziu. Un bărbat destul de înalt şi slab, cu ochelari de soare şi şapcă, s-a furişat pe proprietatea dumneavoastră. A mai fost pe acolo de două ori, din câte înţeleg. Exact cum am spus... tocmai am descoperit asta. Trebuie să verific cu atenţie înregistrarea ca să vă pot spune mai multe.

— Cum arată?

— Păi, e greu de spus.

Jonas Anderberg păru că se uită din nou la imagini.

— Dar poate că... nu ştiu ce să zic... nu, n-ar trebui să fac speculaţii atât de devreme, continuă el.

— Vreau să-mi spui. Am nevoie de ceva concret, ca să mă liniştesc.

— În regulă, atunci s-ar zice că văd un detaliu liniştitor.
— Şi care e acest detaliu?
— Mersul lui. Bărbatul ăsta merge ca un drogat – ca un tip care tocmai a tras pe nas. E ceva exagerat şi preţios în felul în care se mişcă, ceea ce ar putea indica faptul că e doar un drogat obişnuit sau un borfaş. Pe de altă parte...
— Da?
— Îşi ascunde faţa foarte bine, şi-atunci...
Jonas tăcu din nou.
— Continuă!
— Aşteptaţi puţin.
— Mă faci să-mi crească tensiunea, ştii?
— Nu asta intenţionez. Dar să ştiţi că...
Balder înlemni. Pe aleea care ducea către garaj se auzi un huruit de motor.
— ... aveţi musafiri.
— Ce să fac?
— Rămâneţi unde sunteţi.
— Bine, spuse Frans şi încremeni. Dar era într-un cu totul alt loc decât în cel în care îşi imagina Jonas Anderberg că se află.

Când îi sună telefonul, la ora 01:58, Mikael Blomkvist era încă treaz. Dar din cauză că mobilul îi rămăsese în jeanşii aruncaţi pe jos, nu reuşi să răspundă la timp. Colac peste pupăză, era un număr privat. Trase o înjurătură zdravănă şi se târî înapoi în pat, închizând ochii.
Nu intenţiona să o transforme într-o nouă noapte albă. Încă de când Erika adormise chiar înainte de miezul nopţii, Mikael rămăsese treaz, întorcându-se de pe o parte pe alta, gândindu-se la viaţa lui şi la faptul că nu prea era nimic care să-l facă să se simtă bine, nici măcar relaţia cu Erika. O iubea pe Erika de zeci de ani şi toate indicau că şi ea îl iubeşte la rândul ei.
Însă lucrurile nu mai erau la fel de simple şi poate că Mikael începuse să-l compătimească pe Greger. Greger Beckman era artist şi soţul Erikăi şi nimeni nu putea spune

despre el că e gelos sau meschin. Din contră, atunci când Greger înţelesese că Erika nu avea nicicând să înceteze să-l iubească pe Mikael sau măcar să se abţină să-i sfâşie hainele de pe el, nu se urcase pe pereţi şi nu amenințase să se mute în China cu nevasta. Ajunseseră la o înţelegere: „Te poţi vedea cu el – atâta timp cât te întorci întotdeauna la mine” şi aşa rămăsese.

Era un *ménage à trois,* o înţelegere neconvenţională în care Erika dormea în majoritatea timpului acasă în Saltsjöbaden cu Greger şi doar uneori acasă la Mikael, pe Bellmansgatan. De-a lungul anilor, Blomkvist crezuse că era într-adevăr o soluţie fantastică, ceva ce doar puţine perechi care trăiau sub dictatura monogamiei puteau să aibă. De fiecare dată când Erika spusese: „Îmi iubesc soţul, dar vreau să fiu şi cu tine” sau atunci când, la vreo petrecere, Greger îl prindea de braţ într-un fel foarte prietenos, Mikael mulţumise cerului pentru aranjament.

Cu toate astea, în ultimul timp începuse să aibă dubii, poate pentru că avea mai mult timp la dispoziţie să-şi analizeze viaţa şi să-şi dea seama că nu tot ceea ce părea a fi înţelegere era neapărat adevărat.

Din contră, una din părţi poate să impună arbitrar ceva sub aparenţa unei decizii de grup şi pe termen lung, evident cineva suferă oricum, în ciuda tuturor asigurărilor. La urma urmei, nici discuţia pe care Erika o avusese cu Greger la telefon seara trecută nu fusese bine primită. Cine ştie, poate că şi Greger stătea treaz în acel moment.

Mikael încercă să se gândească la altceva. Se chinui o vreme chiar să viseze cu ochii deschişi. Dar nu-i fu de prea mare ajutor şi într-un final se trezi, hotărât să facă ceva mai inteligent. De ce să nu citească un pic despre spionajul industrial sau şi mai bine, să schiţeze un plan alternativ de finanţare pentru *Millennium*? Se îmbrăcă şi se aşeză la computer, apoi îşi verifică adresa.

În mare, erau chestiile obişnuite, chiar dacă unele dintre e-mailuri îi dădură puţin avânt. Erau salutări de la Christer şi Malin, de la Andrei Zander şi Harriet Vanger trimise

înaintea înfruntării cu Serner ce urma. Le răspunse pe un ton mai bătăios decât intenţiona. Verifică apoi documentul lui Lisbeth, fără să se aştepte la nimic şi se lumină imediat la faţă. Îi răspunsese. Pentru prima dată după ceea ce păruse o eternitate, îi dăduse un semn de viaţă:

Inteligenţa lui Balder nu e nicidecum artificială. A ta cum mai stă zilele astea?

Şi ce se întâmplă, Blomkvist, dacă inventăm o maşinărie un pic mai inteligentă decât noi?

Mikael zâmbi şi îşi aminti de ultima dată când se întâlniseră la o cafea la Kaffebar, pe Sankt Paulsgatan. Aşadar, îi luă ceva până înţelese că salutul ei conţinea două întrebări, dintre care prima era o mică înţepătură amicală, din păcate, un pic prea adevărată. Articolele pe care le scrisese în ultimul timp erau lipsite de inteligenţă şi de importanţă. Ca mulţi alţi jurnalişti, scrisese la întâmplare, cu tehnici şi formulări răsuflate. Dar asta era situaţia. Cealaltă întrebare a lui Lisbeth îl îngrijora mai mult, nu neapărat pentru că îl interesa în mod special, ci pentru că voia să-i dea un răspuns spiritual.

Dacă facem o maşinărie mai deşteaptă decât noi, se gândi el, ce s-ar putea întâmpla? Se duse până în bucătărie şi desfăcu o sticlă de Ramlösa, aşezându-se la masă. Dedesubt, doamna Gerner tuşea destul de urât şi undeva în depărtare o ambulanţă trecea urlând prin furtună.

Aşa deci, îşi dădu singur răspunsul, atunci o să avem o maşinărie care poate face toate lucrurile inteligente pe care le putem face noi şi ceva în plus, cum ar fi... Începu să râdă şi pricepu înţelesul întrebării. O astfel de maşinărie ar trebui să producă la rândul ei ceva mai inteligent decât ea însăşi, fiindcă asta am putea face şi noi, şi-atunci unde am ajunge?

Bineînţeles că noua maşinărie ar putea face şi ea ceva mai inteligent, la fel şi următoarea şi tot aşa, până ce sursa tuturor maşinăriilor, însuşi omul, nu va fi cu nimic mai interesant decât şoarecii de laborator faţă de cele mai noi computere. Ajungem la o explozie de inteligenţă imposibil

de controlat, ca în seria de filme Matrix. Mikael zâmbi şi scrise:

Dacă am crea o asemenea maşinărie, am avea o lume în care Lisbeth Salander nu s-ar mai umfla atât în pene.

Rămase apoi o vreme uitându-se pe fereastră sau cel puţin la ce putea zări prin furtuna de zăpadă, aruncând din când în când un ochi prin uşa deschisă, la Erika. Dormea adânc şi nu ştia nimic despre maşinăriile care devin mai inteligente decât oamenii sau, în orice caz, nu asta o preocupa. Apoi, Mikael îşi scoase telefonul din buzunar.

Avea impresia că sunase şi, într-adevăr, primise un mesaj vocal, ceea ce-l făcu să se îngrijoreze. Nu ştia prea sigur de ce. Însă în afara câtorva foste iubite care-l sunau la beţie şi voiau să se culce cu el, noaptea nu primea decât veşti proaste, aşa încât verifică imediat mesajul. Vocea interlocutorului părea hăituită:

Numele meu este Frans Balder. Îmi pare rău de ora târzie. Îmi cer scuze, dar situaţia mea a devenit mai critică, cel puţin aşa cred şi tocmai am primit veste că m-ai căutat. E ocoincidenţă incredibilă. Am nişte lucruri despre care aş vrea să-ţi povestesc şi care cred că te vor interesa. M-aş bucura dacă mi-ai răspunde cât de repede posibil. Am sentimentul că trebuie să mă grăbesc.

Frans Balder îi lăsase un număr de telefon şi o adresă de e-mail. Mikael şi le notă şi zăbovi o clipă, bătând cu degetele în masa din bucătărie. Apoi formă numărul.

Frans Balder stătea întins în pat, simţindu-se urmărit şi îngrozit. Cu toate astea, era ceva mai liniştit. Maşina care se apropiase de garaj era cea a poliţiştilor, în sfârşit. Erau doi bărbaţi pe la patruzeci de ani, unul dintre ei foarte înalt şi celălalt destul de scund. Amândoi păreau cam prea încrezători şi cu pretenţii şi aveau aceeaşi tunsoare scurtă; dar păreau politicoşi şi, cu tot respectul care se cuvenea, îşi cerură scuze pentru întârziere.

— Milton Security şi Gabriella Grane de la Säpo ne-au

informat cu privire la situaţie, explicară ei.

Ştiau deci că un bărbat cu şapcă şi ochelari de soare se furişase pe proprietate şi că trebuiau să fie atenţi. Aşa încât refuzară invitaţia la o ceaşcă de ceai cald în bucătărie. Voiau să inspecteze, ceea ce i se păru lui Frans foarte profesionist şi inteligent. Cu toate astea, nu-i lăsară cine ştie ce impresie pozitivă. Pe de altă parte, nu-i lăsară niciuna rea. Le luase numerele de telefon şi se întorsese în pat, la August care încă dormea încovrigat cu dopurile în urechi.

Dar bineînţeles că Frans nu putu să adoarmă. Continua să fie atent la sunetele de afară, la furtună şi, într-un final, se ridică din pat. Trebuia să facă ceva. Altfel, ar fi înnebunit. Îşi verifică telefonul. Avea două mesaje vocale de la Linus Brandell, al cărui ton era în acelaşi timp irascibil şi defensiv. Primul lui impuls fu să se oprească din ascultat. Nu avea energia să asculte cicăleala lui Linus.

Totuşi află două lucruri interesante. Linus vorbise cu Mikael Blomkvist de la publicaţia *Millennium şi* acum Blomkvist voia să ia legătura cu el, ceea ce-l puse pe Frans pe gânduri. Mikael Blomkvist, murmură el.

Oare el să fie legătura mea cu publicul?

Frans Balder nu ştia nimic despre jurnalişti. Dar pe Mikael Blomkvist îl cunoştea şi, din câte ştia el, era o persoană care investiga întotdeauna în profunzime subiectele şi nu ceda presiunilor. Nu era un motiv destul de bun să aibă încredere în el, dar Frans îşi aminti că auzise şi alte lucruri despre Mikael, mai puţin flatante, aşa că se ridică şi o sună din nou pe Gabriella Grane, cea care cunoştea pe aproape toată lumea din mass-media şi care spusese că avea să stea trează în acea noapte.

— Salut, răspunse ea direct. Chiar acum voiam să te sun. Mă uitam la bărbatul din înregistrarea video. Cred că ar trebui să te mutăm imediat.

— Dumnezeule, Gabriella, dar în sfârşit a ajuns şi poliţia. Sunt chiar în faţa uşii.

— N-avem niciun motiv să credem că bărbatul acela se

va întoarce pe uşa din faţă.

— De ce să se întoarcă? De la Milton mi-au spus că părea un drogat obişnuit.

— Nu sunt chiar atât de sigură. Duce o cutie, un fel de echipament. Cred că ar trebui să fim cu ochii-n patru.

Frans se uită o clipă la August care dormea lângă el.

— Plec de bunăvoie mâine. Ar fi mai bine şi pentru nervii mei. Dar în noaptea asta nu merg nicăieri – cred că poliţiştii tăi par că ştiu ce fac. Cât de cât, în orice caz.

— Iar te încăpăţânezi?

— Cam aşa ceva.

— Bine, atunci o să mă asigur că Flinck şi Blom supraveghează curtea.

— Bine, bine, dar nu de asta te-am sunat. M-ai sfătuit să „fac publică povestea”, îţi aminteşti?

— O... da... N-a fost chiar sfatul pe care-l dă de obicei Säpo, nu-i aşa, dar de fapt cred în continuare că ar fi o idee bună. Însă mai întâi aş dori să ne spui nouă ce ştii. Povestea asta mă nelinişteşte.

— Atunci vorbim mâine la prima oră când suntem odihniţi. Auzi, dar ce crezi despre Mikael Blomkvist de la M*illennium*? E o persoană cu care se poate discuta?

Gabriella începu să râdă.

— Dacă vrei să facă o criză de apoplexie colegii mei, ar trebui clar să vorbeşti cu el.

— Aşa rău e?

— Aici, la Säpo, fuge lumea de el ca de ciumă. Dacă îl vezi pe Mikael Blomkvist în cadrul uşii, ştii că ţi s-a dus naibii tot anul, zicea cineva. Toţi de aici, inclusiv Helena Kraft, ţi-ar spune categoric să nu vorbeşti cu el.

— Dar eu te întreb pe tine.

— Iar eu îţi spun că te-ai gândit bine. E un jurnalist dat dracului.

— Dar n-a fost şi criticat?

— Sigur c-a fost. În ultimul timp s-a zis despre el că e depă şit şi că nu are un stil pozitiv şi vesel. Dar e un reporter de investigaţii de şcoală veche de cel mai mare

calibru. Ai datele lui?

— Mi le-a dat fostul meu asistent.

— În regulă, minunat. Dar înainte de a-l contacta, trebuie să ne povesteşti totul nouă. Promiţi?

— Promit, Gabriella. Acum mă duc să dorm câteva ore.

— Aşa să faci. Eu o să ţin legătura cu Flinck şi Blom şi-ţi fac rost de o adresă secretă pentru mâine-dimineaţă.

După ce încheie conversaţia, Frans încercă să se calmeze din nou, însă era aproape imposibil, iar furtuna îl obseda. Părea că ceva diabolic venea de pe lac îndreptându-se înspre el şi fără voia lui, asculta tensionat orice sunet neobişnuit.

Era adevărat că-i promisese Gabriellei să vorbească prima dată cu ea. Dar după un timp i se păru că nu mai putea aştepta. Tot ce ţinuse în el atâta amar de vreme se zbătea să iasă, chiar dacă îşi dădea seama că e ceva iraţional. Nimic nu putea fi atât de grav. Era miezul nopţii şi, indiferent de ce spusese Gabriella, era probabil mai sigur ca niciodată. Era păzit de poliţie şi o alarmă foarte eficientă. Însă nu-l ajuta cu nimic. Se simţea hăituit, aşa că scoase numărul pe care i-l dăduse Linus şi sună, dar, bineînţeles, Blomkvist nu răspunse.

De ce ar răspunde? Era mult prea târziu, aşa că Frans îi lăsă un mesaj vocal în şoaptă şi un pic apăsat, ca să nu-l trezească pe August, apoi se ridică şi aprinse lampa de pe noptieră. Se uită prin biblioteca din dreapta patului.

Acolo erau aşezate volume de beletristică ce nu aveau nimic de-a face cu munca lui şi, deopotrivă obosit şi neliniştit, răsfoi printr-un roman mai vechi de-al lui Stephen King, *Cimitirul animalelor.* Însă începu să se gândească la personaje diabolice care mergeau prin noapte şi întuneric şi rămase vreme îndelungată cu cartea în mână. Chiar în acel moment se întâmplă ceva ciudat cu el. Un gând îi încolţi în minte, o teamă intensă pe care ar fi alungat-o la lumina zilei ca fiind o absurditate, dar care părea brusc foarte reală, şi-l cuprinse dorul să vorbească cu Farah Sharif sau mai degrabă cu Steven Warburton din Los Angeles care era

cu siguranţă treaz. Şi în timp ce-şi imagina tot felul de scenarii neplăcute posibile, se uită înspre lac şi noapte şi spre norii neliniştiţi care alergau pe cer. În acea clipă îi sună telefonul, ca şi cum i-ar fi auzit rugăciunea. Dar cu siguranţă că nu erau nici Farah, nici Steven.

— Mă numesc Mikael Blomkvist, spuse vocea. M-ai căutat.

— Aşa e. Îmi cer scuze că te-am sunat aşa târziu.

— Nu face nimic. Eram treaz.

— Şi eu la fel. Poţi vorbi acum?

— Sigur că da, tocmai am răspuns unui mesaj de la o persoană pe care cred că o cunoaştem amândoi. O cheamă Salander.

— Cine?

— Scuze, poate că am înţeles eu gre şit. Dar ştiu că ai angajat-o să-ţi caute prin computere şi să depisteze un atac suspect.

Frans râse.

— Da, Dumnezeule, aia da, fată specială, spuse el. Dar nu mi-a spus niciodată numele de familie real, chiar dacă într-o vreme ţineam legătura constant. Am presupus că are motivele ei şi nu am presat-o niciodată. Am întâlnit-o la una dintre prelegerile mele de la KTH. Povestesc întotdeauna cu plăcere despre asta; a fost de-a dreptul remarcabil. Dar ceea ce voiam eu să întreb... sigur o să crezi că e o idee nebunească.

— Uneori îmi plac ideile nebuneşti.

— N-ai avea chef să vii până aici chiar acum? Ar însemna mult pentru mine. Am un subiect exploziv – aşa mi se pare. Îţi pot plăti eu taxiul şi la dus şi la întors.

— Drăguţ din partea ta, dar fiecare se ocupă de cheltuielile lui. De ce trebuie să vorbim acum, în puterea nopţii?

— Pentru că... ezită Frans. Pentru că am sentimentul că trebuie să mă grăbesc sau, mai degrabă, e mai mult decât un sentiment. Tocmai mi s-a spus că sunt în pericol şi în urmă cu doar câteva ore cineva mi se furişa prin grădină.

Ca să fiu complet sincer, mi-e teamă şi vreau să mă eliberez de informaţie. Vreau să fiu singur cu gândurile mele.

— OK.

— OK, ce?

— Vin – dacă reuşesc să găsesc o maşină.

Frans îi dădu adresa şi închise telefonul, apoi îl sună pe profesorul Steven Warburton la Los Angeles şi vorbi concentrat cu el printr-o linie criptată mai bine de douăzeci, treizeci de minute. Se ridică apoi, îşi puse pe el o pereche de jeanşi, un pulover din caşmir închis la culoare, cu guler în V şi scoase o sticlă de Amarone, în caz că pe Mikael Blomkvist l-ar fi interesat asemenea distracţii. Însă nu mai ajunse la uşă. Tresări speriat.

Crezu că vede o mişcare, ceva care trecu rapid pe lângă casă şi se uită neliniştit spre debarcader şi lac, dar nu văzu nimic. Era acelaşi peisaj dezolant şi măturat de furtună ca înainte. Alungă senzaţia, ca fiind rodul imaginaţiei sale, sau cel puţin aşa încercă. Părăsi apoi dormitorul şi merse de-a lungul ferestrei mari înspre etajul următor. Însă fu cuprins de un nou sentiment de nelinişte şi se întoarse repede, reuşind să zărească ceva de data asta în depărtare, în dreptul casei familiei Cedervall, vecinii lui.

O siluetă alerga la adăpostul copacilor şi, chiar dacă Frans n-o putea vedea prea bine, observă imediat că era vorba de un bărbat puternic cu un rucsac şi haine întunecate. Bărbatul alerga adus de spate şi ceva din felul în care se mişca sugera că se antrena mult pentru asta, ca şi cum alergase aşa de multe ori, poate chiar într-un război îndepărtat. Lui Frans îi luă câteva secunde să scoată telefonul din buzunar şi să încerce să-şi dea seama care număr din lista de convorbiri aparţinea poliţiştilor de afară.

Nu-i înregistrase în agendă, îi apelase doar pentru ca numărul să-i apară pe ecran, iar acum avea dubii. Care era al lor? Nu ştia şi cu mâini tremurânde încercă unul pe care îl credea cel corect. Iniţial, nu răspunse nimeni.

Abia după ce sună de trei, patru, cinci ori se auzi o voce

gâfâind:

— Blom la telefon, ce s-a întâmplat?

— Am văzut un bărbat care alerga de-a lungul liniei copacilor de lângă casa vecinilor. Nu ştiu unde este acum. Dar poate să fi urcat pe lângă drumul pe care sunteţi voi.

— Bine, o să ne uităm după el.

— Părea... continuă Frans.

— Cum?

— Nu ştiu, rapid.

Dan Flinck şi Peter Blom stăteau în maşina de poliţie şi pălăvrăgeau despre colega lor tânără, Anna Berzelius şi mărimea fundului ei. Peter şi Dan erau amândoi proaspăt divorţaţi.

Divorţurile lor fuseseră o experienţă dureroasă. Amândoi aveau copii mici, soţii care erau dezamăgite şi socri care îi considerau nişte nenorociţi iresponsabili. Dar după ce se liniştiseră apele şi primiseră custodie comună asupra copiilor, îşi făcură rost de case noi, deşi mai modeste, şi-i lovise pe amândoi acelaşi gând: duseseră dorul vieţii de burlac şi, în ultimul timp, în săptămânile când rămâneau fără copii, o duceau ca altădată numai în chefuri. Apoi, la fel ca în adolescenţă, discutau despre toate detaliile de la petrecere şi analizau din cap până în picioare femeile pe care le întâlniseră, dându-le note pentru siluetă şi prestaţia în pat. Dar de data asta nu îndrăzniră să intre în atât de multe detalii despre fundul Annei Berzelius pe cât îşi doreau.

Lui Peter îi sună telefonul şi amândoi tresăriră, în parte pentru că îşi schimbase tonul de apel cu o versiune extremă a piesei *Satisfaction,* dar mai ales pentru că noaptea, furtuna şi singurătatea din jur îi speriau. Ba mai mult, Peter îşi ţinea telefonul în buzunarul pantalonilor şi, pentru că aceia erau strâmţi – viaţa de petrecăreţ îi făcuse burta să crească – îi luă ceva până să dea de el. Când termină de vorbit, părea neliniştit.

— Despre ce e vorba? întrebă Dan.

— Balder a văzut un bărbat. Se pare că nenorocitul e foarte rapid.

— Unde?

— Acolo jos, printre copacii de lângă casa vecinilor. Probabil că tipul e în drum spre noi.

Peter şi Dan coborâră din maşină şi fură surprinşi din nou de cât de frig era. Ieşiseră de mai multe ori în seara aceea lungă şi apoi noaptea, dar nu mai îngheţaseră niciodată aşa, până în măduva oaselor. Rămaseră un minut clipind nedumeriţi şi orbecăind în dreapta şi-n stânga. Apoi, Peter – cel mai înalt – preluă comanda şi-i spuse lui Dan să rămână sus, lângă drum, în timp ce el mergea spre apă.

Un mic povârniş se întindea dincolo de un gard de lemn şi o mică alee cu pomi proaspăt plantaţi. Căzuse destulă zăpadă şi era alunecos. Mai jos se întindea lacul, Baggensfjärden credea Peter că se numeşte, şi, era ciudat, gândi el, că apa nu îngheţase. Poate că valurile erau prea mari. Furtuna răvăşea totul în calea ei şi Peter o înjură cu ciudă. Mai înjură şi tura de noapte care-l obosea şi-i strica somnul de frumuseţe. Cu toate astea, încerca să-şi facă treaba, poate nu cu prea multă tragere de inimă, dar măcar se străduia.

Era atent la zgomote şi se uita în jur. La început, nu observă nimic ieşit din comun. Era întuneric peste tot. Un singur stâlp de iluminat lucea în curte, chiar în faţa debarcaderului şi se îndreptă într-acolo, trecând pe lângă un scaun de grădină care fusese răsturnat de furtună. În clipa următoare îl văzu pe Frans Balder prin fereastra largă.

Balder stătea aplecat peste un pat mare, într-o poziţie încordată. Poate că aşeza cuvertura, era greu de zis. Părea ocupat cu un mic detaliu al patului care n-ar fi trebuit să-l intereseze pe Peter. Poliţistul trebuia să supravegheze grădina. Şi totuşi, ceva din atitudinea lui Balder îl fascina şi, preţ de o clipă, îşi pierdu concentrarea. Apoi însă reveni la realitate.

Avu sentimentul pregnant că e urmărit şi se întoarse repede, uitându-se neliniştit în toate direcţiile. Însă nu văzu

nimic, cel puţin nu imediat şi tocmai începuse să se calmeze, când observă două lucruri în acelaşi timp – o mişcare bruscă lângă tomberoanele de gunoi aşezate de-a lungul gardului şi zgomotul unei maşini, sus, pe drum. Maşina se opri şi o portieră se deschise.

Nimic din toate astea nu sugera ceva neobişnuit. Mişcarea de lângă tomberoane putea foarte bine să însemne prezenţa vreunui animal şi evident că puteau veni maşini aici chiar şi atât de târziu în noapte. Totuşi, Peter rămase locului o clipă, neştiind cum să reacţioneze. Atunci auzi vocea lui Dan.

— Vine cineva!

Peter nu se mişcă. Se simţea urmărit şi, aproape fără să-şi dea seama, duse mâna la arma de serviciu de la şold şi se gândi brusc la mama, la fosta soţie şi la copiii lui, ca şi cum ceva grav era pe cale să se întâmple. Nu avu curajul să meargă mai departe cu gândurile. Dan strigă din nou, pe un ton disperat:

— Poliţia! Stai pe loc, fir-ai al dracului!

Peter o luă la fugă spre drum, deşi nu părea că exact asta trebuia să facă. Nu putea scăpa de suspiciunea că lăsase ceva periculos şi ameninţător lângă tomberoane, dar dacă partenerul lui striga aşa, nu avea de ales, nu? În secret, se simţi uşurat. Fusese mai speriat decât voia să recunoască, aşa că se grăbi înapoi şi urcă împleticindu-se înspre stradă.

Ceva mai încolo, Dan urmărea un bărbat care se deplasa cu greutate şi care avea un spate lat şi haine mult prea subţiri şi, chiar dacă lui Peter nu i se părea deloc că tipul ar fi fost un „nenorocit foarte rapid”, fugi după el. Îl prinse în scurt timp într-un şanţ, lângă două cutii de scrisori şi un mic felinar care lumina slab spectacolul.

— Cine dracu’ eşti? urlă Dan surprinzător de agresiv – poate că şi lui îi fusese frică.

Bărbatul îi privi confuz şi îngrozit.

Nu purta căciulă şi avea chiciură în barba scurtă şi în păr. Era clar că îngheţase şi se simţea rău. Dar mai important

era că figura lui li se părea foarte cunoscută.

Peter se gândi că prinseseră vreun criminal celebru, căutat de poliţie şi se simţi mândru preţ de câteva clipe.

Frans Balder se întorsese în dormitor şi îl acoperise pe August, ca şi cum ar fi vrut să-l ascundă sub pătură dacă avea să se întâmple ceva. Îi încolţi apoi în minte un gând izvorât din presimţirea pe care o avusese şi din discuţia cu Steven Warburton, gând pe care-l refuzase ca pe ceva nebunesc, ceva ce nu poate apărea decât în toiul nopţii, când creierul e întunecat de frământare şi teamă.

Îşi dădu apoi seama că ideea nu era nouă, ci că, dimpotrivă, se ivise şi crescuse în subconştientul său în nopţile albe, interminabile din SUA. Scoase laptopul, micul lui supercomputer pe care îl legase la alte calculatoare pentru a avea suficientă capacitate şi programul lui de inteligenţă artificială căruia îi dedicase întreaga viaţă şi... era greu de înţeles, nu-i aşa?

Aproape că nici nu stătu pe gânduri. Şterse documentul şi toate fişierele de rezervă şi se simţi ca un zeu diabolic ce tocmai curmase o viaţă. Şi poate că tocmai asta făcuse. Nimeni nu ştia, nici măcar el. Zăbovi câteva clipe, întrebându-se dacă avea să fie doborât de regrete. Munca lui de o viaţă dispăruse prin câteva atingeri de taste.

Însă, curios lucru, se simţi mai calm, ca şi cum cel puţin un aspect al vieţii lui acum era protejat. Se ridică apoi şi se uită din nou afară, în noapte. Chiar atunci îi sună telefonul. Era Dan Flinck, celălalt poliţist.

— Voiam doar să vă spun că l-am capturat pe individul pe care l-aţi văzut, spuse poliţistul.

— Cine e? întrebă Frans.

— N-aş putea spune. E beat turtă şi trebuie să-l calmăm. Voiam doar să vă anunţ. Revenim cu informaţii.

Frans aşeză telefonul pe noptieră, chiar lângă laptop şi încercă să se felicite. Bărbatul fusese prins şi proiectul lui de cercetare nu mai putea ajunge pe mâini gre şite. Cu toate astea, nu se simţi deloc mai liniştit. Nu putea pricepe

de ce. Apoi îşi dădu seama: bărbatul care alergase pe lângă copaci era oricum, numai beat nu.

Dură ceva până când Peter Blom îşi dădu seama că nu prinseseră niciun criminal cunoscut şi căutat, ci pe actorul Lasse Westman care, desigur, juca adesea rolul banditului şi ucigaşului plătit la televizor, dar care nu era nicidecum dat în urmărire. Gândul nu îl linişti nicidecum pe Peter. Nu doar pentru că suspecta că fusese o greşeală să plece de lângă copacii şi tomberoanele de la poalele văii, ci pentru că îşi dădu seama imediat că intermezzoul putea duce la scandaluri şi titluri de-o şchioapă.

Din câte ştia el despre Lasse Westman, tipul ajungea aproape întotdeauna în presa de scandal şi n-ai fi zis că deborda de fericire. Gâfâia şi blestema, încercând să se ţină pe picioare, iar Peter încercă să priceapă ce naiba căuta tipul în zonă în toiul nopţii.

— Aici locuieşti? îl întrebă.

— N-am de gând să-ţi spun ţie nimic, bolborosi Lasse Westman, iar Peter se întoarse spre Dan ca să afle cum începuse toată tevatura.

Dan stătea însă deoparte şi vorbea la telefon, probabil cu Balder. Voia să se dea deştept şi să-i spună că-l prinsese pe suspect, dacă într-adevăr el era.

— Te-ai furişat prin curtea profesorului Balder? continuă Peter.

— N-ai auzit ce-am zis? Nu vă spun nimic. Ce dracu', mă plimb şi eu liniştit şi vine ăla de-acolo la mine şi-şi flutură pistolul. E de-a dreptul scandalos. Aveţi idee cine sunt?

— Ştiu cine eşti şi, dacă am reacţionat exagerat, îmi cer scuze. O să avem şansa să mai vorbim despre asta. Dar acum suntem într-o situaţie tensionată şi vreau să-mi povesteşti imediat ce treabă aveai cu profesorul Balder. Nu, nu, nu încerca să scapi!

Lasse Westman se ridicase într-un final şi probabil că nu încerca să scape. Doar că îi era greu să-şi menţină echilibrul şi se balansă un pic melodramatic atunci când

scuipă cu putere. Scuipatul nu ajunse prea departe, ci din contră, făcu cale întoarsă ca un proiectil şi-i îngheţă pe obraz.

— Ştii ceva? zise el, ştergându-şi obrazul.

— Ce?

— Nu eu sunt tipul rău în povestea asta.

Peter privi neliniştit spre apă şi aleea cu copaci şi se întrebă încă odată ce văzuse acolo. Rămase ţintuit locului, paralizat de absurdul situaţiei.

— Şi cine e atunci? întrebă el.

— Balder.

— De ce?

— I-a luat copilul gagicii mele.

— De ce să facă aşa ceva?

— Nu pe mine trebuie să mă întrebaţi. Întrebaţi-l pe geniul computerelor de-acolo, spuse Lasse Westman şi scotoci în buzunarul pardesiului, ca şi cum căuta ceva.

— Nu are niciun copil înăuntru, dacă asta crezi, spuse Peter.

— Ba bineînţeles că are.

— Pe bune?

— Pe bune!

— Aşa că te-ai gândit să vii aici în toiul nopţii, beat turtă şi să iei copilul înapoi, continuă Peter, pe punctul de a face un comentariu şi mai tăios când fu întrerupt de un zgomot, un sunet slab şi metalic ce venea dinspre apă. Ce-a fost asta? spuse el.

— Ce anume? întrebă Dan, care se întorsese lângă el şi nu părea să fi auzit nimic.

Ce-i drept, sunetul nu fusese prea puternic, cel puţin nu ceea ce ajunsese la ei.

Cu toate astea, îi dădu fiori lui Peter şi-i aminti de senzaţia pe care o avusese lângă copaci şi tomberoane. Ar fi trebuit să coboare şi să vadă ce se întâmplase, dar ezită din nou. Poate că-i era teamă sau poate era doar mai nehotărât sau incompetent. Se uită neliniştit împrejur şi auzi chiar atunci o maşină care se apropia.

Era un taxi care trecu pe lângă ei şi se opri în dreptul porţii lui Frans Balder, ceea ce-i dădu lui Peter o scuză să rămână sus, pe drum şi, în timp ce şoferul şi călătorul aranjau plata, mai aruncă o privire neliniştită spre apă şi i se păru că aude în acea clipă altceva, un alt sunet neliniştitor.

Dar nu era sigur ce să creadă. Portiera maşinii se deschise şi din ea coborî cineva pe care Peter îl recunoscu după o secundă de uimire ca fiind jurnalistul Mikael Blomkvist. De ce naiba trebuiau să se adune oare toate vedetele fix acolo în noaptea aceea?

10

21 noiembrie, dimineaţa devreme

Frans Balder stătea în dormitor lângă computer şi telefon şi se uita la August care scâncea neliniştit în somn. Se întrebă ce visa băiatul. Era măcar o lume pe care o înţelegea? Simţea că trebuie să ştie şi să nu se mai îngroape în algoritmi cuantici şi coduri-sursă, cu atât mai puţin să se sperie şi să fie paranoic.

Voia să fie fericit şi să nu-l mai apese greutatea aceea constantă, ci să se arunce în ceva nebunesc şi măreţ, chiar şi într-o aventură romantică, o relaţie. Preţ de câteva secunde intense, se gândi la mai multe femei care-l fascinau: Gabriella, Farah şi alte câteva.

Se gândi şi la femeia care se numea de fapt Salander. Îl fermecase şi, când îşi aminti iară şi de ea, i se păru că o vede într-o nouă lumină, ceva deopotrivă cunoscut şi străin. Deodată îl trăsni: îi amintea de August. Era o idee nebunească, desigur. August era un băieţel autist, iar Lisbeth nu era nici ea cu mult mai mare şi avea un aer băieţesc. Dar în rest îi era complet opusă. Se îmbrăca în negru, ca o punkeriţă şi nu făcea niciun compromis.

Totuşi, îşi dădu seama că privirea ei avea aceeaşi lucire bizară ca a lui August atunci când se uitase la semaforul de pe Hornsgatan.

Frans o întâlnise pe Lisbeth la o prelegere la Politehnica Regală din Stockholm, la care vorbise despre singularitatea tehnologică, situaţia ipotetică în care computerele devin mai inteligente decât omul. Îşi începuse prezentarea explicând singularitatea în sens matematic şi fizic, moment în care uşile se deschiseseră şi în sală intrase o fată slabă îmbrăcată în negru. Primul lui gând fusese că era păcat că drogaţii nu aveau unde altundeva să se ducă. Apoi se întrebă dacă tipa era cu adevărat ameţită. Nu părea. Pe de

altă parte, arăta obosită şi îmbufnată şi mai mult ca sigur nu asculta nimic din prezentarea lui. Stătea doar acolo, într-o bancă, cu spatele îndoit şi, într-un sfârşit, în mijlocul unui raţionament despre singularitatea din analiza complexă, punctul în care sistemul are o infinitate de soluţii, o întrebă direct ce credea despre toate acelea. Fusese meschin din partea lui. De ce să o provoace tocmai pe ea? Şi ce se întâmplase?

Tipa ridicase privirea şi spusese că, în loc să jongleze cu idei neclare, ar fi trebuit să fie mai sceptic atunci când baza calculelor lui se năruia. Nu era un fel de divizare fizică în lumea reală, ci mai degrabă un semn că propriile lui calcule matematice nu erau la înălţime şi că era o dovadă de populism din partea lui să mistifice singularitatea din găurile negre când era atât de evident că principala problemă era absenţa unei metode în mecanica cuantică de a calcula gravitaţia.

Tipa se lansă apoi într-o critică rece şi radicală – ceea ce dădu naştere unui murmur în sală – a teoreticienilor singularităţii pe care îi citase şi Frans nu mai putu să răspundă decât cu o întrebare uluită:

— Cine naiba mai eşti şi tu?

Acela fusese primul lor contact şi, mai târziu, Lisbeth îl mai surprinsese de câteva ori. Fulgerător sau dintr-o singură privire ageră, înţelese imediat cu ce se ocupa Frans şi când acesta pricepuse într-un final că îi fusese furată tehnologia, îi ceruse ajutorul, cimentându-le legătura. Din acel moment, împărtăşeau un secret, iar acum Frans stătea în dormitor şi se gândea la ea. Dar gândurile îi fură întrerupte brusc. Simţi un nou fior îngheţat şi se uită prin deschizătura uşii spre fereastra cea mare ce dădea spre apă.

În faţa acesteia stătea o siluetă înaltă, în haine închise la culoare, cu o căciulă mică, neagră şi o mică lanternă prinsă de frunte. Făcea ceva cu fereastra, un gest rapid şi decisiv, aproape ca un artist care îşi începea pictura şi înainte ca Frans să reuşească să strige, întreaga fereastră se sparse,

iar silueta se apropie de el.

Jan Holtser le spunea de obicei oamenilor că se ocupa cu probleme de securitate în industrie. În realitate, era un fost soldat rus de elită care, în loc să găsească soluţii la probleme de securitate, mai degrabă le provoca. Conducea astfel de operaţiuni şi de regulă procesul preliminar era atât de meticulos, încât riscurile erau mai mici decât s-ar putea presupune.

Avea un mic grup de oameni capabili şi, desigur, nu mai era chiar tinerel. Avea cincizeci şi unu de ani, dar se menţinea în formă cu antrenament intens şi era cunoscut pentru eficienţa şi puterea lui de adaptare. Dacă se schimbau coordonatele, le analiza imediat şi-şi modifica planurile întocmai.

În general, compensa lipsa flexibilităţii fizice cu experienţa şi uneori – în grupul restrâns cu care putea vorbi deschis – povestea de un al şaptelea simţ, un fel de instinct dobândit. Anii îl învăţaseră când să aştepte şi când să atace, dar chiar dacă trecuse printr-o depresie gravă vreme de doi ani şi dăduse semne de slăbiciune – care arătau că şi el e om, cum ar fi zis fiica lui – încă se simţea mai capabil decât oricine altcineva.

Îşi recăpătase pofta de muncă, gustul pericolului şi, evident, continua să ia câte 10 miligrame de Stesolid înainte de fiecare misiune. Făcea asta doar ca să-şi sporească precizia când mânuia armele şi să-şi simtă mintea limpede şi ageră în momentele critice. Însă mai presus de orice îşi îndeplinea întotdeauna misiunea. Jan Holtser nu era genul de persoană care eşua sau dădea bir cu fugiţii. Aşa se vedea el pe sine.

Şi totuşi, în acea noapte, în ciuda faptului că angajatorul lui îi spusese că era ceva urgent, se gândise să abandoneze misiunea. Furtuna era desigur unul dintre factori. Dar pentru el, o furtună nu fusese niciodată un motiv întemeiat să se răzgândească. Era rus şi soldat, luptase în condiţii mult mai vitrege de-atât şi-i ura pe cei care se plângeau de

lucruri minore.

Ceea ce îl neliniştea era prezenţa poliţiei care apăruse brusc. Nu dădea doi bani pe poliţia locală. Stătuse ascuns studiindu-i şi văzuse cum spionaseră primprejur fără tragere de inimă, ca doi puşti cărora li se spusese să iasă afară pe vreme rea. Cel mai mult şi-ar fi dorit să stea în maşină şi să trăncănească. Se speriau uşor, mai ales cel mai înalt dintre ei – părea să nu-i placă nici întunericul, nici furtuna şi nici apa neagră. Cu puţin timp înainte, tipul stătuse acolo, de-a dreptul îngrozit şi se holbase la copaci, probabil pentru că-l simţise pe Jan prin apropiere, dar acesta nu avea de ce să se îngrijoreze. Ştia că e silenţios şi că putea să-i taie beregata cât ai bate din palme. Cu toate astea, nu era deloc de bine.

Prezenţa poliţiei creştea nivelul de risc; şi înainte de toate era o indicaţie că un element al planului le scăpase de sub control şi că victima era pregătită. Poate că profesorul începuse chiar să se destăinuie, şi-atunci operaţiunea şi-ar fi pierdut sensul sau ar fi putut chiar să le agraveze situaţia. Jan nu voia în ruptul capului să-şi expună clientul unor riscuri inutile. Considera asta ca fiind o parte a forţei lui. Vedea întotdeauna situaţiile în ansamblu şi, în ciuda profesiei lui, el era cel care adesea îndemna la prudenţă.

Pierduse numărul organizaţiilor criminale din ţara lui natală care fuseseră distruse şi eliminate pentru că erau înclinate către prea multă violenţă. Violenţa poate trezi respectul. Violenţa poate înăbuşi, speria şi înlătura riscurile şi ameninţările. Dar violenţa poate să provoace haos şi un întreg lanţ de efecte nedorite, iar Jan se gândise la toate astea cât stătuse ascuns în spatele copacilor şi al tomberoanelor. Câteva secunde fusese chiar convins că trebuia să anuleze operaţiunea şi să se întoarcă în camera lui de hotel. Totuşi nu se ajunsese la asta.

Cineva venise cu maşina sus pe deal şi atrăsese atenţia poliţiei. Jan luă asta ca pe o şansă, o portiţă deschisă şi, fără să înţeleagă exact de ce, îşi fixă elasticul lanternei pe

cap. Scoase cuţitul cu diamant şi arma, un R1 Carry din 1911 cu amortizor special şi le cântări în mână. Apoi, spuse ca de obicei:

— Facă-se voia Ta, Amin.

Apoi rămase locului, cuprins de îndoială. Era oare decizia corectă? Avea să fie forţat să acţioneze fulgerător. Pe de altă parte, cunoştea casa ca pe propriul buzunar, iar Jurij fusese pe acolo în două rânduri şi spărsese sistemul de alarmă. Ba mai mult, poliţiştii erau nişte amatori fără speranţă. Chiar dacă ar fi fost reţinut înăuntru – dacă, de exemplu, profesorul nu avea computerul lângă pat aşa cum susţineau toţi sau dacă poliţia reuşea să ajungă la timp – Jan putea lichida, fără nicio problemă şi copoii. Chiar şi-ar fi dorit aşa ceva, aşa că bolborosi pentru a doua oară:

— Facă-se voia Ta, Amin.

Apoi scoase piedica armei şi se mişcă repede spre fereastra mare ce dădea spre apă. Se uită în casă, pradă nesiguranţei. Însă reacţionă neobişnuit de violent când îl văzu pe Frans Balder stând în dormitor, adâncit în lucru, şi-şi spuse, desigur, că totul avea să fie bine. Ţinta era vizibilă. Cu toate astea, avu din nou o senzaţie de nelinişte şi reevaluă situaţia: să anuleze misiunea?

N-o anulă. În schimb, îşi încordă mâna dreaptă, apăsă cu toată forţa cuţitul de diamant în sticla ferestrei şi împinse. Fereastra se sparse cu un zăngănit neplăcut şi Jan dădu buzna înăuntru, ridicând arma spre Frans Balder, care se holba la el şi dădea din mâini ca şi cum l-ar fi salutat disperat. Profesorul începu apoi să repete ca într-o transă ceva ca o rugăciune, o litanie. Dar în loc de „Dumnezeu” sau „Iisus”, Jan auzi cuvântul „idiot”. Nu înţelese nimic altceva şi oricum nu conta. Oamenii îi spuseseră cele mai bizare lucruri în condiţii asemănătoare.

Dar Jan nu arătă niciun pic de îndurare.

Foarte rapid şi aproape fără sunet umbra trecu prin hol, până în dormitor. Frans apucă totuşi să se minuneze că alarma iar nu funcţiona şi să observe un păianjen gri

desenat pe puloverul bărbatului, chiar mai jos de umăr, precum şi o cicatrice lungă şi subţire pe fruntea palidă, sub marginea căciulii de care stătea lanterna.

Imediat apoi zări arma. Bărbatul îndreptă un pistol spre el şi Frans ridică în zadar mâna să se apere, gândindu-se la August. Da, chiar dacă viaţa lui era clar în pericol, iar frica îl prinsese în gheare, se gândea doar la fiul lui. Fie ce-o fi! Şi de-ar fi să moară, mai bine să moară el şi nu August, aşa că exclamă:

— Nu-mi omorî copilul! E idiot, nu înţelege nimic.

Frans Balder nu mai află ce efect avură vorbele sale. Întreaga lume înmărmuri, noaptea şi furtuna de afară păreau să dea năvală peste el şi totul se întunecă.

Jan Holtser trase şi, aşa cum se aştepta, ţinti perfect. Îl nimeri pe Frans Balder de două ori în cap. Profesorul căzu grămadă pe podea ca o sperietoare cu braţele fluturânde şi nu încăpea dubiu că era mort. Cu toate acestea, ceva nu părea în regulă. O adiere îngheţată veni dinspre lac şi-l atinse pe Jan pe gât ca o fiinţă rece şi vie. Preţ de câteva secunde nu pricepu ce se întâmplă cu el.

Totul mersese conform planului, iar calculatorul lui Balder era chiar acolo, aşa cum îi spuseseră. Trebuia doar să-l ia şi să fugă. Era nevoie să dea dovadă de eficienţă. Totuşi rămase locului ca o stană de piatră şi cu o încetineală bizară înţelese de ce.

În patul dublu, aproape ascuns sub plapumă, stătea un băieţel cu păr ciufulit şi se uita la el cu o privire sticloasă. Se simţi stânjenit şi nu doar pentru că băieţelul părea să vadă prin el. Mai era ceva, desigur. Dar pe de altă parte, nu mai conta.

Trebuia să-şi îndeplinească misiunea. Nimic nu putea pune în pericol operaţiunea, expunându-i la riscuri, iar acolo avea un martor. Mai ales acum, nu-şi puteau permite niciun martor, dat fiind că Jan Holster îşi arătase faţa. Aşa că îndreptă arma spre băiat şi privi în ochii lui ciudat de strălucitori, murmurând pentru a treia oară:

— Facă-se voia Ta, Amin.

Mikael Blomkvist coborî din taxi. Purta o pereche de cizme negre, o haină de blană albă cu guler mare de lână pe care o găsise în dulap şi cu o căciulă de blană pe care o moştenise de la tatăl lui.

Era ora 3 fără douăzeci noaptea. Buletinul de ştiri Dagens Eko raportase un accident grav, în care fusese implicat un autocamion şi din cauza căruia Värmdöleden era blocat. Însă Mikael şi şoferul de taxi nu văzuseră nimic, ci continuaseră să meargă prin suburbiile întunecate, singuratice şi lovite de furtună. Mikael se simţea rău de la oboseală şi nu voia nimic mai mult decât să se întoarcă mai repede acasă, să se târască înapoi în pat lângă Erika şi să doarmă.

Dar nu putuse să-l refuze pe Balder. Nu prea înţelegea de ce. Poate la mijloc fusese simţul datoriei, sentimentul că nu trebuia să se lase pe tânjeală acum că ziarul intrase în criză sau poate şi pentru că Balder îi păruse însingurat şi speriat, iar Mikael simţea deopotrivă milă şi curiozitate. Nici chiar atât de mult încât să creadă că urma să audă ceva senzaţional. Se aştepta să fie dezamăgit. Poate că rolul lui avea să fie acela de psihoterapeut, un paznic de noapte pe timp de furtună. Pe de altă parte, nu poţi şti niciodată, se gândi el amintindu-şi de Lisbeth. Aceasta nu făcea decât rareori ceva fără să aibă un motiv întemeiat. În plus, Frans Balder era o persoană fascinantă şi nu se lăsase niciodată intervievat. E clar, poate deveni interesant, se gândi Mikael şi se uită împrejur prin întuneric.

Un stâlp de iluminat arunca o lucire albăstruie pe casă. Era o construcţie frumoasă. Părea proiectată de un arhitect, cu ferestre largi şi aducea uşor cu un tren. Lângă cutia de scrisori stătea un poliţist înalt, pe la vreo patruzeci de ani, care părea tensionat. Mai jos, pe drum, colegul lui se certa cu un bărbat băut care flutura din mâini. Clar era mai multă activitate în zonă decât se aşteptase Mikael.

— Ce se întâmplă? îl întrebă el pe poliţistul cel înalt.

Nu primi niciun răspuns. Telefonul poliţistului sună şi

Mikael înţelese pe dată că se întâmplase ceva. Sistemul de alarmă nu funcţiona cum trebuie. Însă nu avu timp să asculte cu atenţie. Auzi un sunet dinăuntru, un zgomot de sticlă spartă pe care îl asocie instinctiv cu discuţia de la telefon. Făcu câţiva paşi la stânga şi văzu o pantă care se întindea până la un debarcader şi un lac şi care lucea cu o lumină slabă şi albăstruie. În clipa aceea, cineva apăru în goană de nicăieri şi Mikael îşi dădu seama că ceva nu era deloc în regulă.

Jan Holtser ţinea un deget pe trăgaci şi avea să-l împuşte cu siguranţă pe băiat, când auzi o maşină sus pe drum şi ezită, în ciuda planurilor pe care şi le făcuse. Însă nu maşina era motivul, ci cuvântul „idiot” care-i răsărise din nou în minte. Îşi dădea seama că profesorul avea toate motivele din lume să mintă în ultima clipă a vieţii lui. Dar când se uită la copil, Jan se întrebă dacă nu cumva profesorul spusese adevărul.

Băiatul stătea nemişcat, iar faţa lui exprima mai degrabă surpriză decât frică, ca şi cum nu pricepea chiar nimic din ceea ce se întâmpla. Privirea îi era prea goală şi sticloasă ca să înregistreze cu adevărat ceva.

Holster îşi aminti de ceva ce citise pe când cerceta cazul. Balder avea într-adevăr un fiu înapoiat mintal, chiar dacă atât în ziare, cât şi la proces se spunea că profesorul nu se ocupa de băiat. Dar iată că băiatul era aici, iar Jan nici nu putea, nici nu era nevoit să-l împuşte. Ar fi fost lipsit de sens, o încălcare a eticii sale profesionale şi gândul îl lovi ca o mare şi bruscă uşurare care i-ar fi părut suspectă dacă s-ar fi analizat mai mult.

Lăsă pistolul în jos, luă laptopul şi telefonul de pe noptieră şi le puse în rucsac. Apoi o rupse la fugă prin furtună şi întuneric, spre ruta pe care o demarcase pentru evadare, însă nu ajunse foarte departe. Auzi o voce în spatele lui şi se întoarse. Sus lângă drum stătea un bărbat care nu era nici poliţistul înalt, nici cel scund, ci altcineva, îmbrăcat în haină de piele, cu căciulă de blană, care emana

o altfel de autoritate. Poate de aceea ridică Jan Holtser pistolul din nou. Percepuse o ameninţare.

Bărbatul care fugise pe lângă el era îmbrăcat în negru şi bine antrenat. Avea o mică lanternă fixată pe frunte şi, într-un fel pe care Mikael nu şi-l putea explica, părea că face parte dintr-o grupare mai mare, dintr-o operaţiune bine coordonată. Mikael avu impresia că mai multe astfel de arătări aveau să-şi facă apariţia din întuneric şi îl trecu un fior. Strigă:

— Hei, opreşte-te!

Fusese o greşeală. Mikael înţelese asta în aceeaşi clipă în care bărbatul înmărmuri, exact ca un soldat în război şi de asta reacţionă atât de rapid. Când bărbatul scoase arma şi trase cu o agerime incredibilă, Mikael se aruncase deja după colţul casei. Împuşcătura abia dacă se auzi. Însă pentru că lovi cutia de scrisori a lui Balder, nu mai încăpea dubiu ce se întâmplase, iar cel mai înalt dintre poliţişti încheie brusc convorbirea telefonică. Cu toate astea, nu se mişcă din loc. Rămase acolo înlemnit şi singurul care spuse ceva în acel moment fu beţivul:

— Ce rahat de circ mai e şi ăsta? Ce se întâmplă? urlă el cu o voce puternică ce părea ciudat de cunoscută şi abiaapoi începură şi poliţiştii să vorbească între ei cu voci speriate şi şuierătoare:

— Avem un trăgător?

— Cred că da.

— Ce facem?

— Trebuie să chemăm întăriri.

— Dar e pe cale să scape.

— Atunci ne ocupăm noi de el, răspunse cel înalt şi cu mişcări lente şi ezitante, ca şi cum voia ca trăgătorul să scape, scoase arma şi coborî înspre apă.

Undeva în depărtare lătră un câine, unul mic şi furios, iar dinspre lac veni un vânt puternic. Zăpada se învălătucea şi pământul era alunecos. Poliţistul mai scund era gata să alunece şi flutura din mâini ca un clovn. Cu puţin noroc,

aveau să evite să dea nas în nas cu bărbatul înarmat. Ceva îi spunea lui Mikael că acesta avea să scape uşor de cei doi poliţişti. Modul rapid şi eficient cu care se întorsese şi-şi scosese arma indica faptul că era antrenat pentru astfel de situaţii şi Mikael se întrebă dacă nu ar trebui să facă şi el ceva.

Nu avea cu ce să se apere. Totuşi se ridică, îşi mătură zăpada de pe haine şi se uită cu atenţie în jos, de-a lungul dealului, înţelegând că nu se petrecea nimic dramatic. Poliţiştii erau pe drumul care ducea în jos, de-a lungul apei şi mai departe, înspre vila vecinilor. Nu se vedea nici urmă de trăgătorul îmbrăcat în negru. Atunci Mikael coborî şi el şi nu dură mult până ce observă că una dintre ferestre era spartă.

O gaură imensă se căsca şi, chiar în faţa lui, stătea deschisă o uşă. Se întrebă dacă ar fi trebuit să strige după poliţişti, dar nu mai apucă. Auzise ceva, un scâncet subţire şi ciudat şi intră pe fereastra spartă, apoi pe un coridor cu duşumea de stejar care lucea vag în întuneric. Încetul cu încetul ajunse la uşa deschisă. Sunetul venea fără doar şi poate dinăuntru.

— Balder, strigă el. Eu sunt, Mikael Blomkvist. E totul bine acolo?

Nu primi niciun răspuns. Însă scâncetul se înteţi şi atunci trase adânc aer în piept şi intră. Tresări îngrozit şi încercă să-şi dea seama ce văzuse prima dată sau ce îl speriase mai tare. Nu era sigur că fusese cadavrul de pe jos, în ciuda sângelui şi a privirii fixe şi lipsite de viaţă.

Putea să fie ceea ce văzuse în patul dublu de lângă Balder, deşi era greu să-şi dea seama. În pat era un copilaş de şapte-opt ani, un băieţel cu trăsături frumoase şi cu părul de un blond-închis, zburlit, îmbrăcat cu o pijama cu pătrăţele albastre, care se bălăbănea sistematic şi violent, lovindu-se când de tăblia patului, când de perete. Băiatul părea să facă tot ce putea ca să se rănească, iar atunci când scâncea, vocea lui nu suna ca a unui copil care plânge, ci mai degrabă ca a cuiva care se chinuia să-şi facă

rău. Înainte ca Mikael să apuce să se gândească la ceva concret, se năpusti înspre el. Însă asta nu rezolvă nimic. Băiatul începu să lovească sălbatic în toate direcţiile.

— Gata-gata, şopti Mikael. Gata, zise şi-şi puse braţele în jurul lui.

Dar băiatul se întoarse şi se zvârcoli cu o forţă incredibilă şi reuşi să se elibereze imediat din strânsoarea lui – poate şi pentru că Mikael nu voia să-l strângă prea tare – luând-o la goană pe coridor spre geamul spart. Mikael fugi după el strigând „nu, nu” şi dădu peste poliţişti.

Stăteau afară, în ninsoare, părând extrem de confuzi.

11

21 noiembrie

Mai târziu constatară nereguli în procedurile poliţiei, precum şi că nimic nu fusese făcut pentru a se închide accesul la casă înainte să fie prea târziu. Bărbatul care-l împuşcase pe profesorul Balder avusese tot timpul din lume ca să scape, iar poliţiştii care fuseseră primii la locul faptei, Peter Blom şi Dan Flinck, cărora la secţie li se spunea un pic în batjocură „cei doi Casanova”, dăduseră alarma cu întârziere sau cel puţin nu o făcuseră cu rapiditatea şi autoritatea cu care ar fi trebuit.

La ora 4 fără douăzeci dimineaţa veniseră tehnicienii şi investigatorii de la departamentul de criminalistică, împreună cu o domnişoară care se prezentase drept Gabriella Grane şi despre care cei mai mulţi credeau că e o rudă a decedatului, pentru că părea foarte afectată, dar despre care înţeleseră mai târziu că era analist al Säpo şi fusese trimisă acolo chiar de către directoare. Nu că ar fi avut ceva de-a face cu asta. În virtutea prejudecăţilor din poliţie faţă de femei sau posibil ca un semn că nu era de-a lor, Gabriella primi sarcina de a avea grijă de copil.

— Pare că te pricepi, spuse şeful responsabil cu supravegherea, Erik Zetterlund, când văzu cu câtă grijă se aplecase să se uite la picioarele rănite ale celui mic.

Deşi Gabriella i-o retezase scurt şi-i explicase că are altceva de făcut, cedă în momentul în care se uită în ochii băiatului.

August – aşa îl chema – era paralizat de frică şi stătea pe jos la etaj, trecându-şi mâna mecanic peste un covor persan roşu. Peter Blom, care în alte privinţe nu se dovedise prea întreprinzător, găsise o pereche de şosete şi-i pusese plasturi pe tălpi. În acelaşi timp, constatase că cel mic avea vânătăi pe tot corpul şi buza spartă. După spusele

jurnalistului Mikael Blomkvist – a cărui prezenţă crea o atmosferă palpabilă de nervozitate în casă – băiatul se dăduse cu capul de pat şi de perete şi fugise în picioarele goale pe cioburile din holul de la parter.

Gabriella Grane, care ezită din cine ştie ce motiv să meargă la Blomkvist şi să se prezinte, îşi dădu imediat seama că August fusese martor la crimă. Însă nu reuşi să stabilească un contact cu el şi nici să-i ofere consolare, îmbrăţişările şi afecţiunea în sensul lor curent nu erau metoda potrivită. August se linişti doar în momentul în care Gabriella se aşeză pur şi simplu la mică distanţă de el şi-şi văzu de treburi. O singură dată fu atent la ea. Atunci când Gabriella îi spunea Helenei Kraft numărul casei, 79. Însă Gabriella nu se gândi prea mult la asta şi, la scurt timp după aceea, reuşi să dea de o Hanna Balder foarte tulburată.

Hanna voia să-şi ia fiul înapoi imediat şi explică, spre surprinderea Gabriellei, că aceasta trebuia să găsească puzzle-urile, mai ales cel cu corabia regală *Vasa,* pe care tatăl băiatului îl pusese probabil undeva pe-acolo. Pe de altă parte, nu-l acuză pe fostul soţ că i-l luase ilegal pebăiat şi nu avu niciun răspuns la întrebarea de ce logodnicul ei fusese aici şi ceruse să-l ia înapoi. Totuşi părea că nu grija pentru copil îl adusese pe Lasse Westman până acolo.

Cu toate acestea, prezenţa băiatului o ajută pe Gabriella să-şi răspundă unor întrebări mai vechi. Aceasta înţelese de ce Frans Balder fusese evaziv în unele momente şi de ce nu voise să-şi ia câine de pază. La primele ore ale dimineţii, Gabriella aranjă ca un psiholog şi un medic să vină şi să-l ducă pe August la mama lui, în Vasastan, dacă nu urma să aibă nevoie de terapie intensivă. Apoi se gândi la cu totul altceva.

Îşi dădu seama că motivul crimei nu era neapărat de a-lreduce pe Balder la tăcere. Criminalul putea la fel de bine să fi vrut să-l jefuiască – nu de ceva atât de banal precum banii, desigur, ci de munca lui de cercetare. Gabriella nu avea idee cu ce se ocupase Frans Balder în ultimul an.

Poate că nimeni în afară de el nu ştia. Însă nu era greu să ghiceşti cam despre ce era vorba: cel mai probabil lucrase la o versiune mai avansată a programului său privind inteligenţa artificială care, de când fusese furat pentru prima dată, era considerat revoluţionar.

Colegii de la Solifon făcuseră tot posibilul să afle despre ce era vorba şi Frans lăsase odată să-i scape că îl păzea ca o mamă, ceea ce trebuia să însemne, gândi Gabriella, că dormea lângă el sau că îl avea măcar lângă pat. Se ridică, aşadar, în picioare, îi spuse lui Peter Blom să stea cu un ochi pe August şi coborî în dormitorul de la parter unde lucrau tehnicienii.

— Era vreun calculator pe aici? întrebă ea.

Tehnicienii scuturară din cap că nu. Gabriella scoase telefonul şi o sună din nou pe Helena Kraft.

Constatară repede că Lasse Westman dispăruse. Probabil că profitase de haosul general şi fugise, iar coordonatorul investigaţiei, Erik Zetterlund, începu să ţipe şi să înjure, mai ales când se dovedi că Westman nu era nici la domiciliul său, pe Torsgatan.

Erik Zetterlund se gândi chiar să-l pună sub urmărire, ceea ce-l făcu pe colegul lui mai tânăr, Axel Andersson, să întrebe dacă Lasse Westman trebuia considerat periculos. Poate că Axel Andersson nu putea face diferenţa dintre Westman şi rolurile pe care acesta le interpreta. În apărarea lui, se putea spune totuşi că situaţia devenea din ce în ce mai încâlcită.

Era clar: crima aceea nu însemna o reglare de conturi în interiorul familiei, nici rezultatul unei petreceri cu alcool care degenerase sau un gest fără premeditare; ci un atac bine plănuit şi înfăptuit cu sânge-rece împotriva unui cercetător suedez de top. Colac peste pupăză, comisarul de poliţie Jan-Henrik Rolf ieşise la raport şi spusese că asasinatul trebuia văzut ca o lovitură serioasă dată intereselor industriale suedeze. Erik Zetterlund ajunsese deodată în mijlocul unui caz major de politică internă şi, chiar dacă nu era cea mai luminată minte din poliţie, îşi

dădu seama că ceea ce făcea atunci avea să fie crucial pentru viitoarea investigaţie.

Erik Zetterlund, care împlinise patruzeci şi unu de ani cu doar două zile înainte şi care încă se resimţea după petrecerea de ziua lui, nu fusese niciodată responsabil de o anchetă la un asemenea nivel. Primise misiunea, chiar dacă doar pentru câteva ore, datorită faptului că nu se găseau prea mulţi oameni competenţi în tura de noapte, iar superiorul lui alesese să nu-i trezească pe domnii de la Departamentul Naţional de Investigare a Crimelor sau pe vreunul dintre anchetatorii mai experimentaţi de la poliţia din Stockholm.

Erik Zetterlund se trezise în mijlocul acţiunii cu un sentiment tot mai accentuat de nesiguranţă şi începu să urle ordine în dreapta şi-n stânga. Încercă mai întâi să organizeze o operaţiune eficientă de contactare a vecinilor. Voia să facă rost rapid de cât mai mulţi martori posibil, chiar dacă de fapt nu-şi punea prea mari speranţe în asta. Era noapte, întuneric şi furtună. Vecinii probabil că nu văzuseră nimic. Pe de altă parte, nu puteai şti niciodată, aşa că îl interogă pe Mikael Blomkvist, deşi Dumnezeu ştie ce-o mai fi căutând şi el pe acolo.

Prezenţa unuia dintre jurnaliştii cei mai cunoscuţi din Suedia doar complica lucrurile şi Erik Zetterlund îşi imagină pentru o clipă că Blomkvist îl analiza critic în vederea unui reportaj. Însă nu era vorba decât despre proprii lui demoni. Blomkvist era şi el afectat şi tot timpul nu făcuse altceva decât să fie politicos şi dornic să ajute. Cu toate astea, nu avea cu ce să contribuie. Totul se petrecuse mult prea repede, iar asta era semnificativ în sine, spusese jurnalistul.

Felul în care suspectul se mişcase avea ceva brutal şi eficient şi nu era nicio bănuială exagerată, spusese Blomkvist, că bărbatul era sau făcuse parte din armată, poate chiar din trupele de elită. Modul în care se răsucise şi trăsese cu arma părea să indice multe exerciţii şi fiindcă avea o lanternă fixată pe capul acoperit cu o căciulă mică, neagră, Blomkvist nu reuşise să-i distingă trăsăturile feţei.

Distanţa fusese prea mare, iar Mikael se aruncase la pământ în aceeaşi secundă în care silueta se întorcea spre el. Trebuia să mulţumească stelei sale norocoase că era încă în viaţă. Îi putea descrie, aşadar, doar înfăţişarea şi îmbrăcămintea, ceea ce şi făcu, în cele mai mici detalii. Conform jurnalistului, cel mai probabil bărbatul nu era foarte tânăr, ci avea peste patruzeci de ani. Era bine antrenat şi mai înalt decât media, între 1,85 şi 1,95 înălţime, bine făcut, cu talie îngustă şi umeri laţi, purtând cizme şi uniformă care aminteau de armată. Avea un rucsac şi probabil un cuţit prins de piciorul drept.

Mikael Blomkvist credea că bărbatul dispăruse în jos, de-a lungul malului lacului, pe lângă vila vecinilor, iar detaliul era confirmat de mărturiile lui Peter Blom şi Dan Flinck. Poliţiştii nu reuşiseră să-l zărească deloc pe bărbat. Dar îi auziseră paşii îndepărtându-se de-a lungul lacului şi îl urmăriseră fără niciun rezultat sau cel puţin asta declaraseră. Erik Zetterlund nu era foarte convins.

Mikael bănuia că Blom şi Flinck se speriaseră şi rămăseseră acolo, în întuneric, tremurând şi nefăcând nimic. În orice caz, la momentul respectiv, fusese cea mai mare greşeală a lor. În loc să organizeze o operaţiune şi să treacă în revistă toate căile de acces din zonă ca să încerce să pună bariere, se părea că nu făcuseră decât foarte puţin. Flinck şi Blom nu înţeleseseră desigur că fusese comisă o crimă şi imediat ce îşi dăduseră seama, erau deja ocupaţi cu băieţelul desculţ care dăduse buzna afară din casă. Într-adevăr, trebuia să ai mult sânge-rece. Timpul continua să se scurgă şi, deşi Mikael Blomkvist era moderat în exprimare, se vedea că până şi el îi critica. Îi întrebase de două ori dacă dăduseră alarma şi primise doar un semn din cap.

Mai târziu, când Mikael auzi fără să vrea o discuţie între Flinck şi cei de la centrul de operaţiuni, îşi dădu seama că semnul din cap însemna totuşi un „nu” sau, în cel mai bun caz, un fel de confuzie neputincioasă. Oricum, nu dăduseră alarma la timp. Dar şi când se întâmplă, lucrurile nu intrară

pe făgaşul corect, probabil pentru că raportul lui Flinck era prea neclar.

Fuseseră incapabili să reacţioneze şi Erik Zetterlund era nespus de bucuros să poată da vina pe asta. Laacel moment nu era implicat în investigaţie. Pe de altă parte, acum era aici şi nu voia să înrăutăţească lucrurile. Activitatea lui din ultima vreme nu era prea strălucită şi trebuia să profite de şansa de a se lăuda sau cel puţin de a nu se face de râs.

Stătea în pragul sufrageriei şi tocmai încheiase o discuţie cu cei de la Milton Security despre personajul care fusese înregistrat mai devreme în aceeaşi noapte de camerele de supraveghere. Era un bărbat care nu corespundea cu semnalmentele pe care le dăduse Mikael Blomkvist despre presupusul criminal, ci dimpotrivă, arăta ca un drogat bătrân şi slab, dar care se pricepea totuşi la partea tehnică. Cei de la Milton Security credeau că bărbatul oprise alarma antiefracţie şi deconectase camerele şi senzorii.

Nu era vorba doar despre planificare profesionistă. Era şi ideea de a înfăptui o crimă, în ciuda supravegherii poliţiei şi a unui sistem de alarmă avansat. Cine putea avea o asemenea aroganţă? Zetterlund se pregătise să coboare la tehnicienii de la parter. Rămase însă la etaj uitându-se în zare profund îngrijorat până ce privirile îi căzură pe fiul lui Balder, care era desigur martorul-cheie, dar care nu putea scoate niciun sunet şi nu înţelegea ce i se spunea. Cu alte cuvinte, exact la ce te puteai aştepta într-un haos ca ăsta.

Erik se uită la felul în care băiatul ţinea în mână o piesă dintr-un puzzle mult prea mare şi se îndreptă apoi spre scara curbată, în direcţia parterului. În clipa următoare înlemni. Se gândi la prima impresie pe care i-o produsese băiatul. Când intrase pentru prima dată în casă şi nu ştia prea multe despre ce se întâmplase, băiatul păruse un copil obişnuit. Nu avea nimic special, gândise Erik, nimic în afară de privirea şocată şi de umerii încordaţi. Erik l-ar fi descris chiar ca pe un puşti neobişnuit de drăgălaş, cu ochi mari şi păr des şi cârlionţat. Apoi află că băiatul suferea de autism

şi era înapoiat mintal. Asta însemna – îşi zise el că ucigaşul ori îl ştia pe băiat de undeva, ori cunoştea precis situaţia. Altfel de ce i-ar fi cruţat viaţa şi-ar fi riscat să fie identificat de martor? Chiar dacă Erik nu îşi duse gândul până la capăt, propriul raţionament îl entuziasmă şi făcu câţiva paşi repezi înspre băiat.

— Trebuie să-l interogăm imediat, spuse, pe un ton mult prea ascuţit decât intenţionase.

— Dumnezeule, fi un pic mai blând cu el, zise Mikael Blomkvist, care intra tocmai atunci.

— Nu te amesteca, i-o tăie Erik. E posibil să-l cunoască pe ucigaş. Trebuie să scoatem albumul foto şi să i-l arătăm. Trebuie să facem cumva...

Băiatul îl întrerupse aruncându-şi puzzle-ul cât colo cu o mişcare bruscă şi Erik Zetterlund nu văzu nicio altă ieşire decât să mormăie nişte scuze şi să coboare la criminaliştii lui.

După ce Erik Zetterlund dispăru la parter, Mikael Blomkvist rămase privindu-l pe băiat. Părea că ceva era pe cale să se întâmple cu el, poate o nouă criză şi ultimul lucru pe care şi-l dorea Mikael era ca puştiul să înceapă să se rănească din nou. Dar în schimb, băiatul înlemni şi începu să-şi mişte mâna dreaptă cu o viteză incredibilă pe covor.

Apoi încetă brusc şi se uită rugător în sus, dar chiar dacă Mikael se întrebă o secundă ce putea să însemne, renunţă la gând în momentul în care poliţistul cel înalt, despre care aflase că-l chema Peter Blom, se aşeză lângă băiat şi încercă să-l convingă să se apuce din nou de puzzle. Mikael se duse în bucătărie ca să aibă un pic de linişte. Era foarte obosit şi voia să meargă acasă. Dar probabil că mai întâi trebuia să se uite la câteva imagini înregistrate de camerele de supraveghere. Nu ştia când avea să se întâmple asta. Totul dura prea mult, erau prea multă confuzie şi dezorganizare, iar Mikael tânjea după patul lui de acasă.

Vorbise deja de două ori cu Erika şi îi povestise despre ce

se întâmplase. Chiar dacă nu aveau încă decât foarte puţine detalii despre asasinat, căzură la învoială ca Mikael să scrie un reportaj mai lung despre asta în numărul următor al revistei. Nu doar pentru că acea crimă în sine era o tragedie teribilă şi pentru că viaţa lui Balder merita să fie înfăţişată, ci şi pentru că Mikael avea o legătură personală cu povestea care avea să ridice calitatea reportajului şi să-i dea un avantaj în faţa concurenţei. Convorbirea dramatică din timpul nopţii, care îl convinsese să vină până aici, avea să-i dea articolului o forţă neaşteptată.

Niciunul dintre ei nu pomeni de Serner şi de criza în care se afla ziarul. Se subînţelegea din discuţie şi Erika plănuise deja ca angajatul temporar, Andrei Zander, să se ocupe de etapa preliminară anchetei în timp ce Mikael se odihnea. Spusese destul de hotărât – pe un ton pe jumătate de mamă blândă şi de redactor-şef autoritar – că refuza să-şi ştie reporterul-vedetă extenuat înainte chiar să se apuce de muncă.

Mikael acceptă fără comentarii. Andrei era ambiţios şi simpatic şi ar fi fost grozav să aibă gata pregătite toate datele de bază, precum şi liste cu persoanele din anturajul lui Balder pe care trebuia să le intervieveze. Mikael se gândi o vreme la problema lui Andrei cu femeile, în care se implicase de-a lungul câtorva ieşiri seara în Kvarnen. Andrei era tânăr, inteligent şi fermecător. Orice femeie ar fi trebuit să se simtă norocoasă să fie cu el. Dar pentru că era moale din fire şi avea o nevoie constantă de afecţiune, toate îl părăseau, afectându-l profund. Andrei era un romantic incorigibil. Visa încă la marea iubire.

Mikael se aşeză la masa din bucătăria lui Balder şi privi la întunericul de afară. În faţa lui, pe masă, lângă o cutie cu scobitori, un număr din revista *New Scientist şi* un blocnotes cu ecuaţii indescifrabile, se afla un desen frumos şi poate puţin ameninţător care înfăţişa o trecere de pietoni. Lângă un semafor stătea un bărbat cu ochi înceţoşaţi, pe jumătate închişi şi buze subţiri. Bărbatul era

surprins în mers şi totuşi i se vedea fiecare rid de pe faţă şi fiecare cută a jachetei matlasate şi a pantalonilor. Nu părea foarte prietenos. Avea o pată pe bărbie, de forma unei inimi.

Totuşi, semaforul era detaliul cel mai important al desenului. Răspândea o lumină neliniştitoare şi era reprodus foarte ingenios într-o cheie cumva matematică. Aproape că puteai intui liniile geometrice din spatele desenului. Probabil că Frans Balder fusese pasionat şi de desen şi Mikael se întrebă de ce alesese ceva neconvenţional.

Pe de altă parte, de ce ar desena cineva ca Balder apusuri de soare şi bărci? Un semafor era cu siguranţă la fel de interesant ca orice altceva. Mikael era fascinat de senzaţia de instantaneu fotografic pe care i-o dădea desenul. Chiar dacă Frans Balder ar fi stat şi ar fi studiat semaforul, nu l-ar fi putut ruga pe bărbat să treacă strada încă şi încă odată. Poate că tipul era doar un personaj fictiv sau poate că Balder avea şi el memorie fotografică, la fel ca... Mikael căzu pe gânduri. Apoi luă telefonul şi o sună pe Erika pentru a treia oară.

— Eşti în drum spre casă? întrebă ea.

— Nu încă, din păcate. Trebuie să mă uit la câteva chestii înainte. Dar aş vrea să-mi faci o favoare.

— Din ce alt motiv aş fi aici?

— Ai putea să te duci la calculator şi să te loghezi? Îmi ştii parola, nu-i aşa?

— Ştiu totul despre tine.

— Atunci intră în documentele mele şi deschide unul care se numeşte *Căsuţa lui Lisbeth.*

— Cred că ştiu despre ce e vorba.

— Da? Vreau să scrii aşa în document...

— Stai un pic, trebuie să-l deschid. Bine, să vedem... Stai puţin, e ceva aici deja.

— Lasă. Scrie deasupra, ai înţeles?

— Am înţeles.

— Scrie aşa: **Lisbeth, poate că ştii deja, dar Frans**

Balder e mort, împuşcat de două ori în cap. Ai putea să încerci să afli de ce ar vrea cineva să-l elimine?

— Asta-i tot?

— Nu e chiar atât de puţin, nu ţii cont că nu ne-am mai vorbit de mult timp. Probabil o să spună că e o dovadă de obrăznicie din partea mea pentru că întreb. Dar nu cred că ne-ar strica un pic de ajutor.

— Vrei să spui un pic de activitate cibernetică ilegală.

— Mă fac că n-am auzit. Sperăm că o să ne vedem curând.

— Şi eu sper.

Lisbeth reuşise să adoarmă din nou şi se trezise la şapte şi jumătate dimineaţa. Nu era chiar în cea mai bună formă. O durea capul şi se simţea rău. Totuşi se îmbrăcă la repezeală şi luă un mic dejun rapid constând din două pateuri cu carne încălzite la microunde şi un pahar mare de coca-cola. Apoi îşi îndesă echipamentul de antrenament într-o geantă neagră şi ieşi. Furtuna se potolise. Peste tot erau resturi şi ziare pe care vântul le dusese prin tot oraşul. Coborî din piaţa Mosebacke în jos, pe lângă Götgatan şi probabil că începu să vorbească singură.

Arăta rău şi cel puţin două persoane se speriară şi se dădură la o parte din calea ei. Dar Lisbeth nu era nici pe departe supărată, doar concentrată şi hotărâtă. Nu avea niciun chef să se antreneze. Voia doar să-şi menţină obiceiurile şi să scoată toxinele din corp. Aşadar, continuă să meargă înspre Hornsgatan şi chiar înainte de Homsgatspuckeln coti la dreapta, spre clubul de box Zero aflat cu un etaj mai jos, la subsol. În dimineaţa aceea părea şi mai dărăpănat ca de obicei.

Locul ar fi arătat mai bine după un strat de zugrăveală şi o curăţenie generală. Părea că nimeni nu se mai ocupase de el din anii şaptezeci, nici de interior, nici de afişe.

Pe pereţi încă erau agăţate postere cu Ali şi Foreman. Arăta în continuare ca a doua zi după meciul legendar din Kinshasa, probabil din cauză că Obinze, cel care răspundea

de local, văzuse meciul pe viu pe când era copil şi alergase apoi prin ploaia musonică strigând *Ali Bomaye*! Acel meci nu era doar cea mai frumoasă amintire a lui, ci marca şi ceea ce el numea „sfârşitul inocenţei”.

Curând după aceea fusese nevoit să fugă împreună cu familia de teroarea impusă de Mobutu şi nimic nu mai fusese la fel. Poate că nu era deloc ciudat că voia să păstreze acel moment istoric şi să-l imortalizeze într-o sală de box uitată de Dumnezeu, în Södermalm, Stockholm. Obinze povestea tot timpul despre acel meci.

Era înalt, puternic, chel şi era o gură-spartă. Îi plăcea de Lisbeth, chiar dacă, la fel ca alţii, o credea mai mult sau mai puţin nebună. Lisbeth avea perioade în care se antrena mai intens decât oricine de acolo şi lovea sălbatic para de box, sacii şi partenerii de ring. Avea în ea o energie primitivă, violentă, pe care Obinze nu o mai întâlniseniciodată şi, la un moment dat, înainte să înceapă să o cunoască, îi sugerase să se antreneze pentru campionate de box.

Pufnitul pe care îl primise drept răspuns îl făcuse să nu mai întrebe nimic niciodată, deşi nu înţelegea de ce Lisbeth se antrena din greu. Nu că ar fi avut neapărat nevoie de un răspuns – te puteai antrena intens din orice motiv. Era mai bine decât să bei cu sete. Era mai bine decât orice şi poate că lucrurile chiar aşa stăteau, cum îi spusese Lisbeth târziu într-o seară, cu câţiva ani înainte şi anume că voia să fie pregătită fizic în caz că intra din nou în bucluc.

Ştia că avusese probleme şi înainte. O căutase pe Google. Citise fiecare cuvinţel despre ea pe internet şi îşi dădea seama foarte bine că voia să fie în formă dacă vreun nou pericol din trecutul ei avea să-şi facă apariţia. Nimeni nu putea înţelege mai bine decât el. Amândoi părinţii lui fuseseră omorâţi de asasinii plătiţi ai lui Mobutu.

Ceea ce nu pricepea însă Obinze era de ce Lisbeth se antrena din greu dacă altfel nu făcea mişcare şi insista să mănânce doar porcării. Când Lisbeth intră în sală în acea dimineaţă, îmbrăcată la fel de ostentativ ca de obicei, cu

haine negre şi cercei peste tot, Obinze îşi dădu seama că n-o mai văzuse se două săptămâni.

— Salut, frumoasa mea. Pe unde ai fost? o întrebă el.

— Am făcut ceva complet ilegal.

— Îmi imaginez. Ai speriat o bandă de motociclişti sau ceva de genul.

Lisbeth nu-i răspunse la glumă. Continuă doar să meargă îmbufnată înspre vestiar şi apoi Obinze făcu ceva ce ştia că n-o să-i placă. Îi ţinu calea şi se uită fix la ea.

— Ai ochii foarte roşii.

— Sunt mahmură ca naiba. Dă-te la o parte!

— Atunci nu vreau să te văd aici, ştii bine.

— Las-o baltă. Vreau să mă ajuţi să scot toate porcăriile din mine, se răsti ea şi trecu mai departe.

Îşi schimbă hainele şi ieşi în pantalonii ei scurţi de box care-i erau mult prea largi şi în maioul alb cu un cap negru de mort pe piept. Obinze nu văzu nicio alternativă în afară de a scoate într-adevăr toate porcăriile din ea.

Boxă cu ea până când Lisbeth vomită de trei ori în coşul de birou. Şi ea lovi înapoi destul de bine. Lisbeth se cără apoi în vestiar, se schimbă şi părăsi locul fără să salute, iar Obinze simţi din nou, ca în multe astfel de momente, un fel de gol în piept. Poate că se îndrăgostise puţin. Oricum, era interesat – aşa cum puteai fi interesat de o fată care boxa în stilul ăla.

Ultimul lucru pe care îl văzu fură gambele ei urcând treptele, aşa că nu avu nicio idee că strada se învârtea cu ea atunci când ieşi pe Hornsgatan. Lisbeth se pregăti sufleteşte pentru drumul spre casă şi respiră adânc. Apoi continuă să meargă spre apartamentul din Fiskargatan şi, odată ajunsă acasă, bău încă un pahar mare de coca-cola şi o jumătate de litru de suc. Se prăbuşi pe pat şi stătu uitându-se în tavan zece, cincisprezece minute, gândindu-se la mai multe lucruri, la singularitate şi la orizontul evenimentelor, la anumite aspecte ale ecuaţiei lui Schrödinger, la Ed the Ned şi aşa mai departe.

Imediat ce lumea îşi recăpătă culoarea, se ridică din nou

şi se duse la computer. Oricât de puţină plăcere i-ar fi făcut, ceva continua să o atragă acolo cu o forţă care nu scăzuse din copilărie şi până în prezent. Aşadar, în dimineaţa aceea n-avea chef de aventuri extreme. Intră doar în computerul lui Mikael şi în secunda următoare înmărmuri. Încercă să priceapă. Tocmai ce glumiseră peseama lui Balder şi acum Mikael îi scria că Balder fusese asasinat, împuşcat de două ori în cap.

— La dracu', murmură ea şi căută ziarele de seară pe internet.

Vestea nu apărea pe nicăieri, cel puţin nu foarte clar. Dar nu-i luă mult să-şi dea seama că în spatele expresiilor ca „academician suedez împuşcat în casa lui din Saltsjöbaden" era vorba într-adevăr de Balder. Poliţia nu dădea declaraţii pentru moment şi jurnaliştii nu se ocupaseră prea mult de investigaţii, probabil pentru că nu înţelegeau importanţa ştirii sau nu puneau accentul pe ea. Se găseau evident destule ştiri mai importante din noaptea precedentă: furtuna şi pana de curent din întreaga ţară, întârzierile infernale la trenuri şi ştirea ocazională despre vreo vedetă, pe care Lisbeth nu se chinuia niciodată să le priceapă.

Despre crimă scria doar că avusese loc în jurul orei 3dimineaţa şi că poliţia căuta martori prin vecini şi informaţii despre orice ieşit din comun. Nu aveau un suspect, dar cu siguranţă că martorul observase persoane necunoscute şi suspecte pe proprietate. Poliţia căuta mai multe informaţii despre ele. La sfârşitul articolului scria că mai târziu în acea zi avea loc o conferinţă de presă condusă de comisarul criminalist Jan Bublanski. Lisbeth zâmbi un pic melancolic citind asta. Avusese destule de împărţit cu Bublanski – sau Bubbla, cum i se mai spunea – şi se gândi că, atâta timp cât nu mai băgau un idiot în echipă, investigaţia avea să fie destul de eficientă.

Reciti apoi mesajul de la Mikael Blomkvist. Acesta îi cerea ajutorul şi Lisbeth îi spuse „da" fără să mai stea pe gânduri. Nu acceptă doar pentru că îi cerea să-l ajute. Era ceva personal. Suferinţa nu i se potrivea lui Lisbeth, nu în sensul

obişnuit. Furia, în schimb, o furie calculată, da. Şi chiar dacă simţea un anume respect pentru Jan Bublanski, nu avea încredere oarbă în poliţişti.

Era obişnuită să cerceteze lucrurile pe cont propriu şi avea toate motivele să afle de ce fusese omorât Frans Balder. Pentru că nu era nicio coincidenţă că-l căutase şi se interesase de situaţia lui. Duşmanii lui erau cel mai probabil şi ai ei.

Totul începuse de la vechea întrebare dacă tatăl ei continua să trăiască prin discipolii lui. Alexander Zalachenko. Zala, nu se mulţumise doar s-o omoare pe mama ei şi să-i distrugă copilăria lui Lisbeth. Condusese şi o reţea criminală şi vânduse droguri şi arme. Scopul vieţii lui era să se folosească de femei şi să le umilească, iar Lisbeth era convinsă că un rău ca acesta nu dispare. Îşi schimbă doar forma. Încă din acea zi din urmă cu un an, când se trezise în zorii zilei în hotelul Schloss Elmau din Alpii Allgäu, Lisbeth condusese o anchetă proprie, încercând să afle ce se întâmplase cu moştenirea tatălui ei.

Vechii lui tovarăşi păreau că se transformaseră în nişte rataţi, în gangsteri depravaţi, în peşti scârboşi sau escroci mărunţi. Niciunul dintre ei nu era un ticălos de talia tatălui ei şi Lisbeth era convinsă că organizaţia se schimbase şi se destrămase după moartea lui Zalachenko. Totuşi, nu se dădu bătută şi într-un final găsi ceva ce indica o direcţie cu totul nouă. Unul dintre tinerii adepţi ai lui Zala, un anume Sigfrid Gruber, era cel care o condusese acolo.

Gruber era, încă din timpul vieţii lui Zalachenko, unul dintre cei mai inteligenţi membri ai reţelei şi, spre deosebire de ceilalţi tovarăşi, îşi luase diploma de licenţă şi în IT şi în finanţe, ceea ce îi deschisese calea către cercuri mai exclusiviste. În prezent, apărea în câteva cazuri de infracţiuni împotriva companiilor de high-tech: furturi de tehnologie de ultimă oră, şantaj şi atacuri cibernetice.

În mod normal, Lisbeth n-ar fi urmat pista mai departe. Nu doar pentru că, în afară de contribuţia lui Gruber, treaba nu părea să aibă de-a face cu vechea afacere a tatălui ei.

Nimic n-o interesa mai puţin decât faptul că o mână de corporaţii bogate pierduseră câteva dintre inovaţiile lor. Dar apoi totul se schimbase.

Într-un raport secret al GCHQ, Government Communications Headquarters din Cheltenham, peste care dăduse accidental, găsise câteva nume de cod asociate cu banda de care se credea că aparţine Gruber. Cuvintele o făcuseră să tresară şi nu putuse să dea uitării povestea. Puse cap la cap toate informaţiile pe care le găsi despre grupare şi reuşi, într-un sfârşit, pe site-ul pentru hackeri aproape public – o sursă nedemnă de încredere să dea peste un zvon cum că organizaţia furase tehnologia de inteligenţă artificială a lui Frans Balder şi o vânduse unei firme de jocuri ruso-americane, Truegames.

De aceea continuă să urmărească pista, datorită informaţiilor pe care le aflase din prelegerea profesorului de la Politehnica Regală şi datorită discuţiei despre singularitate pe care o purtase cu el din fundul sălii. Toate astea erau măcar o parte dintre motive.

PARTEA A DOUA
LABIRINTUL MEMORIEI

21–23 noiembrie

Eidetica, studiul persoanelor ce au memorie eidetică, cunoscută şi sub numele de memorie fotografică.

Cercetările demonstrează că indivizii cu memorie eidetică sunt mai anxioşi şi se stresează mai uşor decât ceilalţi.

Majoritatea persoanelor cu memorie eidetică, deşi nu toate, suferă de autism. De asemenea, s-a constatat o legătură între memoria fotografică şi sinestezie – atunci când două sau mai multe simţuri sunt conectate între ele, cum ar fi atunci când cifrele sunt percepute ca fiind culori, iar şirurile de numere creează întregi tablouri mentale.

12

21 noiembrie

Jan Bublanski aşteptase ziua lui liberă ca săpoarte o conversaţie lungă cu rabinul Goldmande la Söderförsamligen referitor la o serie de întrebări despre existenţa lui Dumnezeu, care-l chinuiseră în ultima vreme.

Nu era vorba că-l bătea gândul să devină ateu, dar era din ce în ce mai confuz în credinţa lui şi voia să vorbească despre asta şi despre sentimentul de nimicnicie, care-l tot supăra. Poate că ar fi trebuit să vorbească şi despre visurile lui de a se face remarcat.

Lui Jan Bublanski i se părea că investighează crime în numele Domnului. Procentul cazurilor rezolvate de el fusese dintotdeauna remarcabil, ceea ce-l făcea să fie şi mai motivat la lucru. Însă nu ştia dacă-şi mai dorea să investigheze crime. Poate ar fi trebuit să se reprofileze cât mai era timp. Visa să predea, să-i ajute pe tineri să se maturizeze şi să aibă încredere în ei, poate tocmai pentru că el însuşi era adesea nesigur. Însă nu ştia ce materie i-ar fi plăcut să predea. Jan Bublanski nu se specializase în nimic în afară de ceea ce devenise rostul lui în viaţă:morţile subite şi perversiunile morbide ale oamenilor, ceva ce, evident, nu-şi dorea să-i înveţe pe alţii.

Era opt şi zece dimineaţa când Jan se opri în faţa oglinzii din baie şi îşi probă kipa, din păcate destul de ponosită. Odată, cândva, fusese de culoarea cerului şi păruse un pic extravagantă. Acum arăta mai degrabă decolorată şi roasă, cam ca el. Nimeni nu putea susţine că era mulţumit de felul în care arăta.

Era buhăit şi epuizat. Apucă cu un gest absent romanul lui Singer, *Magicianul din Lublin,* care-i plăcuse atât de mult încât îl lăsase ani întregi lângă vasul de toaletă, în caz că i se făcea poftă să citească în momentele în care stomacul îi

dădea de furcă. Dar de data aceasta nu reuşi să citească prea multe rânduri. Lucrurile luară o turnură şi mai proastă atunci când telefonul începu să sune şi-l auzi la capătul celălalt pe procurorul-şef Richard Ekström. Un apel de la Ekström nu însemna doar că avea de lucru, ci şi că era probabil vorba de ceva politic şi intens mediatizat. Altfel, Ekström s-ar fi eschivat cumva.

— Salut, Richard, mă bucur că te aud, minţi Bublanski. Din păcate, sunt cam ocupat.

— Ce... nu-nu, nu şi pentru asta, Jan. Pe asta nu o poţi rata. Am înţeles că ai liber azi.

— Evident, dar eram în drum spre...

Nu voia să menţioneze sinagoga. Religia lui nu mai era văzută cu ochi buni la secţie.

— ... doctor, improviză el.

— Eşti bolnav?

— Nu neapărat.

— Cum adică? Eşti pe jumătate bolnav?

— Cam aşa ceva.

— Atunci înseamnă că n-o să fie nicio problemă. Toţi suntem pe jumătate bolnavi. E un caz important, Jan. Până şi ministrul Industriei şi Comerţului, Lisa Green, a auzit de tine şi vrea să preiei ancheta.

— Mi-e greu să cred că Lisa Green ştie cine sunt.

— Mă rog, poate nu după nume şi, oricum, nu e treaba ei să se implice. Dar am decis cu toţii că avem nevoie de un profesionist.

— Nu mai merge cu linguşeala, Richard. Despre ce e vorba? întrebă Bublanski, brusc îngrijorat.

Faptul că întrebase nu însemna că urma să şi accepte, dar observă că Richard Ekström o luase deja ca pe o victorie.

— Profesorul Frans Balder a fost omorât azi-noapte în casa lui din Saltsjöbaden.

— Cine mai e şi ăsta?

— E unul dintre cei mai cunoscuţi cercetători ai noştri, de calibru internaţional. E un nume mare în tehnologia AI.

— Ce tehnologie?

— Se ocupa cu reţele neurale şi procese cuantice, lucruri din astea.

— Tot n-am priceput.

— Adică încerca să înveţe computerele să gândească, să imite creierul uman.

Să imite creierul uman? Jan Bublanski se întrebă ce părere ar fi avut rabinul Goldman despre subiect.

— Credem că acum ceva timp a fost victima spionajului industrial, continuă Richard Ekström. De asta s-a implicat Ministerul Industriei şi Comerţului. Ştii doar cât de solemn a vorbit Lisa Green despre cum ar trebui să protejăm cercetarea şi inovaţiile tehnologice suedeze.

— Da, cam aşa ceva.

— Se pare că primise ameninţări. Balder era păzit de poliţie.

— Vrei să spui că a fost omorât, cu toate că era păzit.

— Poate că nu era cea mai bună pază din lume. Erau Flink şi Blom de la locală.

— Cei doi Casanova?

— Da şi i-au băgat la înaintare în mijlocul nopţii, pe furtună, în haosul general din noaptea aia. Dar se pare totuşi că nu le-a fost uşor. A fost o situaţie foarte confuză. Frans Balder a fost împuşcat în cap în timp ce băieţii încercau să se înţeleagă cu un beţiv care apăruse de nicăieri la uşă. Imaginează-ţi că asasinul a profitat de acel scurt moment de neatenţie.

— Nu sună bine.

— Nu, pare treabă de profesionist şi, ca să-i pună capac, se pare că i-au decuplat şi alarma antiefracţie.

— Erau mai mulţi?

— Aşa credem. Ba mai mult...

— Da?

— Avem o serie de amănunte delicate.

— De care ziarele or să fie interesante?

— După care ziarele or să se dea în vânt, continuă Ekström. De exemplu, beţivanul ăla care apăruse de

nicăieri nu e nimeni altul decât Lasse Westman.

— Actorul?

— Chiar el. Asta e cel mai îngrijorător.

— Din cauză că o să ajungă pe prima pagină a ziarelor?

— Da, pe de-o parte, dar şi pentru că riscăm să ne amestecăm în problema spinoasă a divorţului. Lasse Westman susţine că se dusese după fiul său vitreg în vârstă de opt ani pe care Frans Balder îl luase la el. Un băieţel... Stai un pic, să mă asigur că am înţeles bine... Al cărui tată biologic era într-adevăr Balder. Dar conform unei decizii de custodie, Balder fusese declarat incapabil să aibă grijă de el.

— Cum e posibil ca un profesor care face calculatoarele să imite oamenii să nu fie în stare să aibă grijă de propriul copil?

— Pentru că în trecut şi-a încălcat grav îndatoririle părinteşti lucrând în loc să aibă grijă de fiul lui şi, din câte îmi dau seama, a fost un tată de doi bani. În orice caz, e o poveste delicată. Băieţelul ăsta care nu trebuia să fie de fapt la Balder a fost probabil martor la crimă.

— Dumnezeule! Şi ce spune micuţul?

— Nimic.

— E în stare de şoc, nu?

— Cu siguranţă este, dar nu vorbeşte absolut deloc. Emut şi înapoiat mintal. Aşa că n-o să ne fie de prea mare folos.

— Pare o crimă bine planificată.

— Asta dacă nu găsim vreun motiv pentru care Lasse Westman a apărut acolo tocmai când ucigaşul se pregătea să intre la parterul casei şi să-l împuşte pe Balder. Eextrem de important să-l aducem rapid pe Westman la un interogatoriu.

— Dacă preiau ancheta.

— Asta o să şi faci.

— Aşa sigur eşti?

— Poate ar trebui să menţionez că nu ai de ales. Ba mai mult, am păstrat ce-i mai bun la final.

— Ce mai e?

— Mikael Blomkvist.

— Ce-i cu el?

— A fost la locul faptei, numai el ştie de ce. Cred că Frans Balder l-a căutat să-i facă dezvăluiri.

— La miezul nopţii?

— Aşa se pare.

— Şi pe urmă a fost împuşcat?

— Chiar înainte ca Blomkvist să bată la uşă – ba chiar se pare că l-a zărit pe criminal.

Jan Bublanski începu să râdă. Era o reacţie nepotrivită din toate punctele de vedere şi nici el nu-şi înţelese ieşirea. Poate că era ceva pe fond nervos sau probabil de vină era senzaţia că un anumit episod al vieţii lui continua să se repete.

— Poftim? spuse Richard Ekström.

— M-a luat un pic tusea. Aşa deci, vă e frică să nu vă bage pe gât un investigator privat care să vă pună într-o lumină proastă.

— Mda, poate. În orice caz, presupun că *Millennium* a început deja să scrie un reportaj şi momentan încerc să găsesc un temei legal ca să-i opresc sau măcar să mă asigur că respectă nişte restricţii. E foarte posibil ca toată afacerea asta să fie văzută ca o ameninţare la siguranţa statului.

— Aşadar, avem şi Säpo pe cap, nu-i aşa?

— Mă abţin de la comentarii, răspunse Ekström.

Du-te naibii, gândi Bublanski.

— Cine se ocupă de asta din Departamentul de Protecţie a Industriei, Ragnar Olofsson şi ceilalţi? întrebă el.

— Cum ziceam, nu comentez. Când poţi să te apuci de lucru? zise Ekström.

— Încep, cu câteva condiţii. Vreau echipa mea obişnuită, cu Sonja Modig, Curt Svensson, Jerker Holmberg şi Amanda Flod.

— Sigur, da, dar îl iei şi pe Hans Faste.

— Nici gând! Peste cadavrul meu!

— Îmi pare rău, Jan, nu e negociabil. Ar trebui să te

bucuri că-i primeşti şi pe ceilalţi.

— Eşti incorigibil, ştiai?

— Mi s-a mai spus.

— Aşadar, Faste o să fie micul nostru spion Säpo, nu?

— Nicidecum. În plus, cred că toate echipele sunt mai câştigate de pe urma cuiva care vede lucrurile altfel.

— Adică, după ce renunţăm cu toţii la prejudecăţi, o să vină cineva să ne tragă înapoi de unde am plecat?

— Nu fi absurd.

— Hans Faste e un idiot.

— Nu, Jan, nici pe departe. E mai degrabă...

— Ce?

— Conservator. Genul de om care nu se lasă sedus de ultimele curente feministe.

— Nici de primele nu se lasă. Probabil că doar ce-a acceptat dreptul femeilor la vot.

— Acum chiar că trebuie să te aduni, Jan. Hans e un detectiv serios şi loial. Nu mai vreau să aud discuţii pe tema asta. Mai ai şi alte pretenţii?

Ce-ar fi să te cari acum? gândi Bublanski.

— Vreau să mă duc la doctor. Până atunci, Sonja Modig o să conducă ancheta, spuse el.

— Chiar crezi că e o mişcare inteligentă?

— Al naibii de inteligentă, izbucni Bublanski.

— Bine, bine, o să-i transmit lui Erik Zetterlund să-i predea ei ancheta, răspunse Richard Ekström cu o grimasă.

Nu era foarte convins că ar fi trebuit să fie de acord cu ancheta aceea.

Alona Casales nu lucra decât rareori noaptea. Scăpase de tura de noapte de ani buni, pe un motiv întemeiat – suferea de reumatism şi trebuia uneori să ia pastile tari cu cortizon, care nu-i făceau doar faţa să arate ca o lună plină, ci îi creşteau şi tensiunea, aşa încât avea nevoie sădoarmă şi să respecte o anumită rutină. De data aceasta însă era la birou. Ceasul arăta ora trei şi zece noaptea. Venise cu maşina de acasă, din Laurel, Maryland, de-a lungul şoselei

175 East, pe o ploaie uşoară şi trecuse pe lângă panoul care anunţa „NSA, prima la dreapta, acces permis doar angajaţilor”.

Trecuse de bariere şi gardul electrificat, mergând spre clădirea cubică a sediului central din Fort Meade. Oprise în parcarea imensă, chiar în dreapta rândurilor de cupole albastru-deschis ca nişte mingi de golf pline cu antene parabolice. Trecuse apoi de punctul de verificare şi urcase până la biroul ei de la etajul al doisprezecelea. Nu era prea mare activitate acolo.

Totuşi, rămase surprinsă de tensiunea din aer şi nu-i luă mult să priceapă că Ed the Ned şi tinerii lui hackeri erau responsabili pentru atmosfera de concentrare intensă din spaţiul de birouri. Chiar dacă Alona îl cunoştea destul de bine pe Ed, nu se obosi să-l salute.

Acesta părea extrem de concentrat şi chiar în acel moment se ridică şi începu să-l certe pe un tânăr al cărui chip lucea cu o paloare anemică. Un tip remarcabil, de altfel, gândi Alona, la fel ca toţi ceilalţi puştani hackeri pe care Ed îi strânsese în jurul lui. Tipul era slab şi anemic, cu o tunsoare care arăta ca naiba. Mai mult, era foarte cocoşat, iar umerii îi tresăreau spasmodic. Din când în când tremura şi părea foarte speriat, mai ales atunci când Ed lovi un scaun cu piciorul. Ai fi zis că puştiul se aştepta la o palmă. Dar se întâmplă ceva surprinzător.

Ed se calmă şi-i ciufuli părul băiatului ca un tată afectuos, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Ed nu dădea prea mulţi bani pe afecţiune şi atenţie exagerată. Era un cowboy care nu făcea niciodată nimic dubios, cum ar fi să îmbrăţişeze un alt tip. Dar poate că era atât de disperat, încât voia inclusiv să încerce să pară mai uman. Era descheiat la fermoar şi-şi vărsase cafea sau coca-cola pe cămaşă. Avea faţa congestionată şi vocea răguşită şi aspră, de la atâta ţipat. Alona era de părere că nimeni de vârsta şi condiţia lui fizică nu ar fi trebuit să se muncească atât.

Deşi trecuse abia jumătate de zi, ai fi zis că Ed şi băieţii lui locuiau acolo deja de o săptămână. Peste tot erau numai

căni de cafea şi resturi de fast-food, hanorace cu sigle universitare şi şepci, iar din direcţia lor venea un miros acru de transpiraţie şi stres. Gaşca avea de gând să caute hackerul peste tot şi într-un sfârşit strigă şi Alona la ei cu o vioiciune falsă:

— Daţi-i bătaie, băieţi! Prindeţi-l pe afurisitul ăla!

Însă nu credea deloc ce spunea. În sinea ei, i se părea că atacul fusese ceva amuzant. Mulţi dintre ei credeau că pot face tot ce voiau, ca şi cum ar fi avut *carte blanche* şi poate că era sănătos să vadă că rivalii le puteau plăti cu aceeaşi monedă. „Paznicii vor fi şi ei păziţi”, scrisese hackerul şi era chiar tare, chiar dacă nu era, desigur, adevărat.

Acolo, la Puzzle Palace, aveau toate resursele şi defectele lor deveneau vizibile doar când încercau să înţeleagă ceva cu adevărat grav, aşa cum încerca ea. Catrin Hopkins fusese cea care o sunase şi-i spusese că profesorul suedez fusese omorât în casa lui din afara Stockholmului şi, chiar dacă nu era în sine ceva important pentru NSA – cel puţin nu încă – însemna totuşi ceva pentru Alona.

Crima îi arătase că descifrase corect mesajele şi că trebuia să vadă dacă nu putea avansa cu ancheta. Aşadar, se conectă la computer şi scoase descrierea generală a organizaţiei în a cărei frunte se găsea Thanos, acel personaj evaziv şi misterios, dar printre ai cărei membri se regăseau şi cei ca Ivan Gribanov, membrul Dumei ruseşti şi germanul Gruber, un interlop bine educat care fusese amestecat înainte în traficul cu carne vie.

Alona nu înţelegea de ce cazul avea o prioritate atât de scăzută şi de ce şefii ei îl tot pasau către autorităţi mai puţin importante. Din punctul ei de vedere, era posibil ca reţeaua să fie apărată de guvern sau de legături cu serviciul secret rus şi toată treaba putea fi văzută drept o parte a războiului comercial dintre Est şi Vest. Deşi nu avea o bază solidă, iar dovezile nu erau nici pe departe clare, existau totuşi semne evidente că furaseră tehnologie vestică şi o dăduseră pe mâna ruşilor.

Însă era adevărat că scandalul era previzibil şi nu era

întotdeauna simplu să-ţi dai seama dacă într-adevăr fusese comis un delict sau dacă o tehnologie asemănătoare fusese dezvoltată pur accidental în alt loc. Furtul industrial era în prezent un concept foarte fluid. Se fura şi se împrumuta tot timpul, uneori ca parte a schimbului creativ şi uneori pentru că abuzul era legitimat juridic.

Marile companii băgau groaza în firmele mai mici cu ajutorul avocaţilor ameninţători şi nimănui nu i se părea ciudat că inventatorii erau aproape lipsiţi de drepturi. Ba mai mult, spionajul industrial şi atacurile cibernetice erau adesea văzute ca nimic mai mult decât un schimb obişnuit de informaţii şi nimeni nu putea susţine că cei de la Puzzle Palace contribuiau la schimbarea mentalităţii.

Pe de altă parte... Crima nu era la fel de uşor de relativizat, iar Alona îşi promise aproape solemn să întoarcă informaţiile pe toate părţile şi să înfunde organizaţia. Nu reuşi să ajungă prea departe însă. Abia apucase să-şi întindă braţele şi să-şi maseze ceafa când auzi un tropăit în spatele ei.

Era Ed care nu mai părea atotştiutor, ci care arăta îngrozitor. Probabil că şi pe el îl durea spatele. O lăsase durerea din ceafă doar uitându-se la el.

— Ed, cu ce ocazie?

— Mă întreb dacă nu cumva avem aceeaşi problemă.

— Ia un loc, bătrâne. Ţi-ar prinde bine să stai jos.

— Sau să fiu tras pe roată. Ştii ceva, din perspectiva mea limitată...

— Nu te desconsidera, Ed.

— Mă desconsider pe dracu'. După cum ştii, mi se rupe de cine e deasupra sau dedesubt şi de ce crede unul sau altul. Eu îmi văd de treaba mea. Protejez sistemele şi singurul lucru care mă impresionează e măiestria cuiva.

— Ai fi în stare să-l recrutezi şi pe diavol dacă ar avea talent la IT.

— În orice caz, respect orice duşman atâta timp cât e destul de priceput. Înţelegi ce zic?

— Înţeleg.

— Încep să cred că avem multe în comun, el şi cu mine, pur accidental. Cum sigur ai auzit deja. A intrat printr-un RAT, un program de spionaj, prin serverul nostru şi mai departe în intranet. Şi programul ăla, Alona...

— Da?

— E o capodoperă. Atât de compact şi limpede scris.

— Ţi-ai găsit naşul.

— Fără doar şi poate. La fel au păţit şi băieţii mei de-acolo. Se prefac că sunt supăraţi şi patrioţi sau ce se mai prefac ei că sunt. Dar, de fapt, nu vor nimic mai mult decât să-l găsească pe hackerul ăsta şi să se ia la trântă cu el. O vreme am încercat şi eu să mă gândesc: OK, treci peste! Poate că paguba nu e totuşi chiar atât de mare. Edoar un hacker genial care vrea să se dea mare şi poate că o să iasă ceva bun din asta. Deja am învăţat o groază de lucruri despre vulnerabilităţile noastre vânându-l pe tipul ăsta. Dar apoi...

— Da?

— Apoi am început să mă gândesc dacă nu cumva m-a păcălit şi pe mine – dacă nu cumva întregul spectacol cu serverul meu de e-mail n-a fost decât o perdea de fum, o faţadă ca să ascundă ceva cu totul diferit.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să găsească anumite informaţii.

— Acum chiar că m-ai făcut curioasă.

— Aşa şi trebuie. Am descoperit exact ce căuta hackerul şi totul se leagă de acelaşi lucru şi anume reţeaua pe care o urmăreşti tu, Alona. Nu-şi spun cumva Spiders?

— The Spider Society[22], mai exact. Dar cred că mai degrabă în glumă.

— Hackerul căuta informaţii despre banda asta şi colaborarea lor cu Solifon, şi-atunci m-am gândit că poate el însuşi e membru al reţelei şi vrea să afle ce ştim despre ei.

— Sună plauzibil. E clar că se pricep la atacuri

[22]Societatea Păianjenilor. (în engl., în orig.)

cibernetice.

— Dar pe urmă am început să mă îndoiesc din nou.

— De ce?

— Fiindcă se pare că hackerul a vrut în acelaşi timp să ne arate ceva. Vezi tu, a reuşit să-şi facă rost de statut de superutilizator şi a putut să citească documente la care nici măcar tu nu ai acces, activităţi clasificate ca strict secrete, chiar dacă documentul pe care l-a descărcat este atât de bine criptat, încât nici el, nici noi, nu avem vreo şansă să-l citim decât dacă afurisitul care l-a scris ne dă parola. Dar oricum...

— Ce anume?

— Hackerul a reuşit să demonstreze prin propriul nostru sistem că şi noi colaborăm cu Solifon. Ştiai asta?

— Nu, la dracu'.

— Aşa mă gândeam şi eu. La fel de rău e că avem oameni şi în grupul lui Eckerwald. Le facem celor din Spiders aceleaşi favoruri pe care le face şi Solifon. Compania e unul dintre colaboratorii noştri în spionajul industrial şi cu siguranţă că ăsta e motivul pentru care proiectul tău a fost dat deoparte. Le e teamă că ancheta ta ne va împroşca şi pe noi cu rahat.

— Idioţii naibii.

— Aici îţi dau dreptate. E foarte probabil să te scoată din anchetă.

— O să mă apuce toţi nervii.

— Stai, mai există o cale. De asta mi-am şi târât amărâtele astea de picioare până la biroul tău. Ai putea să începi să lucrezi pentru mine.

— Cum adică?

— Hackerul ăsta nenorocit ştie despre Spiders. Dacă reuşim să-i aflăm identitatea, dăm amândoi de informaţii noi, iar tu ai şansa să le spui lucrurilor pe nume.

— Înţeleg unde baţi.

— S-o iau ca pe un da?

— Într-un fel, spuse ea. Mă gândesc să încerc în continuare să descopăr cine l-a împuşcat pe Frans Balder.

— Dar mă ţii la curent?

— Bine.

— În regulă.

— Auzi, continuă ea, dacă hackerul e aşa talentat, n-a avut atâta minte cât să-şi şteargă urmele?

— Din punctul ăsta de vedere, poţi sta liniştită. Nu contează cât de şmecher a fost. Vrem să-l găsim oricum şi să-l jupuim de viu.

— Ce s-a întâmplat cu respectul pentru rivali?

— E intact. Dar îl lovim la fel de urât şi-l închidem pe viaţă. Niciun nenorocit nu-mi intră mie în sistem.

13

21 noiembrie

Mikael Blomkvist nu reuşi nici de dataaceasta să doarmă prea mult. Întâmplărilenopţii precedente continuau să-l urmărească şi la ora unsprezece şi un sfert dimineaţa se ridică din pat, capitulând.

Se duse la bucătărie şi-şi pregăti două sendvişuri cu brânză Cheddar şi prosciutto, apoi îşi umplu un bol cu iaurt şi müsli. Însă nu se atinse de ele. Se limită la cafea, apă şi analgezice. Bău cinci, şase pahare de apă minerală Ramlosa şi înghiţi două Alvedon, apoi luă o agendă şi încercă să facă rezumatul întâmplărilor. Nu ajunse foarte departe, pentru că brusc se dezlănţui iadul pe pământ. Telefoanele începură să sune şi nu-i trebui mult să-şi dea seama ce se întâmplase.

Vestea explodase în presă şi anume că „bine-cunoscutul jurnalist Mikael Blomkvist şi actorul Lasse Westman" au fost implicaţi într-un caz „misterios" de crimă. „Misterios" pentru că nimeni nu reuşea să-şi dea seama de ce Westman şi Blomkvist, dintre toţi oamenii, împreună sau fiecare pe cont propriu, se aflaseră acolo în momentul în care un profesor doctor suedez fusese împuşcat de două ori în cap. Întrebările aveau un aer insinuant, tocmai pentru că Mikael povestise deschis că se dusese acolo în ciuda orei târzii, deoarece Balder voia să-i povestească ceva important.

— Am fost acolo să-mi fac meseria, spusese el.

Nu era nevoie să se apere, dar se simţise acuzat şi voia să explice, deşi asta i-ar fi putut face pe şi mai mulţi reporteri să preia subiectul. În mare, spusese „nu comentez", nici aceea o replică ideală. Însă cuvintele aveau totuşi avantajul că erau sincere şi clare. Închise apoi telefonul, îşi puse din nou haina veche de blană şi porni în

oraş cu direcţia Götgatan.

Activitatea de la redacţie îi amintea de vremurile de mult apuse. Peste tot, în fiecare colţ, câte un coleg lucra concentrat. Erika ţinuse cu siguranţă unul dintre discursurile ei înălţătoare, aşa încât simţeau cu toţii însemnătatea momentului. Nu era doar termenul-limită de zece zile. În aer plutea şi ameninţarea lui Levin şi a concernului Semer şi întreaga echipă părea hotărâtă să lupte. Cu toate acestea, se ridicară când îl văzură pe Mikael şi cerură să audă despre Balder, despre noaptea precedentă şi reacţia lui la mişcarea norvegienilor. Însă acesta nu se simţea în apele lui.

— Mai târziu, mai târziu, spuse el şi se duse la Andrei Zander.

Andrei Zander avea douăzeci şi şase de ani şi era cel mai tânăr colaborator din redacţie. Făcuse practică la revistă şi se integrase rapid, uneori ca angajat temporar, ca în acel moment, alteori ca freelancer. Pe Mikael îl durea că nu putea să-i ofere un post permanent, mai ales după ce îi angajaseră pe Emil Grandén şi Sofie Melker. El l-ar fi luat pe Andrei Zander. Însă tânărul nu era încă un nume consacrat şi poate că nici nu scria destul de bine.

În schimb, era un coechipier fantastic, ceea ce era bine pentru ziar, dar nu neapărat pentru el însuşi. Nu în acea branşă cinică. Puştiul nu era încă destul de înfumurat, deşi avea toate motivele. Arăta ca Antonio Banderas în tinereţe şi pricepea totul mult mai repede decât majoritatea oamenilor. Însă nu era dispus să facă orice ca să fie remarcat. Voia doar să scrie jurnalism de calitate şi iubea M*illennium.* Mikael simţi brusc că-i iubea la rândul lui pe cei care iubeau *Millennium.* Într-o bună zi avea să facă ceva măreţ pentru Andrei Zander.

— Salut, Andrei, spuse Mikael. Cum îţi merge?

— Bine. Sunt foarte ocupat.

— Nici nu mă aşteptam la altceva. Ce ai descoperit?

— O mulţime de lucruri. Le găseşti pe birou. Am scris şi un rezumat. Aş putea totuşi să-ţi dau un sfat?

— Un sfat bun e tot ce am nevoie.

— Atunci du-te pe strada Zinkens şi întâlneşte-te cu Farah Sharif.

— Cu cine?

— O profesoară de IT superbă care locuieşte acolo şi şi-a luat liber toată ziua.

— Vrei să spui că, de fapt, ceea ce am nevoie în momentul ăsta e o tipă fermecătoare şi inteligentă?

— Nu chiar. Dar tocmai a sunat şi părea să ştie că Frans Balder voia să-ţi povestească ceva. Crede că ştie despre ce era vorba şi ar vrea foarte mult să vorbească cu tine. Poate doar ca să-i îndeplinească ultima dorinţă. Pare începutul ideal.

— Ai căutat informaţii despre ea?

— Bineînţeles. Evident, nu putem exclude ipoteza că are propriile ei planuri. Însă era apropiată de Balder. Lucrau împreună şi au colaborat la câteva articole ştiinţifice. Am găsit şi două, trei poze de grup cu ei. E un nume important în branşă.

— Bine, am luat-o din loc. Îi spui tu că sunt pe drum?

— Aşa o să fac, spuse Andrei şi-i dădu lui Mikael adresa exactă.

Ziua începea să semene cu cea precedentă.

Abia ce ajunsese la redacţie că pleca din nou şi, în timp ce cobora pe Homsgatan, citi din mers materialul strâns de Andrei. De două-trei ori se izbi de oameni. Însă era atât de concentrat, încât abia dacă îşi ceru scuze şi prin urmare fu surprins să vadă că ajunsese deja la Farah Sharif. Se opri la cafe-barul Mellqvist şi bău din picioare două espresso duble, nu doar ca să alunge oboseala din corp.

Credea că şocul cofeinei îi va înlătura şi durerea de cap. Însă apoi se întrebă dacă era leacul potrivit. Când părăsi cafeneaua, se simţea mai rău decât atunci când intrase, dar asta nu din pricina cafelelor. Erau doar prostiile pe care le citise despre drama din noaptea precedentă şi replicile idioate. Se spunea că tinerii nu-şi doresc decât să se facă remarcaţi. Trebuia să le explice că nu merita efortul. N-ar fi

făcut decât să o ia razna, mai ales atunci dacă nu dormiseră şi văzuseră lucruri pe care niciun om nu ar trebui să le vadă.

Mikael Blomkvist continuă să urce pe Hornsgatan, trecând pe lângă Mc Donald's şi Coop. Traversă înspre Ringvägen, aruncând o privire spre dreapta şi înlemni, ca şi cum ar fi văzut ceva important. Dar ce era aşa important de văzut acolo? Nimic! Era doar o biată intersecţie cu prea mult fum de eşapament şi nimic mai mult. Apoi înţelese.

Era semaforul, *acel* semafor. Frans Balder îl desenase cu o precizie matematică şi Mikael se întrebă pentru a doua oară de ce. Nu era nimic deosebit la trecerea de pietoni. Dimpotrivă, era banală şi marcajul se decolorase. Poate că altul fusese scopul desenului.

Opera de artă trăieşte prin ochiul privitorului şi asta nu însemna decât că Frans Balder fusese acolo şi stătuse aşezat pe un scăunel undeva, studiind semaforul. Mikael merse mai departe pe lângă sala de sport Zinkendamms şi o luă la dreapta pe strada Zinkens.

Inspectorul criminalist Sonja Modig lucrase intens toată dimineaţa şi în acel moment stătea în birou, privind fotografia înrămată de pe masă care-l înfăţişa pe fiul ei de şase ani, Axel, sărbătorind după ce înscrisese un gol la fotbal. Sonja era mamă singură şi îi era al naibii de greu să facă totul să meargă ca pe roate. Se gândi că la fel de greu avea să fie şi în continuare. Auzi o bătaie în uşă. Era Bublanski, în sfârşit. Sonja trebuia să-i predea ancheta. Nu că Bubbla ar fi părut că vrea să preia ceva.

Bublanski era neobişnuit de bine îmbrăcat, cu sacou şi cravată şi cu o cămaşă călcată. Îşi pieptănase părul ca să-i acopere chelia. Avea o privire visătoare şi distrată. Părea să se gândească la orice altceva mai puţin la investigaţie.

— Ce-a zis doctorul? întrebă ea.

— A zis că important e nu să credem în Dumnezeu, pentru că El nu e egoist, ci să înţelegem că viaţa este importantă şi generoasă. Trebuie să preţuim viaţa, dar să şi

încercăm să creăm o lume mai bună. Dumnezeu îi sprijină pe cei care găsesc echilibrul între cele două.

— Prin urmare, i-ai făcut o vizită rabinului.

— Exact.

— În regulă, Jan, nu prea ştiu cum aş putea ajunge să preţuiesc viaţa altfel decât să te invit la o ciocolată elveţiană cu portocale pe care se întâmplă s-o am în sertar. Iar dacă îl prindem pe tipul care l-a împuşcat pe Frans Balder, facem cu adevărat lumea ceva mai bună.

— Ciocolată elveţiană cu portocale şi un caz rezolvat de crimă sună ca un început promiţător.

Sonja scoase ciocolata, rupse o bucăţică şi i-o întinse comisarului.

— Excelentă, spuse el.

— Nu-i aşa?

— Gândeşte-te că viaţa poate fi aşa uneori, spuse el şi arătă spre poza cu Axel de pe birou.

— Ce vrei să spui?

— Cum ar fi dacă fericirea ar fi la fel de puternică precum durerea? continuă el.

— Mda, e ceva la care să meditezi.

— Cum a rămas cu fiul lui Balder? întrebă el. August îl cheamă, nu?

— Greu de zis, spuse ea. E acasă la mama lui acum. L-a văzut un psiholog.

— Şi cum stăm?

— Nu prea bine, din păcate. Am aflat modelul armei, un Remington 1911 R1 Carry, cel mai probabil cumpărat recent. Investigăm în continuare, dar sunt destul de sigură că nu-i vom putea da de urmă. Tocmai analizăm imaginile de pe camerele de supraveghere, dar oricum le-am întoarce, nu-i putem vedea faţa bărbatului şi nici nu găsim vreo trăsătură distinctivă, niciun semn din naştere, nimic, într-una dintre secvenţe se distinge un ceas de mână care pare scump. E îmbrăcat în negru. Şapca e gri, fără model. Jerker spune că se mişcă ca un drogat bătrân. Într-una dintre imagini ţine în mână o cutiuţă neagră, probabil un fel

de computer sau o staţie GSM. Probabil că aşa a decuplat sistemul de alarmă.

— Am auzit. Cum poţi decupla o alarmă?

— Jerker s-a interesat de asta şi nu e simplu, mai ales în cazul unei alarme aşa sofisticate, dar nu e imposibil. Alarma era conectată la internet şi la sistemul de telefonie mobilă şi trimitea informaţii încontinuu către Milton Security, la Slussen. E posibil ca tipul să fi emis date pe o frecvenţă similară cu cea a alarmei şi să fi intrat astfel în sistem. Sau poate că s-a ţinut după Balder în timpul vreunei plimbări şi a furat informaţia pe cale electronică din NFC-ul profesorului.

— NFC?

— Near Field Communication[23], o funcţie a telefonului lui Frans Balder cu care activa alarma.

— Era mai simplu înainte, când hoţii aveau doar o rangă, spuse Bublanski. Vreo maşină prin zonă?

— Un automobil închis la culoare era parcat la o sută de metri mai încolo şi din când în când se auzea pornind motorul, dar singura care l-a văzut a fost o doamnă în vârstă, Birgitta Roos, care nu are idee ce marcă era. Poate Volvo, zice ea. Sau una din alea cum are fiul ei. Băiatul are un BMW.

— Offf.

— Da, stăm chiar slab la capitolul cercetare de teren, continuă Sonja Modig. Criminalii şi-au ales bine momentul: era noapte şi se pornise furtuna. Puteau să se mişte nestingheriţi prin zonă şi, în afară de mărturia lui Mikael Blomkvist, nu avem decât o singură declaraţie. Un puşti de treisprezece ani pe nume Ivan Grede. E un băieţel slăbuţ care a avut leucemie când era mic şi care şi-a mobilat camera în stil japonez. E foarte precoce. Ivan s-a dus la toaletă la miezul nopţii şi pe fereastra băii a văzut un bărbat solid stând la marginea apei. Bărbatul privea înspre

[23] Dispozitiv prin care telefoanele pot face schimb de informații.

lac şi apoi şi-a făcut semnul crucii cu pumnii. Ivan a spus că părea în acelaşi timp agresiv şi religios.

— Nu-i deloc o combinaţie fericită.

— Nu, religia şi violenţa nu fac casă bună. Dar Ivan nu ştia sigur dacă era semnul crucii. Aşa păruse, dar parcă mai avea ceva, ne-a spus. Era poate ca un jurământ militar. Lui Ivan i-a fost teamă o clipă că bărbatul urma să sară în apă şi să se sinucidă. Scena avea un aer solemn, a zis.

— Dar nu s-a sinucis.

— Nu. Bărbatul a luat-o la fugă spre casa lui Balder. Căra un rucsac şi era îmbrăcat cu haine negre, probabil de camuflaj. Părea puternic şi bine antrenat şi-i amintea lui Ivan de vechile lui jucării cu războinici ninja, aşa a spus.

— Nici asta nu sună bine.

— Chiar deloc. Se pare că e acelaşi bărbat care a tras asupra lui Mikael Blomkvist.

— Şi Blomkvist nu i-a văzut faţa?

— Nu, s-a aruncat la pământ în clipa în care tipul s-a întors şi a tras. Oricum, totul s-a întâmplat mult prea repede. Dar şi Blomkvist a spus că bărbatul are probabil pregătire militară, ceea ce se potriveşte cu observaţiile lui Ivan. Eu, una, nu pot fi decât de acord. Viteza şi eficienţa operaţiunii indică acelaşi lucru.

— Ai aflat de ce era Blomkvist acolo?

— O, da. Dacă e ceva ce s-a făcut cum trebuie azi-noapte, e interogatoriul lui. Poţi să te uiţi peste el, spuse Sonja şi îi dădu o copie. Blomkvist fusese contactat de unul dintre foştii asistenţi ai lui Balder, care susţinea că profesorul fusese victima unui atac cibernetic şi că cineva îi furase tehnologia. Povestea îl interesa pe Blomkvist, aşa că voia să dea de Balder. Dar Balder nu voia să ia legătura cu el. Nu obişnuia să vorbească cu presa. În ultimul timp locuia izolat şi abia dacă menţinea legătura cu lumea exterioară. De toate cumpărăturile şi treburile din casă se ocupa o menajeră pe care o cheamă... stai puţin, Lottie Rask, doamna Rask, care de altfel nu avea voie să sufle nicio vorbă despre faptul că fiul lui era acolo. Ajung imediat şi la

asta. Dar noaptea trecută s-a întâmplat ceva. Cred că Balder era neliniştit şi voia să se descarce. Nu uita că tocmai aflase că exista o ameninţare serioasă la adresa lui. Mai mult, îi sunase din nou alarma şi doi poliţişti veniseră să-l păzească. Poate că şi-a dat seama că zilele îi erau numărate. Nu ştiu. În orice caz, la miezul nopţii l-a sunat pe Mikael Blomkvist, căruia voia să-i povestească ceva.

— Pe vremuri, în astfel de situaţii chemai preotul.

— Acum chemi un jurnalist, evident. Bine, toate astea sunt pure speculaţii. Ştim doar ce i-a spus Balder lui Blomkvist în mesajul vocal. Nu avem nicio idee ce voia să povestească. Nici Blomkvist nu ştie, zice el şi îl cred. Dar se pare că sunt singura. Richard Ekström, care, apropo, e foarte enervant, e convins că Blomkvist ţine pentru el detaliile ca să le publice în revista lui. Dar mi-e foarte greu să cred asta. Blomkvist e foarte şmecher, ştim cu toţii. Dar nu ar sabota intenţionat o investigaţie a poliţiei.

— Bineînţeles că nu.

— Doar că Ekström o ia razna ca un idiot şi spune că ar trebui să-l reţinem pe Blomkvist pentru sperjur şi sfidare şi naiba mai ştie ce. Pare că o să-şi pună planul în aplicare.

— N-o să ducă la nimic bun.

— Nu şi ţinând cont de poziţia lui Blomkvist, cred că mai degrabă ar trebui să fim în relaţii bune cu el.

— Presupun că ar trebui să-l interogăm din nou.

— Sunt de acord.

— Şi toată treaba cu Lasse Westman?

Tocmai ce l-am interogat şi povestea e tare neclară. Westman se dusese la toate barurile din centru – KB, Teatergrill, Operabar, Riche şi naiba mai ştie pe unde. Acolo făcuse scandal şi vorbise despre Balder şi băiat ore întregi. I-a înnebunit de tot pe prietenii lui. Cu cât bea mai mult şi cu cât cheltuia mai mulţi bani, cu atât mai obsedat devenea.

— De ce e aşa important pentru el?

— Într-o anumită măsură e o fixaţie, un comportament de beţiv. Îl recunosc de la unchiul meu. De fiecare dată

când se făcea pulbere, îi venea câte o idee. Dar, evident, a fost ceva mai mult de-atât. La început, Westman a vorbit doar despre decizia de custodie şi, dacă ar fi fost o persoană mai empatică, poate că ar fi fost de înţeles. Am fi crezut că-i voia binele băiatului. Însă... ştii că Lasse Westman a fost acuzat de agresiune.

— Nu ştiam.

— Acum câţiva ani a avut o relaţie cu bloggeriţa de modă Renata Kapusinski. I-a dat o bătaie soră cu moartea. Cred că a şi muşcat-o rău de obraz.

— Oribil.

— Ba mai mult...

— Da?

— Acelaşi lucru îl scrisese şi Balder într-o serie de scrisori pe care nu le trimisese, poate din cauza situaţiei lui legale, dar din care reiese clar că îl suspecta pe Lasse Westman că-i bătea fiul.

— Ce vrei să spui?

— Balder văzuse vânătăi pe corpul băiatului – şi aici a fost chiar susţinut de un psiholog de la Centrul pentru Autism. Aşa că...

— Nu dragostea şi îngrijorarea l-au mânat pe Lasse Westman la Saltsjöbaden.

— Nu, cel mai probabil banii. După ce Balder şi-a luat copilul, a încetat sau în orice caz a micşorat alocaţia pe care era nevoit s-o plătească.

— Şi Westman n-a încercat să-i trimită o atenţionare?

— N-a îndrăznit din cauza circumstanţelor.

— Ce mai scrie în decizia aceea de custodie? întrebă Bublanski.

— Că Balder era un tată sub orice critică.

— Aşa să fi fost oare?

— În orice caz nu era o persoană rea ca Westman. Dar avusese loc un incident. După divorţ, Balder îşi petrecea din două în două săptămâni weekendul împreună cu băiatul. La vremea aceea locuia într-un apartament din Östermalm cu o bibliotecă până în tavan. Într-unul din acele weekenduri,

când August avea şase ani, băiatul stătea în sufragerie în timp ce Balder era, ca de obicei, adâncit în lucru la computerul din camera alăturată. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu adevărat. De rafturi era sprijinită o scăriţă. August s-a urcat pe ea şi a apucat probabil vreuna dintre cărţile de pe raftul cel mai de sus, a căzut, şi-a rupt mâna şi şi-a pierdut cunoştinţa. Frans nu a auzit nimic. Acontinuat să lucreze şi după câteva ore l-a găsit pe August scâncind pe podea lângă cărţi, şi-atunci a văzut negru în faţa ochilor şi l-a dus pe băiat la Urgenţe.

— Şi pe urmă a pierdut complet custodia?

— Şi încă asta n-a fost tot. S-a constatat că era imatur emoţional şi incapabil să aibă grijă de fiul lui. Nu i s-a mai permis să rămână singur cu August. Dar, ca să fiu sinceră, nu dau prea mulţi bani pe decizia asta.

— De ce?

— Pentru că a fost un proces fără apărare. Avocatul fostei soţii a intrat tare în Balder, în timp ce el s-a umilit de tot şi a zis că e incompetent şi iresponsabil, că nu e în stare să ducă o viaţă normală şi tot aşa. Eu, una, cred că instanţa judecătorească a scris cu rea intenţie şi tendenţios că Balder n-a reuşit niciodată să se ataşeze de alţi oameni şi că s-a refugiat în lumea computerelor. După ce am citit câte ceva despre viaţa lui, nu prea cred chestiile astea. Tribunalul a luat de bun ceea ce era, evident, doar un discurs plin de regrete şi obidă, iar Balder a cooperat din toate punctele de vedere. Cum ziceam, a ales să plătească o alocaţie imensă, patruzeci de mii de coroane pe lună, cred, plus o sumă totală de nouă sute de mii de coroane pentru situaţii neprevăzute. La scurt timp după aceea a fugit în Statele Unite.

— Dar s-a întors.

— Da şi probabil că a avut mai multe motive. Îi fusese furată tehnologia şi e posibil să fi aflat cine era vinovatul. Se afla într-un conflict grav cu angajatorul lui. Dar cred că a fost vorba şi despre fiul lui. Angajata de la Centrul pentru Autism de care am pomenit, pe care o cheamă Hilda Melin,

fusese la început foarte optimistă în legătură cu evoluţia băiatului. Dar s-a ales praful de tot ce sperase. Ba mai mult, a scris rapoarte cum că Hanna şi Lasse Westman neglijau educaţia băiatului. Conform înţelegerii, August trebuia să primească lecţii acasă. Însă profesorii speciali responsabili cu educaţia lui se pare că au fost induşi în eroare, în timp ce părinţii au furat probabil din banii pentru şcoală şi s-au folosit de nişte nume fictive de profesori. Ce mai, toate porcăriile imaginabile. Dar asta e cu totul altă poveste şi o s-o analizăm mai târziu.

— Spuneai de angajata de la Centrul pentru Autism.

— Da, Hilda Melin. Ea şi-a dat seama că ceva era putred şi i-a sunat pe Hanna şi pe Lasse, de la care a aflat că totul era bine. Dar simţea că nu era aşa. Aşadar, a procedat conform regulamentului şi a făcut o vizită inopinată la domiciliu. Când într-un sfârşit i s-a permis să intre, a avut sentimentul că băiatul nu se simţea bine şi că dezvoltarea lui stagnase. Apoi a văzut vânătăile, l-a sunat pe Frans Balder la San Francisco şi a avut o discuţie lungă cu el. La scurt timp după aceea, Balder s-a întors şi şi-a luat fiul la casa lui cea nouă din Saltsjöbaden, ignorând complet decizia de custodie.

— Cum de a reuşit dacă Lasse Westman era atât de pornit împotriva lui?

— E o întrebare bună. Westman spune că Balder l-a răpit mai mult sau mai puţin pe copil. Dar Hanna are o altă versiune. Ea spune că Frans a apărut din senin şi că părea schimbat, aşa că l-a lăsat să-l ia pe băiat. Credea chiar că lui August avea să-i fie mai bine cu el.

— Şi Westman?

— Din câte mi-a zis ea, Westman era beat şi tocmai primise un rol important într-un serial tv, aşa că era plin de el şi arogant. Şi el fusese de acord ca Balder să-l ia pe băiat. Oricât de mult ar insista că-i pasă de bunăstarea micuţului, cred că s-a bucurat să scape de el.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă s-a răzgândit şi, colac peste pupăză, a fost

dat afară din serial pentru că nu se putea abţine de la băutură. Apoi s-a decis deodată că-l vrea înapoi pe băiat sau mă rog, nu pe el...

— Ci alocaţia.

— Exact. Ne-au confirmat asta şi amicii lui de la cârciumă, mai ales organizatorul acela de petreceri, Rindevall. Westman a început să bată câmpii şi să facă urât când a rămas cu contul descoperit. Apoi a şterpelit cinci sute de coroane de la o tânără de la bar şi s-a dus în puterea nopţii la Saltsjöbaden.

Jan Bublanski rămase pe gânduri o clipă şi privi încă odată fotografia lui Axel.

— Ce harababură, spuse el.

— Aşa e.

— Dacă ar fi fost un caz normal, am fi fost aproape de o rezolvare. Motivul crimei s-ar fi aflat undeva în disputa pentru custodie şi vechiul divorţ. Dar tipii ăştia care sparg sisteme de alarmă şi arată ca nişte luptători ninja nu se potrivesc cu restul poveştii.

— Nu.

— Şi-apoi, mă mai întreb un lucru.

— Ce anume?

— Dacă August nu poate citi, ce face el cu toate cărţile alea?

Mikael Blomkvist stătea în faţa lui Farah Sharif la masa din bucătăria acesteia şi bea o cafea privind înspre Tantolunden. Chiar dacă ştia că e un semn de slăbiciune, îşi dorea să nu fi avut un articol de scris. Voia doar să stea acolo, fără să o preseze câtuşi de puţin.

Vorbitul nu părea să o ajute. Chipul i se posomorâse şi ochii întunecaţi şi intenşi care în pragul uşii părură să-l citească perfect priveau acum dezorientaţi. Din când în când murmura numele lui Frans ca pe o mantră sau o incantaţie. Poate că îl iubise. El cu siguranţă o iubise pe ea. Farah avea cincizeci şi doi de ani şi era foarte atrăgătoare. Nu era frumoasă în sensul clasic, ci avea o ţinută regală.

— Ce fel de om era? întrebă Mikael.

— Frans?

— Da.

— Un paradox.

— În ce sens?

— În toate sensurile. Dar poate cel mai mult pentru că lucra din greu la ceva ce-l neliniştea profund. Cumva ca Oppenheimer la Los Alamos. Continua să facă ceva despre care credea că avea să fie pieirea noastră.

— Nu cred că înţeleg.

— Frans voia să recreeze evoluţia biologică la nivel digital. Lucra cu algoritmi care învaţă singuri – care prin încercări şi erori se pot îmbunătăţi singuri. Îşi mai adusese contribuţia şi la evoluţia a ceea ce se numesc computere cuantice, cu care lucrează Google, Solifon şi NSA. Scopul lui era să inventeze AGI, Artificial General Intelligence[24].

— Ce este AGI?

— Ceva ce e la fel de inteligent ca omul, dar care are de asemenea viteza şi precizia computerului în toate disciplinele mecanice. O asemenea creaţie ne-ar putea oferi avantaje enorme în toate domeniile de cercetare.

— Cu siguranţă.

— Cercetarea în domeniul acesta este extrem de cuprinzătoare şi, chiar dacă cei mai mulţi nu au neapărat ambiţia de a atinge acel stadiu, într-acolo ne împinge concurenţa. Nimeni nu-şi permite să nu creeze aplicaţii cât mai inteligente posibil sau să se pună în calea evoluţiei. Gândeşte-te numai câte lucruri am realizat până acum. Gândeşte-te ce aveai pe telefon acum cinci ani şi ce ai acum.

— Într-adevăr.

— Frans estimase mai demult – înainte să devină atât de secretos – că urma să creăm AGI în treizeci, patruzeci de

[24]Inteligența artificială generală este inteligența ipotetică a unei mașinării și abilitatea de a îndeplini orice exercițiu intelectual pe care îl poate rezolva și o ființă umană.

ani, ceea ce poate părea drastic. Personal, mă întreb dacă nu cumva era prea circumspect. Capacitatea de procesare a calculatoarelor se dublează la fiecare opt luni, iar creierul nostru nu poate să priceapă sensul unei asemenea creşteri exponenţiale. E cam ca bobul de orez de pe tabla de şah. Pui un bob de orez pe prima pătrăţică, două pe a doua, patru pe a treia şi opt pe a patra.

— Şi în scurt timp boabele de orez năpădesc întreaga lume.

— Ritmul progresului scapă de sub control. Interesant nu va fi că vom crea AGI, ci ce se va întâmpla după aceea. Există o mulţime de scenarii – în funcţie de cum ajungem acolo. Însă vom folosi cu siguranţă programe care se vor actualiza şi îmbunătăţi singure şi nu trebuie să uităm că vom avea o nouă concepţie asupra timpului.

— Ce vrei să spui?

— Că vom abandona limitele omeneşti. Vom face parte dintr-o nouă ordine a lucrurilor, în care computerele se actualizează cu viteza luminii. La doar câteva zile după ce creăm AGI, vom avea ASI.

— Asta ce înseamnă?

— Artificial Super-Intelligence, ceva ce este mai inteligent decât noi. Apoi, totul se va întâmpla din ce în ce mai repede. Computerele vor începe să se îmbunătăţească într-un mod accelerat şi vor deveni de o sută, o mie, de zece mii de ori mai inteligente decât noi. Şi ce se întâmplă pe urmă?

— Spune-mi.

— Tocmai asta e. Inteligenţa în sine nu e deloc previzibilă. Nu ştim încotro ne va duce inteligenţa omenească. Cu atât mai puţin putem şti ce se va întâmpla cu superinteligenţa.

— În cel mai rău caz, nu vom fi cu nimic mai interesanţi pentru computere decât nişte şoareci de laborator, îşi încercă Mikael norocul, gândindu-se la ce-i scrisese lui Lisbeth.

— În cel mai rău caz? Împărţim nouăzeci la sută din ADN

cu şoarecii şi suntem în jur de o sută de ori mai isteţi decât ei, de o sută de ori, nu mai mult. Dar aici avem ceva cu totul nou, ceva ce, conform modelelor matematice, nu va avea asemenea limite – ceva ce va fi, poate, de milioane de ori mai inteligent. Îţi poţi imagina aşa ceva?

— Încerc, spuse Mikael, zâmbind cu băgare de seamă.

— Ce vreau să te întreb, continuă ea, e cum crezi că se va simţi un computer când se va trezi capturat şi controlat de creaturi primitive ca noi? De ce să accepte o asemenea situaţie? De ce să ne arate nouă vreun dram de respect şi cu atât mai puţin să ne lase să-i cotrobăim prin interior ca să-l închidem? Riscăm să fim martorii unei explozii de inteligenţă, o singularitate tehnologică, aşa cum o numea Verner Vinge. Tot ceea ce se va întâmpla după aceea se află după orizontul evenimentului.

— Aşadar, în clipa în care creăm o superinteligenţă, pierdem controlul asupra ei.

— Riscul este ca tot ceea ce ştim despre lume să se schimbe, iar asta ar însemna sfârşitul umanităţii.

— Glumeşti?

— Ştiu că sună nebunesc pentru cei care nu sunt implicaţi în domeniul ăsta. Dar e o întrebare validă. În prezent, mii de oameni din întreaga lume lucrează să împiedice o asemenea evoluţie. Mulţi sunt optimişti sau poate chiar cred într-o situaţie utopică. Se vorbeşte despre friendly ASI, superinteligenţe prietenoase care sunt programate de la bun început să ne ajute. Oamenii îşi imaginează ceva în genul celor descrise de Asimov în cartea lui, *Eu, robotul,* nişte legi inserate de la început în computere care le interzic să ne rănească. Inventatorul şi scriitorul Ray Kurzweil îşi imaginează o lume minunată în care, cu ajutorul nanotehnologiei, ne vom putea integra în computere şi vom putea împărţi viitorul cu ele. Însă, bineînţeles, nu avem nicio garanţie. Legile pot fi anulate. Scopul programării iniţiale poate fi modificat şi e incredibil de simplu să faci greşeli de antropomorfizare; atribuie-i unei maşinării trăsături omeneşti şi-i vei interpreta gre şit

motivaţia interioară. Frans era obsedat de problemele astea şi, după cum ziceam, era nehotărât. Ducea dorul computerelor inteligente, dar în acelaşi timp, conceptul îl neliniştea.

— Nu se putea abţine să nu construiască monstrul.

— Cam aşa ceva, dacă e să exagerăm.

— Cât de departe ajunsese?

— Mai departe, cred, decât îşi poate imagina lumea şi cred că mai avea un motiv să fie atât de secretos cu munca lui de la Solifon. Îi era teamă ca programul lui să nu ajungă pe mâini gre şite. Evita chiar ca acesta să intre în contact cu internetul. Îl denumise August, ca pe fiul lui.

— Şi unde se află acum programul?

— Nu făcea niciun pas fără să-l aibă aproape. Probabil că îl avea lângă pat când a fost împuşcat. Ciudat e că poliţia a declarat că n-a găsit niciun fel de computer.

— Nici eu nu am văzut vreunul. Dar eram concentrat la altceva.

— Trebuie să fi fost oribil.

— Ştii probabil că l-am văzut pe ucigaş, continuă Mikael. Avea un rucsac mare în spate.

— Nu sună deloc bine. Dar cu puţin noroc poate că laptopul a fost găsit pe altundeva prin casă. Am vorbit foarte puţin cu poliţia şi am avut senzaţia că încă nu le e clară situaţia.

— Să sperăm că nu e aşa. Ai idee cine i-a furat tehnologia la început?

— Da, sigur că ştiu.

— Acum chiar că sunt interesat.

— Te înţeleg. Dar, în ceea ce mă priveşte pe mine, partea tristă a poveştii acesteia este că aveam o responsabilitatepersonală în toată nebunia. Vezi tu, Frans muncea pe brânci şi era îngrijorat că avea să rămână în pană de idei. Tocmai renunţase la drepturile asupra lui August.

— Când se întâmpla asta?

— Acum doi ani, când era epuizat şi se învinuia pentru

tot. Şi totuşi, nu putea renunţa la cercetare. S-a aruncat în ea ca şi cum era singura speranţă care-i mai rămăsese în viaţă, aşa că m-am străduit să-i găsesc câţiva asistenţi care să-i preia din sarcini. L-am lăsat să-i ia pe cei mai străluciţi studenţi ai mei. Evident, ştiam că niciunul dintre ei nu era un model de onestitate. Dar erau ambiţioşi, talentaţi şi îl admirau foarte mult pe Balder. Totul părea promiţător. Dar apoi...

— Tehnologia lui a fost furată.

— I-a fost clar ce se întâmplase când a văzut cererea de patent pe care Truegames o înaintase Oficiului American de Patente şi Mărci în august, anul trecut. Toate aspectele unice ale tehnologiei fuseseră copiate şi descrise acolo, astfel că era evident; iniţial au crezut că le fuseseră sparte computerele. Eu, una, am fost sceptică de la bun început. Ştiam ce nivel de criptare folosea Frans. Dar pentru că nicio altă explicaţie nu era posibilă, ăsta a devenit punctul de plecare al investigaţiei. Frans a crezut şi el asta o vreme. Dar era, evident, o prostie.

— Ce vrei să spui? întrebă Mikael tensionat. Atacul cibernetic a fost confirmat şi de experţi.

— De un idiot de la FRA, vrei să zici, care vrea să se dea rotund. Dar ăsta a fost doar modul prin care Frans a încercat să-şi protejeze băieţii. Deşi mă tem că nu s-a oprit aici. Bănuiesc că voia să facă pe detectivul... Cum de-a putut fi atât de prost. Vezi tu...

Farah inspiră adânc.

— Da? făcu Mikael.

— Am descoperit totul acum vreo două săptămâni. Frans şi micul August au venit aici la prânz şi mi-am dat imediat seama că Frans voia să-mi spună ceva important. Se simţea tensiunea în aer şi, după câteva pahare de vin, m-a rugat să-mi duc telefonul în altă parte şi a început să vorbească în şoaptă. Trebuie să recunosc că la început mai mult m-am enervat. Mă tot înnebunea cu hackeriţa lui genială.

— O hackeriţă genială? spuse Mikael, încercând să

vorbească pe un ton neutru.

— O gagică cu care mi-a împuiat capul. N-o să te plictisesc cu asta, însă era o tipă care apăruse de nicăieri la una dintre prelegerile lui şi cu care vorbise despre conceptul singularităţii.

— Cum adică?

Farah se adânci în gânduri.

— Păi... de fapt, nu are nicio legătură cu asta, răspunse ea. Conceptul singularităţii tehnologice e preluat de la singularitatea gravitaţională.

— Şi aceea ce e?

— Inima întunericului, îmi place mie să zic; e ceva ce se găseşte adânc în interiorul unei găuri negre, la limita a tot ce cunoaştem despre univers şi care poate fi un portal către alte lumi sau epoci. Mulţi văd singularitatea ca pe ceva complet iraţional şi spun că e esenţial să fie protejată de un orizont al evenimentului. Dar tipa asta încerca să o calculeze prin metodele mecanicii cuantice şi susţinea că se putea foarte bine să se găsească singularităţi simple fără orizonturi ale evenimentelor. Dar să nu intrăm prea mult în detalii. Tipa îl impresionase pe Frans, care începuse să-i facă mărturisiri. Poate că e de înţeles. Un computer nerd ca Frans nu prea găsea pe nimeni de nivelul lui cu care să vorbească şi, când a descoperit că tipa era hackeriţă, a rugat-o să le verifice computerele. Tot echipamentul se afla acasă la unul dintre asistenţi, un puşti pe care-l cheamă Linus Brandell.

Mikael se decise din nou să nu povestească ceea ce ştia. Spuse doar:

— Linus Brandell.

— Da, continuă ea. Tipa s-a dus la el în Östermalm şi l-a dat afară din propria casă. Apoi s-a ocupat de computere. N-a găsit niciun indiciu că fuseseră victimele unui atac cibernetic. Dar nu s-a mulţumit cu atât. Avea o listă cu asistenţii lui Frans şi prin echipamentul lui Linus le-a intrat tuturor în computere. Nu i-a luat mult să priceapă că unul dintre ei vânduse tehnologia celor de la Solifon.

— Cine?

— Frans n-a vrut să-mi povestească, indiferent cât de mult l-am rugat. Dar probabil că tipa l-a sunat direct de acasă de la Linus. Frans era la San Francisco atunci, şi-ţi poţi imagina situaţia: trădat de unul dintre ai lui! Mă aşteptam să-i scrie direct băiatului, să-i distrugă reputaţia şi succesul şi să-i facă viaţa un chin. Dar a avut o altă idee. A rugat-o pe tipă să aranjeze în aşa fel încât să pară că fusese într-adevăr o breşă în sistem.

— De ce?

— Nu voia ca urmele şi dovezile să dispară. Voia să înţeleagă mai bine ce se întâmplase, ceea ce e cumva de înţeles. Faptul că una dintre cele mai mari companii de software din lume a furat şi-a vândut tehnologia lui era cu siguranţă mult mai grav decât faptul că un individ de doi bani, un nenorocit de student, îl lucrase pe la spate. Solifon nu e doar una dintre cele mai faimoase concerne de cercetare din SUA. Încercau de ani de zile să-l recruteze pe Frans, ceea ce l-a înfuriat la culme. „Nenorociţii ăia m-au şi curtat, m-au şi furat”, a izbucnit el.

— Stai un pic, spuse Mikael. Lasă-mă să văd dacă am înţeles. Vrei să spui că a acceptat postul de la Solifon ca să afle cine şi de ce l-a prădat?

— Dacă am învăţat ceva de-a lungul anului acestuia e că nu e deloc simplu să înţelegi motivaţiile oamenilor. Salariul, libertatea şi resursele au jucat cu siguranţă un anumit rol. Dar în mare: Da! Îi ajunsese. Ştia că Solifon avea un amestec încă înainte ca tipa asta să-i verifice computerul. Însă ea i-a dat informaţii mai clare şi abia atunci a început să facă săpături. S-a dovedit a fi mai greu decât îşi imaginase şi oamenii au început să fie foarte suspicioşi faţă de el. Curând a devenit foarte nepopular, aşa că stătea mai mult singur. Însă apoi a descoperit ceva.

— Ce?

— Ei, aici lucrurile devin delicate şi de fapt n-ar trebui să-ţi povestesc.

— Şi totuşi, iată-ne aici.

— Da, iată că îţi povestesc, nu doar pentru că am un mare respect pentru jurnalismul pe care-l practici. Dimineaţă m-a lovit gândul că poate telefonul pe care l-ai primit azi-noapte de la Frans n-a fost o coincidenţă, cum n-a fost nici telefonul de la Departamentul pentru Protecţia Industriei al Säpo, cu care ţinea legătura. Cred că începuse să suspecteze că exista o scurgere de informaţii. E posibil să fi fost pur şi simplu paranoic. Frans dădea toate semnele că suferă de mania persecuţiei. Însă ţie a ales să ţi se confeseze, iar acum sper, cu puţin noroc, să-i pot îndeplini dorinţa.

— Înţeleg.

— La Solifon există o divizie care se numeşte Y, pur şi simplu, continuă Farah. A fost creată după Google X, divizia Google care se ocupă cu *moonshots,* aşa cum le spun ei, idei năstruşnice şi imposibile, cum ar fi să caute elixirul nemuririi sau să conecteze motoarele de căutarela neuroni cerebrali. Dacă vom ajunge vreodată să creăm un AGI sau un ASI, o vom face într-o astfel de divizie. Aşadar, Frans a fost repartizat la Y. Însă n-a fost o mişcare chiar atât de strălucită pe cât părea.

— De ce nu?

— Pentru că hackeriţa lui i-a spus că în Y există un grup secret de analişti conduşi de cineva pe nume Zigmund Eckerwald.

— Zigmund Eckerwald?

— Exact. I se spune Zeke.

— Cine e tipul?

— Însăşi persoana care a ţinut legătura cu asistentul trădător al lui Frans.

— Aşadar, Eckerwald e hoţul.

— Aşa s-ar zice. Un hoţ la nivel înalt. Toată munca din departamentul lui Eckerwald părea legitimă la exterior. Strângeau informaţii despre oameni de ştiinţă eminenţi şi proiecte de cercetare. Toate companiile high-tech desfăşoară activităţi asemănătoare. Vor să ştie ce se mai întâmplă în domeniu şi cine pe cine recrutează. Dar Balder

a înţeles că grupul acesta mergea mult mai departe. Nu făceau doar liste. Furau – prin atacuri cibernetice, spionaj, informatori şi mită.

— De ce nu i-a denunţat nimeni?

— Era dificil să găseşti dovezi. Desigur, erau foarte atenţi. Dar, într-un final, Frans s-a dus chiar la directorul Nicolas Grant. Grant s-a supărat extrem de tare şi, din ce mi-a spus Balder, a cerut o investigaţie internă. Însă nu au găsit nimic, pentru că Eckerwald ştersese toate dovezile, dar şi pentru că ancheta fusese doar de ochii lumii. Frans era într-o poziţie foarte dificilă. Toată lumea s-a întors împotriva lui. Cred că Eckerwald era unul dintre detractorii lui cei mai puternici şi probabil că nu i-a fost atât de greu să-i atragă şi pe restul de partea lui. Frans era văzut deja ca un tip paranoic şi suspicios şi a devenit din ce în ce mai izolat, exclus din toate cercurile. Mi-l şi imaginez stând acolo din ce în ce mai jenat şi revoltat, refuzând să scoată o vorbă.

— Vrei să spui că nu avea nicio dovadă reală?

— Ba da sau cel puţin avea dovada pe care i-o dăduse hackeriţa: că Eckerwald îi subtilizase tehnologia şi o vânduse mai departe altcuiva.

— Era sigur de asta?

— Se pare că da. Mai mult, îşi dăduse seama că divizia lui Eckerwald nu lucra pe cont propriu. Grupul avea sprijin din afară, probabil din partea serviciilor secrete americane şi de asemenea...

Farah se opri brusc.

— Da?

— Aici a fost mai evaziv. Poate că nu ştia prea multe detalii. Dar dăduse peste un nume de cod, mi-a spus, al cuiva care era liderul de facto din afara Solifon. Un anume Thanos.

— Thanos?

— Da. Tuturor părea să le fie frică de personajul acela, mi-a spus. Dar nu a vrut să-mi zică mai multe. Avea nevoie de o asigurare de viaţă, susţinea el, pentru momentul în

care avocaţii ar fi venit după el.

— Ai spus că nu ştii care dintre asistenţii lui l-a vândut. Dar trebuie să te fi gândit la cineva, spuse Mikael.

— Evident că da, deşi uneori, nu ştiu...

— Ce anume?

— Mă întreb dacă nu s-au vorbit cu toţii între ei.

— De ce spui asta?

— Când au început să lucreze pentru Frans, erau tineri, talentaţi şi ambiţioşi. Când au încheiat, erau sătui de viaţă şi nefericiţi. Poate că Frans a stors şi ultima picătură de bucurie din ei sau poate că altceva îi chinuie.

— Ai numele lor?

— Evident. Sunt băieţii mei, din păcate, trebuie să recunosc. Primul e Linus Brandell, despre care ţi-am spus. Are douăzeci şi patru de ani şi nu face altceva decât să umble creanga prin oraş, să joace jocuri pe computer şi să bea mult prea mult. O vreme a lucrat ca developer de jocuri la Crossfire, dar a pierdut postul când a început să-şi ia concediu medical peste concediu medical şi să se plângă de colegi că-l spionează. Apoi este Arvid Wrange, despre care poate ai auzit. Cândva, era un jucător promiţător de şah. Tatăl lui a făcut nişte presiuni infernale asupra lui şi, când într-un final i-a ajuns, a venit să lucreze pentru mine. Sperasem să continue să participe la concursuri, dar în schimb a început să bată barurile din Stureplan, părând să-şi fi pierdut direcţia. Odată se ridica la nivelul lui Frans. Dar între băieţi era şi o concurenţă prostească, iar Arvid şi Basim, cel de-al treilea băiat, au ajuns să se urască. Arvid, cel puţin, îl ura pe Basim. Basim Malik nu e genul care să poarte ură. E un tip sensibil şi talentat care s-a angajat la Solifon Norden acum un an. Însă l-a părăsit avântul destul de repede. În prezent e internat la spitalul Ersta din cauza unui episod depresiv şi chiar în dimineaţa asta m-a sunat mama lui, pe care nu o cunosc prea bine, să-mi spună că era sub anestezie. Aflase ce se întâmplase cu Frans şi încercase să-şi taie venele. Vestea m-a afectat, bineînţeles. Dar în acelaşi timp mă întreb: să fi fost doar durere? Sau şi

vină?

— Cum se mai simte?

— Fizic, e în afara oricărui pericol. Apoi, îl avem pe Niklas Lagerstedt şi el... mda, ce să zic? În orice caz, nu seamănă cu ceilalţi, cel puţin nu în aparenţă. Nu e genul care să-şi frângă mâinile sau să se gândească să-şi facă rău. Este un tânăr care are obiecţii morale la orice, inclusiv la jocuri violente pe computer sau pornografie. Face misionariat. Soţia lui e medic pediatru şi au un băieţel pe care îl cheamă Jesper. Ba mai mult, e consultant la Departamentul Naţional de Investigare a Crimelor, unde e responsabil cu sistemele IT care vor fi folosite la anul, ceea ce înseamnă, bineînţeles, că i-au făcut un control de securitate. Însă nu ştiu cât de detaliat a fost.

— De ce spui asta?

— Pentru că în spatele faţadei respectabile se ascunde de fapt un mic monstru hrăpăreţ. Am aflat că a risipit părţi din averea socrului şi a soţiei. E un ipocrit.

— Au fost anchetaţi cu toţii?

— Cei de la Säpo au vorbit cu ei, dar n-au aflat nimic. La momentul acela toată lumea credea că Frans chiar fusese victima unui atac cibernetic.

— Presupun că poliţia va vrea să-i interogheze din nou acum.

— Probabil.

— Apropo, ai idee dacă Balder desena în timpul liber?

— Să deseneze?

— Dacă îi plăcea să schiţeze diverse lucruri în cele mai mici detalii.

— Nu, n-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Am văzut acasă la el un desen fantastic cu semaforul de aici, de sus, de la intersecţia dintre Hornsgatan şi Ringvägen. Era absolut perfect, ca un fel de instantaneu.

— Ce ciudat. Frans nu mai fusese niciodată în cartierul ăsta.

— Desenul ăla are ceva care nu-mi dă pace, spuse Mikael şi simţi cu surprindere cum Farah îl prinde de mână.

O mângâie pe păr. Apoi se ridică, având sentimentul că era pe cale să facă o descoperire. Îşi luă la revedere şi ieşi pe alee.

În timp ce mergea în sus, pe strada Zinkens, o sună din nou pe Erika şi o rugă să mai scrie ceva în *Căsuţa lui Lisbeth.*

14

21 noiembrie

Ove Levin stătea în biroul ce dădea spre Slussen şi Riddarfjärden şi se căuta febril pe Google, în speranţa că va găsi ceva care să-l bucure. În schimb, citi că era un „jegos ahtiat după bani” şi că „îşi trădase idealurile”, toate astea pe blogul unei gagici de la Facultatea de Jurnalism. Se înfurie atât de tare, încât nici nu reuşi să-i scrie numele în carneţelul negru în care-i nota pe toţi cei care n-aveau să fie niciodată angajaţi în concernul Serner.

Simţea că nu e în stare să-şi împovăreze mintea cu idioţi care nu ştiau nimic despre sacrificiile necesare în munca lui şi care n-aveau niciodată să facă altceva decâtsă scrie articole prost plătite şi recenzii obscure. În loc să se adâncească în gânduri distructive, intră pe serviciul de internet-banking şi îşi verifică portofoliul, ceea ce îi mai ridică un pic moralul, cel puţin la început. Era o zi bună la bursă. Atât pe NASDAQ, cât şi pe Dow Jones, acţiunile lui crescuseră din seara precedentă, iar la bursa din Stockholm rămăseseră la +1.1%. Dolarul se apreciase şi portofoliul lui valora, la ultima actualizare a datelor, 12.161.389 de coroane.

Deloc rău pentru un tip care scrisese odată articole despre incendii şi înjunghieri în ediţia de dimineaţă a ziarului E*xpressen.* Douăsprezece milioane, plus apartamentul din Villastaden şi casa din Cannes. N-aveau decât să scrie ce voiau pe bloguri. El era aranjat, aşa că mai verifică odată valoarea acţiunilor. 12.149.101. Ce dracu’, scăzuse? 12.131.737. Făcu o grimasă, nemulţumit. Nu era niciun motiv ca bursa să cadă, nu-i aşa? Numărul de angajaţi era în regulă. Luă scăderea aproape ca pe un afront şi, fără să vrea, începu să se gândească iară şi la *Millennium,* indiferent cât de insignifiantă era publicaţia în acel context. Cu toate astea, se simţi din nou încordat şi,

oricât de mult încercă să blocheze imaginea, îşi aminti încă odată ostilitatea de pe chipul frumos al Erikăi Berger din după-amiaza precedentă. Lucrurile nu stăteau cu nimic mai bine în dimineaţa aceea.

Aproape că făcuse o criză. Mikael Blomkvist apăruse pe toate site-urile şi asta îl durea teribil. Nu doar pentru că Levin observase cu satisfacţie că generaţia tânără abia dacă ştia cine e Blomkvist. Ura, de asemenea, logica mass-media, conform căreia toţi deveneau vedete, jurnalişti-vedetă, actori-vedetă şi naiba mai ştie ce, doar pentru că intraseră în bucluc. Despre fostul jurnalist Blomkvist, cel care fusese alungat de la propriul ziar – asta ar fi trebuit să scrie presa, nu dacă Ove Levin şi Serner Media aveau ceva de-a face cu povestea asta. În schimb, presa scrisese: *De ce tocmai Frans Balder*?

De ce trebuise el să fie omorât în faţa lui Mikael Blomkvist? Tipic. Ove era revoltat. Chiar dacă nu toţi jurnaliştii imbecili din lume aflaseră încă, Ove ştia că Frans Balder era un peşte mare. Chiar şi ziarul trustului Serner, *Dagens Affärsliv,* publicase cu puţin timp în urmă un supliment special despre evoluţia cercetării suedeze şi îl evaluase pe Frans Balder la patru miliarde. Oare pe ce se bazaseră? Cu toate astea, Balder era fără doar şi poate o vedetă, un Garbo. Nu dădea interviuri, ceea ce îi creştea, evident, faima.

Oare câte cereri nu primise el de la jurnaliştii Serner? La fel de multe câte refuzase sau, mai degrabă, nici măcar nu catadicsise să răspundă. Mulţi colegi din breaslă – Levin ştia prea bine – credeau că tipul deţinea un subiect-bombă. De aceea ura faptul că Balder, conform informaţiilor de la ziar, voise să vorbească cu Blomkvist în toiul nopţii. Doar nu găsise Mikael un subiect-bombă fix în acel moment? Ar fi fost dezastruos. Ove intră din nou, aproape obsesiv, pe site-ul *Afton Bladet şi* dădu cu ochii de titlul:

CE VOIA SĂ-I SPUNĂ CERCETĂTORUL SUEDEZ LUI MIKAEL BLOMKVIST?
Discuţia misterioasă de dinaintea morţii

Articolul înfăţişa o fotografie mare a lui Mikael în care nu părea deloc ahtiat după bani. Ai naibii de redactori, aleseseră evident o fotografie cât mai de impact, ceea ce-l făcu pe Ove să mai înjure un pic. Trebuia să-l oprească, se gândi el. Dar cum? Cum să-l oprească pe Mikael fără să pară un cenzor comunist şi să agraveze situaţia? Se uită din nou spre Riddarfjärden şi îi veni o idee. *William Borg,* se gândi el. *Duşmanul duşmanului meu îmi poate fi cel mai bun prieten.*

— Sanna, strigă el.

Sanna Lind era tânăra lui secretară.

— Da, Ove?

— Programează-mi imediat un prânz cu William Borg la Sturehof. Dacă zice că-i ocupat, spune-i că e important. Poate chiar să primească o mărire de salariu, spuse el gândind: de ce nu, dacă mă ajută să rezolv încurcătura asta, chiar merită o mărire.

Hanna Balder stătea pe jos în sufrageria din Torsgatan şi privea îndurerată la August care scosese din nou hârtiile şi creioanele cerate, iar ea, conform indicaţiilor, trebuia să-l împiedice, ceea ce nu-i făcea nicio plăcere. Era nehotărâtă, deşi nu se îndoia de sfaturile şi experienţa psihologilor. August îşi văzuse tatăl ucis şi dacă voia să deseneze, ce drept avea ea să-l oprească? Sigur, nu părea să se simtă mai bine, în ciuda faptului că desena.

Începea să tremure şi ochii îi luceau intens, plini de suferinţă. Era adevărat că pătrăţelele care semănau cu o tablă de şah ce se înmulţeau şi divizau în oglinzi erau o temă stranie în situaţia dată. Dar ce ştia ea? Poate că era la fel ca seriile lui de numere. Chiar dacă Hanna nu pricepea ce sunt, pentru el însemnau cu siguranţă ceva şi poate că – cine ştie? – acela era modul lui de a procesa evenimentul la care fusese martor. N-ar fi trebuit oare să ignore interdicţia? Nimeni nu avea să ştie. Citise undeva că o mamă trebuie să-şi asculte intuiţia. Uneori primul impuls

era o alegere mai bună decât toate teoriile psihologice. Se hotărî să-l lase pe August să deseneze.

Însă, deodată, băiatul se încordă ca un arc, iar Hanna se gândi totuşi la sfaturile psihologului şi făcu un pas înainte, uitându-se în jos la hârtie şi tresărind neliniştită. La început nu-şi dădu seama de ce reacţionase aşa.

Erau aceleaşi pătrăţele ca o tablă de şah care se reflectau în două oglinzi de o parte şi de alta a desenului, schiţate cu multă pricepere. Însă mai era ceva acolo, o umbră care se înălţa din pătrate, ca un demon, o fantomă care o sperie îngrozitor pe Hanna. Începu chiar să se gândească la filme despre copii care devin obsedaţi de spirite rele şi îi smulse băiatului desenul, mototolindu-l, fără să priceapă de ce făcea asta. Închise apoi ochii, aşteptând să audă ţipătul acela sfâşietor şi surd.

Dar nu se auzi niciun ţipăt, ci doar un mormăit, ca şi cum August ar fi încercat să vorbească. Nu era cu putinţă. Băiatul nu vorbea, aşa că Hanna se pregăti în schimb pentru o criză, una violentă, în care August avea să se legene înainte şi înapoi pe podeaua din sufragerie, însă nici criza nu veni. În schimb, se lăsă o linişte în care August luă calm şi hotărât o nouă coală de hârtie şi se apucă să deseneze din nou aceeaşi tablă de şah. Hanna nu văzu altă soluţie decât să-l ia în braţe pe băiat şi să-l ducă în camera lui. Mai apoi avea să descrie momentul ca unul terifiant.

August începu să lovească cu mâinile şi cu picioarele şi să ţipe, iar Hanna abia dacă reuşi să-l domolească. Rămase o bună bucată de vreme în pat, cu braţele încolăcite în jurul lui, dorindu-şi sfârşitul. Se gândi o clipă dacă să-l trezească pe Lasse şi să-l roage să-i dea lui August calmantele pe care le primiseră, dar renunţă repede la idee. Lasse avea să fie într-o pasă extrem de proastă şi, oricât Valium ar fi luat ea însăşi, nu suporta să-i dea copilului calmante. Trebuia să existe o altă soluţie.

Era pe punctul de a ceda şi începu să caute disperată o scăpare. Se gândi la mama ei care locuia în Katrineholm, la agenta ei, Mia, la doamna drăguţă care-i sunase noaptea

precedentă, Gabriella şi din nou la psiholog, Einar Fors şi nu mai ştia cum, care venise cu August. Nu-i plăcuse în mod special de el. Pe de altă parte, se oferise să aibă grijă de băiat temporar şi oricum, era numai vina lui.

El spusese că August nu avea voie să deseneze, aşa că tot el trebuia să se descurce, nu-i aşa? Într-un final îi dădu drumul băieţelului, căută cartea de vizită a psihologului şi-l sună în timp ce August, evident, se repezi înapoi în sufragerie ca să deseneze din nou tabla aceea tristă de şah.

Einar Forsberg nu-şi cunoştea prea bine meseria. Avea patruzeci şi opt de ani şi, cu ochii lui albaştri adânciţi în orbite, perechea nouă de ochelari Dior şi sacoul din catifea reiată, trecea uşor drept intelectual. Însă toţi cei care încercaseră să aibă o conversaţie mai serioasă cu el ştiau că avea un mod rigid şi dogmatic de a gândi şi că-şi ascundea adesea ignoranţa în spatele doctrinelor şi adevărurilor absolute.

De altfel, îşi dăduse licenţa în psihologie cu doar doi ani în urmă. La bază era profesor de sport şi venise din Tyresö. Dacă i-ai fi întrebat pe foştii lui elevi ce îşi aminteau despre el, ar fi urlat cu toţii în cor: „Linişte, boilor! Gura, animale ce sunteţi!” Lui Einar îi plăcea să ţipe aşa atunci când voia linişte în clasă, doar pe jumătate în glumă, şi, chiar dacă nu fusese neapărat profesorul preferat al cuiva, avea o clasă disciplinată. Tocmai acea abilitate îl convinsese că talentul lui psihologic ar fi fost de mai mult folos în alt context.

De un an lucra la Centrul Oden pentru Copii şi Tineri de pe Sveavägen, în Stockholm. Centrul oferea tratament de urgenţă copiilor şi tinerilor atunci când părinţii lor nu se mai descurcau cu ei. Nici măcar Einar – care-şi apăra cu îndârjire locul de muncă – nu putea să spună că centrul funcţiona cu adevărat bine. Se ocupau prea mult de crize şi prea puţin de tratament pe termen lung. Copiii ajungeau acolo după ce treceau prin experienţe traumatizante acasă, iar psihologii erau mult prea ocupaţi să controleze ieşirile agresive ca să mai aibă timp să investigheze cauzele lor.

Cu toate acestea, Einar credea că făcea un bine mai ales atunci când îşi folosea talentul pedagogic pentru a-i convinge pe tinerii isterici să tacă sau când gestiona situaţii critice pe teren.

Îi plăcea să lucreze cu poliţia şi iubea tensiunea şi calmul din aer de la finalul episoadelor dramatice. Când se dusese la casa din Saltsjöbaden în tura de noapte, fusese surescitat şi plin de aşteptări. I se părea că toată povestea avea un iz de Hollywood. Un cercetător suedez fusese omorât, iar fiul lui de opt ani fusese martor şi nimeni altul decât Einar trebuia să-l facă pe băiat să se deschidă. Pe drum îşi aranjase încontinuu părul şi ochelarii în oglinda retrovizoare.

Voia să-şi facă intrarea cu stil, dar, odată ajuns la faţa locului, nu avu prea mare succes. Nu ştia de unde să-l apuce pe băiat. Totuşi se simţea în centrul atenţiei. Criminaliştii îl întrebaseră cum să procedeze ca să-l interogheze pe băiat şi, chiar dacă nu avea nici cea mai vagă idee, răspunsul lui fusese primit cu respect. Se umflă un pic în pene şi îşi dădu toată silinţa să fie de ajutor. Află că băiatul suferea de autism infantil, că nu vorbise niciodată şi că nici nu era din cale-afară de receptiv la stimulii exteriori.

— Nu-i nimic de făcut în momentul acesta. Intelectul lui este prea sensibil. Ca psiholog, trebuie să pun nevoile lui pe primul loc, spusese, iar poliţiştii îl ascultaseră serioşi şi-l lăsaseră să-l ducă pe băiat acasă, la mama lui. Acesta fusese încă un mic bonus al acelei poveşti.

Mama era actriţa Hanna Balder. Îi plăcuse de ea de când o văzuse în *Răzvrătiţii* şi-şi amintea de şoldurile şi de picioarele ei lungi şi, chiar dacă îmbătrânise puţin, era în continuare atractivă. Noul ei partener era un nenorocit, aşa că Einar încercase să pară fermecător într-un fel competent şi discret şi reuşise aproape imediat să pună piciorul în prag, lucru de care era foarte mândru.

Cu o expresie sălbatică, băiatul începuse să deseneze cuburi sau pătrate albe şi negre şi Einar înţelese pe loc: era

ceva patologic. Era exact tipul de comportament compulsiv şi distructiv pe care copiii autişti îl dezvoltau cu atâta uşurinţă şi insistă că băiatul trebuia să înceteze imediat. Sfatul nu fusese primit cu recunoştinţa la care se aşteptase. Cu toate acestea, se simţise puternic, se simţise bărbat şi fusese pe punctul de a o lăuda pe Hanna pentru rolul din *Răzvrătiţii* cât încă era pe val. Mai apoi se gândise că nu era totuşi momentul potrivit. Poate fusese o greşeală.

Acum era unu după-amiaza şi tocmai se întorsese acasă la el, în Vällingby. Era în baie cu periuţa de dinţi electrică în mână, simţindu-se epuizat. Chiar atunci îi sună mobilul şi la început se enervă. Apoi zâmbi. Era Hanna Balder.

— Forsberg la telefon, răspunse el politicos.

— Bună ziua, spuse ea.

Părea disperată şi furioasă.

— August, spuse ea. August...

— Ce e cu el?

— Nu vrea decât să deseneze pătratele alea. Dar aţi spus că nu are voie.

— Nu, categoric nu. Dar calmaţi-vă.

— Cum naiba să mă calmez?

— Băiatul are nevoie să fiţi calmă.

— Dar nu mă descurc deloc. Ţipă şi loveşte totul în jur. Aţi spus că ne puteţi ajuta.

— Aşa e, zise el un pic ezitant. Apoi se lumină la faţă victorios. Bineînţeles. O să mă asigur că i se va găsi un loc la noi, la Oden.

— Dar n-ar însemna că-l abandonez?

— Dimpotrivă, vă gândiţi la nevoile lui şi o să mă asigur personal că-l veţi putea vizita ori de câte ori vreţi.

— Poate că aşa e cel mai bine, totuşi.

— Sunt convins de asta.

— Puteţi veni acum?

— Vin cât de repede pot, spuse el şi se gândi că trebuia în primul rând să se aranjeze un pic.

Apoi, ca să fie sigur, adaugă:

— V-am spus că mi-aţi plăcut la nebunie în *Răzvrătiţii*?

Ove Levin nu era deloc surprins că William Borg îl aştepta deja la Sturehof şi nici că ceruse ce era mai scump din meniu, calcan *meunière şi* un pahar de Pouilly-Fumé. Jurnaliştii obişnuiau să profite de invitaţia lui Ove. Îl surprinse însă că William luă iniţiativa, ca şi cum el era cel care avea banii şi puterea, iar asta îl iritä pe Ove. Cine îl pusese să vorbească despre măriri de salariu? Ar fi trebuit în schimb să-l lase pe William să se perpelească.

— Mi-a şoptit cineva că aveţi probleme cu *Millennium,* spuse William Borg şi Ove gândi: *Mi-aş da o mână să-i şterg rânjetul ăla îngâmfat de pe faţă.*

— Atunci ai fost informat prost, răspunse el sec.

— Chiar aşa?

— Situaţia este sub control.

— În ce sens, dacă pot să întreb?

— Adică dacă redacţia este deschisă la nou şi ne arată că este conştientă de propriile probleme, vom susţine ziarul.

— Şi dacă nu...

— Atunci ne retragem, iar *Millennium* abia dacă o să se ţină pe linia de plutire mai mult de câteva luni. Ar fi, evident, foarte trist. Dar asta-i piaţa. Au dat faliment şiziare mai bune decât *Millennium,* iar pentru noi a fost o investiţie minoră. Ne descurcăm şi fără ei.

— Dă-o dracului, Ove. Ştiu că este o chestiune de prestigiu pentru tine.

— E doar o afacere.

— Am auzit că vreţi să scăpaţi de Mikael Blomkvist din redacţie.

— Ne-am gândit să-l plasăm la Londra.

— Nu e o măsură cam dură, dacă ţinem cont de tot ce a făcut pentru ziar?

— I-am făcut o ofertă foarte generoasă, continuă Ove, simţind că era defensiv, în mod inutil.

Aproape că uitase de ce era acolo.

— Nu vă critic, continuă William Borg. Din partea mea puteţi să-l trimiteţi şi-n China. Mă întreb numai dacă n-o să

fie un pic dificil pentru voi dacă Mikael Blomkvist îşi face revenirea în stil mare cu toată povestea asta cu Frans Balder.

— De ce să facă asta? Nu mai are priză la public. Chiar tu ai zis asta, cu destul de mult succes, spuse Ove sarcastic.

— Mda, am avut parte de puţin ajutor de la prieteni.

— Nu de la mine, de asta poţi fi sigur. Am urât articolul ăla. Mi s-a părut prost scris şi tendenţios. Thorvald Serner e cel care a dat tonul, ştii foarte bine.

— Dar aşa cum stau lucrurile acum, nu poţi fi chiar atât de reticent la idee, nu-i aşa?

— Ascultă la mine, William. Am cel mai mare respect pentru Mikael Blomkvist.

— Nu e nevoie să joci teatru cu mine, Ove.

Lui Ove îi venea să-i bage tot teatrul pe gât lui William Borg.

— Eram doar sincer, zise el. Şi adevărul este că Mikael mi s-a părut dintotdeauna un reporter fantastic, de un cu totul alt calibru decât restul generaţiei lui.

— Nu mai spune, răspunse William Borg, părând brusc umil.

Ove se simţi un pic mai bine.

— Exact, aşa este. Trebuie să fim recunoscători pentru toate dezvăluirile pe care le-a făcut Mikael Blomkvist şi îi doresc tot binele din lume, zău că da. Dar, din păcate, nu-mi intră în atribuţii să mă uit în urmă şi să devin nostalgic, iar aici trebuie să-ţi dau dreptate: Blomkvist nu mai ţine pasul cu vremurile şi zădărniceşte planurile de a relansa *Millennium.*

— Adevărat, adevărat.

— De aceea cred că ar fi mai bine dacă lumea n-ar mai scrie nimic despre el o vreme.

— Lucruri bune, vrei să spui.

— Poate că da, continuă Ove. De asta te-am şi invitat la masă.

— Sunt recunoscător, evident. De fapt, chiar cred că te pot ajuta. Am primit de dimineaţă un telefon de la

partenerul meu de squash, începu William Borg să spună, încercând desigur să-şi recapete încrederea în sine.

— Şi cine este acest partener?

— Richard Ekström, procuror-şef. El conduce ancheta în cazul morţii lui Balder. Şi sigur nu e în clubul Blomkvist.

— După afacerea Zalachenko, vrei să zici?

— Exact. Blomkvist l-a tras pe sfoară de-a lungul întregii anchete de atunci şi acum e îngrijorat că o să i-o saboteze şi pe asta sau, mai bine zis, că deja a făcut-o.

— În ce sens?

— Blomkvist nu spune tot ce ştie. A vorbit cu Balder chiar înainte să moară şi l-a privit în ochi pe criminal. Cu toate astea, a avut surprinzător de puţine de declarat la interogatoriu. Richard Ekström îl suspectează că păstrează cele mai importante detalii pentru propriul lui articol.

— Interesant.

— Nu-i aşa? Vorbim despre un tip care, după ce a fost batjocorit în presă, e atât de disperat după un subiect bun că e dispus inclusiv să lase un criminal să scape. Ofostă vedetă a jurnalismului care, atunci când ziarul lui intră într-o criză economică, e dispus să renunţe la orice responsabilitate socială. Şi care tocmai a aflat că Serner Media vrea să-l dea afară din redacţie. E oare aşa ciudat că a luat-o razna?

— Înţeleg ce zici. Ai vrea să scrii aşa ceva?

— Nu cred că ar fi o idee bună, ca să fiu sincer. Se ştie că Blomkvist îmi stă ca un spin în coastă şi eu lui. Ar trebui mai degrabă să-i pasăm subiectul unui reporter şi să-l sprijinim cu un editorial. Richard Ekström o să ne dea un citat pe cinste.

— Hm, spuse Ove privind, spre Stureplan.

Zări pe stradă o femeie frumoasă cu păr roşcat îmbrăcată cu o rochie de un roşu-aprins şi, pentru prima dată pe ziua aceea, zâmbi larg şi sincer.

— Poate că nu e totuşi o idee aşa proastă, adăugă el, comandând nişte vin.

Mikael Blomkvist coborî pe jos de-a lungul Homsgatan, înspre Mariatorget. Ceva mai încolo, lângă biserica Maria Magdalena, era parcată o dubă albă, cu capota îndoită. Lângă ea, doi bărbaţi gesticulau, urlând unul la celălalt. Deşi scena atrăsese câţiva gură-cască, Mikael abia dacă o observă.

Se gândea cum stătuse fiul lui Frans Balder la etajul casei mari din Saltsjöbaden cu mâna întinsă pe covorul persan. Mâna era albă, îşi aminti el, cu pete pe degete şi pe dosul palmei, ca de carioci sau creioane cerate şi din felul în care băiatul şi-o mişcase pe covor păruse că desena ceva complicat, nu-i aşa? Mikael văzu deodată scena într-o cu totul altă lumină şi avu acelaşi gând ca acasă la Farah Sharif. Poate că nu Frans Balder fusese cel care desenase semaforul.

Poate că băiatul avea un talent neaşteptat şi, din cine ştie ce motiv, gândul nu-l surprinse atât de mult pe cât s-ar fi aşteptat. Încă de când îl întâlnise pe August Balder, în dormitorul de la parter, lângă tatăl mort de pe podeaua ca o tablă de şah, intuise că băiatul avea ceva special. În momentul acela, în timp ce traversa Mariatorget, îi veni o idee ciudată, care nu-i dădea pace. Când ajunse pe Götgatsbacken, se opri.

Trebuia măcar să verifice, aşa că scoase telefonul şi căută numărul Hannei Balder. Nu-l avea în listă şi puţin probabil să-l găsească în lista cu contactele de la M*illennium.* Ce să facă? Se gândi la Freja Granliden. Freja se ocupa de secţiunea de divertisment la *Expressen* şi poate că ceea ce scria ea nu era chiar onorabil. Scria despre divorţuri, relaţii amoroase şi familia regală. Dar tipa era ageră la minte şi spirituală, iar ultimele dăţi când se întâlniseră se distraseră împreună. Aşadar, formă numărul. Evident, suna ocupat.

Mai nou reporterii ziarelor de scandal vorbeau non-stop la telefon. Erau atât de presaţi de timp, încât nu-şi părăseau niciodată scaunele ca să arunce un ochi la cum stăteau de fapt lucrurile în viaţa reală. Produceau doar

texte pe bandă rulantă. Mikael reuşi totuşi să dea de ea şi nu fu deloc surprins când Freja îl salută cu un chiot de bucurie.

— Mikael, spuse ea. Ce onoare. Îmi dai în sfârşit un subiect bun? De când aştept unul.

— Îmi pare rău. De data asta *tu* trebuie să mă ajuţi pe mine. Am nevoie de o adresă şi un număr de telefon.

— Şi ce primesc în schimb? Poate un citat senzaţional despre întâmplările de azi-noapte?

— Pot să-ţi dau nişte sfaturi legate de meserie.

— Cum ar fi?

— Să nu mai scrii porcării.

— Şi-atunci cine-ar mai afla toate numerele de telefon de care au nevoie reporterii rafinaţi? Pe cine cauţi?

— Pe Hanna Balder.

— Îmi imaginez de ce. Bărbatul ei s-a îmbătat mangă ieri. V-aţi întâlnit pe acolo?

— Nu te mai da bine pe lângă mine. Unde locuieşte?

— Pe Torsgatan, la numărul 40.

— Ce coincidenţă să ştii tocmai asta.

— Am o memorie sclipitoare când vine vorba de fleacuri. Dar aşteaptă un pic, să-ţi dau interfonul şi numărul de telefon.

— Mulţumesc.

— Dar auzi...

— Da?

— Nu eşti singurul care o caută. Reporterii noştri o vânează şi ei şi, din câte ştiu, nu a răspuns la telefon toată ziua.

— Deşteaptă femeie.

Mikael rămase apoi în stradă câteva secunde, nesigur încotro să o apuce. Nu se putea spune că-i plăcea situaţia. Să vâneze mame nefericite laolaltă cu reporterii de scandal nu era chiar ce-şi dorise de la ziua aceea. Totuşi, făcu semn unui taxi şi se îndreptă spre Vasastan.

Hanna Balder îi însoţise pe August şi pe Einar Forsberg la

Centrul Oden pentru Copii şi Tineri de pe Sveavägen, vizavi de parcul Observatorielunden. Centrul consta în două clădiri înalte îmbinate. Deşi dădea o senzaţie de spaţiu privat şi confortabil în interior şi în grădina adiacentă, semăna totuşi cu o închisoare, nu neapărat din cauza coridoarelor lungi şi a uşilor închise, ci mai degrabă din cauza expresiilor aspre şi vigilente ale personalului. Angajaţii păreau să fi dezvoltat o anume neîncredere faţă de copiii pentru care erau responsabili.

Directorul Torkel Lindén era un bărbat scund şi vanitos care susţinea că avea multă experienţă cu copii autişti. Inspira, ce-i drept, încredere, dar Hannei nu-i plăcu felul în care se uita la August şi cu atât mai puţin faptul că adolescenţii şi copiii mici stăteau laolaltă. Dar era prea târziu să-i pară rău şi pe drumul spre casă se consolă cu gândul că avea să fie doar ceva temporar. Poate că urma să-l ia înapoi pe August chiar în seara aceea.

Se adânci în gânduri şi îşi aminti de Lasse, de beţiile lui şi de faptul că trebuia să-l părăsească şi să-şi pună viaţa pe picioare. Când ieşi din lift, tresări. Un bărbat chipeş stătea pe trepte şi scria într-un carneţel. Când se ridică şi o salută, îşi dădu seama că era Mikael Blomkvist şi se îngrozi. Se simţea atât de vinovată, încât îşi imagină că voia să o demaşte. Era, evident, o prostie. Bărbatul zâmbi doar jenat şi îşi ceru de două ori scuze că deranja. Hanna se simţi pe dată uşurată. Îl admira de mult timp.

— Nu am nimic de comentat, spuse ea cu o voce care indica, de fapt, contrariul.

— Nici nu-mi doresc asta, zise el, iar Hanna îşi aminti că jurnalistul şi Lasse ajunseseră aproape în acelaşi timp la Frans în seara precedentă, chiar dacă nu putea pricepe ce aveau cei doi în comun; dimpotrivă, în momentul respectiv păreau să fie complet diferiţi.

— Îl căutaţi pe Lasse? întrebă ea.

— Aş dori să aflu mai multe despre desenele lui August, spuse el, iar Hanna simţi un val de panică.

Cu toate astea, îl invită înăuntru. Nu era o mişcare deloc

inteligentă. Lasse ieşise să-şi dreagă mahmureala într-o speluncă din apropiere şi se putea întoarce în orice moment. Avea să-şi iasă din minţi dacă vedea un jurnalist atât de cunoscut în casa lor. Dar Hanna nu era doar neliniştită, ci şi curioasă. Cum naiba ştia Blomkvist despre desene? Îl lăsă să se aşeze pe canapeaua gri din sufragerie în timp ce se duse în bucătărie să aducă ceai şi biscuiţi... Când se întoarse cu tava, Blomkvist spuse:

— Nu vă deranjam dacă nu era absolut necesar.

— Nu mă deranjaţi, spuse ea.

— Vedeţi dumneavoastră, l-am întâlnit pe August noaptea trecută, continuă el şi m-am tot gândit la asta.

— Chiar aşa? spuse ea mirată.

— La momentul respectiv, nu am înţeles ce era, continuă el. Dar am avut senzaţia că voia să ne spună ceva şi acum, retrospectiv, cred că voia să deseneze. Îşi mişca mâna foarte hotărât pe covor.

— E obsedat de asta.

— Deci a continuat să deseneze şi aici?

— Desigur. S-a apucat să deseneze cum a ajuns acasă. Desena compulsiv, dar, ce-i drept, nespus de frumos. Se înroşise însă la faţă şi respira greu, iar psihologul care venise cu el a spus că August trebuie să înceteze imediat să deseneze. Voia să spună că e un comportament distructiv.

— Ce a desenat?

— Nimic special. Cred că se inspirase din puzzle-urile lui. Dar erau desenate cu mare grijă, cu umbre şi perspectivă şi tot restul.

— Dar ce anume a desenat?

— Pătrate.

— Ce fel de pătrate?

— Cred că pătrate ca pe tabla de şah, răspunse Hanna.

Poate că-şi imagina ea, dar i se păru că vede o expresie de încordare în ochii lui Mikael Blomkvist.

— Doar pătrate din acelea? întrebă el. Nimic altceva?

— Şi oglinzi, răspunse ea. Pătrate care se reflectau în

oglinzi.

— Aţi fost vreodată acasă la Frans? întrebă el tăios.

— De ce întrebaţi?

— Pentru că podeaua din dormitorul lui, acolo unde a fost ucis, are un model ca o tablă de şah care se reflectă în oglinzile de pe dulapuri.

— O, nu!

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că...

Hanna simţi un val de ruşine.

— Pentru că ultimul desen la care m-am uitat înainte să i-l iau era al unei umbre ridicându-se din pătrate, continuă ea.

— Mai aveţi desenul?

— Da. Sau nu.

— Nu?

— L-am aruncat, de teamă.

— Doamne!

— Dar poate că...

— Ce anume?

— Poate că încă e la gunoi.

Mikael Blomkvist avea zaţ de cafea şi urme de iaurt pe mâini când scoase un desen mototolit din gunoi şi îl întinse cu grijă pe marginea chiuvetei. Îl curăţă cu dosul palmei şi-l privi în lumina spoturilor de dedesubtul dulapurilor din bucătărie. Desenul nu era nici pe departe încheiat şi, aşa cum spusese Hanna, consta în cea mai mare parte din pătrate albe şi negre văzute de sus sau dintr-o parte şi, dacă nu cunoşteai dormitorul lui Frans Balder, era dificil să-ţi dai seama că reprezentau podeaua. Dar Mikael recunoscu imediat dulapurile cu oglinzi de pe latura dreaptă şi întunericul, acea beznă ciudată care-l întâmpinase noaptea precedentă.

Desenul păru că-l transportă înapoi în timp, la clipa în care intrase în casă pe fereastra spartă, dar ignora un singur detaliu. În camera în care intrase era o beznă

aproape totală. În desen se vedea o rază subţire de lumină care venea oblic de undeva de sus şi care se întindea peste pătrate, conturând o umbră care nu era nici clară, nici revelatoare, dar care poate tocmai de aceea părea atât de înfiorătoare.

Umbra întindea o mână şi lui Mikael, care vedea desenul dintr-o cu totul altă perspectivă decât Hanna, nu-i fu deloc greu să înţeleagă ce era cu ea. Era un braţ care voia să ucidă şi deasupra pătratelor ca o tablă de şah şi a umbrei se vedea conturul unei feţe care nu apucase să fie desenată.

— Unde e August acum? spuse el. Doarme?

— Nu. E...

— Unde?

— L-am lăsat temporar în altă parte. Nu mă descurcam cu el, ca să fiu sinceră.

— Unde e?

— La Centrul Oden pentru Copii şi Tineri, pe Sveavägen.

— Cine mai ştie că e acolo?

— Nimeni.

— Doar dumneavoastră şi personalul de acolo.

— Da.

— Aşa şi trebuie să rămână. Scuzaţi-mă o clipă.

Mikael scoase telefonul şi îl sună pe Jan Bublanski. În minte, formulase deja o nouă întrebare pentru *Căsuţa lui Lisbeth.*

Jan Bublanski se simţea frustrat. Investigaţia stagna şi nici Blackphone-ul lui Frans Balder, nici laptopul lui nu erau de găsit. De aceea, în ciuda discuţiilor detaliate cu operatorul de telefonie, nu reuşiseră încă să afle ce contacte avea cu lumea exterioară şi nici să aibă o perspectivă clară asupra proceselor juridice în care era implicat.

Până în acel moment, avusese parte doar de perdele de fum şi clişee, gândea Bublanski. Doar imaginea unui luptător ninja, rapid şi eficient, care apăruse şi dispăruse

înapoi în noapte. Operaţiunea fusese aproape perfectă, ca şi cum ar fi fost înfăptuită de cineva lipsit de defectele şi contradicţiile obişnuite ale oamenilor care caracterizau de obicei o crimă. Totul fusese prea curat şi steril şi Bublanski nu putea să scape de impresia că pentru criminal era doar o zi obişnuită la lucru. De aceea, atunci când sună, Mikael Blomkvist îl găsi cufundat în gânduri.

— Salutare, spuse el. Tocmai am vorbit despre tine. Vrem să te interogăm din nou, cât de repede posibil.

— În regulă, evident. Dar am ceva mai urgent să-ţi povestesc. Martorul, August Balder, e un savant, spuse Mikael Blomkvist.

— Un ce?

— Un băiat care se poate să aibă afecţiuni psihice, dar care are totuşi un talent special. Desenează ca un geniu, cu o exactitate matematică. Aţi văzut desenele cu semaforul de pe masa din bucătăria din Saltsjöbaden?

— Da, puţin. Vrei să spui că nu sunt ale lui Frans Balder?

— Nu, nu. Sunt ale băiatului.

— Par făcute de cineva extrem de talentat.

— Dar el e cel care le-a desenat, iar de dimineaţă a stat şi a schiţat modelul podelei din dormitorul lui Balder. Şi asta nu e tot. A desenat o rază de lumină şi o umbră. Eu, unul, cred că sunt umbra criminalului şi lanterna pe care o avea fixată pe frunte. Dar nu e nimic sigur. Băiatul a fost întrerupt în timp ce desena.

— Glumeşti?

— Nu cred că e momentul.

— De unde ştii toate astea?

— Sunt acasă la mamă, la Hanna Balder, pe Torsgatan şi mă uit la desen. Dar băiatul nu mai e aici. E la...

Jurnalistul păru că ezită.

— Nu vreau să-ţi spun mai multe la telefon, adăugă el.

— Zici că băiatul a fost întrerupt din lucru?

— Un psiholog i-a interzis să mai deseneze.

— Cum poate cineva să interzică aşa ceva?

— Psihologul nu şi-a dat seama ce reprezentau desenele.

Le-a văzut doar ca pe ceva compulsiv. V-aş recomanda să trimiteţi pe loc o echipă. Avem un martor.

— Venim imediat. Aşa avem ocazia să discutăm mai mult şi cu tine.

— Tocmai plecam, din păcate. Trebuie să mă întorc la redacţie.

— Aş prefera să mai rămâi o vreme, dar înţeleg. Ştii...

— Da?

— Mulţumesc!

Jan Bublanski închise telefonul şi le spuse tuturor veştile de la Blomkvist, deşi mai târziu se întrebă dacă fusese înţelept din partea lui să facă aşa ceva.

15

21 noiembrie

Lisbeth Salander se afla la Clubul de Şah Raucherdin Hälsingegatan. Îi pierise de tot pofta să joace. O durea capul, dar ieşise la vânătoare şi acolo ajunsese să-şi petreacă ziua. Încă de când înţelesese că Frans Balder fusese trădat de unul dintre ai lui, îi jurase să-l lase pe trădător în pace. Nu-i plăcuse strategia, dar se ţinuse de cuvânt şi doar după moartea lui se eliberase de promisiune.

Acum avea să procedeze în felul ei. Însă nu era chiar atât de simplu. Arvid Wrange nu era acasă şi nu voia să-l sune, ci mai degrabă să-l ia prin surprindere, aşa că se întorsese şi stătuse la pândă cu gluga trasă pe cap. Arvid era un trântor. Dar la fel ca mulţi alţi trântori, se ghida după un set de reguli şi, dacă judecai după fotografiile pe care le punea pe Instagram şi Facebook, Lisbeth găsise câteva puncte comune: Riche de pe Birger Jarisgatan şi Teatergrillen de pe Nybrogatan, Clubul de Şah Raucher şi Café Ritorno de pe Odengatan, plus încă vreo câteva:o sală de tir din Fridhelmsgatan şi adresele a două iubite.

Arvid Wrange se schimbase de când îl luase pentru prima dată în vizor.

Nu doar că nu mai era nici urmă de tocilar în felul în care arăta, dar îi scăzuse şi moralul. Lisbeth nu era mare fană a teoriilor psihologice, dar putuse constata că primul lui exces dusese la o serie de alte excese. Arvid nu mai era studentul ambiţios şi pasionat de altădată. Acum se uita obsesiv la pornografie şi cumpăra sex de pe internet, sex violent. Două sau trei fete ameninţaseră chiar că îl reclamă.

În loc de jocuri pe calculator şi cercetare în domeniul inteligenţei artificiale, îl interesau prostituatele şi beţiile în centru. Tipul era, evident, putred de bogat. Avea, de asemenea, la fel de multe probleme. Chiar în dimineaţa

aceea căutase pe Google „protecţia martorilor, Suedia”, ceea ce nu fusese deloc înţelept. Chiar dacă nu mai era în contact cu Solifon, cel puţin nu prin computerul personal, era ţinut cu siguranţă sub supraveghere. Orice altceva ar fi fost lipsit de profesionalism. Poate că în spatele noii înfăţişări, Arvid era în pragul colapsului. Lui Lisbeth îi convenea şi când sună din nou la clubul de şah – şahul părea că rămăsese singura legătură cu viaţa lui anterioară – află că Arvid tocmai ajunsese acolo.

Aşadar, coborî pe mica scară de pe Hälsingegatan şi o luă de-a lungul unui coridor până într-un local vechi şi murdar unde un grup de oameni, majoritatea bărbaţi în vârstă, stăteau aplecaţi asupra unor table de şah. Nimeni nu îi dădu atenţie şi nici nu o luă la întrebări. Fiecare era prins în treaba lui şi tot ce se putea auzi era sunetul pieselor de şah şi, ocazional, câte o înjurătură. Pe pereţi atârnau fotografii cu Kasparov, Magnus Carisen şi Bobby Fischer, ba chiar şi o fotografie a unui Arvid Wrange adolescent şi plin de coşuri, jucând şah cu celebra şahistă Judit Polgár.

Versiunea lui mai matură stătea la o masă în partea dreaptă a dughenei şi părea că testează o nouă deschidere. Lângă el erau câteva pungi de cumpărături. Purta un pulover de lână galben cu o cămaşă proaspăt călcată, albă şi o pereche de pantofi lucioşi, englezeşti. Arăta un pic prea dichisit pentru locul acela. Lisbeth se apropie cu prudenţă şi-l întrebă dacă voia să joace. Arvid îi răspunse măsurând-o din cap până în picioare.

— Bine, spuse apoi.

— Drăguţ din partea ta, răspunse ea ca o fetiţă bine-crescută şi se aşeză tăcută, deschizând cu un E4 căruia Arvid îi răspunse cu un B5, apărarea poloneză, după care închise ochii şi-l lăsă să joace.

Arvid Wrange încerca să se concentreze la joc, dar nu reuşea. Mai bine că punkeriţa aceea nu era cine ştie ce şahistă. Desigur, nu juca prost. Probabil că era pasionată,

dar la ce folos. Avea să joace o partidă, ea urma să fie evident impresionată, şi, cine ştie, poate o ducea acasă după aceea. Totuşi, părea prost dispusă, iar lui Arvid nu-i plăceau gagicile irascibile. Însă arăta bine şi ar fi putut să-şi verse toată frustrarea pe ea. Fusese o dimineaţă oribilă. Vestea că Frans Balder fusese omorât aproape că-ldoborâse.

Cu toate astea, nu se simţea neapărat îndurerat, ci înfricoşat. În sinea lui, Arvid Wrange continua să-şi spună că acţionase corect. La ce altceva să se aştepte profesorul ăla blestemat când se comporta cu el ca şi când nu ar fi existat? Însă nu avea cu siguranţă să dea bine dacă se afla că Arvid îl trădase. Îl chinuia gândul că sigur exista o legătură. Nu ştia foarte clar cum arăta aceea şi încercase să se consoleze spunându-şi că un idiot precum Balder îşi făcuse fără doar şi poate mii de duşmani. Dar pe undeva ştia; întâmplarea aceea pusese totul în mişcare, iar asta îl îngrozea.

Încă de când Frans se angajase la Solifon, Arvid începuse să se teamă că scandalul avea să ia proporţii, iar acum stătea şi-şi dorea ca totul să dispară. Cu siguranţă că de aceea ieşise în oraş de dimineaţă şi cumpărase un maldăr de haine de firmă, ajungând într-un sfârşit la clubul de şah. Şahul îl scotea uneori din ale lui şi cert era că începuse deja să se simtă mai bine. I se păru că avea situaţia sub control şi că era, evident, destul de isteţ cât să-i păcălească în continuare pe toţi. Doar uite cum juca, iar tipa aceea nu era deloc slabă.

Din contră, abordarea ei avea ceva neortodox şi creativ şi probabil era în stare să-i pună la respect pe majoritatea celor de acolo. Doar că *el,* Arvid Wrange, avea să o distrugă. Juca atât de inteligent şi sofisticat, încât tipa nici nu observase că era pe cale să-i dea mat la regină. Înaintă pe furiş şi-i captură regina fără să sacrifice mai mult de un cal, spunând pe un ton care sigur avea să o impresioneze:

— *Sorry, baby. Your Queen is down*![25]

Însă nu primi nicio reacţie, niciun zâmbet, niciun cuvânt, nimic. Tipa crescu doar ritmul ca şi cum voia să pună punct cât mai repede momentului umilitor şi de ce nu? l-ar fi scurtat cu plăcere chinul ca să o scoată la un pahar undeva înainte să şi-o pună cu ea. Poate că nu avea să fie prea tandru în pat. Oricum, tipa avea să-i mulţumească probabil după. O asemenea boarfă sigur nu se mai culcase cu nimeni de mult şi probabil că nu era obişnuită cu tipi cool ca el – care jucau la nivelul ăla. Se hotărî să se dea în spectacol şi să-i explice nişte teorii de şah mai avansate. Însă nu mai apucă. Ceva părea în neregulă. Începu să întâmpine o rezistenţă la joc pe care nu o pricepea, un fel de inerţie nouă şi încercă să-şi repete că era doar în imaginaţia lui sau poate rezultatul unor mişcări nu foarte inteligente din partea lui. Sigur putea să rezolve situaţia dacă reuşea să se concentreze, aşa că îşi mobiliză întregul instinct criminal, însă lucrurile deveneau din ce în ce mai urâte.

Se simţea încercuit şi, oricât de mult ar fi încercat, tipa îi răspundea cu aceeaşi monedă. Într-un final, fu forţat să accepte că balanţa puterii nu mai înclina deloc în favoarea lui. Cât de nasol să fie? Îi capturase regina, dar în loc să-şi crească avantajul, ajunsese într-o poziţie catastrofală. Ce se întâmplase? Doar nu-şi sacrificase intenţionat regina. Imposibil. Aşa ceva citeşti doar în cărţi, nu vezi la clubul local de şah din Vasastan şi cu siguranţă că nu e ce fac de obicei punkeriţele pline de cercei şi probleme de comportament, cu atât mai puţin împotriva unor jucători ca el. Şi totuşi, nu mai vedea nicio scăpare.

Avea să fie învins în patru, cinci mutări, aşa că nu văzu altă soluţie decât să-şi răstoarne regele cu arătătorul şi să mormăie „Felicitări”. Voia să-şi găsească scuze, dar ceva îi spuse că nu avea decât să înrăutăţească lucrurile. Îşi

[25] Îmi pare rău, iubito. Regina ta e la pământ! (în engl., în orig.)

dăduse deja seama că nu pierduse fiindcă avusese ghinion şi aproape că se sperie din nou. Cine dracu' mai era şi tipa aceea?

O privi atent în ochi. Nu mai părea o proastă acră şi nesigură. Acum părea glacială – o fiară care îşi privea prada. Arvid se nelinişti brusc, ca şi cum înfrângerea de pe tabla de şah marca începutul a ceva mult mai neplăcut. Aruncă o privire înspre uşă.

— Nu pleci nicăieri, spuse ea.

— Cine eşti? întrebă el.

— Nimeni anume.

— Deci nu ne-am mai întâlnit?

— Nu faţă în faţă.

— Ne ştim, nu?

— Ne-am întâlnit în coşmarurile tale, Arvid.

— Faci mişto? încercă el să zică.

— Nu neapărat.

— Ce vrei să spui atunci?

— Ce crezi că vreau să spun?

Arvid nu reuşea să înţeleagă de ce îi era atât de frică.

— Frans Balder a fost ucis noaptea trecută, continuă ea pe un ton neutru.

— Mda... am citit despre asta, se bâlbâi el.

— Nasol, nu?

— Aşa e.

— Mai ales pentru tine, nu-i aşa?

— De ce să fie nasol pentru mine?

— Pentru că l-ai trădat, Arvid. I-ai dat sărutul lui Iuda.

Arvin înlemni.

— Mănânci rahat, se răsti el.

— Ba deloc. Am intrat în computerul tău şi ţi-am spart criptarea, aşa că e destul de clar. Şi ştii ce? continuă ea.

Arvid simţi că rămâne fără aer.

— Sunt convinsă că te-ai trezit azi-dimineaţă şi te-ai întrebat dacă a murit din vina ta. Aici chiar pot să te ajut. E vina ta. Dacă nu ai fi fost atât de lacom, înverşunat şi mizerabil şi dacă nu i-ai fi vândut tehnologia celor de la

Solifon, Frans Balder ar fi fost acum în viaţă. Trebuie să te previn că asta mă scoate din minţi, Arvid. O să te rănesc teribil de rău. Pentru început, o să-ţi aplic acelaşi tratament pe care sunt nevoite să-l îndure fetele alea pe care le agăţi pe net.

— Eşti bolnavă la cap?

— Probabil că da, un pic, răspunse ea. Îmi lipseşte empatia şi sunt exagerat de violentă, chestii dintr-astea.

Îl apucă de mână cu o forţă care îl îngrozi.

— Aşa că, fie vorba între noi, Arvid, lucrurile nu arată bine pentru tine şi ştii la ce mi-e mintea în momentul ăsta? Ştii de ce par atât de absentă?

— Nu.

— Stau şi mă gândesc ce să fac cu tine. Caut o pedeapsă de proporţii biblice. De asta sunt un pic absentă.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau să mă răzbun – nu m-am exprimat destul de clar?

— Mănânci rahat.

— Nicidecum şi cred că ştii foarte bine asta. Dar cert e că există o cale de scăpare.

— Ce trebuie să fac?

Nu pricepu de ce spusese aşa ceva. *Ce trebuie să fac? A*proape că putea fi luată drept o mărturisire, o capitulare. Se întrebă dacă să-şi retragă cuvintele imediat şi să o strângă cu uşa ca să vadă dacă avea într-adevăr dovezi sau dacă doar blufa. Dar nu fu în stare şi imediat după aceea îşi dădu seama că nu era vorba doar de ameninţările pe care i le aruncase, ci şi de mâinile ciudat de puternice.

Era o partidă de şah, un atac la regină. Arvid era în stare de şoc şi ceva din subconştientul lui îi spunea că o tipă care juca aşa de bine probabil îi ştia toate secretele.

— Ce trebuie să fac? repetă el.

— Trebuie să mă urmezi afară şi să îmi spui totul, Arvid. Să-mi povesteşti exact cum ai procedat când l-ai înşelat pe Frans Balder.

— E un miracol, spuse Jan Bublanski, stând în bucătăria Hannei Balder şi uitându-se la desenul mototolit pe care Mikael Blomkvist îl pescuise din gunoi.

— Să nu exagerăm, zise Sonja Modig de lângă el.

Avea, desigur, dreptate. Nu erau decât nişte pătrate ca o tablă de şah desenate pe o foaie de hârtie şi, exact cum le spusese Mikael la telefon, desenul avea ceva extrem de matematic, ca şi cum băiatul era mai interesat de geometria pătratelor şi de felul în care se dublau în oglinzi decât de umbra ameninţătoare de deasupra lor. Cu toate astea, Bublanski era surescitat. Auzise de atâtea ori despre cât de înapoiat era August şi cât de puţin îi putea ajuta. Iar acum băiatul făcuse o schiţă care îi inspira lui Bublanski mai multă speranţă decât orice alt detaliu al anchetei. Acea senzaţie îi confirmă vechea lui teorie cum că nu era bine să-i subestimezi pe oameni sau să ai idei preconcepute.

Evident, nu erau deloc siguri că August capturase tocmai momentul crimei. Umbra putea – cel puţin în teorie – să-şi aibă originea într-un cu totul alt moment şi nu exista nicio garanţie că băiatul zărise faţa criminalului sau că o putea desena. Şi totuşi... în adâncul său, Jan Bublanski era convins de asta şi nu doar pentru că desenul era deja, în stadiul acela neterminat, o capodoperă.

Comisarul studiase şi celelalte desene, ba chiar le copiase şi le adusese cu el. În ele puteau vedea nu doar o trecere de pietoni şi un semafor, ci şi un bărbat zdrenţăros cu buze subţiri care, din punct de vedere strict poliţienesc, fusese prins în flagrant. Bărbatul traversa pe roşu, iar chipul lui fusese surprins cu lux de amănunte. Amanda Flod, din echipa lui, îl recunoscuse instantaneu ca fiind actorul şomer Roger Winter, care fusese acuzat că se urcase la volan sub influenţa alcoolului şi că se dedase la acte de agresiune.

Exactitatea fotografică a privirii lui August Balder era un vis pentru orice comisar criminalist. Evident, Bublanski îşi dădu seama că era, de asemenea, neprofesionist să-şi facă prea mari speranţe. Poate că ucigaşul purtase mască sau poate că faţa lui se şterse deja din amintirile băiatului.

Existau o mulţime de scenarii posibile şi Bublanski se uită trist la Sonja Modig.

— Carevasăzică, îmi fac speranţe deşarte, spuse el.

— Pentru cineva care a început să se îndoiască de Dumnezeu, pari să crezi prea uşor în miracole.

— Mda, poate.

— Totuşi, merită cu siguranţă să investigăm până la capăt. Cu asta sunt de acord, spuse Sonja Modig.

— Bine, atunci să vorbim cu băiatul.

Bublanski ieşi din bucătărie şi o salută din cap pe Hanna Balder, care stătea cufundată în gânduri pe canapeaua din sufragerie, jucându-se cu nişte pastile.

Lisbeth şi Arvid Wrange ieşiră pe Vasaparken braţ la braţ, ca două cunoştinţe vechi. Însă priveliştea era, desigur, înşelătoare. Arvid era îngrozit, iar Lisbeth Salander îl dirija către o bancă. Nu era chiar vreme de stat afară şi hrănit porumbeii. Vântul începuse din nou să bată, temperatura să scadă, iar Arvid Wrange să îngheţe. Însă Lisbeth era de părere că banca era un loc numai bun şi-l apucă strâns de braţ, asigurându-se că se aşază.

— Aşa, spuse ea. Să auzim povestea.

— N-o să mă amesteci în toate astea, da?

— Nu promit nimic, Arvid. Dar şansele tale de a te întoarce la viaţa ta mizerabilă cresc semnificativ dacă începi să vorbeşti.

— Bine, spuse el. Ştii de Darknet?

— Ştiu, spuse ea.

Nimeni nu cunoştea mai bine Darknet decât Lisbeth. Darknet era hăţişul internetului. Nu avea nimeni acces la el fără un anumit program de criptare. Acolo, anonimatul utilizatorilor era garantat. Nimeni nu te putea căuta pe Google şi nici nu îţi putea urmări activitatea. De aceea, Darknet era plin de traficanţi de heroină, terorişti, escroci, gangsteri, traficanţi de arme, producători de bombe, peşti şi Black hats. Nicăieri în peisajul digital nu se întâmplau lucruri la fel de murdare ca acolo. Dacă ar fi existat un iad

al internetului, acela ar fi fost Darknet.

Însă Darknet nu era ceva rău în sine. Lisbeth ştia foarte bine asta. Atunci când organizaţiile de spionaj şi marile companii de software urmăresc mişcările tuturor pe internet, mulţi oameni cinstiţi au nevoie de un loc în care nu îi vede nimeni. De aceea, Darknet devenise un fief al disidenţilor, informatorilor şi surselor anonime. Pe Darknet opoziţia putea vorbi şi protesta fără ca administraţia să o poată depista. Darknet fusese locul în care Lisbeth efectuase cele mai subtile investigaţii şi atacuri.

Aşa că da, Lisbeth Salander ştia ce era Darknet. Ştia website-urile lor, motoarele de căutare şi întregul organism învechit şi încet, izolat de internetul obişnuit şi accesibil.

— Ai scos la vânzare tehnologia lui Balder pe Darknet? întrebă ea.

— Nu, nu, doar am căutat pe acolo la întâmplare. Eram atât de furios. Ştii, Frans abia dacă mă saluta. Se purta de parcă nici nu eram acolo şi, sincer să fiu, nu-i păsa nici de tehnologia lui. Voia doar să facă muncă de cercetare, nu să se asigure că avea să fie folosită. Ştiam cu toţii că tehnologia aia ne putea aduce o mulţime de bani şi că ne-am fi putut căpătui. Dar lui nu-i păsa, voia doar să se joace şi să experimenteze ca un puşti, aşa că într-o seară, când băusem un pic, am întrebat pe o pagină de pasionaţi de computere: „Cine e dispus să plătească bine pentru nişte tehnologie AI revoluţionară?”

— Şi? Ţi-a răspuns cineva?

— A durat ceva. Chiar uitasem că am întrebat. Dar într-un sfârşit mi-a scris cineva care-şi spunea Bogey şi mi-a pus întrebări, întrebări de cunoscător. La început i-am răspuns neglijent, ca şi cum mă ţineam doar de glume. Dar într-una din zile mi-am dat seama că eram deja implicat până peste cap şi mi s-a făcut teamă că Bogey urma să fure tehnologia.

— Fără ca tu să-l ajuţi.

— Nu mi-am dat seama prea bine în ce afacere mă băgasem. Credeam că e modelul clasic. Eram dispus să

povestesc despre tehnologia lui Frans ca să o pot vinde. Dar dacă dădeam prea multe detalii, pierdeam şansa, iar Bogey mă linguşea ceva de speriat. În final, ajunsese să ştie exact în ce poziţie ne aflam şi de ce software ne ocupam.

— Se gândea să vă spargă singur reţeaua.

— Probabil. Încerca să afle cum mă cheamă pe la spatele meu. Asta a fost ultima picătură. Am devenit complet paranoic şi i-am explicat că vreau să mă retrag. Dar era deja prea târziu. Nu că Bogey m-ar fi ameninţat, cel puţin nu direct. Mai mult mă bătea la cap cum că aveam să facem lucruri măreţe împreună şi să câştigăm o groază de bani, aşa că, într-un final, m-am dus să mă întâlnesc cu el în Stockholm, la un restaurant chinezesc plutitor pe Söder Mälarstrand. Îmi amintesc că era frig în ziua aia, bătea vântul şi că am stat acolo şi-am îngheţat o bună bucată de vreme. După o jumătate de oră încă nu venise şi am început să mă întreb dacă nu pusese pe cineva să mă urmărească.

— Dar a apărut, nu?

— Da şi la început am rămas mască. Nu credeam că tipul ăla era el. Arăta ca un drogat sau un cerşetor şi, dacă nu i-aş fi văzut ceasul Patek Philippe de la mână, i-aş fidat o hârtie de douăzeci şi cu asta basta. Avea cicatrice dubioase pe braţe, tatuaje de amator, şi-i fluturau mâinile când mergea, iar trenciul de pe el arăta groaznic. Părea că locuieşte pe străzi şi, ciudat, părea să fie mândru de asta. De fapt, doar ceasul şi pantofii făcuţi la comandă arătau că urcase pe scara socială. În general, părea să vrea să-şi păstreze rădăcinile intacte şi, când i-am dat ceva mai târziu toate informaţiile şi am udat aranjamentul cu un pahar de vin, l-am întrebat care era povestea lui.

— Sper, pentru binele tău, că ţi-a oferit câteva detalii.

— Dacă vrei să-i dai de urmă, trebuie să te avertizez...

— N-am nevoie de sfaturi, Arvid. Am nevoie de informaţii clare.

— Bine. A fost precaut, evident, continuă Arvid. Totuşi

mi-a spus câte ceva. Probabil că nu s-a putut abţine. Totul fusese împotriva lui, mi-a zis. Mama lui era prostituată şi toxicomană, taică-su putea fi oricine şi încă de mic ajunsese la o casă de copii infernală. Mi-a povestit că era acolo un dement care îl lega de masa de măcelărie din bucătărie şi îl bătea cu un baston. La unşpe ani a fugit de la casa de copii şi a început să trăiască pe stradă. Fura şi intra în subsoluri să se încălzească şi se îmbăta criţă cu votcă ieftină, trăgea pe nas diluant şi lipici şi a fost abuzat şi bătut. Dar descoperise ceva.

— Ce?

— Că avea un talent. Ce altora le lua multe ore el făcea în câteva secunde. Era un maestru al efracţiei şi cu asta se mândrea cel mai mult. Era prima lui identitate, înainte fusese doar un copil amărât fără casă, pe care toţi îl dispreţuiau şi-l scuipau. Între timp, devenise tipul care intra oriunde şi a devenit repede obsedat de asta. Toată ziua visa că e un fel de Houdini, dar pe dos. Nu voia să scape, voia să intre şi se antrena ca să fie tot mai bun, uneori zece, doişpe, cinşpe ore pe zi. Într-un final, ajunsese o legendă pe străzi, cel puţin aşa mi-a spus. Începuse să dea spargeri din ce în ce mai mari şi să se folosească de computere pe care le fura şi le reasambla. Spărgea tot felul de reţele şi se îmbogăţise. Dar totul se ducea pe heroină şi alte rahaturi şi de multe ori era jefuit şi bătut. Când se ocupa de spargeri, era cu mintea limpede, dar după aceea se lăsa cuprins de ceaţa drogurilor şi întotdeauna venea cineva să-l jefuiască. Era în acelaşi timp un geniu şi un idiot, mi-a zis. Însă, într-o bună zi, totul s-a schimbat.

— Ce s-a întâmplat?

— Intrase pe un şantier şi adormise acolo. Arăta mai rău ca oricând. Dar când a deschis ochii şi s-a uitat în jur, în lumina gălbuie a văzut un înger în faţa lui.

— Un înger?

— Aşa a zis, un înger şi poate că, pe de o parte, a fost contrastul cu tot ce era acolo, canale de scurgere, resturi de mâncare, gândaci, dracu’ ştie. A zis că era cea mai

frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Abia dacă se putea uita la ea şi i-a trecut prin minte că avea să moară. A simţit că e un moment important şi solemn. Dar femeia i-a spus, ca şi cum era cel mai natural lucru din lume, că avea să-l facă bogat şi fericit şi, dacă mi-am dat seama bine, chiar s-a ţinut de promisiune. I-a pus dinţi noi şi l-a internat într-o clinică de dezintoxicare. Apoi s-a asigurat că studiază să devină inginer IT.

— Deci de atunci a început să spargă computere şi să fure pentru femeia aia şi organizaţia ei.

— Cam aşa ceva. A devenit un om nou sau poate că nu chiar nou. E în continuare un hoţ şi o haimana din multe puncte de vedere. Dar zice nu mai ia de multă vreme droguri şi-şi petrece tot timpul liber punându-se la punct cucele mai noi tehnologii. Stă mult pe Darknet şi zice că e putred de bogat.

— Şi tipa asta – nu ţi-a spus mai multe despre ea?

— Nu, a fost foarte precaut. A fost atât de evaziv şi respectuos, încât o vreme m-am întrebat dacă nu era o invenţie sau o halucinaţie. Totuşi, cred că e cineva real. Ise citea pe faţă cât de frică îi era de ea. Zicea că mai degrabă ar muri decât să o dezamăgească şi mi-a arătat o cruce rusească de aur pe care i-o dăduse tipa. O cruce din aia, ştii tu, care are braţe în partea de jos. Ca şi cum ar arăta şi în sus şi în jos. Mi-a spus că are legătură cu Evanghelia lui Luca şi cu cei doi hoţi crucificaţi de o parte şi de alta a lui Iisus. Unul dintre ei îl crede şi urcă în rai. Celălalt îl ia în râs şi cade în iad.

— Asta vă aşteaptă dacă o dezamăgiţi?

— Da, cam aşa ceva

— Deci tipa se crede Iisus?

— Crucea nu avea nicio legătură cu creştinismul în contextul ăla. Voia doar să-mi comunice mesajul.

— Credinţă sau chinurile iadului.

— Ceva de genul ăsta.

— Şi totuşi, uită-te la tine, Arvid, cum te-a luat gura pe dinainte.

— Nu mi s-a părut că am de ales.
— Sper că te-au plătit bine.
— Mda, destul de bine.
— Pe urmă au vândut tehnologia lui Balder mai departe, către Solifon şi Truegames.
— Da, dar nu pricep ceva...
— Ce anume nu pricepi?
— De unde ştii toate astea?
— Ai fost destul de bleg încât să-i scrii pe e-mail lui Richard Eckerwald de la Solifon, ai uitat?
— Dar nu i-am scris nimic ce putea indica faptul că eu scosesem la vânzare tehnologia. Am avut mare grijă cum am formulat.
— Mi s-a părut destul de clar din ce-ai scris, spuse ea şi se ridică.
Păru că Arvid se dezumflă.
— Hei, cum rămâne? Poţi să nu-mi pomeneşti numele în toată povestea asta?
— N-ai decât să speri, răspunse ea şi urcă cu paşi repezi şi hotărâţi înspre Odenplan.

În timp ce cobora scările din Torsgatan, lui Bublanski începu să-i sune telefonul. Era profesorul Charles Edelman. Bublanski îl căutase după ce îşi dăduse seama că băiatul era un savant. Pe internet, Bublanski găsise două autorităţi suedeze în domeniu, profesorul Lena Ek de la Universitatea din Lund şi Charles Edelman de la Institutul Karolinska. Cu toate astea, îi fusese greu să îi contacteze, aşa că lăsase baltă chestiunea şi se dusese acasă la Hanna Balder. Charles Edelman îl suna acum înapoi şi părea de-a dreptul şocat. Spunea că se află la Budapesta, la o conferinţă despre capacitatea sporită de memorare. Tocmai ajunsese acolo şi nu văzuse veştile despre asasinat până în acel moment, când se uita la CNN.
— Altfel, v-aş fi contactat direct, explică el.
— Cum adică?
— Frans Balder m-a sunat ieri-seară.

Bublanski tresări.

— De ce?

— Voia să vorbească despre fiul lui şi talentul acestuia.

— Vă cunoşteaţi?

— Nicidecum. Mă contactase pentru că era îngrijorat din cauza băiatului şi asta m-a uimit.

— De ce anume?

— Pentru că era vorba de Frans Balder. Pentru noi, neurologii, e un fel de model suprem. Spunem despre el că vrea să înţeleagă creierul la fel de mult ca noi. Singura diferenţă e că el vrea să şi asambleze unul şi să-l îmbunătăţească.

— Am auzit ceva despre asta.

— Însă în primul şi-n primul rând am fost surprins pentru că auzisem că e o persoană foarte introvertită şi dificilă. Seamănă un pic cu un computer, glumim noi din când în când: e ca un mănunchi de circuite logice. Dar cu mine a fost incredibil de emoţionat, ceea ce m-a şocat, ca să fiu sincer. A fost... nu ştiu, ca atunci când îl auzi plângând pe cel mai dur poliţist şi îmi amintesc că m-am gândit că altceva trebuie să se fi întâmplat, pe lângă ce-mi spusese el.

— Se pare că aţi evaluat corect situaţia. Îşi dăduse seama că era ameninţat cu moartea, spuse Bublanski.

— Dar avea totuşi motiv să fie tulburat. Desenele fiului lui erau excepţionale, ceea ce nu e deloc obişnuit pentru grupa lui de vârstă, nici măcar la savanţi şi cu atât mai puţin în combinaţie cu competenţele matematice.

— Se pricepe şi la matematică?

— Da, din ce mi-a spus Balder, fiul are talent şi la matematică. Aş putea vorbi mult şi bine despre asta.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Pe de-o parte, m-a surprins extrem de mult şi pe de alta aproape deloc. Ştim deja că factorul ereditar joacă un rol important în cazul savanţilor, iar aici avem un tată legendar graţie algoritmilor lui. Şi totuşi...

— Da?

— Talentul artistic şi cel numeric nu se combină de obicei la aceşti copii.

— Poate că frumuseţea vieţii constă tocmai în aceste momente în care găsim motive să fim uluiţi.

— Aşa este, comisare. Cu ce vă pot ajuta?

Bublanski îşi aminti de toate cele întâmplate la Saltsjöbaden şi-i trecu prin minte că nu ar fi fost deloc rău să fie cu băgare de seamă.

— Ne-am bucura să ne ajutaţi cu toate cunoştinţele dumneavoastră într-o situaţie destul de gravă.

— Băiatul a fost martor la crimă, nu-i aşa?

— Da.

— Şi vreţi să încerc să-l fac să deseneze ce a văzut?

— Prefer să nu comentez.

Charles Edelman aştepta la recepţia hotelului Boscolo din Budapesta, acolo unde avea loc conferinţa, nu departe de Dunărea scânteietoare. Arăta precum clădirea unei opere. Era grandios şi înalt, cu cupole şi coloane clasice. Aşteptase cu entuziasm să-şi petreacă o săptămână acolo, la dineuri şi prelegeri. Cu toate astea, făcu o grimasă şi îşi trecu mâna prin păr. Îl recomandase pe tânărul profesor asociat Martin Wolgers.

— Din păcate, nu vă pot ajuta personal. Am o prelegere importantă mâine-dimineaţă, îi spusese comisarului Bublanski, ceea ce era fără doar şi poate adevărat.

Se pregătise săptămâni întregi pentru conferinţă şi avea să se lanseze în polemici cu mai mulţi cercetători din domeniul memoriei. Însă imediat ce încheiase conversaţia şi întâlnise privirea Lenei Ek – aceasta trecu grăbită pe lângă el cu un sendviş în mână –, începu să ezite. Îl invidia pe tânărul Martin, care nici măcar nu împlinise treizeci şi cinci de ani şi care arăta neruşinat de bine în fotografii, ba chiar începuse să-şi facă un nume în domeniu.

Charles Edelman nu pricepuse ce se întâmplase exact. Comisarul fusese destul de vag. Probabil că îi era teamă să nu fie interceptat. Totuşi, nu fusese prea greu să priceapă

imaginea de ansamblu. Băiatul era talentat la desen şi fusese martor la crimă. Nu putea să însemne decât un singur lucru, nu-i aşa? şi cu cât Edelman stătea mai mult să se gândească, cu atât mai agitat devenea. Prelegeri importante avea să tot aibă. Dar să facă parte dintr-o investigaţie criminalistică de un asemenea calibru – o astfel de şansă apare o singură dată. Oricum ar fi privit misiunea pe care i-o pasase cu atâta uşurinţă lui Martin, era ceva mult mai interesant decât ce putea face acolo, la Budapesta, şi, cine ştie, poate că avea să-i aducă şi faimă într-o anumită măsură.

Îşi putea imagina deja titlurile: „Neurolog cunoscut ajută poliţia să rezolve crima” sau şi mai bine: „Munca de cercetare a lui Edelman ajută la prinderea criminalului”. Cum de fusese atât de idiot încât să refuze? Ce prostesc din partea lui. Îşi scoase mobilul şi-l sună pe Jan Bublanski.

Jan Bublanski închise telefonul. El şi Sonja Modig găsiseră un loc de parcare nu foarte departe de biblioteca de stat din Stockholm şi tocmai traversaseră strada. Vremea se înrăutăţise din nou şi lui Bublanski îi îngheţau mâinile.

— Era îngrijorat? întrebă Sonja.

— Da, a renunţat la prelegere.

— Când ajunge?

— O să verifice. Cel târziu mâine-dimineaţă.

Erau în drum spre Centrul Oden pentru Copii şi Tineri de pe Sveavägen, ca să se întâlnească cu Torkel Lindén. De fapt, întâlnirea trebuia să vizeze doar circumstanţele practice legate de mărturia lui August Balder – cel puţin după părerea lui Bublanski. Însă chiar dacă Torkel Lindén nu ştia încă despre adevărata lor misiune, fusese foarte categoric la telefon şi spusese că băiatul nu trebuie să fie tulburat „cu niciun preţ”. Bublanski simţise o ostilitate instinctivă la telefon şi nu răspunsese prea politicos. Nu era un început promiţător.

Se părea că Torkel Lindén nu era tipul mare şi puternic la care se aşteptase Bublanski. Lindén abia dacă avea 1,50

înălţime şi era tuns scurt, cu păr negru, probabil vopsit şi buze strânse. Purta un pulover polo negru şi o cruciuliţă la gât. Avea un aer monahal şi nu încăpea dubiu că ostilitatea dintre ei era reală.

Ochii îi luceau plini de aroganţă şi Bublanski fu deodată conştient de iudaismul lui – i se întâmpla des atunci când întâlnea acel tip special de duşmănie. Probabil că privirea bărbatului era şi un fel de demonstraţie de superioritate morală. Torkel Lindén voia să arate că era mai bun decât ei pentru că punea sănătatea psihică a băiatului pe primul loc şi nu-l exploata în scopuri poliţieneşti, aşa încât Bublanski nu văzu nicio altă soluţie decât să înceapă discuţia pe tonul cel mai binevoitor.

— Încântat, spuse el.

— Mda, spuse Torkel Lindén.

— Chiar apreciem că vă întâlniţi cu noi aşa, din scurt. N-am fi dat buzna dacă nu credeam că misiunea noastră e de o importanţă vitală.

— Să înţeleg că vreţi să-l interogaţi pe băiat.

— Nu chiar, continuă Bublanski, ceva mai puţin binevoitor. Mai degrabă am vrea... ştiţi, trebuie mai întâi să subliniez faptul că ceea ce vorbim acum rămâne între noi. Este o măsură de securitate extrem de importantă.

— Aici confidenţialitatea este garantată. Nu avem niciun fel informator, spuse Torkel Lindén, ca şi cum ar fi sugerat că Bublanski avea aşa ceva.

— Vreau doar să ştiu că băiatul este în siguranţă, spuse Bublanski sec.

— Prin urmare, aceasta este prioritatea?

— Da, spuse poliţistul şi mai sec. De aceea, subliniez încă odată: nimic din ceea ce vă voi spune nu trebuie să ajungă la altcineva – cu atât mai puţin pe e-mail sau la telefon. Putem merge undeva să discutăm între patru ochi?

Sonja Modig, în schimb, nu era deloc încântată. Probabil o afecta plânsul. Undeva în apropiere o fetiţă plângea neîntrerupt, deznădăjduită. Stăteau într-o cameră ce

mirosea a detergent şi a încă ceva, probabil un iz de ţigară ce persistase. Pe perete atârna o cruce, iar pe podea era un ursuleţ de pluş rupt. În rest, nu era mai nimic plăcut sau decorativ. Bublanski, altfel blajin, era pe punctul de a exploda, aşa că Sonja preluă comanda şi povesti imparţial şi calm ce se întâmplase.

— Dar acum am înţeles, continuă ea, că un coleg al dumneavoastră, psihologul Einar Forsberg, a spus că August nu are voie să deseneze.

— Aceasta este părerea lui profesională, pe care se întâmplă să o împărtăşesc. Nu îi face bine băiatului, răspunse Torkel Lindén.

— S-ar zice că nici nu are cum să se simtă bine în asemenea condiţii. Şi-a văzut tatăl ucis.

— Doar n-o să înrăutăţim lucrurile, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Dar desenul acesta pe care August nu l-a terminat ne poate ajuta să facem o descoperire monumentală în anchetă şi de aceea trebuie să insistăm. Ne vom asigura că personalul calificat este întotdeauna în apropiere.

— Cu toate acestea, trebuie să vă refuz.

Sonjei nu-i veni să creadă.

— Poftim? făcu ea.

— Cu tot respectul faţă de munca dumneavoastră, continuă Torkel Lindén cu fermitate. Aici, la Oden, ajutăm copii vulnerabili. Acestea sunt datoria şi vocaţia noastră. Nu suntem o extensie a poliţiei. Aşa stau lucrurile şi suntem mândri de asta. Atâta timp cât copii sunt aici, se vor simţi în siguranţă ştiind că interesele lor primează.

Sonja Modig puse o mână pe piciorul lui Bublanski pentru a-l împiedica să izbucnească.

— Putem obţine imediat o decizie judecătorească, spuse ea. Dar nu ne-am dori să urmăm calea aceea.

— O alegere înţeleaptă.

— Permiteţi-mi în schimb să vă întreb ceva, continuă ea. Ştiţi chiar atât de sigur, dumneavoastră şi Einar Forsberg, ce este mai bine pentru August sau pentru fetiţa de acolo

care plânge? Oare nu avem nevoie cu toţii să ne exprimăm? Noi doi putem vorbi, scrie sau chiar contacta avocaţi. August Balder nu dispune de aceste modalităţi de exprimare. Însă poate desena şi pare că vrea să ne spună ceva. Ar trebui oare să-l împiedicăm? Nu credeţi că este la fel de inuman să-i refuzăm acest drept cum este să le refuzăm altor copii dreptul de a vorbi? Nu ar trebui oare să-l lăsăm pe August să-i dea o formă acelui lucru care-lchinuie mai mult decât orice altceva?

— Evaluarea noastră este...

— Nu, îl întrerupse ea. Nu vreau să aud de evaluarea dumneavoastră. Am luat legătura cu persoana cea mai în măsură din ţara asta să evalueze o asemenea problemă. Îl cheamă Charles Edelman, este profesor de neurologie şi se întoarce din Ungaria ca să-l întâlnească pe băiat. Nu ar fi mai rezonabil să-l lăsăm pe dumnealui să decidă?

— Desigur că putem să-i ascultăm părerea, spuse Torkel Lindén fără tragere de inimă.

— N-o să-i ascultăm doar părerea. Dumnealui va decide.

— Vă garantez că vom avea un dialog constructiv, ca între experţi.

— Foarte bine. Ce face August acum?

— Doarme. Era epuizat când a ajuns la noi.

Sonja înţelese că nu ar fi dus la nimic bun dacă insista ca băiatul să fie trezit.

— Atunci revenim mâine-dimineaţă şi sperăm că vom putea colabora în această privinţă.

16

21–22 noiembrie

Gabriella Grane îşi ascunse faţa în palme. Nu dormise de treizeci de ore şi o chinuia un sentiment de vinovăţie accentuat de lipsa de somn. Cu toate astea, lucrase toată ziua până la epuizare, încă de dimineaţă se alăturase unui grup din cadrul Säpo – un fel de investigaţie secretă – care ancheta de asemenea moartea lui Frans Balder. Scopul oficial al grupului era acela de a înţelege mai bine imaginea de ansamblu din punctul de vedere al politicii interne, dar, în secret, era implicat în toate detaliile investigaţiei.

Grupul era format din inspectorul Mårten Nielsen, responsabilul oficial de proiect, care se întorsese recent după un an de studiu la Universitatea din Maryland, SUA. Era fără îndoială inteligent şi citit, dar un pic prea de dreapta pentru gusturile Gabriellei. Mårten era un exemplar unic, un suedez bine educat ce susţinea din toată inima partidul republican din SUA, ba chiar îşi exprimase o anume simpatie pentru mişcarea Tea Party[26]. De altfel, era un istoric pasionat de războaie care ţinea prelegeri la Şcoala Militară şi care, în ciuda faptului că era tânăr – avea treizeci şi nouă de ani –, părea să aibă o reţea întinsă de contacte internaţionale.

Cu toate astea, îi era adesea greu să se impună în cadrul grupului, aşa încât responsabilitatea de lider îi revenise lui Ragnar Olofsson, care era mai în vârstă şi mai înfumurat şi care îl putea reduce pe Mårten la tăcere cu un oftat furios sau cu o simplă încruntătură din sprâncenele stufoase. Lucrurile nu se îmbunătăţiră deloc pentru Mårten atunci

[26] Mișcare politică ultraconservatoare din Statele Unite condusă de Tim Huelskamp. Mișcarea și-a luat numele de la revolta din 1773 din Boston, când transporturile britanice de ceai au fost scufundate.

când comisarul Lars Åke Grankvist fusese şi el inclus în grup.

Înainte să ajungă la Säpo, Lars Åke fusese un comisar aproape legendar la Departamentul Naţional de Investigare a Crimelor, cel puţin în sensul în care se spunea că ţinea la băutură mai mult decât oricine şi că reuşise, datorită farmecului său impetuos, să-şi găsească o amantă nouă în fiecare oraş. Per ansamblu, nu era un grup în care să te poţi afirma, aşa încât până şi Gabriella rămăsese în umbră toată după-amiaza. Decizia se datora mai puţin bătrâneilor şi rivalităţii dintre ei, cât mai degrabă unei nesiguranţe crescânde. Uneori i se părea chiar că ştia mai puţine decât înainte.

De exemplu, îşi dăduse seama că dovezile din ancheta privitoare la atacul cibernetic erau extrem de puţine, ba chiar inexistente. De fapt, nu era decât o declaraţie a lui Ştefan Molde de la FRA, care nu era sigur de nimic. Analiza lui era de doi bani – Gabriella îşi dădea seama de asta. Frans Balder păruse să aibă mai multă încredere în hackeriţa pe care o angajase, persoana fără nume din anchetă, dar cu o descriere foarte colorată făcută de asistentul Linus Brandell. Era foarte probabil ca Balder să-i fi ascuns multe lucruri încă de dinainte să plece în SUA.

Spre exemplu, să fi fost doar o întâmplare că se angajase la Solifon?

O chinuia nesiguranţa şi era furioasă că nu primea mai mult ajutor de la Fort Meade. Nu mai reuşea să dea de Alona Casales şi uşa NSA-ului se închisese din nou. De aceea, încetase să mai vină cu veşti noi. Gabriella ajunsese şi ea, la fel ca Mårten şi Lars Åke, în umbra lui Ragnar Olofsson, care primea în continuare informaţii de la sursa lui din Departamentul de Criminalistică şi pe care le transmitea mai departe către directorul Säpo, Helena Kraft.

Gabriellei nu-i plăcea deloc situaţia şi semnalase, fără succes, că traficul de informaţii creştea riscul unei scurgeri de date. În plus, îi putea face să-şi piardă independenţa, în loc să caute detalii prin propriile canale, urmau supuşi

informaţiile ce le parveneau din grupul lui Bublanski.

— Parcă am trişa la examen în loc să gândim cu mintea noastră, aşteptăm să ne sufle cineva răspunsul, spusese ea în faţa întregului grup, ceea ce n-o făcu prea populară.

Acum stătea în birou, hotărâtă să lucreze de una singură, încercând să vadă imaginea de ansamblu şi să continue ancheta. Poate că nu avea să ducă la nimic. Pe de cealaltă parte, nu strica nimănui dacă mergea pe calea ei şi nu îi urma orbeşte pe ceilalţi. Auzi paşi pe coridor, zgomot de tocuri înalte pe care Gabriella le recunoscu pe dată. Era Helena Kraft. Aceasta intră în birou în sacoul ei gri Armani, cu părul prins într-un coc strâns şi se uită în jur. Erau momente în care Gabriellei îi displăceau astfel de favoritisme.

— Cum merge? zise ea. Mai rezişti?

— Puţin.

— Mă gândesc să te trimit acasă după discuţia asta. Trebuie să dormi. Avem nevoie de un analist cu mintea limpede.

— E o mişcare inteligentă.

— Ştii ce zicea Erich Maria Remarque?

— Că nu e deloc amuzant în tranşee sau ceva de genul.

— Ha, nu, spunea că mustrări de conştiinţă au doar oamenii buni. Celor care cauzează cu adevărat suferinţă în lume nu le pasă. Dar cei care luptă de partea binelui sunt roşi de regrete. Nu trebuie să-ţi fie ruşine, Gabriella. Ai făcut tot ce ai putut.

— Nu sunt convinsă de asta. Dar mulţumesc oricum.

— Ai auzit de fiul lui Balder?

— În fugă, de la Ragnar.

— Mâine-dimineaţă la ora zece, comisarul Bublanski, inspectorul criminalist Modig şi un anume profesor Charles Edelman se întâlnesc cu băiatul la Clinica Oden pentru Copii şi Tineri de pe Sveavägen. Vor încerca să-l facă să deseneze.

— Atunci le ţin pumnii. Dar nu-mi place că ştiu asta.

— Stai, stai, eu sunt cea care trebuie să fie paranoică.

Doar cei care ştiu să-şi ţină gura au informaţia asta.

— Atunci mă bazez pe tine.

— Am ceva să-ţi arăt.

— Ce anume?

— Fotografii cu tipul care a deconectat alarma antiefracţie a lui Balder.

— Le-am văzut deja. Ba chiar le-am studiat în detaliu.

— Da? spuse Helena Kraft şi îi dădu o fotografie cu încheietura unei mâini mărite.

— De ce întrebi?

— Uită-te din nou. Ce vezi?

Gabriella se uită şi văzu două lucruri: ceasul luxos pe care-l zărise mai devreme şi imediat dedesubt, între mănuşă şi manşeta jachetei, câteva dungi care păreau a fi un tatuaj făcut de un amator:

— Contraste, spuse ea. Nişte tatuaje ieftine şi un ceas extrem de scump, adăugă apoi.

— E chiar mai mult de atât, zise Helena Kraft. Ceasul e un Patek Philippe din 1951, modelul 2499, prima serie sau poate a doua.

— Asta nu-mi spune nimic.

— Este unul dintre cele mai frumoase ceasuri de mână din lume. Unul asemănător s-a vândut la licitaţia Christie’s la Geneva, acum câţiva ani, pentru un pic peste două milioane de dolari.

— Glumeşti?

— Nu şi nu l-a cumpărat oricine, ci Jan van der Waal, avocat la Dackstone & Partner. L-a cumpărat în numele unui client.

— Dackstone & Partner care reprezintă Solifon?

— Exact. Nu ştim cu siguranţă dacă ceasul din imaginea surprinsă de camera de supraveghere este chiar cel vândut la Geneva şi nici nu am reuşit să aflăm cine a fost clientul. Dar e un început, Gabriella. Avem acum un tip slab care arată ca un drogat şi care poartă un ceas de lux. Asta ar trebui să reducă numărul suspecţilor.

— Bublanski ştie despre asta?

— Inginerul lui de IT, Jerker Holmberg, a fost cel care a făcut descoperirea. Dar acum vreau să duci mai departe analiza asta cu mintea odihnită. Du-te acasă, dormi şi revino mâine la prima oră.

Bărbatul care-şi spunea Jan Holtser era acasă, în apartamentul lui de pe Högbergsgatan, în Helsinki, nu departe de Esplanadă şi frunzărea un album cu fotografii ale fiicei lui, Olga, ce avea în prezent douăzeci şi doi de ani şi studia medicina la Gdansk, în Polonia.

Olga era înaltă, brunetă şi sensibilă, iar Holtser obişnuia să spună că e cel mai bun lucru din viaţa lui. Nu doar pentru că suna bine şi îi crea o imagine de tată responsabil. Chiar voia să creadă asta. Dar probabil că nu mai era adevărat. Olga intuise cu ce se ocupa.

— Protejezi cumva oameni răi? întrebase ea într-una din zile, devenind apoi obsedată de datoria ei faţă de cei pe care îi numea „slabi şi vulnerabili”.

Erau doar prostii de stânga după părerea lui Jan şi nu se potriveau defel caracterului ei. Aşa înţelegea ea emanciparea. În spatele oricărui discurs bombastic despre cerşetori şi bolnavi, Holster credea că fiica lui îi seamănă. Olga fusese cândva o bună alergătoare la cursa de o sută de metri. Avea un metru optzeci şi şase înălţime, era musculoasă şi iute şi iubise odinioară filmele de acţiune şi amintirile lui din război. La şcoală toată lumea ştia că nu e bine să se ia de ea. Le plătea cu aceeaşi monedă, ca un luptător. Cu siguranţă că Olga nu era făcută să aibă grijă de degeneraţi şi de cei slabi de înger.

Cu toate astea, îşi exprimase dorinţa de a lucra pentru Medicii fără Frontiere sau de a pleca la Calcutta ca o Maică Tereza. Jan Holtser nu fusese de acord cu asta. Lumea aparţine celor puternici, voise el să spună. Însă îşi iubea fiica, indiferent de ideile pe care le îmbrăţişa, iar în acea dimineaţă urma să vină acasă câteva zile pentru prima dată într-o jumătate de an, aşa că se hotărî solemn să fie mai atent şi să nu mai bată câmpii despre Stalin şi marii lideri sau orice altceva îi displăcea ei.

Dimpotrivă, ar fi trebuit să o atragă din nou de partea lui. Era convins că avea nevoie de el. Era destul de convins că *el* avea nevoie de ea. Era opt seara, aşa că se duse în bucătărie şi stoarse trei portocale la presa de fructe, turnă Smirnoff într-un pahar şi îşi făcu un Screwdriver. Era al treilea pe ziua aceea. La finalul unei misiuni putea să bea câte şase, şapte pahare şi poate că avea să facă la fel şi de data aceea. Era obosit şi se simţea apăsat de responsabilităţi. Avea nevoie să se deconecteze, aşa că rămase locului câteva minute cu paharul în mână, visând la un cu totul altfel de viaţă. Însă bărbatul care îşi spunea Jan Holtser îşi făcea speranţe deşarte.

Calmul i se risipi imediat ce Jurij Bogdanov îl sună pe mobilul securizat. Jan speră iniţial că Jurij voia doar să trăncănească puţin despre adrenalina pe care le-o dădea fiecare operaţiune. Însă colegul avea o misiune concretă şi părea îngrijorat.

— Am vorbit cu T, spuse el, iar Jan simţi mai multe lucruri în acelaşi timp, dintre care gelozia era cea mai puternică.

De ce îl suna Kira pe Jurij şi nu pe el? Chiar dacă Jurij era cel care aducea banii pentru care primea cadouri elegante şi sume frumoase, Jan fusese dintotdeauna convins că el era cel mai apropiat de Kira. Însă Jan Holtser se nelinişti. Mersese oare ceva prost?

— E vreo problemă? zise el.

— Treaba nu e terminată.

— Unde eşti?

— În oraş.

— Vino aici şi explică-mi ce dracu’ vrei să zici.

— Am rezervat o masă la Postres.

— Nu le am cu restaurantele luxoase. Vino încoace.

— N-am apucat să mănânc.

— Îţi fac eu ceva la grătar.

— Bine. Avem o noapte lungă înainte.

Jan Holtser nu voia să mai aibă încă o noapte lungă şi cu atât mai puţin să-i spună fiicei lui că nu va fi acasă de

dimineaţă. Însă nu avea de ales. Ştia asta la fel de bine cum ştia că o iubeşte pe Olga. Nu puteai s-o refuzi pe Kira.

Avea o influenţă incredibilă asupra lui şi, chiar dacă şi-ar fi dorit, nu s-ar fi putut purta la fel de demn în faţa ei pe cât dorea. Îl transforma într-un băieţel şi adesea era capabil de orice doar ca s-o facă să zâmbească.

Kira era atât de frumoasă că-ţi tăia răsuflarea şi ştia să se folosească de asta ca nicio altă frumuseţe înaintea ei. Era neîntrecută când venea vorba despre jocurile de putere. Putea să pară slabă şi rugătoare, dar şi nestăpânită, dură şi rece ca gheaţa, uneori chiar diabolică. Nimeni nu putea exploata sadismul din Jan ca ea.

Poate că nu era deosebit de inteligentă în sensul clasic şi multă lume subliniase asta, probabil pentru că simţeau nevoia să o pună la zid. Dar aceiaşi oameni îngenuncheau atunci când ajungeau în faţa ei. Kira îi juca oricum pe degete şi putea să-i facă şi pe cei mai duri bărbaţi să roşească şi să chicotească precum nişte copilaşi.

Era nouă seara, iar Jurij stătea lângă el şi hăpăia friptura de miel pregătită de Jan. În mod ciudat, manierele lui la masă erau aproape decente. Se datora cu siguranţă influenţei Kirei. Din anumite puncte de vedere, făcuse un om din Jurij, iar din altele, aproape deloc. Oricât de mult s-ar fi umflat el în pene, continua să dea impresia de hoţ de buzunare şi narcoman. În ciuda faptului că fusese de mult la dezintoxicare şi că era licenţiat în IT, arăta ca vai de el, iar mişcările şi mersul lui săltat ascundeau urmele neglijenţei şi ale vieţii petrecute pe stradă.

— Unde e ceasul ăla cu care te lauzi atât? întrebă Jan.

— E pus bine.

— Ai căzut în dizgraţie?

— Am căzut amândoi.

— Aşa rău e?

— Poate că nu.

— Dar zici că treaba e neterminată?

— Da, ne-a rămas băiatul ăla.

— Care băiat?

Jan se făcu că nu înţelege.

— Ăla pe care ai fost tu milos şi l-ai cruţat.

— Ce-i cu el? E doar un idiot.

— Poate, dar a început să deseneze.

— Ce să deseneze?

— E un savant.

— Un ce?

— Ar trebui să mai citeşti şi altceva în afară de revistele tale cu arme.

— Despre ce vorbeşti?

— Un savant e cineva care suferă de autism sau care are un altfel de handicap mintal, dar care are de asemenea o abilitate specială. Poate că băiatul ăsta nu poate vorbi sau gândi ca o persoană normală, dar din câte se pare are memorie fotografică. Comisarul Bublanski e de părere că puştiul o să-ţi poată desena mutra cu un fel de precizie matematică şi apoi speră să bage desenul în programul de recunoaştere facială al poliţiei, şi-atunci te-ai ars, nu-i aşa? Eşti în registrele Interpolului, nu-i aşa?

— Sunt, dar Kira n-o să vrea să...

— Ba exact aia vrea. Trebuie să-l eliminăm pe băiat.

Un val de nelinişte şi confuzie trecu peste Jan şi văzu din nou în faţa ochilor privirea sticloasă din patul dublu care-l afectase atât de mult.

— Pe dracu', spuse el fără să fie prea convins.

— Ştiu că ai probleme cu copiii. Nici mie nu-mi place. Dar mă tem că nu avem de ales. De altfel, ar trebui să fii recunoscător. Kira ar fi putut la fel de bine să renunţe la tine.

— Bănuiesc că da.

— Atunci rămâne cum am vorbit! Am biletele de avion în buzunar. Luăm primul zbor mâine la 06:30 către Arlanda şi pe urmă mergem într-un loc care se numeşte Clinica Oden pentru Copii şi Tineri, pe Sveavägen.

— Băiatul e într-o clinică, deci.

— Da şi de-aia e nevoie să ne facem un plan. Ai răbdare

să mănânc şi mă apuc imediat.

Bărbatul care-şi spunea Jan Holtser închise ochii şi încercă să se gândească la ce avea să-i spună Olgăi.

Lisbeth Salander se trezi la cinci dimineaţa şi intră în supercomputerul NSF de la Institutul Tehnologic din NewJersey. Avea nevoie de toată capacitatea matematică de care putea face rost. Imediat după aceea deschise propriul program de factorizare cu curbe eliptice.

Apoi se apucă din nou să spargă fişierul pe care-l descărcase de la NSA. Însă oricât de mult încercă, nu reuşi, ceea ce, de fapt, nici nu se aştepta. Era criptat cu un algoritm RSA sofisticat. RSA – botezat după creatorii lui. Rivest, Shamir şi Adleman – are două chei, una publică, de criptare şi alta secretă, de decriptare şi se bazează pe funcţia lui Euler şi pe principiul lui Fermat, dar cel mai mult pe faptul că e simplu să factorizezi două numere prime mai mari.

Calculatorul dă răspunsul cât ai clipi. Însă e aproape imposibil să faci operaţia inversă şi, plecând de la răspuns, să-ţi dai seama ce numere prime au fost folosite. Computerele nu au fost niciodată prea bune la factorizarea numerelor prime, ceea ce îi exasperase de multe ori pe Lisbeth şi pe cei din organizaţiile de spionaj din lume.

De obicei, algoritmul GNFS era considerat a fi cel mai eficient în acel caz. Însă Lisbeth ajunsese cu câţiva ani în urmă la concluzia că ar fi fost mai bine să folosească ECM. Elliptic Curve Method[27]. De aceea, stătuse nopţi în şir să creeze un program de factorizare. Însă pe parcursul

[27] (în engl. în orig.) Metoda Curbelor Eliptice este o metodă de
generare a unor chei de criptare mai scurte, dar la fel de sigure precum cele RSA, utilizând curbe eliptice pentru a securiza o serie de documente și servicii, inclusiv navigarea securizată pe internet prin SSL/TLS.

dimineţii îşi dădu seama că trebuia să-l perfecţioneze în continuare dacă voia să aibă o şansă cât de mică să reuşească. După trei ore de muncă luă o pauză, se duse în bucătărie, îşi turnă suc de portocale din cutie şi mâncă două pateuri încălzite la microunde.

Se întoarse apoi la masa de lucru şi intră în computerul lui Mikael ca să vadă dacă descoperise ceva nou. Avea două întrebări de la el şi îşi dădu imediat seama că nu era chiar atât de stupid.

Care dintre asistenţii lui Frans Balder l-a trădat? scria el, iar Lisbeth avea motiv să fie uimită.

Cu toate astea, nu-i răspunse. Nu pentru că i-ar fi păsat de Arvid Wrange. Însă avansase în căutările ei şi înţelesese cine era drogatul cu ochii înfundaţi în orbite cu care Wrange intrase în legătură. Tipul îşi spusese Bogey, iar Trinity din Republica Hackerilor îşi amintise că cineva cu acelaşi nume de utilizator figura de câţiva ani pe o seriede site-uri pentru hackeri. Bineînţeles, putea să nu însemne nimic.

Bogey nu era un nume unic sau din cale-afară de original. Dar Lisbeth urmărise şi citise contribuţiile lui şi simţise că avea dreptate, mai ales când semnătura pe care o lăsase neglijent într-un fragment de text arăta că era inginer IT la Universitatea din Moscova.

Lisbeth nu găsi anul când absolvise, însă dădu peste câteva detalii despre Bogey, care era înnebunit după ceasurile frumoase şi după filmele franţuzeşti din anii 1970cu Arsene Lupin, gentlemanul hoţ, în ciuda faptului că filmele nu se potriveau deloc generaţiei lui.

Lisbeth întrebă pe toate site-urile pentru foştii studenţi la Universitatea din Moscova dacă ştiau un fost dependent de droguri sfrijit şi cu ochii afundaţi în orbite, care fusese copil al străzii şi maestru al intrării prin efracţie şi căruia îi plăceau filmele cu Arsene Lupin. Nu dură mult până ce îi răspunse cineva.

— Pare a fi Jurij Bogdanov, îi scrise o tipă care se prezentă drept Galina.

Potrivit Galinei, Jurij fusese un student legendar. Nu doar

pentru că intrase ilegal în computerele profesorilor şi le controla pe toate. Întreba mereu oamenii: Pui pariu o sută de ruble că nu pot intra în casa de acolo?

Mulţi care nu-l cunoşteau credeau că o să le fie uşor să câştige pariul. Dar Jurij intra peste tot. Deschidea orice uşă şi, dacă se întâmpla să nu meargă, se urca pe faţade şi pereţi. Se ştia că e îndrăzneţ şi violent. Odată, se spunea, omorâse în bătaie un câine pentru că-l întrerupsese din lucru; şi fura constant de la oameni, adesea doar ca să-i supere. Galina credea că suferă de cleptomanie. Dar părea de asemenea un hacker genial şi avea talent analitic, iar după examen, i se prezentaseră toate posibilităţile din lume. Cu toate astea, nu voia să-şi găsească de lucru. Voia să meargă pe calea lui, spusese, iar lui Lisbeth nu-i luă prea mult să-şi dea seama cu ce se ocupase după facultate – potrivit versiunii oficiale.

Jurij Bogdanov părea să aibă în prezent treizeci şi patru de ani. Părăsise Rusia şi locuia pe Budapest Strasse, la numărul 8, în Berlin, nu foarte departe de restaurantul de lux Hugo. Conducea compania *white-hat* Outcast Security cu şapte angajaţi, care în ultimul an fiscal înregistrase o cifră de afaceri de douăzeci şi două de milioane de euro. Era puţin ironic – dar şi logic – că paravanul său era o firmă care trebuia să apere concernele industriale împotriva persoanelor precum el însuşi. Nu mai fusese acuzat de nicio infracţiune din 2009, de când îşi luase licenţa, iar reţeaua de contacte părea întinsă; din consiliul de administraţie făcea parte, printre alţii, Ivan Gribanov, membru al Dumei ruseşti şi mare acţionar la Gazprom, însă Lisbeth nu găsi nimic altceva care ar fi putut-o propulsa mai departe.

Cealaltă întrebare a lui Mikael Blomkvist suna astfel:

Centrul Oden pentru Copii şi Tineri de pe Sveavägen. E un loc sigur? Şterge mesajul imediat ce l-ai citit.

Nu-i explica de ce îl interesa locul. Dar îl cunoştea destul de bine pe Mikael cât să ştie că nu îşi punea întrebări inutile. Nu era genul ambiguu.

Dacă era criptic, însemna că aşa voia să fie şi, din cauză că o rugase să şteargă mesajul, însemna că era o informaţie delicată. Clar era ceva important cu Centrul Oden pentru Copii şi Tineri, iar Lisbeth găsi repede că Oden primise multe plângeri. Unii copii dispăruseră, iar alţii fuseseră ignoraţi şi îşi făcuseră rău. Oden era condus în privat de către directorul Torkel Lindén şi firma lui, Care Me şi părea – dacă te-ai fi luat după foştii angajaţi – săfie organizat ca o dictatură, în care cuvântul lui Torkel Lindén era legea. La Oden nu se cumpăra niciodată nimic inutil, marja de profit rămânând mereu ridicată.

Torkel Lindén însuşi era un fost gimnast faimos, printre altele campion suedez la bară. În prezent era un vânător pasionat şi membru al parohiei Prietenii lui Christos, care ducea o campanie aspră împotriva homosexualilor. Lisbeth intră pe site-ul Asociaţiei Suedeze de Vânători şi pe cel al Prietenilor lui Christos, ca să vadă cu ce fel de activităţi se ocupau în acel moment. Apoi îi trimise lui Torkel Lindén două e-mailuri false, dar foarte prietenoase şi care păreau să vină din partea organizaţiilor. E-mailurile conţineau un fişier PDF cu un virus-spion sofisticat care avea să se lanseze de la sine când Torkel Lindén deschidea şi citea mesajele.

La ora 08:23 intrase pe serverul lui şi începuse să lucreze concentrată. Era exact aşa cum suspectase. August Balder fusese internat în ziua precedentă la Centrul Oden pentru Copii şi Tineri. În raportul medical, sub o prezentare a circumstanţelor tragice care duseseră la internare, scria:

Autism infantil, handicap mental grav. Agitat. Traumatizat după moartea tatălui. Nevoie de supraveghere constantă. Greu de interacţionat. A venit cu puzzle-uri. Nu trebuie să deseneze! Compulsiv şi distructiv. Decizia psihologului Forsberg, confirmată de TL.

Iar mai jos, adăugate probabil mai târziu:

Profesorul Charles Edelman, comisarul Bublanski şi inspectorul criminalist Modig au vizitat băiatul

miercuri, 22 noiembrie, ora 10:00. TL a fost prezent. A desenat sub supraveghere.

Şi mai jos:

Loc de întâlnire schimbat. Băiatul va fi dus de profesorul Edelman la mama sa, Hanna Balder, pe Torsgatan, unde îi vor aştepta criminaliştii Bublanski şi Modig. Se consideră că băiatul desenează mai bine într-un mediu familiar.

Lisbeth verifică rapid cine era profesorul Charles Edelman şi, când văzu că domeniul lui de expertiză erau abilităţile savanţilor, înţelese ce se petrecea. Probabil că pe hârtie se afla un fel de mărturie ce stătea să iasă la iveală. De ce altfel să fie interesaţi Bublanski şi Sonja Modig de desenele băiatului şi de ce altceva să fie Mikael Blomkvist atât de grijuliu cu întrebarea?

Prin urmare, totul trebuia să rămână secret. Niciun criminal nu trebuia să afle că băiatul era capabil să-i facă portretul şi Lisbeth se hotărî să verifice cât de grijuliu fusese Torkel Lindén cu corespondenţa lui. Părea să stea destul de bine. Menţionase doar în trecere desenele băiatului. Cu toate acestea, primise un e-mail de la Charles Edelman la ora 23:10 în seara precedentă, trimis şi Sonjei Modig şi lui Jan Bublanski. E-mailul fusese cauza principală pentru care locul de întâlnire fusese schimbat. Charles Edelman scria:

Salut, Torkel, foarte drăguţ din partea ta că m-ai preluat de la recepţie. Însă mă tem că trebuie să fiu un pic tranşant. Cred că am avea şanse mult mai bune să reuşim dacă ne asigurăm că băiatul desenează într-un mediu în care se simte protejat. Astea fiind zise, nu am nimic împotriva centrului tău. Am auzit multe lucruri bune despre el.

Pe dracu', gândi Lisbeth şi citi mai departe:

De aceea, te-aş ruga să mutăm copilul acasă la mamă, la Hanna Balder, pe Torsgatan, mâine-dimineaţă. Motivul îl reprezintă accepţiunea generală din literatura de specialitate privind efectul

pozitiv pe care îl are apropierea de mamă în cazul savanţilor. Dacă tu şi băiatul ieşiţi pe uşa dinspre Sveavägen la ora 09:15, vă pot lua din drum. Atunci am avea şansa să vorbim câteva clipe, ca între colegi.

Toate cele bune.
Charles Edelman

La ora 07:01 şi la 07:14, Jan Bublanski, respectiv Sonja Modig răspunseseră la e-mail. Erau motive îndreptăţite, scriau ei, să se bazeze pe cunoştinţele lui Edelman şi să-i urmeze sfatul. Torkel Lindén confirmase din nou, la ora 07:57, că avea să fie în faţa porţii din Sveavägen împreună cu băiatul, aşteptându-l pe Charles Edelman. Lisbeth rămase o clipă pe gânduri. Apoi se duse în bucătărie şi scoase câţiva biscuiţi din cămară în timp ce privea înspre Slussen şi Riddarfjärden. Aşadar, întâlnirea fusese modificată.

În loc să deseneze la centru, băiatul avea să fie dus la mama lui. Ar fi trebuit să aibă un **efect pozitiv**, scrisese Edelman, **apropierea mamei are un efect pozitiv. P**ropoziţia avea ceva care îi displăcea lui Lisbeth. Părea un pic perimată, nu-i aşa? Nici introducerea nu era mai bună: „**Motivul îl reprezintă accepţiunea generală din literatura de specialitate**...”

Suna învechit şi greoi deşi, într-adevăr, mulţi academicieni scriau aşa. Lisbeth nu ştia nimic despre felul de a se exprima al lui Charles Edelman, dar oare un neurolog faimos chiar avea nevoie să se bazeze pe literatura de specialitate? N-ar fi trebuit să fie ceva mai sigur pe el?

Lisbeth se duse la computer şi caută câteva articole de-ale lui Edelman pe internet; sigur, exista o urmă de vanitate chiar şi în cel mai obiectiv text. Însă nu găsi pe nicăieri nici urmă de exprimare greoaie şi exagerată sau naivă din punct de vedere psihologic. Din contră, tipul era brici. Se întoarse apoi la e-mail, verifică serverul SMTP prin

care fusese trimis şi tresări. Serverul se numea Birdino şi îi era necunoscut, ceea ce n-ar fi trebuit să fie posibil, aşa că tastă câteva comenzi ca să înţeleagă despre ce era vorba. În următoarea secundă văzu negru pe alb. Serverul se baza pe mail relay[28]. Aşadar, expeditorul putea scrie de pe care adresă voia.

Cu alte cuvinte, e-mailul de la Edelman era fals şi descoperi că până şi copiile trimise lui Bublanski şi Modig nu erau decât perdele de fum. Mesajele fuseseră blocate şi nu plecaseră de pe server. De aceea, nici nu avu nevoie să verifice, fiindcă ştia deja: răspunsul poliţiei şi acordul lor cu privire la planurile modificate erau şi ele un fals, ceea ce, îşi dădu imediat seama, nu era chiar de ici, de colo. Nu însemna doar că cineva se dăduse drept Edelman. Exista de asemenea un informator şi mai presus de toate: cineva voia să scoată băiatul pe Sveavägen.

Cineva îl voia pe stradă, vulnerabil, ca să... ce? Să-l răpească sau să-l elimine? Lisbeth se uită la ceas, care arăta deja 9 fără cinci. În doar douăzeci de minute, Torkel Lindén şi August Balder aveau să iasă şi să aştepte pe cineva care nu era Charles Edelman şi care nu era nici pe departe prietenos. Ce să facă?

Să sune oare la poliţie? Lisbeth ar fi preferat să nu sune, mai ales dacă exista riscul unei scurgeri de informaţii. Intră pe site-ul Centrului Oden şi luă numărul lui Torkel Lindén, dar nu reuşi să treacă de centrală. Torkel Lindén era într-o şedinţă, aşa că îi căută numărul de mobil şi sună la acela, dar pe fir intră robotul. Lisbeth înjură şi-i scrise un SMS şi un e-mail, spunându-i că nu trebuia să iasă sub nicio formă cu băiatul pe stradă. Se semnă Wasp. Nu-i venise nicio idee mai bună.

Apoi îşi trase pe ea jacheta de piele şi ieşi. Se întoarse însă pe călcâie şi alergă înapoi în apartament, unde puse laptopul cu fişierul criptat şi pistolul Beretta 92 în geanta

[28] Un server de e-mail SMTP configurat să permită oricărui utilizator să trimită e-mailuri prin acesta.

neagră pentru antrenamente. Se grăbi din nou afară, gândindu-se dacă să ia maşina care stătea şi aduna praf în garaj, BMW-ul ei M6 decapotabil. Se hotărî în schimb să ia un taxi. Credea că avea să fie mai convenabil. Dar regretă aproape instantaneu. Taxiul întârzie şi când veni în sfârşit părea că ora de vârf din trafic încă nu se sfârşise.

Maşinile mergeau bară la bară, iar la Centralbron totul era blocat. Avusese loc vreun accident? Totul mergea foarte greu, totul mai puţin timpul care se grăbea înainte. Se făcu nouă şi cinci, apoi şi zece. Trebuiau să se mişte repede-repede şi, în cel mai rău caz, era deja prea târziu. Era foarte probabil ca Torkel Lindén şi băiatul să fi ieşit în Sveavägen înainte de ora stabilită şi ca ucigaşul, cine-o fi fost el, să fi atacat deja.

Formă din nou numărul lui Lindén. Sună, dar nu răspunse nimeni, iar Lisbeth înjură iar şi se gândi la Mikael Blomkvist. Nu vorbise cu el de un car de ani. Îl sună totuşi, iar acesta răspunse pe un ton supărat, însă atunci când înţelese cine era la telefon, se înveseli şi exclamă:

— Lisbeth, tu eşti?

— Ţine-ţi gura şi ascultă-mă, zise ea.

Mikael se afla la redacţie pe Götgatan şi era irascibil, nu doar din cauză că dormise prost din nou, ci mai ales pentru că, dintre toate câte i se puteau întâmpla, era vorba tocmai de TT. Agenţia de presă a Suediei, *Tidningarnas Telegram,* de obicei serioasă şi corectă, publicase un articol care, pe scurt, susţinea că Mikael sabota ancheta criminală ţinând pentru el informaţii vitale pe care plănuia să le publice mai întâi în *Millennium.*

Chipurile, mişcarea urma să rezolve problemele financiare ale publicaţiei, iar lui să-i reabiliteze statutul. Mikael ştia că articolul fusese scris la comandă. Cu o seară în urmă, discutase îndelung despre el cu jurnalistul care-lscrisese, Harald Wallin. Însă nu-şi imaginase că rezultatul avea să fie atât de devastator, cu atât mai mult cu cât tot articolul consta doar în insinuări idioate şi acuzaţii

nefondate.

Cu toate acestea, Harald Wallin reuşise să încropească ceva care părea aproape obiectiv şi convingător. Tipul avea cu siguranţă surse bune, atât în cadrul concernului Serner, cât şi în poliţie. În fine, articolul nu era mai rău decât „Procuratura îl critică pe Blomkvist” şi Mikael găsi destul spaţiu acolo cât să se apere. Dar ar fi fost doar articolul, paguba n-ar fi fost prea mare. Însă unul dintre duşmanii lui, cel care plantase povestea, cunoştea logica mass-media. Dacă o agenţie de presă atât de serioasă ca TT publica un astfel de articol, nu doar că toţi ceilalţi aveau să se simtă legitimaţi să o urmeze, ci simţeau că le era permis de asemenea să lovească şi mai aprig. Dacă TTşuiera, tabloidele răcneau şi protestau. Era un principiu de bază al jurnalismului şi de aceea Mikael se trezise la prima oră cu titluri pe internet precum „Blomkvist sabotează ancheta criminală” şi „Blomkvist vrea să-şi apere ziarul. Îl lasă pe criminal să scape”. Ziarele erau, evident, destul de obişnuite să adauge ghilimele la titlurile articolelor. Însă impresia generală era că prezentau o informaţie adevărată de ultimă oră şi un cronicar pe nume Gustav Lund, care declara că se săturase de ipocrizie, scrisese în introducere: „Mikael Blomkvist, care şi-a dorit întotdeauna să pară mai cu moţ decât noi, ceilalţi, a ajuns să fie cel mai mare cinic”.

— Să sperăm că n-o să înceapă să ne fluture pe sub nas vreo măsură juridică de constrângere, spuse designerul şi coproprietarul Christer Malm, care stătea chiar lângă Mikael şi mesteca nervos gumă.

— Să sperăm că nu cheamă trupele speciale, răspunse Mikael.

— Poftim?

— Glumeam. Era o prostie.

— Asta e clar. Dar nu-mi place senzaţia pe care mi-o lasă.

— Nimănui nu-i place. Dar cel mai bine ar fi să muncim în continuare, ca de obicei.

— Îţi sună telefonul.

— Sună încontinuu.

— N-ar fi mai înţelept să răspunzi ca să nu găsească ceva şi mai rău?

— Da, da, mormăi Mikael şi răspunse pe un ton deloc prietenos.

— Cine e? zise el.

— Salander, răspunse vocea, iar Mikael zâmbi larg.

— Lisbeth, tu eşti?

— Ţine-ţi gura şi ascultă-mă, zise ea, iar reporterul o ascultă.

Traficul se decongestionase, iar Lisbeth şi şoferul de taxi, un tânăr irakian pe care îl chema Ahmed, care văzuse războiul de aproape şi care îşi pierduse şi mama şi doi fraţi în atacuri armate, ajunseseră pe Sveavägen, trecând prin stânga Operei. Lisbeth, căreia nu-i plăcea să fie plimbată de colo-colo, îi mai trimise un e-mail lui Torkel Lindén şi încercă să sune pe altcineva din personalul de la Oden, cineva care putea să alerge până la el şi să-l avertizeze. Nu primi niciun fel de răspuns, înjură în gura mare şi speră că Mikael avea mai mult noroc.

— E o situaţie de urgenţă? întrebă Ahmed de la volan.

— Da, răspunse ea şi atunci Ahmed trecu pe roşu, făcând-o pe Lisbeth să zâmbească un pic.

Apoi, aceasta se concentră exclusiv la cei câţiva metri care mai rămâneau de parcurs. Pe latura stângă zări Facultatea de Comerţ şi Biblioteca de Stat din Stockholm. Nu mai aveau mult, aşa că se uită după numerele de pe partea stângă a străzii, identifică adresa şi, din fericire, nu zări pe nimeni întins pe jos, mort. Era o zi obişnuită şi deprimantă de noiembrie, nimic mai mult, iar oamenii erau în drum spre serviciu. Dar brusc... Lisbeth îi aruncă lui Ahmed câteva hârtii de o sută şi se uită înspre zidul lung şi verde de cealaltă parte a străzii.

Văzu un bărbat puternic ce purta căciulă şi ochelari de soare întunecaţi şi se uita fix la uşa de vizavi de el. Era ceva în neregulă cu poziţia lui. Nu i se vedea mâna dreaptă,

dar braţul era încordat şi pregătit. Atunci, Lisbeth se uită din nou la uşa de vizavi, atât cât vedea din ea din unghiul oblic în care se afla şi observă cum uşa se deschide.

Se deschise încet, ca şi cum cel care urma să iasă ezita sau găsea că era mult prea grea, şi-atunci Lisbeth strigă la Ahmed să se oprească. Sări din maşina încă în mişcare în aceeaşi clipă în care bărbatul ridică mâna dreaptă şi îndreptă un pistol cu lunetă înspre uşa care se deschidea uşor.

17

22 noiembrie

Bărbatului care-şi spunea Jan Holtser nu-iplăcea deloc situaţia. Locul era prea deschis şinu era ora potrivită din zi. Se aflau prea mulţi oameni în jur şi, chiar dacă se mascase cât de bine putuse, nu se simţea în largul său în lumină, cu atâţia oameni care se plimbau prin parcul din spatele lui. Însă cel mai acut simţea că ura să omoare copii.

Totuşi, lucrurile stăteau cum stăteau şi pe undeva era nevoit să accepte că el era vinovat pentru tot haosul.

Îl subestimase pe băiat şi trebuia să-şi repare greşeala, dar de data aceea n-avea să mai cadă pradă sentimentelor sau demonilor personali. Avea să se concentreze doar la misiune şi să fie profesionistul care era de fapt. Ba mai mult, n-avea să se mai gândească la Olga şi, cu atât mai puţin, să-şi amintească de privirea opacă ce îl ţintuise în dormitorul lui Balder.

Trebuia să se concentreze la uşa de pe cealaltă parte a străzii şi la pistolul Remington pe care-l ţinea ascuns în jacheta de fâş, dar pe care îl putea scoate în orice clipă. De ce oare nu se întâmpla nimic? Îşi simţea gura uscată. Vântul era tăios, umed şi rece. Zăpada se troienise de-a lungul străzii şi pe trotuar şi peste tot erau oameni care se grăbeau la şi de la serviciu în timp ce el apucă mai strâns pistolul şi aruncă o privire la ceasul de la mână.

Era 09:16 şi se făcu 09:17. Nimeni nu ieşise încă pe uşa aceea, iar Holtser înjură în sinea lui: se întâmplase oare ceva? Nu avea nicio altă garanţie decât cuvântul lui Jurij. Dar în mod normal, era mai mult decât suficient. Jurij era un magician când venea vorba de computere şi seara precedentă muncise concentrat, scriind e-mailuri false şi cerând ajutorul cunoştinţelor din Suedia pentru conţinutul acelora, în timp ce Jan se ocupase de tot restul; de

fotografiile locaţiei de care făcuseră rost, de alegerea armei şi mai ales, de modul în care aveau să scape de acolo cu o maşină închiriată pe care Dennis Wilton de la Clubul Motocicliştilor din Svavelsjö o comandase pentru ei sub un nume fals. Maşina era parcată în acel moment cu motorul pornit la câteva blocuri distanţă, cu Jurij la volan.

Jan simţi o mişcare chiar în spatele lui şi tresări. Însă nu era nimic, doar doi tineri care treceau prea aproape de el. Strada părea să se aglomereze, ceea ce nu-i plăcea deloc. Ura de-a dreptul situaţia. Undeva, mai departe, lătra un câine şi mirosea a ceva, probabil a prăjeală de la Mc Donald's. Dar iată că... în spatele uşii de pe partea cealaltă a străzii apăruse într-un final un bărbat scund într-o haină gri şi lângă el, un băiat cu o jachetă roşie matlasată şi păr ciufulit. Jan se închină, ca de obicei, cu mâna stângă şi puse un deget pe trăgaci. Dar ce se întâmpla oare?

Uşa nu se deschidea. Bărbatul din spatele ei ezita şi se uita la telefon. *Haide odată,* gândi Jan, *deschide*! Într-un sfârşit, uşa se deschise încet şi cei doi ieşiră, iar Jan ridică pistolul şi privi chipul băiatului prin lunetă, zărind din nou acei ochi sticloşi şi simţind un val neaşteptat de fierbinţeală. Deodată, voia cu adevărat să-l omoare pe puşti. Brusc îşi dorea să stingă cu totul acea privire înfricoşătoare. Dar ceva se întâmplă în acel moment.

O femeie tânără apăru în fugă de nicăieri şi se aruncă asupra băiatului, iar Jan trase şi lovi ceva, aşa că trase încă odată şi încă odată. Dar băiatul şi tânăra se rostogoliseră fulgerător în spatele unei maşini, iar Jan Holtser icni şi se uită la dreapta şi la stânga. Apoi traversă rapid strada cu ceea ce considera o mişcare de comando.

Torkel Lindén nu se înţelegea deloc bine cu telefoanele. Spre deosebire de soţia lui, Saga, care tresărea întotdeauna plină de speranţă la fiecare apel, gândindu-se că putea fi un nou loc de muncă sau o nouă ofertă, el se simţea doar stânjenit când îi suna telefonul, ceea ce avea, desigur, legătură cu toate acuzaţiile pe care le primise.

El şi Centrul erau întotdeauna învinuiţi de ceva. Bineînţeles, era firesc să se întâmple aşa. Oden era un centru pentru situaţii de criză şi de aceea spiritele se aprindeau repede. Dar într-un fel ştia şi el că plângerile erau fondate. Mersese prea departe cu austeritatea şi uneori fugea de toate şi-i lăsa pe ceilalţi să se descurce singuri. Totuşi, fusese şi lăudat, mai nou de nimeni altul decât Charles Edelman.

Iniţial, profesorul îl iritase. Nu-i plăcuse felul în care străinul se băgase în treburile lor. Dar după complimentul din e-mailul primit în dimineaţa aceea, se simţea mai conciliant şi, cine ştie, poate reuşea să-l convingă pe profesor să recomande ca băiatul să rămână la Oden o vreme. Asta avea să aducă puţină lumină în viaţa lui, chiar dacă nu înţelegea prea bine de ce. De regulă, se ţinea departe de copii.

Însă August Balder avea un aer misterios care îl atrăgea, iar poliţia şi cerinţele lor îl iritaseră din prima clipă. Voia să-l aibă pe August doar pentru sine, ca să împrumute un pic din misterul lui sau cel puţin să afle ce însemnau acele şiruri nesfârşite de cifre pe care le scrisese pe numărul revistei *Bamse* din camera de joacă. Însă nu era simplu. August Balder părea să urască orice formă de contact fizic, iar acum refuza să-l urmeze afară, în stradă. Devenise din nou teribil de încăpăţânat, iar Torkel fu nevoit să-l tragă după el.

— Haide odată, mormăi.

Deodată începu să-i sune telefonul. Cineva încerca să dea de el cu o încăpăţânare incredibilă.

Însă nu se obosi să răspundă. Sigur era vreo prostie, o nouă reclamaţie. Cu toate acestea, verifică telefonul chiar de lângă uşă. Primise mai multe mesaje de la un număr ascuns, întâmplare bizară pe care o luă ca pe o glumă sau o ameninţare; nu trebuia să iasă, scria acolo. Nu trebuia cu niciun chip să iasă în stradă.

Nu înţelegea şi chiar atunci August păru să vrea s-o ia la goană. Torkel îl apucă din nou strâns de braţ şi deschise

uşa ezitant, trăgându-l afară pe băiat. Pentru o clipă, totul păru normal. Oamenii treceau pe stradă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat sau ar fi fost pe cale să se întâmple şi se gândi din nou la mesaj. Însă înainte să apuce să-şi ducă la capăt gândul, cineva veni în goană din stânga şi se aruncă asupra băiatului. În aceeaşi clipă auzi focuri de armă.

Înţelese că se afla în pericol şi privi îngrozit vizavi unde văzu un bărbat, un bărbat în toată firea şi bine antrenat, care traversa în fugă Sveavägen fix spre el. Ce naiba avea în mână? Nu era cumva o armă?

Fără să se gândească măcar o clipă la August, Torkel încercă să intre înapoi pe uşă şi o secundă crezu că avea să reuşească. Dar Torkel Lindén nu mai ajunse niciodată la adăpost.

Lisbeth reacţionase instinctiv şi se aruncase asupra băiatului ca să-l apere. Se lovi rău când se izbi de trotuar sau, cel puţin, aşa avu impresia. Umărul şi pieptul o dureau. Dar nu putea să se gândească la asta. Lipi copilul de ea şi se ascunseră la adăpostul unei maşini. Stăteau şi respirau greu în timp ce bărbatul trăgea spre ei. Apoi se lăsă liniştea, o linişte îngrijorătoare şi, când Lisbeth se uită spre stradă pe sub maşină, văzu picioarele trăgătorului; picioare puternice care traversau strada în viteză, şi-atunci Lisbeth se gândi să scoată pistolul din geantă şi să-l împuşte la rândul ei.

Dar înţelese că nu avea să reuşească – pe de altă parte... un Volvo mare trecea încet pe lângă ei şi atunci se ridică în picioare. Trase băiatul de mână şi alergă spre maşină, deschise portiera din spate şi se aruncă înăuntru cu o forţă dementă.

— Porneşte! urlă ea şi descoperi în aceeaşi secundă că bancheta era plină de sânge.

Jacob Charro avea douăzeci şi doi de ani şi un VolvoXC60 de care era tare mândru şi pe care îl cumpărase în rate cu tatăl lui pe post de garant. Era în drum spre Uppsala ca să

ia prânzul cu verii şi unchiul lui şi cu soţia acestuia. De abia aştepta momentul. Voia să le povestească cum ajunsese în divizia A la Syrianska.

La radio, Avicii cântau *Wake me up,* iar Jacob bătea tactul pe volan în timp ce trecea pe lângă Operă şi Facultatea de Comerţ. Ceva mai sus, pe stradă, se întâmpla ceva. Oamenii alergau care încotro. Un bărbat ţipase, iar maşinile se mişcau smucit, aşa că încetini fără să se îngrijoreze prea mult. Dacă se întâmplase vreun accident, poate că putea da o mână de ajutor. Jacob Charro visase dintotdeauna să fie un erou.

Cu toate astea, se sperie teribil, probabil din cauza bărbatului de pe partea stângă a străzii, care tocmai traversa şi arăta ca un soldat în toiul unui atac. Mişcările îi erau de o brutalitate incredibilă, iar Jacob se pregătea să apese pe acceleraţie, când simţi cum ceva smuceşte violent uşa din spate. Cineva se pregătea să intre şi Jacob îi urlă ceva. Nu-şi amintea ce. Poate că nu vorbise în suedeză. Dar acea persoană – o fată tânără cu un copil – doar îi urlă înapoi:

— Porneşte!

Ezită o secundă. Cine erau oamenii ăia? Poate că voiau să-l jefuiască şi să-i fure maşina. Nu putea gândi limpede. Era o nebunie totală. Apoi fu nevoit să reacţioneze. Luneta explodă. Cineva trăgea în ei şi atunci apăsă acceleraţia până la podea şi goni cu inima zbătându-i-se în piept, trecând pe roşu la intersecţia cu Odengatan.

— Ce e asta? strigă el. Ce se întâmplă?

— Gura! îl repezi tipa şi în oglinda retrovizoare o văzu examinând cu mâini sigure de asistentă medicală un băieţel cu ochi mari şi îngroziţi şi atunci observă nu doar că erau cioburi peste tot. Mai era şi sânge.

— E rănit?

— Nu ştiu. Tu mergi înainte. Sau nu, ia-o la stânga aici... Acum!

— Bine, bine, spuse el înfricoşat şi întoarse brusc la stânga de-a lungul Vanadinsvägen, gonind înspre Vasastan

şi întrebându-se dacă-i urmărea cineva şi dacă avea să tragă din nou în ei.

Se aplecă spre volan şi simţi curentul care intra pe geamul spart. În ce dracu' fusese amestecat şi cine era gagica? Se uită la ea în oglinda retrovizoare. Avea părul negru, mulţi cercei şi privirea întunecată. Pentru o secundă avusenzaţia că nici nu exista pentru ea. Tipa murmură ceva aproape fericită.

— Veşti bune? întrebă el.

Tipa nu-i răspunse. Îşi scoase în schimb jacheta, apucă tricoul şi... ce dracu'? Îl sfâşie dintr-o mişcare şi rămase goală de la brâu în sus. Jacob se uită câteva secunde la sânii ei foarte fermi şi mai ales la sângele care şiroia pe ei ca un râu în miniatură.

Tipa fusese împuşcată sub umăr, nu departe de inimă, sângera abundent şi intenţiona – înţelese el – să folosească tricoul pe post de bandaj. Îl înfăşură strâns în jurul rănii ca să oprească sângerarea, apoi îşi puse din nou jacheta, cu un aer ridicol de îngâmfat, mai ales în condiţiile în care avea sânge pe obraz şi pe frunte, ca o războinică.

— Deci vestea bună e că tu eşti rănită şi nu băiatul, zise el.

— Ceva de genul, răspunse ea.

— Vă duc la Karolinska?

— Nu, răspunse ea.

Lisbeth găsise atât gaura de intrare, cât şi cea de ieşire a glonţului. Probabil că acesta trecuse drept prin umăr. Rana sângera violent şi Lisbeth îşi simţea tâmplele pulsând. Dar nu credea că îi fusese tăiată vreo arteră sau măcar aşa spera. Se uită din nou în spate. Probabil că uciga şul avea o maşină prin apropiere. Însă nimeni nu părea să-i urmărească. Din fericire, plecaseră destul de repede de acolo. Se uită imediat la băiat – la August.

August stătea cu mâinile încrucişate pe piept şi se legăna înainte şi înapoi. Lisbeth se gândi că trebuia să facă ceva. Se decise să-i scoată cioburile din păr şi de pe picioare, iar

August înlemni pentru o secundă. Lisbeth nu era convinsă că era un semn bun. Privirea lui August era împietrită şi goală, aşa că Lisbeth încuviinţă din cap şi încercă să pară că avea totul sub control. Probabil că nu putea face nimic mai mult. Se simţea rău, ameţită şi bandajul făcut din tricou era deja sângeriu. Oare avea să-şi piardă cunoştinţa? I se făcu frică şi încercă să încropească la repezeală un plan din care cel mai clar lucru era că poliţia nu era o alternativă. Poliţia îl dăduse pe băiat pe mâna criminalilor şi părea că nu controla deloc situaţia. Aşadar, ce-ar fi trebuit să facă?

Nu putea continua să meargă cu acea maşină. Fusese văzută la locul faptei şi luneta spartă avea să atragă atenţia. Trebuia să se asigure că tipul o ducea acasă, pe Fiskargatan ca să poată lua BMW-ul trecut pe cealaltă identitate a ei, Irine Nesser. Dar oare cum avea să conducă?

Se simţea ca dracu'.

— Du-te spre Västerbron! îi ordonă.

— Bine, bine, spuse tipul de la volan.

— Ai ceva de băut?

— Am o sticlă de whisky pe care voiam să i-o dau unchiului meu.

— Dă-mi-o, zise ea şi primi o sticlă de Grant's pe care o deschise cu greu.

Scoase bandajul provizoriu şi turnă whisky pe rană, sorbind apoi lung de două, trei ori. Aproape că îi oferi şi lui August o picătură când îşi dădu seama că nu era o idee bună. Copii nu beau whisky. Nici măcar cei în stare de şoc. Devenea confuză, nu-i aşa?

— Scoate-ţi cămaşa, îi spuse tipului din faţă.

— Poftim?

— Trebuie să-mi pansez umărul cu ceva curat.

— Bine, dar...

— Niciun dar.

— Dacă trebuie să vă ajut, ar trebui cel puţin să ştiu de ce trăgea în voi. Sunteţi infractori?

— Încerc să-l păzesc pe băiatul ăsta, nimic mai mult. Îl

urmăresc nişte nenorociţi.

— De ce?

— Nu-i treaba ta.

— Deci nu e fiul tău.

— Nici nu-l cunosc.

— Şi-atunci de ce-l ajuţi?

Lisbeth ezită.

— Avem duşmani comuni, spuse ea şi tipul începu să-şi scoată fără tragere de inimă şi destul de greu puloverul cu guler în V în timp ce conducea maşina cu mâna stângă.

Desfăcu apoi nasturii cămă şii, şi-o scoase şi i-o dădu lui Lisbeth, care începu s-o înfăşoare cu grijă în jurul umărului în timp ce se uita din nou la August. August rămăsese ciudat de nemişcat, uitându-se în jos la picioarele lui mici cu o privire rece, iar Lisbeth se întrebă din nou ce să facă.

Evident, se puteau ascunde acasă la ea, pe Fiskargatan. Nimeni în afară de Mikael Blomkvist nu ştia adresa, iar apartamentul nu putea să apară pe numele ei prin niciun registru public. Însă nu voia să-şi asume niciun risc. Fusese o vreme când era o nebună faimoasă, iar duşmanii de acum erau extrem de pricepuţi să găsească informaţii.

Cineva de pe Sveavägen ar fi putut s-o recunoască şi poliţia poate că începuse deja să caute peste tot după ea. Avea nevoie de o ascunzătoare nouă, ceva fără legătură cu niciuna dintre identităţile ei şi de aceea avea nevoie de ajutorul cuiva. Dar al cui? Al lui Holger?

Fostul ei tutore, Holger Palmgren, se refăcuse aproape complet după atacul cerebral şi locuia într-un apartament cu patru camere din Liljeholmstorget. Holger era singurul care o cunoştea cu adevărat. Avea să-i fie loial până la capăt şi să facă tot ce-i stătea în putinţă să o ajute. Însă era bătrân şi anxios şi nu voia să-l implice inutil.

Apoi mai era, evident, Mikael Blomkvist. De fapt, nu era nimic în neregulă cu el. Cu toate astea, ezita să ia din nou legătura cu el – poate tocmai de aceea. Era întotdeauna atât de enervant de bun şi corect şi aşa mai departe. Dar ce dracu'... nu-l puteai învinui de asta. Îl sună. Acesta

răspunse imediat, cu o voce hăituită.

— Salut, mă bucur să-ţi aud vocea. Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să povestesc acum.

— Am înţeles că eşti rănită. Am găsit urme de sânge.

— Băiatul se simte bine.

— Şi tu?

— Sunt bine.

— Deci eşti lovită.

— Aşteaptă, Blomkvist.

Lisbeth se uită pe geam şi observă că erau deja aproape de Västerbron. Îi spuse tipului de la volan:

— Opreşte acolo, în staţia de autobuz.

— Coborâţi aşa, pur şi simplu?

— *Tu* o să cobori. O să-mi dai telefonul şi o să aştepţi afară până termin de vorbit. Ai priceput?

— Da, da.

Tipul se uită speriat la ea şi-i dădu telefonul, apoi opri maşina şi se dădu jos. Lisbeth reluă conversaţia.

— Ce se întâmplă? întrebă Mikael.

— Nu-i treaba ta, zise ea. Vreau să ai de acum încolo un telefon cu sistemul de operare Android, un Samsung, de exemplu. Aveţi aşa ceva la redacţie?

— Da, cred că sunt câteva.

— Bine, pe urmă trebuie să intri în Google Play şi să descarci o aplicaţie care se numeşte Headphone şi una Threema, pentru mesaje. Trebuie să putem comunica în siguranţă.

— În regulă.

— Şi dacă eşti la fel de idiot pe cât cred că eşti, persoana care te ajută trebuie să rămână anonimă. Nu vreau să avem breşe.

— Evident.

— Pe lângă asta...

— Da?

— Nu folosi telefonul decât dacă e neapărat nevoie. În majoritatea timpului vom comunica printr-o conexiune specială din computerul tău. De aia vreau ca ori tu, ori

persoana care nu e la fel de idioată ca tine să intre pe www.pgpi.orgşi să descarce un program de criptare pentru e-mail. Vreau să faceţi asta imediat şi pe urmă să găsiţi o ascunzătoare bună şi sigură pentru băiat şi pentru mine, care să nu aibă legătură cu *Millennium* sau cu tine. Trimite-mi adresa într-un e-mail criptat.

— Lisbeth, nu e datoria ta să-l protejezi pe băiat.

— Nu am încredere în poliţie.

— Atunci trebuie să găsim pe altcineva în care ai încredere. Puştiul e autist şi are nevoi speciale, nu cred că trebuie să-ţi asumi responsabilitatea lui, mai ales dacă eşti rănită.

— Mai stai mult şi vorbeşti prostii sau mă ajuţi?

— Te ajut, evident.

— Bun. Deschide *Căsuţa lui Lisbeth* în cinci minute. Osă-ţi dau mai multe detalii acolo. Şterge tot după aceea.

— Lisbeth, ascultă-mă, trebuie să te duci la spital. Trebuie să te tratezi. Se simte din vocea ta…

Lisbeth închise telefonul şi strigă la tipul din staţia de autobuz, apoi luă laptopul şi intră prin intermediul telefonului mobil în computerul lui Mikael. După aceea, scrise instrucţiunile de descărcare şi instalare a programului de criptare.

Îi spuse apoi tipului să o ducă la piaţa Mosebacke. Îşi asuma un risc. Însă nu vedea nicio altă soluţie. Afară începea să se întunece.

Mikael Blomkvist înjură în barbă. Era pe Sveavägen, nu departe de cadavru şi de bariera ce tocmai fusese ridicată de poliţia locală, care ajunsese prima la faţa locului. Se pusese în mişcare de când îl sunase Lisbeth prima dată. Sărise într-un taxi şi pe drum încercase să-i împiedice pe băiat şi pe director să iasă în stradă. Nu reuşise decât să dea de un alt angajat al Centrului Oden pentru Copii şi Tineri, o femeie pe nume Birgitta Lindgren, care se grăbise pe scări doar să-şi vadă colegul prăbuşindu-se lângă uşă, împuşcat în cap. Când Mikael ajunse acolo zece minute mai

târziu, Birgitta Lindgren aproape că delira. Totuşi, atât ea, cât şi o altă angajată, Ulrika Franzén, care avusese intenţia să meargă la Editura Albert Bonnier situată ceva mai sus pe aceeaşi stradă, îi făcuseră lui Mikael o descriere destul de fidelă a celor întâmplate.

Chiar înainte să-i sune din nou telefonul, Mikael înţelesese că Lisbeth îi salvase viaţa lui August Balder. Îşi dăduse seama că ea şi băiatul se aflau într-o maşină al cărui şofer nu era probabil prea dispus să-i ajute, nu după ce se trăsese şi asupra lui. Dar mai presus de orice, Mikael văzu picăturile de sânge de pe trotuar şi carosabil şi, chiar dacă se liniştise un pic în urma discuţiei cu ea, continua să fie de fapt profund nefericit. Lisbeth păruse epuizată la telefon şi totuşi – nu că l-ar fi surprins cu adevărat – fusese încăpăţânată ca un catâr.

În ciuda faptului că era probabil rănită, voia să-l ascundă ea însăşi pe băiat, ceea ce era de înţeles dacă tegândeai la experienţele ei trecute, dar oare ar fi trebuit el şi ziarul s-o ajute cu acea operaţiune? Oricât de eroic ar fi reacţionat pe Sveavägen, în termeni strict juridici aşa ceva se numea cu siguranţă răpire. Nu o putea ajuta în privinţa aceea. Intrase deja în bucluc cu media şi procuratura.

Însă era totuşi vorba de Lisbeth şi îşi dăduse cuvântul. La dracu', evident că trebuia s-o ajute, chiar dacă Erika ar fi făcut o scenă şi cine ştie ce mai avea să se întâmple. De aceea, inspiră adânc şi luă telefonul. Dar nu apucă să tasteze numărul. Auzi o voce cunoscută strigându-l. Era Jan Bublanski. Jan se grăbi spre el pe trotuar, părând disperat, iar lângă el se aflau inspectorul criminalist Sonja Modig şi un bărbat înalt şi bine făcut, pe la vreo cincizeci de ani, care era probabil profesorul pe care-l pomenise Lisbeth la telefon.

— Unde e băiatul? zise Bublanski gâfâind.

— A dispărut spre nord într-un Volvo roşu. Îl păzea cineva.

— Cine?

— Îţi povestesc doar ce am auzit, spuse Mikael, nesigur

de ce putea sau trebuia să povestească. Dar înainte de asta trebuie să dau un telefon.

— Nu, nu, mai întâi vorbeşti cu noi. Trebuie să decretăm alertă naţională.

— Vorbeşte cu fata de acolo. O cheamă Ulrika Franzén. Ea ştie mai multe. A fost martoră la tot şi are chiar şi o descriere a ucigaşului. Mă întorc în zece minute.

— Şi cel care l-a apărat pe băiat?

— *Cea* care l-a apărat. Ulrika Franzen are şi o descriere a ei. Dar acum trebuie să mă scuzi...

— Cum de ai ştiut că ceva urma să se întâmple aici? îl repezi Sonja Modig cu o răutate neaşteptată.

— La radio au spus că ai sunat la poliţie înainte să se audă focuri de armă.

— Am primit un pont.

— De la cine?

Mikael inspiră din nou, adânc şi se uită direct în ochii Sonjei cu toată solemnitatea de care era capabil.

— Indiferent de ce rahaturi apar în ziare, azi chiar vreau să colaborez cu voi pe cât posibil, sper că ştiţi asta.

— Am avut dintotdeauna încredere în tine, Mikael. Dar pentru prima dată încep să mă îndoiesc de tine, răspunse Sonja.

— În regulă, îţi respect opinia. Dar şi voi trebuie să respectaţi faptul că nici *eu* nu mai am încredere în *voi.* A avut loc o scurgere gravă de informaţii, de asta sigur v-aţi dat seama, nu-i aşa? Altfel toate astea nu s-ar fi întâmplat, spuse el şi arătă cu degetul spre corpul neînsufleţit al lui Torkel Lindén.

— E adevărat, încuviinţă Bublanski.

— Bine atunci, mă duc să dau un telefon, zise Mikael şi se îndepărtă puţin ca să poată vorbi netulburat.

Însă nu sună pe nimeni. Se gândi că era timpul să fie cu adevărat precaut şi de aceea le spuse lui Bublanski şi Modig că, din păcate, trebuia să se ducă imediat la redacţie, dar că, evident, le stătea la dispoziţie oricând aveau nevoie de el. Spre surprinderea lui, Sonja îl apucă de

braţ.

— Înainte să pleci trebuie să ne povesteşti cum de ştiai că avea să se întâmple ceva, spuse ea tăios.

— Din păcate, sunt nevoit să respect politica de confidenţialitate a surselor, răspunse Mikael zâmbind chinuit.

Opri apoi un taxi şi se duse gânditor la redacţie. Pentru probleme de IT mai complexe, *Millennium* angajase cu ceva timp în urmă firma de consultanţă Tech Support, o gaşcă de tinerele care-i ajutau pe membrii redacţiei rapid şi eficient. Dar de data aceasta, nu voia să le implice. Nu voia să apeleze nici la Christer Malm, în ciuda faptului că era cel mai bun la IT din redacţie. În schimb, se gândi la Andrei. Andrei era deja amestecat în poveste şi pe deasupra mai era şi incredibil de priceput la computere. Mikael se hotărî să-l roage pe acesta şi jură să-l sprijine dacă el şi Erika rezolvau odată întregul calabalâc.

Dimineaţa Erikăi fusese un adevărat coşmar încă dinaintea împuşcăturilor de pe Sveavägen şi evident totul era din cauza articolului aceluia blestemat de la TT; într-un anume sens, era continuarea primului atac împotriva lui Mikael. Toate minţile invidioase şi diabolice scoseseră din nou capetele şi-şi scuipau fierea pe Twitter, e-mail şi în secţiunile de comentarii ale site-urilor. De data aceea fusese atrasă şi gloata rasistă, fără îndoială pentru că M*illennium* se declarase de mai mulţi ani împotriva xenofobiei şi rasismului.

Cel mai rău era că devenise extrem de dificil pentru cei din redacţie să-şi mai desfăşoare activitatea. Publicul ezita să mai ofere ziarului informaţii. Pe lângă asta, apăru zvonul că procurorul-şef Richard Ekström pregătea o percheziţie la redacţie. Erika Berger nu-i dădu crezare. Percheziţiile la ziare erau ceva grav, mai ales din punctul de vedere al confidenţialităţii.

Dar fu de acord cu Christer Malm că atmosfera devenise atât de apăsătoare, încât până şi juriştilor le putea trece

prin minte să inventeze prostii. Tocmai se gândea ce fel de reacţie să aibă, când Mikael intră în redacţie. Spre surprinderea ei, nu veni să vorbească cu ea. În schimb, se duse direct la Andrei Zander şi împreună intrară în biroul ei.

După o vreme veni şi Erika.

Andrei era încordat şi concentrat şi auzi cuvântul „PGP”. Ştia ce era de la un curs de securitate IT. Apoi observă cum Andrei lua notiţe într-un carnet. După aceea, fără să se uite măcar la ea, tânărul ieşi şi se duse la laptopul lui Mikael de afară, din redacţie.

— Ce-au fost toate astea? zise ea.

Mikael îi povesti în şoaptă, dar Erika nu primi deloc vestea cu calm. Nu putea procesa aşa ceva. Mikael trebui să repete de mai multe ori.

— Aşadar, vrei să le găsesc eu o ascunzătoare? întrebă ea.

— Îmi pare rău că te implic şi pe tine în asta, Erika, răspunse el. Dar nu ştiu pe nimeni care să cunoască atâţia oameni cu case de vară ca tine.

— Nu ştiu ce să zic, Mikael. Chiar nu ştiu.

— Nu-i putem abandona, Erika. Lisbeth a fost împuşcată. E o situaţie disperată.

— Dacă e rănită, atunci să se ducă la spital.

— Dar refuză. Vrea să apere cu orice preţ băiatul.

— Ca să poată desena ucigaşul în linişte.

— Da.

— E o responsabilitate mult prea mare, Mikael şi un risc enorm. Dacă se întâmplă ceva, toată vina cade pe noi. Aşa ceva ar distruge revista. Să nu ne amestecăm în problema protecţiei martorilor, nu e treaba noastră. E afacerea poliţiei – gândeşte-te numai la câte probleme tehnice şi psihologice ar putea da naştere desenele alea. Situaţia trebuie rezolvată în alt mod.

— Aşa ar trebui, cu siguranţă – dacă ar fi vorba despre oricine altcineva în afară de Lisbeth Salander.

— E aşa obositor uneori să te aud cum o aperi.

— Încerc doar să văd situaţia într-un mod realist.

Autorităţile l-au dezamăgit grav pe August Balder, l-au expus unui pericol mortal şi ştiu că asta o înfurie la culme pe Lisbeth.

— Vasăzică atunci trebuie să ne băgăm şi noi?

— Suntem nevoiţi. E furioasă şi cine ştie pe unde o fi. Nu are încotro să se ducă.

— Du-i atunci la Sandhamn.

— Lisbeth şi cu mine avem o legătură prea apropiată. Dacă se află că ea are copilul, o să-mi percheziţioneze imediat toate casele.

— Bine, atunci.

— Bine ce?

— Găsesc eu ceva.

Erika nu putea crede că spusese aşa ceva. Dar aşa stăteau lucrurile cu Mikael – dacă o ruga ceva, nu putea să-l refuze şi ştia că la fel ar fi făcut şi el. Ar fi făcut orice pentru ea.

— Minunat, Ricky. Unde?

Încercă să se gândească, dar nu-i veni nicio idee. Parcă uitase tot. Niciun nume, nicio persoană nu-i veni în minte, ca şi cum, deodată, ar fi încetat să mai aibă o reţea de cunoştinţe.

— Trebuie să mă gândesc, zise ea.

— Gândeşte-te repede şi dă-i apoi adresa şi informaţii legate de drum lui Andrei. Ştie el ce are de făcut.

Erika simţi că trebuia să ia o gură de aer, aşa încât coborî treptele şi ieşi pe Götgatan. Se plimbă până în Medborgarsplatsen în timp ce nume după nume se perindau prin mintea ei, fără ca niciunul să pară potrivit. Erau prea multe în joc şi le găsea cusururi tuturor celor la care se gândea. Nu voia să-i expună vreunui risc sau să-i deranjeze cu întrebări, probabil pentru că şi ea fusese dintotdeauna deranjată de alţii. Pe de altă parte... era vorba despre un băieţel asupra căruia trăsese cineva, iar ea făcuse o promisiune. Trebuia să găsească ceva.

Puţin mai departe răsună sirena unei maşini de poliţie, iar Erika privi spre parc şi staţia de metrou şi în sus, la

moscheea de pe deal. Un tânăr trecu pe lângă ea, uitându-se pe furiş la nişte hârtii, ca şi cum luase cu el ceva secret şi deodată îi veni în minte – Gabriella Grane. La început, numele o surprinse. Gabriella nu era o prietenă apropiată şi lucra într-un loc unde nu era bine să încalci regulile. Aşa că nu, era o idee idioată. Gabriella şi-ar fi compromis munca doar ascultându-i propunerea şi totuşi... gândul nu-i dădea pace.

Gabriella nu era doar o persoană extrem de pricepută şi responsabilă. Îşi aminti de o întâmplare. Avusese loc vara precedentă, în zorii zilei de după sărbătoarea racilor[29], departe, la casa Gabriellei din Ingarö. Ea şi Gabriella stătuseră într-un hamac afară, pe mica terasă, privind marea printre copaci.

— Aici aş vrea să fug atunci când mă vânează hienele, spusese Erika fără să ştie neapărat la ce fel de hiene se referea. Probabil că se simţea obosită şi vulnerabilă la serviciu, iar casa aceea îi părea un refugiu minunat.

Era aşezată sus, pe munte şi ascunsă de toate privirile de copaci şi povârniş, iar Gabriella, îşi amintea ea, îi răspunsese că putea s-o ia drept invitaţie:

— Când hienele încep să atace, eşti bine-venită aici, Erika.

Se gândi la acele vorbe, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să ia legătura oricum cu ea.

Poate că ar fi fost nepoliticos din partea ei să întrebe. Dar se hotărî să încerce, aşa că-i căută numărul şi urcă din nou în redacţie, unde o sună de pe aplicaţia criptată Redphone pe care tot Andrei i-o instalase.

---

[29]Kräftskiva — sărbătoare tradițională organizată la începutul
lunii august, când prietenii și familia se adună să mănânce raci fierți, să cânte cântece de petrecere și să bea bere sau șnaps.

18

22 noiembrie

Gabriella Grane tocmai se îndrepta către o şedinţă-fulger cu Helena Kraft şi echipa Säpodespre incidentul de pe Sveavägen, când începu să-i sune telefonul personal şi, deşi era furioasă sau poate tocmai de aceea, răspunse repede:

— Da?

— Erika la telefon.

— Salut. Nu pot vorbi acum. Ne auzim mai târziu.

— Dar voiam să... continuă Erika.

Însă Gabriella închisese deja. Nu avea timp de discuţii amicale. Intră în sala de conferinţe cu o expresie de parcă era gata să înceapă un mic război. Cineva lăsase să se scurgă informaţii decisive din cauza cărora murise încă o persoană şi probabil o alta era grav traumatizată, aşa că îşi dorea mai mult decât orice să le spună tuturor de acolo să se ducă naibii. Fuseseră atât de neglijenţi şi atât de dornici să afle noi informaţii, încât îşi pierduseră complet simţul judecăţii. Preţ de vreo jumătate de minut, nu auzi nimic din ce se discuta în grup. Furia o copleşea. Dar deodată începu să fie atentă.

Cineva spusese că Mikael Blomkvist sunase la urgenţe înainte să se audă focuri de armă pe Sveavägen. Era destul de bizar. Pe lângă faptul că o contactase şi Erika Berger, care nu suna de obicei fără motiv, cel puţin nu în timpul programului. Oare ştia ceva important? Gabriella se ridică şi se scuză.

— Gabriella, cred că e foarte important să asculţi ce se spune aici, zise Helena Kraft neobişnuit de tăios.

— Trebuie să răspund la un apel, răspunse ea, dorindu-şi brusc să nu-i mai facă pe plac directoarei Säpo.

— Ce fel de apel?

— Un apel, spuse ea ieşind.

Se duse în birou şi o sună imediat înapoi pe Erika Berger.

Erika o rugă instantaneu pe Gabriella să închidă şi să o sune pe telefonul Samsung. Când o prinse din nou pe prietena ei pe fir, îşi dădu imediat seama că se întâmplase ceva. Vocea ei nu mai avea nimic din entuziasmul prietenos de dinainte. Din contră, Gabriella părea neliniştită, ca şi cum îşi dăduse de la început seama că Erika avea ceva foarte important de transmis.

— Bună, spuse ea. Sunt în continuare al naibii de presată cu timpul. E vorba cumva de August Balder?

Erika avu o senzaţie foarte neplăcută.

— Cum ţi-ai dat seama? întrebă ea.

— Mă ocup de anchetă şi tocmai am auzit că Mikael a primit un pont despre ce avea să se întâmple pe Sveavägen.

— Aţi fost informaţi deja despre asta?

— Da şi suntem, evident, foarte interesaţi să aflăm cum de s-a putut întâmpla aşa ceva.

— Îmi pare rău. Trebuie să respect confidenţialitatea sursei.

— Bine. Atunci ce voiai? De ce m-ai sunat?

Erika închise ochii şi trase aer în piept.

— Mă tem că trebuie să apelez la altcineva, spuse ea. Nu vreau să te implic într-un conflict de interese.

— Accept cu plăcere orice fel de conflict de interese, Erika. Dar nu şi să-mi ascunzi lucruri. Investigaţia asta e mai importantă pentru mine decât îţi poţi imagina.

— Aşa să fie?

— Da şi întâmplarea face să fi primit şi eu un pont. Am aflat că fusese trimisă o ameninţare cu moartea la adresa lui Balder. Însă n-am reuşit să împiedic asasinatul. Voi trăi cu gândul acesta tot restul vieţii mele. Aşa că haide, nu-mi ascunde nimic.

— Şi totuşi, trebuie, Gabriella. Îmi pare rău. Nu vreau să ai probleme din cauza noastră.

— L-am întâlnit pe Mikael la Saltsjöbaden în noaptea

crimei.

— Nu mi-a spus.

— Mi-am dat seama că nu aveam nimic de câştigat dacă mă prezentam.

— Poate că a fost o decizie înţeleaptă.

— Ar trebui să ne ajutăm unii pe alţii în toată nebunia asta.

— Cred că e o idee bună. O să-l rog pe Mikael să te sune puţin mai târziu. Dar înainte trebuie să mă ocup de chestia asta.

— Ştiu la fel de bine ca voi că există un informator la secţia de poliţie. În asemenea cazuri e nevoie de alianţe neobişnuite.

— Cu siguranţă. Dar îmi pare rău. Trebuie să continui căutarea.

— Bine, spuse Gabriella dezamăgită. O să mă prefac că n-am avut niciodată discuţia asta. Mult succes.

— Mulţumesc, spuse Erika şi continuă să caute prin lista de contacte.

Gabriella Grane se întoarse îngândurată în sala de şedinţe. Oare ce voise Erika? Nu înţelegea şi totuşi credea că intuieşte ceva, însă gândurile nu păreau să i se limpezească nicicum. În clipa în care intră din nou în sală, se lăsă liniştea şi toţi se întoarseră către ea.

— Despre ce a fost vorba? întrebă Helena Kraft.

— Ceva personal.

— Un apel pe care ai fost nevoită să-l preiei chiar acum.

— Unul pe care am fost nevoită să-l preiau, da. Unde s-a ajuns cu discuţia?

— La ce s-a întâmplat pe Sveavägen, dar, aşa cum am subliniat, pentru moment nu avem informaţii suficiente, spuse şeful biroului, Ragnar Olofsson. Situaţia e haotică în momentul acesta. Se pare că am dat greş cu sursa din grupul lui Bublanski. Comisarul a devenit complet paranoic după acest episod.

— Nu-l poţi învinovăţi, spuse Gabriella tăios.

— Mda, am vorbit şi despre asta. Nu ne vom da bătuţi până ce nu vom înţelege cum ştia trăgătorul că băiatul se afla la Oden şi că avea să iasă pe uşă tocmai în acel moment. Nici nu trebuie să mai spun că nu ne vom da în lături de la nimic. Dar trebuie să subliniez că nu avem certitudinea că informatorul vine din interiorul poliţiei. Se pare că mai multe persoane ştiau despre asta – cei de la centrul Oden, bineînţeles, mama şi logodnicul ei neserios Lasse Westman, dar şi redacţia *Millennium.* Ba mai mult, n-ar trebui să eliminăm posibilitatea unui atac cibernetic. O să revin la asta. Aş putea să-mi continui raportul?

— Desigur.

— Tocmai am vorbit despre rolul lui Mikael Blomkvist, iar în privinţa asta suntem cu adevărat îngrijoraţi. De unde să fi ştiut el despre atacul armat înainte ca acesta să aibă loc? Aşa cum văd eu lucrurile, trebuie că a avut o sursă apropiată organizaţiei criminale. Aşadar, nu există niciun motiv pentru care să mai fie valabilă politica de protecţie a surselor. Trebuie să aflăm de unde a primit informaţia.

— Probabil că e disperat şi face orice ca să găsească un subiect bun, interveni şi inspectorul Mårten Nielsen.

— Şi Mårten are surse de încredere. Doar citeşte ziarele, spuse Gabriella pe un ton acid.

— Nu ziarele, scumpete. TT. O autoritate în care chiar şi noi, ăştia de la Säpo, avem încredere uneori.

— Articolul ăla defăimător e o făcătură şi o ştii la fel de bine ca mine, ripostă Gabriella.

— Nu ştiam că-l simpatizezi chiar aşa mult pe Blomkvist.

— Idiotule.

— Încetaţi imediat, interveni Helena. Ce sunt copilăriile astea? Continuă, Ragnar. Ce ştim despre eveniment în sine?

— Primii la faţa locului au fost Erik Sandström şi Tord Landgren de la Ordine Publică, continuă Ragnar Olofsson. De la ei am primit informaţiile. Au ajuns acolo la ora 09:24, când totul se sfârşise. Torkel Lindén era mort, împuşcat în ceafă, iar băiatul... despre el nu ştim nimic. Avem mărturii

cum că şi el ar fi fost împuşcat. Sunt picături de sânge pe trotuar şi pe carosabil. Însă nu ştim nimic sigur. Băiatul a dispărut într-un Volvo roşu – avem o parte din numărul de înregistrare şi marca maşinii. Presupun că vom afla destul de repede a cui este.

Gabriella observă că Helena Kraft îşi nota grijulie totul, la fel cum făcuse şi la şedinţa precedentă.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Potrivit mărturiilor a doi studenţi de la Facultatea de Comerţ de pe partea opusă a Sveavägen, a părut o reglare de conturi între două bande criminale care vânau amândouă băiatul, pe August Balder.

— Pare exagerat.

— Nu sunt chiar atât de sigur, continuă Ragnar Olofsson.

— Ce te faci să spui asta? îl întrebă Helena Kraft.

— De ambele părţi păreau să fie profesionişti. Trăgătorul se pare că a stat şi a păzit poarta de lângă zidul jos şi verde de cealaltă parte a Sveavägen, exact în faţa parcului. Avem multe detalii care indică faptul că e acelaşi bărbat care a tras în Frans Balder. Nu pentru că cineva i-ar fi văzut clar faţa, desigur; probabil că purta o mască sau ceva asemănător. Dar a părut că se mişcă cu aceeaşi eficienţă şi viteză. Iar de cealaltă parte o avem pe femeia aceea.

— Ce ştim despre ea?

— Nu prea multe. Credem că purta o jachetă neagră de piele şi o pereche de jeanşi închişi la culoare. Cineva a descris-o ca fiind tânără, cu părul negru şi mulţi cercei, cu o alură de rockeriţă sau punkeriţă, scundă, dar fioroasă. A apărut de nicăieri şi s-a aruncat asupra băiatului, apărându-l. Toţi martorii au fost de acord că nu putea fi doar un simplu trecător. Femeia alerga ca şi cum se antrenase sau ca şi cum mai fusese cândva în situaţii asemănătoare. Reacţionase foarte hotărât. Apoi avem maşina, Volvo-ul, iar în privinţa asta avem informaţii contradictorii. Unii spun că doar s-a întâmplat să treacă pe acolo şi că femeia şi copilul i s-au aruncat mai mult sau mai puţin în cale. Alţii – mai ales studenţii – cred că maşina făcea parte din operaţiune.

În orice caz, mă tem că ne-am procopsit cu o răpire.

— Aşadar, femeia asta nu doar l-a salvat pe băiat, ci l-a şi răpit, spuse Gabriella.

— Aşa pare, nu? Altfel ne-ar fi contactat deja.

— Dincotro a venit?

— Nu ştim încă. Însă un martor, un redactor-şef de la ziarul unui sindicat, a spus că îi păruse familiară, ba chiar cunoscută, continuă Ragnar Olofsson, adăugând încă ceva.

Însă Gabriella încetase deja să-l asculte. Înmărmurise de-a dreptul, spunându-şi în sinea ei: *Fiica lui Zalachenko, sigur e fiica lui Zalachenko.* Desigur, ştia că era nedrept să-i spună aşa. Fiica nu avea nimic în comun cu tatăl. Dimpotrivă, îl urâse. Însă Gabriella ajunsese să se gândească la ea ca la fiica lui Zalachenko încă de când citise tot ce putuse despre afacerea aceea cu câţiva ani în urmă. În timp ce Ragnar Olofsson îşi prezenta speculaţiile, Gabriellei i se păru că totul începe să se aşeze. Văzuse încă din ziua precedentă un punct comun între vechea reţea a tatălui şi organizaţia criminală care îşi spunea Spiders. Însă renunţase la idee, deoarece îşi dăduse seama că răufăcătorii nu se puteau dezvolta profesional la infinit.

Să porneşti de la tipi soioşi cu veste de piele care citesc reviste porno în baruri de motociclişti şi să ajungi să furi tehnologie de vârf era cale lungă. Totuşi, îi trecuse prin minte şi chiar se întrebase dacă nu cumva tipa care-l ajutase pe Linus să detecteze atacul asupra computerelor lui Balder nu era cumva fiica lui Zalachenko. Într-un document al Säpo despre tânără scria „Hacker? priceputã la computere?” şi, deşi părea să fie mai mult o întrebare întâmplătoare izvorâtă din faptul că tânăra primise recomandări uimitor de bune de pe urma colaborării ei cu Milton Security, era clar că petrecea mult timp investigând sindicatul criminal al tatălui ei.

Însă cel mai ostentativ detaliu în toată chestiunea asta era totuşi faptul că exista o legătură între femeie şi Mikael Blomkvist. Nu era clar ce fel de legătură şi Gabriella nu credea nici pe departe în speculaţiile maliţioase cum că era

vorba de o obsesie şi de sadomasochism. Însă legătura exista şi atât Mikael Blomkvist, cât şi femeia care părea să corespundă semnalmentelor fiicei lui Zalachenko şi care, potrivit unui martor, arăta familiar păreau să fi ştiut ceva despre atacul armat de pe Sveavägen. Erika Berger o sunase imediat după aceea şi voise să-i spună ceva important despre acel episod. Oare nu duceau toate spre aceeaşi concluzie?

— Tocmai m-am gândit la ceva, spuse Gabriella, poate un pic prea tare, întrerupându-l pe Ragnar Olofsson.

— Da, spuse el iritat.

— Mă întrebam... continuă ea, pe punctul de a-şi expune teoria, când observă ceva care o făcu să ezite.

Nu era nimic ieşit din comun. Era doar vorba de Helena Kraft, care începuse din nou să-şi noteze sârguincioasă ce spusese Ragnar Olofsson şi poate că aşa ceva ar fi fost potrivit în cazul unui director foarte interesat de subiect. Însă era ceva exagerat de entuziast în felul în care mişca pixul pe hârtie, care o făcu pe Gabriella să se întrebe dacă un director a cărui datorie era să analizeze situaţia în ansamblu chiar trebuia să fie atât de grijuliu cu fiecare detaliu minor. Fără să priceapă de ce, simţi o nelinişte adâncă.

Poate că avea, desigur, legătură cu faptul că ea însăşi era pe cale să acuze pe cineva fără dovezi concludente, dar probabil că avea mai degrabă de-a face cu faptul că Helena Kraft îşi dăduse seama că era privită şi întorsese ruşinată privirea, ba chiar roşise, iar Gabriella decise să nu-şi termine propoziţia.

— Mai bine zis...

— Da, Gabriella?

— Nu era nimic important, spuse ea şi simţi brusc nevoia de a pleca de acolo.

Deşi ştia că decizia ei n-avea să dea bine, părăsi încăperea din nou şi se duse la toaletă.

Îşi aminti mai târziu cum stătuse privindu-se în oglindă şi încercase să înţeleagă ce văzuse. Roşise oare Helena Kraft?

Dacă da, ce însemna asta? Cu siguranţă nimic, conchise ea, absolut nimic. Şi chiar dacă Gabriella îl interpretase ca un semn de ruşine sau vină, ar fi putut însemna orice. Se gândi că nu o cunoştea prea bine pe Helena Kraft. Însă ştia bine că Helena n-ar fi condamnat un copil la moarte fără un motiv întemeiat, nu, aşa ceva nu era cu putinţă.

Gabriella era doar paranoică, un spion suspicios tipic, care vedea informatori peste tot, inclusiv în propria reflexie din oglindă. „Eşti o idioată”, mormăi ea, zâmbind resemnată şi alungând ideea prostească în favoarea realităţii. Însă lucrurile nu se încheiaseră. În acea clipă i se păru că vede un nou adevăr în propria privire.

Îşi dădu seama că semăna cu Helena Kraft. Îi semăna în sensul în care voia să fie deşteaptă şi ambiţioasă şi să fie bătută pe umăr de superiorii ei, ceea ce nu era doar o trăsătură pozitivă. Atunci când mediul în care lucrezi e nesănătos, rişti să devii una cu el şi, cine ştie, poate că tocmai dorinţa de a plăcea este cea care-i face pe oameni să comită crime şi să întreacă limita moralităţii.

Oamenii vor să fie acceptaţi, să fie competenţi şi ajung să facă prostii inimaginabile din cauza asta. Brusc, se întrebă: oare asta se întâmplase aici? Atunci Hans Faste – care sigur era sursa lor de informaţii din cadrul echipei lui Bublanski – le dăduse informaţii secrete pentru că era misiunea lui şi pentru că voia să câştige nişte puncte în plus la Serviciul de Securitate. Poate că şi Ragnar Olofsson îi dăduse acces Helenei Kraft la orice detaliu pentru că era şefa lui şi pentru că voia să doarmă bine noaptea şi apoi... da, apoi poate că Helena Kraft dăduse informaţiile mai departe fiindcă şi ea era capabilă şi avea iniţiativă. Însă cui i le dăduse? Comisarului Poliţiei Naţionale, guvernului sau vreunui serviciu de spionaj străin, american sau britanic, care poate că la rândul lui...

Gabriella se opri şi se întrebă din nou dacă n-o luase cumva razna. Dar chiar şi aşa, nu putea avea încredere în echipa ei. Simţea totuşi nevoia să demonstreze că e capabilă, deşi nu în accepţiunea Säpo. Voia doar ca August

Balder să fie în siguranţă şi, în loc de chipul Helenei Kraft, îl văzu pe cel al Erikăi Berger. Intră grăbită în birou şi scoase Blackphone-ul, acelaşi telefon la care obişnuia să vorbească cu Frans Balder.

Erika ieşise din nou din redacţie pentru a putea vorbi nestingheritä şi stătea în faţa Librăriei Hansson Bruce de pe Götgatan, întrebându-se dacă nu cumva făcuse o prostie. Însă Gabriella Grane pusese problema în aşa fel încât Erika nici nu apucase să se apere – acesta era probabil dezavantajul de a avea prietene foarte inteligente. Ocitise la perfecţie.

Gabriella nu numai că-şi dăduse seama de misiunea Erikăi, ci o şi convinsese că simţea că are o datorie morală şi că n-avea să divulge ascunzătoarea pentru nimic în lume, indiferent cât de grav ar fi încălcat asta codul etic şi profesional.

Se simţea vinovată, spusese ea şi de aceea voia să-i ajute. Avea să-i trimită cheile de la cabana ei din Ingarö şi avea să se asigure că instrucţiunile îi vor parveni lui Andrei Zander prin canalul criptat.

Puţin mai sus pe Götgatan, un cerşetor căzu şi două sacoşe cu sticle de plastic se deşertară pe trotuar. Erika se grăbi să-l ajute. Însă bărbatul, care se ridicase rapid în picioare, nu voia niciun fel de ajutor. Erika îi zâmbi gânditoare şi continuă să urce spre redacţie.

Mikael părea zdruncinat şi epuizat. Avea părul vraişte şi cămaşa îi ieşise din pantaloni. Nu-l mai văzuse de mult atât de neglijent. Cu toate astea, nu se îngrijoră. Când îi străluceau ochii aşa, nu mai putea fi oprit. Intrase deja în starea aceea de concentrare care n-avea să se încheie decât atunci când dădea de cap poveştii.

— Ai găsit o ascunzătoare? o întrebă el.

Erika dădu din cap.

— Poate că n-ar trebui să vorbim despre asta. E nevoie să păstrăm informaţia într-un cerc cât mai restrâns, continuă el.

— O idee înţeleaptă. Să sperăm că va fi doar o soluţie pe termen scurt. Nu-mi place că Lisbeth răspunde pentru băiat.

— Cine ştie, poate că o să le fie de folos amândurora.

— Ce le-ai zis poliţiştilor?

— Mai nimic.

— Nu e bine să ascundem totul.

— Nu neapărat.

— Poate că Lisbeth o să fie dispusă să facă o declaraţie, ca să te poţi linişti şi tu un pic.

— Nu vreau să o presez cu nimic acum. Sunt îngrijorat. Ai putea să-l rogi pe Andrei să o întrebe dacă ar trebui să o ducem la un doctor?

— Aşa o să fac. Dar ascultă...

— Da...

— Încep să cred că a procedat corect, spuse Erika.

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

— Pentru că şi eu am sursele mele. Se pare că secţia de poliţie nu e un loc sigur în momentul ăsta, spuse ea şi se duse cu paşi hotărâţi spre Andrei Zander.

19

22 noiembrie seara

Jan Bublanski era singur în birou. Până la urmă, Hans Faste recunoscuse că-i informase de la bun început pe cei de la Säpo, iar Bublanski îl scosese din investigaţie fără să-i mai asculte explicaţiile. În ciuda faptului că avea încă o dovadă că Hans Faste era un carierist în care nu se putea avea încredere, îi fusese greu să-şi închipuie că tipul îi informa şi pe criminali. Existau, desigur, persoane corupte şi rău intenţionate chiar şi în rândurile poliţiei. Dar să dea un băieţel cu probleme psihice pe mâna unor ucigaşi cu sânge-rece, asta era cu totul altceva şi refuza să creadă că cineva din forţele poliţiei putea fi capabil de aşa ceva. Poate că informaţia ieşise la iveală pe altă cale. Poate că fuseseră interceptaţi sau poate le fusese spart sistemul IT. Deşi nu-i prea venea să creadă că ar fi scris în vreun computer că August Balder putea să-i facă portretul criminalului şi cu atât mai puţin că se afla la Centrul Oden pentru Copii şi Tineri. O căutase pe şefa Säpo, Helena Kraft, ca să discute problema. Însă deşi sublimase că era ceva important, aceasta încă nu-l sunase înapoi.

Avuse de asemenea o discuţie cu Consiliul de Export şi cu Ministerul Economiei, ceea ce era îngrijorător. Chiar dacă nimeni nu o spusese pe şleau, nu erau interesaţi nici de băiat, nici de continuarea anchetei cu privire la incidentul din Sveavägen, ci de programul pe care-l dezvoltase Frans Balder, despre care se credea că fusese într-adevăr furat în noaptea crimei.

În ciuda faptului că mai mulţi tehnicieni IT ai poliţiei, împreună cu trei oameni de ştiinţă de la Universitatea din Linköping şi Politehnica din Stockholm fuseseră în locuinţa din Saltsjöbaden, nu găsiseră nici urmă de proiect de cercetare, nici în computere, nici prin hârtiile lăsate în urmă.

— Carevasăzică, inteligenţa artificială a dispărut şi ea, mormăi Bublanski pentru sine şi asta îi aminti de o ghicitoare pe care obişnuia să o spună vărul lui răutăcios, Samuel, ca să-şi uimească prietenii la sinagogă.

Era un paradox – dacă Dumnezeu era atotputernic, putea oare să creeze ceva mai inteligent decât El? Gluma, îşi aminti el, era considerată jignitoare sau de-a dreptul o blasfemie, pentru că funcţiona în aşa fel încât orice răspuns ai fi dat era gre şit. Însă Bublanski nu reuşi să analizeze problema până la capăt. Se auzi o bătaie în uşă. Era Sonja Modig care-i dădu solemn încă o bucăţică de ciocolată elveţiană cu portocale.

— Mulţumesc, spuse el. Ai noutăţi?

— Credem că ştim cum i-au făcut criminalii pe Torkel Lindén şi pe băiat să iasă în stradă. Au trimis e-mailuri false în numele tău şi al lui Charles Edelman şi au stabilit astfel o întâlnire.

— Se pot face şi lucruri din astea?

— Da. Şi nu e deloc greu.

— Înspăimântător.

— Aşa e, dar nu ne spune nimic despre cum au aflat că trebuiau să spargă tocmai computerul de la Oden sau de unde ştiau că profesorul Edelman era implicat.

— Presupun că trebuie să cercetăm şi computerele noastre.

— Am început deja ancheta.

— Oare aşa trebuia să se întâmple, Sonja?

— Cum adică?

— Să nu mai îndrăznim să scriem sau să spunem nimic de teamă că suntem interceptaţi?

— Nu ştiu. Sper că nu. E un anume Jacob Charro afară care aşteaptă să fie interogat.

— Cine e?

— Un fotbalist de la FC Syrianska. El a fost cel care i-a luat cu maşina pe femeie şi pe August Balder de pe Sveavägen.

Sonja Modig se afla în sala de interogatorii cu un tânăr musculos, brunet, cu părul scurt şi pometi pronunţaţi. Purta un pulover galben ocru cu guler în V fără nimic pe dedesubt şi avea un aer tulburat şi, totodată, mândru.

— Interogatoriul începe la ora 18:35, pe 22 noiembrie, cu martorul Jacob Charro, douăzeci şi doi de ani, originar din Norsborg. Povesteşte-ne ce s-a întâmplat în dimineaţa aceasta, începu Sonja.

— Da, deci... zise Jacob Charro. Mergeam cu maşina pe Sveavägen şi am observat că se întâmplă ceva neobişnuit pe stradă. Am crezut că e un accident. Din cauza asta am încetinit. Dar apoi am văzut un bărbat care a traversat strada venind din stânga. S-a repezit fără să se uite la maşini şi-mi amintesc că m-am gândit că e un terorist.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Părea mânat de un fanatism religios.

— L-ai văzut la faţă?

— N-aş putea spune cu siguranţă, dar m-am gândit mai târziu că arăta un pic ciudat.

— Cum adică?

— Arăta ca şi cum aceea nu era faţa lui adevărată. Avea ochelari de soare rotunzi pe care probabil că şi-i prinsese cu ceva în jurul urechilor. Apoi, obrajii. Părea că are ceva în gură, nu ştiu sigur. Pe urmă mustaţa şi sprâncenele şi culoarea tenului.

— Crezi că purta o mască?

— Ceva sigur purta, dar n-am apucat să mă gândesc prea mult la asta. În secunda următoare, portiera din spate s-a deschis şi... cum să vă spun? A fost una din clipele acelea în care se întâmplă mult prea multe lucruri în acelaşi timp – ca şi cum îţi cade cerul în cap. Deodată aveam străini în maşină şi cineva îmi spărsese luneta.

Eram în stare de şoc.

— Ce-ai făcut?

— Am accelerat ca nebunul. Cred că tipa care sărise în maşină mi-a urlat să conduc şi eram atât de îngrozit, încât abia dacă ştiam ce făceam. Am urmat doar ordinul.

— Ordinul?

— Aşa a părut. Credeam că suntem urmăriţi şi n-am văzut altă soluţie decât să mă conformez. Am virat la stânga şi la dreapta, exact cum mi-a zis tipa...

— Da?

— Avea o voce ciudată. Era atât de rece şi concentrată, că m-am agăţat cu totul de ea. Ca şi cum vocea ei era singurul lucru stabil din toată nebunia aia.

— Ziceai că femeia ţi-a părut cunoscută?

— Da, dar nu la momentul respectiv. Atunci eram speriat de moarte. Ba mai începuse să curgă şi sânge pe bancheta din spate.

— Al băiatului sau al femeii?

— Nu mi-am dat seama iniţial şi nici ei nu păreau să ştie. Dar deodată am auzit un „Yes!”, un mic strigăt, ca şi cum se întâmplase ceva bun.

— Despre ce era vorba?

— Tipa înţelesese că ea şi nu băiatul, fusese împuşcată, şi-mi amintesc că m-am gândit un pic la asta. Era ca un fel de „ura, eu sunt aia împuşcată” şi să ştiţi că nu era o rană minoră. Oricât s-a chinuit să o bandajeze, n-a reuşit să oprească sângerarea. Sângele continua să curgă şi tipa era din ce în ce mai palidă. Se simţea ca naiba.

— Şi totuşi se bucura că ea fusese rănită şi nu băiatul.

— Exact. Ca o mamă.

— Dar nu era mama copilului.

— Nicidecum. Nu se cunoşteau, aşa mi-a zis şi asta a devenit din ce în ce mai evident. Nu părea să stea cu ochii pe băiat. Nici vorbă să-l îmbrăţişeze sau să-i spună ceva care să-l liniştească. Se purta cu el mai degrabă ca şi cum ar fi fost un adult, şi-i vorbea pe acelaşi ton ca mie. La un moment dat a vrut să-i dea whisky puştiului.

— Whisky? întrebă Bublanski.

— Aveam o sticlă în maşină pe care ar fi trebuit să i-o dau unchiului meu, dar i-am dat-o ei ca să-şi dezinfecteze rana şi să bea o duşcă. Ba chiar a băut vârtos.

— Cum ţi s-a părut că se poartă cu băiatul în general?

întrebă Sonja Modig.

— Ca să fiu sincer, nu ştiu ce să vă răspund. Nu prea era bună la interacţiunile sociale. S-a purtat cu mine ca şi cum eram servitorul ei şi, cum ziceam, habar n-avea cum ar fi trebuit să se poarte cu copiii. Şi totuşi...

— Da?

— Cred că era un om bun. N-aş lua-o ca bonă pentru copii mei, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Dar era în regulă.

— Crezi, aşadar, că cel mic e în siguranţă cu ea?

— Aş zice că tipa poate fi cu siguranţă periculoasă şi dusă cu pluta. Dar pe băieţelul acela – August îl cheamă, nu-i aşa?

— Exact.

— Pe August o să-l apere cu preţul vieţii ei, dacă e nevoie. Asta a fost impresia mea.

— Unde i-ai lăsat?

— M-a rugat să-i duc până în piaţa Mosebacke.

— Acolo locuia femeia?

— Nu ştiu. Nu mi-a dat prea multe explicaţii. Voia doar să ajungă acolo – am avut senzaţia că pe undeva pe acolo îşi parcase maşina. Dar altfel, nu mi-a zis niciun detaliu în plus. M-a pus să-mi scriu datele de contact. Urma să mă despăgubească pentru maşină, mi-a zis şi să-mi mai dea ceva pe lângă.

— Părea că are bani?

— De fapt... dacă m-aş fi luat după înfăţişarea ei, aş fi spus că trăieşte într-o cocină. Dar felul în care se purta... Nu ştiu. Nu m-ar mira dacă ar fi bogată. Mi-a părut genul de persoană care face întotdeauna ce vrea.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— I-a zis băiatului să coboare.

— Şi a ascultat-o?

— Era complet paralizat. Se legăna înainte şi înapoi şi nu s-a clintit din maşină. Atunci tipa i-a vorbit mai aspru. I-a spus că e o chestiune de viaţă şi de moarte sau aşa ceva şi atunci băiatul a ieşit clătinându-se, cu mâinile întinse, ca un

somnambul.

— Ai văzut încotro au luat-o?

— Ştiu doar că au luat-o la stânga – spre Slussen. Dar tipa...

— Da?

— Se simţea extrem de rău. A făcut un pas într-o parte şi arăta de parcă putea să cadă în orice clipă.

— Nu sună bine. Şi băiatul?

— Nici el nu se simţea mai bine. Arăta foarte ciudat şi tot timpul cât a stat în maşină mi-a fost frică să nu facă vreo criză. Dar când a coborât, părea că acceptă situaţia. În orice caz, a întrebat de mai multe ori „unde, unde”.

Sonja Modig şi Bublanski se uitară unul la altul.

— Eşti sigur? întrebă Sonja.

— De ce n-aş fi?

— Adică poate ţi s-a părut că l-ai auzit spunând asta pentru că avea o expresie întrebătoare, de exemplu.

— De ce să mi se fi părut?

— Pentru că mama lui August Balder spune că băiatul nu vorbeşte, continuă Sonja Modig.

— Glumeşti?

— Nu. Şi pare extrem de ciudat să fi spus primul lui cuvânt în asemenea condiţii.

— Ştiu foarte bine ce am auzit.

— Bine şi femeia ce a răspuns?

— ” Departe”, cred. „Departe de aici.” Ceva de genul. Apoi aproape s-a prăbuşit, cum ziceam. Oricum, mi-a spus să plec de acolo.

— Şi ai plecat?

— Ca din puşcă.

— Şi apoi ţi-ai dat seama pe cine ai dus cu maşina?

— Îmi dădusem deja seama că puştiul era fiul geniului aceluia care a fost omorât. Dar tipa... ea părea doar vag cunoscută. Îmi amintea de cineva şi într-un final nu am mai putut să conduc. Începusem să tremur ca toate alea şi m-am oprit pe Ringvägen, lângă Skanstull şi am dat o fugă la hotelul Clarion unde am cerut o bere şi am încercat să mă

liniştesc un pic. Atunci mi-am dat seama. Era tipa aia căutată pentru crimă acum câţiva ani, dar care a fost achitată şi despre care s-a descoperit în schimb că a trăit nişte chestii cumplite când era mică. Îmi amintesc bine de asta, pentru că tatăl unui prieten de-al meu a fost torturat în Siria şi s-a aflat aproape în aceeaşi situaţie. A fost supus unui tratament cu electroşocuri şi porcării doar pentru că nu putea face faţă amintirilor din Siria. Era ca şi cum l-ar fi torturat iar.

— Eşti sigur de asta?

— Că a fost torturat...

— Nu, că era ea, Lisbeth Salander.

— M-am uitat la poze cu ea pe net şi nu încape niciun dubiu. Plus că mai e ceva care se potriveşte...

Jacob ezită, ca şi cum s-ar fi ruşinat.

— S-a dezbrăcat până la talie pentru că avea nevoie de tricou pentru bandaj şi când s-a întors un pic ca să-şi panseze umărul, am văzut că avea un tatuaj mare cu un dragon pe spate, până sus, spre omoplaţi. Tatuajul era menţionat în articolele acelea vechi.

Erika Berger ajunse la cabana Gabriellei Grane din Ingarö cu două sacoşe cu mâncare, creioane şi hârtie, cu vreo două puzzle-uri de nivel avansat şi alte câteva lucruri. Însă nu era nici urmă de August şi Lisbeth şi nu puteau fi nicicum contactaţi. Lisbeth nu răspundea nici pe aplicaţia Redphone, nici pe linia criptată, iar Erika era extrem de îngrijorată.

Oricum ar fi întors situaţia, vedea asta ca pe un semn rău. Era adevărat că Lisbeth Salander nu dădea prea mulţi bani pe vorbe inutile sau cuvinte de alinare. Dar ea singură ceruse o ascunzătoare sigură. Ba mai mult, era răspunzătoare pentru un copil şi atunci, dacă nu le răspundea la telefon, probabil că situaţia era foarte gravă. În cel mai rău caz, Lisbeth zăcea în agonie pe undeva.

Erika trase o înjurătură şi ieşi pe terasă, aceeaşi terasă unde ea şi Gabriella stătuseră şi vorbiseră despre cum ar fi

fost să se ascundă de întreaga lume. Asta se întâmplase cu doar câteva luni în urmă. Totuşi, momentul părea extrem de îndepărtat. Nu mai era nicio masă afară, niciun scaun şi nicio sticlă, nu se mai auzeau râsete, erau doar zăpadă, crengi şi gunoi adus de furtună. Era ca şi cum viaţa părăsise locul acela, iar amintirea petrecerii adâncea atmosfera dezolantă din casă. Acea zi îndepărtată plutea ca o fantomă prin încăperi.

Erika se duse din nou în bucătărie şi puse în frigider mâncarea ce putea fi gătită la microunde – chifteluţe, cutii cu spaghete, muşchi Stroganoff, peşte gratinat, bulete de cartofi şi nişte mâncare, de fast-food, pe care Mikael o sfătuise să cumpere: Billys Pan Pizza, pateuri, cartofi prăjiţi, coca-cola, o sticlă de Tullamore Dew, un cartuş de ţigări, trei pungi de chipsuri, bomboane, trei prăjituri cu ciocolată şi bastonaşe cu aromă de lemn-dulce. Pe masa mare şi rotundă puse hârtie de desenat, creioane, carioci, gume de şters, o riglă şi un compas. Pe foaia cea mai de sus desenă un soare şi o floare şi scrise *Bine aţi venit* în patru culori calde.

Cum era situată pe promontoriul stâncos, nu departe de Ingaröstrand, casa nu putea fi zărită din cauza unei pădurici de conifere. Avea patru camere care dădeau în bucătăria mare de lângă terasa cu uşi de sticlă. În afară de masa rotundă se mai găseau un balansoar vechi şi două canapele rupte şi uzate care, împreună cu două covoare roşii, noi, continuau să-i dea un aer proaspăt şi confortabil.

Probabil că era şi o ascunzătoare bună. Erika lăsă uşa deschisă, puse cheile, aşa cum fusese înţelegerea, în sertarul cel mai de sus al dulapului de la intrare şi coborî pe treptele de lemn ce flancau panta – singura cale de acces la casă pentru cei care veneau cu maşina.

Cerul era întunecat şi ameninţător, iar vântul începuse din nou să bată cu putere. Erika nu se simţea în apele ei şi nu o ajută cu nimic faptul că pe drumul spre casă începu să se gândească la mama băiatului, Hanna. Erika nu o întâlnise niciodată pe Hanna Balder şi, cu un an înainte, nu

se prea numărase printre fanii ei. La vremea aceea, Hanna juca adesea roluri de femei sexy şi prostuţe, iar Erikăi i se păru că promovarea unor astfel de roluri era un gest tipic pentru industria filmului. Însă niciunul dintre aceste lucruri nu mai era adevărat şi Erikăi i se făcu ruşine de vechea ostilitate. O judecase prea aspru pe Hanna Balder; era foarte uşor să critici o fată drăguţă care ajunge rapid faimoasă.

Mai nou – în puţinele rânduri când Hanna apăruse în filme mai importante – ochii îi luceau cu un fel de durere stăpânită şi poate că durerea era adevărată. Hannei Balder nu-i fusese, evident, uşor. Cu atât mai puţin în ziua aceea, încă de dimineaţă Erika insistase ca Hanna să fie informată şi adusă lângă August. I se părea că era o situaţie în care un copil avea nevoie de mama lui.

Însă Lisbeth, care încă vorbea cu ei, nu fusese de acord cu ideea. Nimeni nu ştia încă cine era informatorul, scrisese Lisbeth şi nu era imposibil ca acesta să facă parte din cercul de cunoştinţe al mamei sau al lui Lasse Westman, care se închisese în casă, încercând să scape de jurnalişti. Era o situaţie fără ieşire şi Erika spera ca jurnaliştii de la *Millennium* să reuşească să descrie situaţia cu demnitate şi seriozitate, fără ca ziarul sau altcineva să aibă de suferit.

Se îndoia totuşi de abilitatea lui Mikael, mai ales atunci când arăta în halul ăla. De altminteri, avea ajutorul lui Andrei Zander. Erika îl îndrăgea pe Andrei Zander. Era un tânăr chipeş, pe care mulţi îl credeau gay. Cu puţin timp înainte fusese invitatul ei şi al lui Greger la un prânz în Saltsjöbaden şi le spusese povestea vieţii lui, ceea ce nu făcuse decât să o înduioşeze şi mai mult.

Andrei îşi pierduse părinţii la unsprezece ani, într-o explozie cu bombă la Sarajevo şi locuise cu o mătuşă la Tensta, în afara Stockholmului, mătuşă care nu avea nicio idee despre mintea lui iscoditoare sau despre rănile sufleteşti. Andrei nu fusese de faţă la moartea părinţilor săi. Cu toate astea, corpul lui reacţionase ca şi cum ar fi suferit de sindrom de stres posttraumatic. Ura chiar şi acum

zgomotele puternice şi mişcările bruşte. Nu-i plăceau genţile care rămâneau nesupravegheate în restaurante sau locurile publice şi dispreţuia violenţa şi războiul cu o patimă pe care Erika nu o mai întâlnise niciodată.

În copilărie obişnuia să evadeze în alte lumi. Citea cu nesaţ literatură fantasy, poezie şi biografii, îi plăceau Sylvia Plath, Borges şi Tolkien şi învăţase totul despre computere. Visa să devină un scriitor de romane de dragoste şi tragedii sfâşietoare. Era un romantic incurabil care spera să-şi poată vindeca rănile cu mari pasiuni şi nu-l interesa câtuşi de puţin ce se întâmpla în societate şi în lume. Într-una din seri, pe când era adolescent, se dusese totuşi la una dintre prelegerile cu intrare liberă ale lui Mikael Blomkvist, la Facultatea de Jurnalism din Stockholm şi viaţa i se schimbase.

Patosul lui Mikael îi deschisese ochii şi-l făcuse să vadă o lume sângerândă, plină de nedreptăţi, intoleranţă şi ilegalităţi şi, în loc să mai viseze la romane siropoase, începu să se gândească la reportaje critice pe teme sociale. La puţin timp după aceea bătuse la uşa *Millennium* şi ceruse să facă ceva, orice, să prepare cafele, să verifice corecturi, să facă pe curierul. Voia să li se alăture cu orice preţ. Voia să facă parte din redacţie şi, după ce văzuse flacăra din ochii lui, Erika îl însărcinase cu o serie de treburi mai mărunte: comunicate de presă, muncă de cercetare şi scurte prezentări. Însă mai presus de orice, îi spusese să înveţe, ceea ce Andrei făcu întocmai, cu aceeaşi energie pe care o investea în orice altceva. Învăţase despre ştiinţe politice, comunicare mass-media, economie, politici de pace şi război şi cu timpul deveni angajat temporar la *Millennium,* unde, evident, voia să devină un reporter de investigaţie cu greutate, la fel ca Mikael Blomkvist.

Dar spre deosebire de mulţi alţi reporteri de investigaţie, nu era dur. Andrei rămăsese un romantic. Visa în continuare la marea iubire şi atât Mikael, cât şi Erika dedicaseră mult timp problemelor lui sentimentale. Fetele erau adesea atrase de Andrei, dar ajungeau la fel de des

să-l părăsească. Poate că avea ceva mult prea disperat în felul lui de a iubi şi poate că intensitatea sentimentelor lui le speria pe multe dintre ele. De altfel, probabil că povestea prea uşor despre lipsurile şi greutăţile lui. Era prea deschis şi prea sincer. Prea bun, după cum spunea Mikael.

Însă Erika spunea că Andrei era pe cale să lase în urmă acea vulnerabilitate copilărească. Cel puţin asta observase din articolele lui. Acea ambiţie îndârjită, care-i îngreuna stilul, fusese înlocuită de o imparţialitate eficientă şi ştia că urma să se implice total, acum că avea şansa de a-l ajuta pe Mikael cu articolul despre Balder.

Conform înţelegerii, Mikael urma să scrie reportajul cel mare. Andrei avea să-l ajute cu munca de cercetare, dar şi să scrie o serie de articole şi prezentări ce aveau să clarifice subiectul, ceea ce Erikăi i se părea promiţător.

Parcă pe strada Hökens şi intră în redacţie, unde Mikael şi Andrei erau exact aşa cum şi-i imaginase, extrem de concentraţi.

Mikael mormăia din când în când pentru sine, iar Erika nu văzu strălucind în ochii lui doar hotărâre, ci şi îngrijorare, dar nu se miră câtuşi de puţin. Mikael dormise teribil de prost. Mass-media îl vâna intens şi stătuse la interogatoriu unde fusese forţat să facă exact lucrul de care îl acuza presa, anume să ascundă adevărul, ceva ce nu-i făcea nicio plăcere.

Mikael Blomkvist se supunea întotdeauna legii. Era un cetăţean model din anumite puncte de vedere. Însă dacă era cineva care-l făcea să încalce regulile, aceea era Lisbeth Salander. Mikael ar fi căzut mai degrabă în dizgraţie decât să o trădeze şi de aceea, la poliţie, stătuse şi spusese doar:„Am dreptul de a-mi proteja sursele jurnalistice” şi nu era de mirare că asta îl supăra şi îl umplea de teama consecinţelor. Şi totuşi... se concentra în principal la subiect şi, la fel ca Erika şi el era mai îngrijorat pentru Lisbeth şi băiat decât pentru propria lor situaţie. După ce îl privi câteva clipe, Erika se apropie de el.

— Cum merge? îl întrebă.

— Ăă... bine. Cum a fost?
— Am făcut patul şi am pus mâncarea în frigider.
— Grozav. Nu te-a văzut niciun vecin?
— N-am văzut nici ţipenie de om.
— De ce întârzie atât de mult? întrebă el.
— N-am idee. O să mă îmbolnăvesc de grijă.
— Să sperăm că se odihnesc acasă la Lisbeth.
— Să sperăm. Ce-ai mai descoperit?
— Destul de multe.
— Sună bine.
— Dar...
— Da?
— Chestia e că... Mă simt de parcă m-am întors în timp sau că mă apropii de un loc în care am mai fost cândva.
— Cred că ar trebui să-mi explici mai clar, spuse ea.
— Trebuie să...
Mikael aruncă un ochi la ecranul computerului.
— Întâi trebuie să mai caut. Vorbim mai târziu, spuse el.
Erika îl lăsă în pace şi se pregăti să plece acasă, chiar dacă era, bineînţeles, gata să se mobilizeze în orice moment.

20

23 noiembrie

Noaptea se dovedi a fi liniştită, îngrijorător de liniştită, iar la ora opt dimineaţa, Jan Bublanski stătea îmbufnat în faţa echipei lui în sala de şedinţe. După ce-l dăduse afară pe Hans
Faste, se simţea rezonabil de sigur că putea vorbi liber din nou. Măcar acolo, cu colegii lui, se simţea mai în siguranţă decât în faţa computerului sau a telefonului mobil.

— Cred că înţelegeţi gravitatea situaţiei, începu el. Au fost divulgate informaţii secrete. A murit un om din cauza asta. Un băieţel se află în pericol de moarte. În ciuda faptului că am lucrat intens, încă nu ştim cum s-a putut întâmpla. Informatorul putea fi cineva de la noi ori de la Säpo, sau de la Centrul Oden, ba chiar cineva din cercurile în care se învârte profesorul Edelman; mama băiatului ori logodnicul ei, Lasse Westman. Nu ştim nimic sigur şi de aceea trebuie să fim extrem de precauţi, paranoici dacă trebuie.

— De asemenea, e posibil să fi fost atacaţi cibernetic sau interceptaţi, completă Sonja Modig. Credem că avem de-a face cu nişte criminali care controlează tehnologia modernă într-un mod cu totul neobişnuit pentru noi.

— Exact, aprobă Bublanski. Trebuie să fim atenţi la tot, să nu spunem nimic important la telefon, oricât de mult ar lăuda superiorii noştri noul sistem telefonic.

— Îl laudă pentru că a costat mult să-l instaleze, spuse Jerker Holmberg.

— Poate că ar trebui de asemenea să ne gândim un pic la rolul nostru, continuă Bublanski. Am vorbit cu o tânără analistă foarte talentată de la Säpo, Gabriella Grane, dacă vă sună cunoscut numele. Mi-a arătat că ideea noastră de loialitate, a poliţiştilor, nu e atât de simplă pe cât am crede.

Avem multe feluri de loialitate, nu-i aşa? Există una evidentă, faţă de lege. E o loialitate faţă de cetăţeni, una faţă de colegi, dar şi una pentru superiori, iar alta faţă de noi înşine şi cariera noastră. Uneori, cum bine ştiţi, intră în conflict una cu cealaltă. Se întâmplă să protejăm un coleg, să ne încălcăm principiile faţă de public sau să primim ordine de sus, ca Hans Faste, şi-atunci acea loialitate intră în conflict cu cea pe care ar fi trebuit să o avem faţă de echipă. Aşa că în continuare – şi vorbesc foarte serios – vreau să aud vorbindu-se doar de o singură loialitate, faţă de investigaţia propriu-zisă. O să-i prindem pe vinovaţi şi o să ne asigurăm că nimeni altcineva nu mai cade pradă criminalilor. Suntem de acord cu asta? Indiferent dacă ne sună prim-ministrul sau directorul CIA şi ne vorbeşte despre patriotism şi posibilităţi uriaşe de a avansa în carieră, nu scoatem o vorbă, nu-i aşa?

— Aşa e, răspunseră cu toţii la unison.

— Minunat! După cum ştiţi cu toţii, persoana care a intervenit pe Sveavägen nu e nimeni alta decât Lisbeth Salander şi momentan muncim intens să o localizăm, continuă Jan Bublanski.

— De aceea, trebuie să-i facem public numele în presă! strigă Curt Svensson, cuprins de entuziasm. Avem nevoie de ajutor de la cetăţeni.

— Ştiu că există păreri diferite în legătură cu asta, aşa că vreau să discutăm din nou problema. Pentru început, aş vrea să vă reamintesc că, în trecut, Salander a fost tratată extrem de rău şi de noi şi de mass-media.

— Nu mai contează, spuse Curt Svensson.

— Nu e imposibil ca mai multe persoane să o fi recunoscut pe Sveavägen, iar în cazul ăsta numele ei se va afla oricum, şi-atunci nu va mai fi o problemă. Dar înainte să ajungem acolo, aş vrea să vă reamintesc că Lisbeth Salander i-a salvat viaţa băiatului şi merită tot respectul nostru.

— Nimeni nu se îndoieşte de asta, continuă Curt Svensson. Dar apoi l-a răpit, mai mult sau mai puţin.

— Mai degrabă avem informaţii care indică faptul că vrea cu orice preţ să-l protejeze pe băiat, interveni Sonja Modig. Lisbeth Salander e o persoană care a avut experienţe foarte neplăcute cu autorităţile. Întreaga ei copilărie a însemnat un abuz continuu al serviciilor sociale suedeze. Iar dacă suspectează, la fel ca noi, că există un informator în poliţie, nu ne va contacta de bunăvoie, de asta puteţi fi siguri.

— Asta are şi mai puţin de-a face cu situaţia, se încăpăţână Curt Svensson.

— Ai dreptate dintr-un anumit punct de vedere, continuă Sonja. Atât Jan, cât şi eu suntem perfect de acord cu tine că singurul lucru esenţial în toată situaţia aceasta este să ne dăm seama dacă investigaţia ne oferă un motiv destul de bun să-i facem public numele sau nu. Siguranţa băiatului este o problemă prioritară şi nici aici nu suntem cu adevărat stăpâni pe situaţie.

— Înţeleg unde bateţi, spuse Jerker Holmberg încet şi gânditor, făcându-i pe toţi ceilalţi să ciulească urechile. Dacă oamenii o zăresc pe Salander, băiatul e şi el expus. Totuşi rămân o mulţime de întrebări – în primul şi-n primul rând, întrebarea cea mai severă: Cine are dreptate? Iar aici trebuie să atrag atenţia că, indiferent dacă avem sau nu un informator, nu putem accepta ca Salander să-l ascundă pe August Balder. Băiatul e o parte importantă a investigaţiei şi, cu sau fără informator, noi ne pricepem mai bine să protejăm un copil decât o poate face o tânără cu probleme emoţionale.

— Absolut, mormăi Bublanski.

— Exact, continuă Jerker. Şi chiar dacă nu e vorba de o răpire în sensul obişnuit, da, chiar dacă totul s-a făcut cu bună-credinţă, efectele pe care le poate avea aşa ceva asupra copilului pot fi la fel de grave. Psihologic vorbind, trebuie să fie extrem de traumatizant pentru băiat să tot fie pe fugă după ceea ce tocmai i s-a întâmplat.

— Just, bombăni Bublanski. Dar întrebarea este totuşi cum să prelucrăm informaţia.

— În privinţa asta sunt de acord cu ce spune Curt. Trebuie să-i facem imediat publice numele şi fotografia. Ne-ar putea aduce ponturi valoroase.

— Se prea poate, continuă Bublanski. Dar le poate servi ponturi valoroase şi criminalilor. Trebuie să pornim de la ideea că ucigaşii n-au renunţat să-l vâneze pe băiat, ba din contră şi pentru că nu cunoaştem legătura dintre băiat şi Salander, nu ştim nici ce indicii le-ar putea da numele ei criminalilor. Nu sunt deloc sigur că este în beneficiul băiatului să ieşim la rampă cu aceste informaţii.

— Dar nu ştim nici dacă îl protejăm nefăcând asta, replică Jerker. Sunt prea multe piese în joc ca să tragem asemenea concluzii. De exemplu, oare Salander lucrează pentru cineva şi are propriile planuri cu băiatul care nu au nicio legătură cu siguranţa lui?

— Şi de unde ştia că băiatul şi Torkel Lindén urmau să iasă pe uşa dinspre Sveavägen tocmai atunci? interveni şi Curt Svensson.

— Putea să fi fost acolo din întâmplare.

— Nu sună plauzibil.

— Adevărul e adesea neplauzibil, continuă Bublanski. Dar ai dreptate, nu pare să fie o coincidenţă că era acolo, nu dacă analizăm circumstanţele.

— Cum ar fi că Mikael Blomkvist ştia şi el că urma să se întâmple ceva, spuse Amanda Flod.

— Sau că există un fel de legătură între Blomkvist şi Salander, continuă Jerker Holmberg.

— Aşa e.

— Mikael Blomkvist ştia că băiatul era la Centrul Oden pentru Copii şi Tineri, nu-i aşa?

— Mama, Hanna Balder, îi povestise, spuse Bublanski. Mamă care, înţelegeţi desigur, nu se simte prea bine. Tocmai am avut o lungă discuţie cu ea. Dar Blomkvist nu ar fi avut de unde să ştie că băiatul şi Torkel Lindén aveau să fie atraşi în stradă.

— Oare să fi avut vreo legătură cu computerele de la Oden? întrebă Amanda Flod gânditoare.

— Nu mi-l pot imagina pe Blomkvist dedându-se la atacuri digitale, spuse Sonja Modig.

— Dar Salander? se întrebă Jerker Homberg. Ce ştim despre ea, de fapt? Avem un dosar imens despre tipa asta. Ultima oară când am avut de-a face cu ea, ne-a surprins din toate punctele de vedere. Poate că aparenţele sunt şi acum înşelătoare.

— Exact, încuviinţă Curt Svensson. Avem prea multe semne de întrebare.

— Întrebările sunt cam tot ce avem. Şi tocmai de aceea trebuie să acţionăm ca la carte, continuă Jerker Homberg.

— Nu ştiam că avem o carte atât de cuprinzătoare, spuse Bublanski cu un sarcasm pe care îl regretă.

— Vreau doar să spun că trebuie să luăm situaţia aşa cum este: răpirea unui copil. Abia dacă a trecut o zi de când au dispărut şi nu am auzit nimic de la ei. Ieşim la rampă cu numele şi fotografia lui Salander şi apoi analizăm cu atenţie toate ponturile pe care le primim, spuse Jerker Holmberg pe un ton autoritar, părând să aibă de partea lui întregul grup, iar Bublanski închise ochii şi se gândi cât de mult ţinea la echipa lui.

Se simţea mai ataşat de ei decât de fraţii, surorile şi părinţii lui. Dar acum se vedea nevoit să se împotrivească.

— Vom încerca să-i găsim prin toate mijloacele posibile. Dar nu facem încă publice numele şi fotografia. N-ar face decât să tensioneze atmosfera şi nu vreau să le dau ucigaşilor niciun fel de indiciu.

— Şi te simţi şi vinovat, spuse Jerker cu răceală.

— Şi mă simt şi foarte vinovat, spuse Bublanski gândindu-se din nou la rabinul lui.

Mikael Blomkvist era extrem de îngrijorat pentru băiat şi Lisbeth şi nu reuşise să doarmă decât foarte puţin. Încercase de nenumărate ori să o sune pe Lisbeth pe aplicaţia Redphone. Dar Lisbeth nu-i răspunsese. Nu mai auzise nimic de la ea din după-amiaza precedentă. Se afla la redacţie, încercând să se refugieze în muncă şi să

priceapă ce detaliu îi scăpase. Avea de ceva vreme senzaţia că-i lipsea o informaţie fundamentală în toată povestea, ceva ce putea pune lucrurile într-o lumină nouă. Dar poate că doar se amăgea singur, făcându-şi speranţe deşarte şi vrând să vadă ceva mai mult decât ce era acolo. Ultimul mesaj trimis de Lisbeth prin conexiunea criptată fusese:

Jurij Bogdanov, Blomkvist. Investighează-l. El a vândut tehnologia lui Balder către Eckerwald de la Solifon.

Găsise pe internet câteva poze cu Bogdanov. Purta costume dungate, dar oricât de perfecte ar fi fost, nu păreau să fie din acelaşi film. Ai fi zis că le furase în drum spre eveniment. Bogdanov avea părul lung, lins, urme de vărsat pe faţă, cearcăne vineţii şi tatuaje stângace făcute în casă care se zăreau de sub manşete. Avea o privire întunecată şi intensă şi părea să te citească imediat. Era înalt şi cu siguranţă nu avea mai mult de şaizeci de kilograme.

Arăta ca un puşcăriaş, dar era ceva în atitudinea lui pe care Mikael îl recunoscu din imaginile capturate de camerele de supraveghere aflate în afara casei lui Balder din Saltsjöbaden. Bărbatul avea aceeaşi înfăţişare aspră, sărăcăcioasă. În puţinele interviuri pe care le dăduse în legătură cu succesul de care se bucurase ca om de afaceri în Berlin, sugerase că se născuse mai mult sau mai puţin pe stradă.

— Eram condamnat s-o mierlesc pe o alee, cu un ac în venă. Dar m-am ridicat din mizerie. Îmi merge mintea şi sunt un luptător dat naibii, se lăudase el.

Pe de altă parte, nimic din viaţa lui nu părea să indice contrariul, mai puţin senzaţia că nu reuşise să se ridice chiar de unul singur. Existau câteva indicii că fusese ajutat de persoane puternice care-i intuiseră talentul. Într-o revistă de IT germană, un şef al departamentului de securitate de la Institutul de Control Intern Horst spusese că „Bogdanov are un ochi magic. Vede vulnerabilităţile ca

nimeni altul. E un geniu”.

Bogdanov era, evident, o vedetă a hackerilor, chiar dacă, potrivit imaginii oficiale, lucra doar ca *white hat,* o persoană care acţiona pozitiv şi legal şi care, în schimbul unei sume potrivite, ajuta firmele să identifice breşe în sistemele lor de securitate IT. Nici la firma lui, Outcast Security, nu era, evident, nimic suspect şi nu dădea nicidecum impresia că era doar o faţadă. Consiliul director era format doar din persoane cinstite şi cu educaţie bună. Dar Mikael nu se mulţumi cu atât. El şi Andrei verificară fiecare persoană care trecuse vreodată prin firmă, prieteni ai prietenilor şi găsiră pe cineva cu numele de Orlov care înlocuise pentru scurtă vreme un membru al consiliului. Vladimir Orlov nu era specialist IT, ci un mic comerciant în construcţii. Odată, demult, fusese un boxer promiţător de categorie grea din Crimeea şi, conform puţinelor fotografii pe care le găsi Mikael pe internet, arăta cam rablagit şi brutal.

Existau rapoarte neconfirmate cum că fusese închis pentru atac deosebit de grav şi proxenetism. Fusese căsătorit de două ori – ambele soţii erau moarte, fără ca Mikael să poată descoperi cauza morţii. Însă cel mai interesant detaliu era că fusese angajat temporar la insignifianta şi de mult falimentara firmă Bodin Bygg& Export, care se ocupa cu „comerţul cu materiale de construcţii”.

Proprietarul aceleia fusese Karl Axel Bodin, alias Alexander Zalachenko, iar numele nu doar că readuse la viaţă o întreagă conspiraţie diabolică, ci îl şi făcu pe Mikael să-şi amintească de celebrul lui reportaj. Zalachenko era, de asemenea, tatăl lui Lisbeth, bărbatul care-i omorâse mama şi-i distrusese copilăria. Zalachenko era umbra întunecată din viaţa ei, inima neagră ce alimenta dorinţa ei de răzbunare.

Era oare o coincidenţă că apăruse în căutări? Mikael ştia mai bine decât oricine că, dacă săpa destul de adânc în orice subiect, găsea tot felul de legături. Viaţa ofereaconstant corespondenţe iluzorii. Doar că... atunci

când venea vorba de Lisbeth Salander, nu credea prea mult în noroc.

Dacă îi rupea degetele unui chirurg sau se implica într-un furt de tehnologie AI avansată, nu doar că analizase îndeaproape situaţia. Avea, de asemenea, un motiv, o justificare. Lisbeth nu uita niciodată o nedreptate sau un afront. Se răzbuna şi făcea dreptate. Oare reacţia ei în toată povestea aceea avea vreo legătură cu trecutul? În orice caz, nu era deloc imposibil.

Mikael ridică privirea din computer şi se uită la Andrei. Andrei îl salută din cap. Afară, pe coridor, mirosea vag a mâncare. De pe Götgatan se auzea muzică rock. Furtuna urla, iar cerul continua să fie întunecat. Mikael intră pe conexiunea criptată mai mult din obişnuinţă, fără să se aştepte la nimic. Dar se lumină imediat la faţă. Ba chiar scoase un chiot scurt de bucurie.

Mesajul era:

În regulă. Plecăm în scurt timp spre ascunzătoare.

Îi răspunse pe loc.

Mă bucur să aud asta. Condu cu grijă.

Apoi, nu se putu abţine să nu adauge:

Lisbeth, pe cine urmărim de fapt?

Răspunsul veni imediat:

Te prinzi tu repede, isteţule!

„În regulă” era mult spus. Lisbeth se simţea ceva mai bine. Însă era în continuare într-o stare teribil de proastă. Jumătate de zi abia dacă fusese conştientă de ce era în jurul ei şi reuşise doar cu mari eforturi să se ridice şi să-i dea lui August de mâncare şi de băut şi să se asigure că are creioane şi hârtie A4 ca să-l poată desena pe criminal. Dar când se apropie din nou de el, văzu că nu desenase nimic.

Desigur, erau hârtii peste tot pe măsuţa de cafea din faţa lui. Dar nu era niciun desen, ci mai degrabă rânduri de mâzgăleli la care se uită mai mult obosită decât curioasă. Erau cifre, serii interminabile de cifre şi chiar dacă nu înţelese iniţial nimic din ele, deveni din ce în ce mai

interesată şi scoase deodată un fluierat.

— Nu-i deloc rău, mormăi ea.

Tocmai se uitase la câteva numere foarte mari, care, evident, nu-i spuneau nimic special, dar care totuşi, în combinaţie cu cifrele de lângă ele, formau un model cunoscut. Frunzărind mai departe dădu inclusiv peste seria simplă 641, 647, 653 şi 659 – nu mai încăpea vorbă; erau *sexy prime quadruplets*[30], cum le spunea în engleză, numere *sexy* în sensul în care erau serii de patru numere prime consecutive care erau cu şase poziţii mai mari unul decât celălalt.

Mai erau, de asemenea, numere prime gemene şi toate combinaţiile de numere prime posibile, încât Lisbeth nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Tare, zise ea. Mişto.

Dar August nici nu-i răspunse, nici nu se uită la ea. Stătea doar îngenuncheat lângă măsuţa de cafea, ca şi cum nu voia nimic decât să continue să scrie cifre, iar Lisbeth îşi aminti ca prin vis că citise ceva despre savanţi şi numerele prime. Însă abandonă gândul. Se simţea mult prea rău ca să se gândească la lucruri complicate, aşa că se duse în schimb în baie şi luă două pastile de Vibramycin.

Se doftoricise singură încă de când ajunseseră acasă. Apoi îşi împachetă pistolul, computerul şi nişte bani, şi-i spuse băiatului să se ridice. Acesta nu voia. Ţinea doar încordat creionul şi pentru o secundă Lisbeth rămase perplexă, uitându-se la el. Apoi spuse pe un ton sever:

— Ridică-te!

Iar băiatul reacţionă, în timp ce Lisbeth îşi puse o perucă, pentru a fi sigură şi o pereche de ochelari de soare.

Se îmbrăcară apoi cu jachetele şi coborâră cu liftul până în garaj, luând-o spre Ingarö în BMW-ul ei. Lisbeth conducea cu mâna dreaptă. Umărul stâng era bandajat strâns şi o durea. O durea şi pieptul. Avea în continuare febră şi de

---

[30]Termenul „sexy prime” vine din latinesc *sex,* care înseamnă *șase* (în engl. *six).* (*N. red.)*

vreo două ori se văzu nevoită să oprească pe marginea drumului ca să se odihnească puţin. Când ajunseră într-un sfârşit la plaja şi debarcaderul de lângă Stora Barnvik, la Ingarö şi urmară instrucţiunile urcând scara lungă de lemn de-a lungul costişei, intrând imediat în casă, se prăbuşi epuizată în primul pat pe care-l văzu. Tremura şi-i era frig.

Cu toate astea, se ridică şi se aşeză în faţa laptopului la masa din bucătărie, respirând din greu şi încercând din nou să spargă fişierul pe care-l descărcase de la NSA. Evident, nici de data asta nu reuşi. August stătea lângă ea, privind sever toate hârtiile şi mănunchiul de creioane cerate pe care Erika Berger le pusese acolo. Însă nu fu în stare să mai scrie nicio serie de numere prime, cu atât mai puţin să deseneze vreun criminal. Poate că era în stare de şoc.

Cel care îşi spunea Jan Holtser stătea în camera de la Clarion Hotel Arlanda şi vorbea la telefon cu fiica lui, Olga. Aşa cum se aşteptase, fata nu-l credea.

— Ţi-e frică de mine? zise ea. Ţi-e frică să nu te iau la întrebări?

— Nu, nu, chiar deloc, încercă el să spună. Am fost doar nevoit să...

Îi era greu să-şi găsească cuvintele. Ştia că Olga îşi dăduse seama că-i ascundea ceva, aşa că încheie discuţia mai rapid decât şi-ar fi dorit de fapt. Lângă el, pe patul de hotel, stătea Jurij şi înjura. Luase la verificat de cel puţin o sută de ori computerul lui Frans Balder fără să găsească „dracului”, nimic cum spunea el. „Nimic, fir-ar al dracului!”

— Deci am furat un computer care nu are nimic din ce ne trebuie, zise Jan Holtser.

— Exact.

— Şi-atunci, de ce-l ţinea profesorul?

— Pentru ceva foarte special, asta-i clar. Pot să văd că un fişier mare, care era probabil conectat la alte computere, a fost şters de curând. Dar orice aş face, nu pot să-l recreez. Ştia meserie tipul.

— N-avem nicio şansă, spuse Jan Holtser.

— Nicio şansă, fir-ar al dracului, adăugă Jurij.

— Şi telefonul ăla Blackphone?

— Acolo sunt mai multe conversaţii cărora nu am reuşit să le dau de urmă, probabil de la serviciul secret suedez sau FRA. Dar altceva mă îngrijorează pe mine.

— Ce anume?

— O conversaţie lungă pe care a avut-o fix înainte să dai tu buzna în casă. A vorbit cu un coleg de muncă de la MIRI[31], Machine Intelligence Research Institute.

— Şi de ce te îngrijorează asta?

— Sincronizarea – am senzaţia că a fost un fel de atenţionare. De asemenea, institutul lucrează să se asigure că viitoarele computere nu vor deveni periculoase pentru oameni sau aşa ceva şi nu ştiu, ceva nu-mi miroase a bine. Mi se pare că Balder ori le-a dat celor de la MIRI ceva din cercetarea lui, ori...

— Ori ce?

— Ori le-a spus totul despre noi, cel puţin câte ştia el.

— N-ar fi deloc bine.

Jurij încuviinţă şi Jan Holtser înjură în sinea lui. Nimic nu mersese conform planului şi niciunul dintre ei nu era obişnuit cu eşecul. Dăduseră greş deja de două ori la rând şi asta din cauza unui copil, un copil retardat, ceea ce era în sine mai mult decât de ajuns. Dar ăsta nu era cel mai rău lucru.

Kira era se îndrepta spre ei şi era furioasă. Niciunul dintre ei nu era obişnuit cu aşa ceva. Dimpotrivă, erau flataţi de eleganţa ei glacială care dădea activităţii lor un aer invincibil. Dar de data aceea îşi pierduse cu totul cumpătul şi urlase la ei că erau nişte idioţi inutili şi incompetenţi. Însă cauza nu era de fapt eşecul lor, glonţul care poate că-llovise sau nu-l lovise pe băieţelul retardat. Era femeia care apăruse de nicăieri şi-l apărase pe August Balder. Ea era cea care o făcuse pe Kira să se piardă cu firea.

---

[31]Organizație nonprofit care cercetează probleme de siguranță ce apar în dezvoltarea inteligenței artificiale.

Când Jan începuse să o descrie – atâta cât putuse vedea –, Kira îi pusese o avalanşă de întrebări. Atunci când primise răspunsul prost sau bun, în funcţie de cum priveai situaţia, se înfuriase, urlase şi făcuse scandal că ar fi trebuit s-o omoare, că n-avea minte şi că se aşteptase la asta din partea lor. Nici Jan, nici Jurij nu înţeleseseră de ce reacţionase atât de violent. Niciunul din ei nu o auzise vreodată ţipând atât de tare.

Pe de altă parte, nu ştiau multe despre ea. Jan Holtser n-avea să uite niciodată cum făcuse sex cu ea de vreo trei sau patru ori în hotelul D'Angleterre din Copenhaga şi cum, după, când stăteau întinşi în patul dublu şi beau şampanie, vorbiseră ca de obicei verzi şi uscate despre războaiele şi victimele lui. O mângâiase apoi pe umăr şi pe braţ şi dăduse peste trei cicatrici paralele pe încheietura mâinii.

— Cum le-ai căpătat pe astea, frumoasa mea? întrebase el şi primise drept răspuns o privire plină de ură.

Nu se mai culcase niciodată cu ea după aceea. O luase ca pe o pedeapsă pentru că-i pusese acea întrebare. Kira avea grijă de ei şi le dădea o grămadă de bani. Dar nici el, nici Jurij şi nimeni altcineva din cercul lor nu puteau s-o întrebe despre trecutul ei. Era una dintre legile nescrise şi niciunul dintre ei nu-şi mai dorea să încerce. Era binefăcătoarea lor la bine şi la rău, mai mult la bine, gândeau ei şi trebuiau să-i respecte capriciile şi să trăiască întrebându-se constant dacă avea să se poarte tandru cu ei sau rece, ori să le facă morală, ba chiar să le tragă brusc o palmă usturătoare.

În faţa lui, Jurij închise laptopul şi luă o duşcă din pahar. Încercau amândoi să se abţină cât de mult posibil de la alcool, aşa încât Kira să nu le poată imputa şi acel detaliu. Dar era aproape imposibil. Mult prea multă frustrare şi adrenalină îi împingeau să bea. Jan se juca nelinişţit cu telefonul.

— Te-a crezut Olga? întrebă Jurij.

— Deloc şi în curând o să vadă portretul meu făcut de un copil în toate ziarele.

— Nu mi-aş pune bazele în desenul ăla. Pare mai de grabă o iluzie de-a poliţiştilor.

— Deci încercăm să omorâm un copil fără să fie neapărat nevoie.

— Nu m-ar mira. N-ar fi trebuit să ajungă deja Kira?

— În orice moment.

— Cine crezi că e?

— La cine te referi?

— La tipa care a apărut de nicăieri.

— N-am idee, zise Jan. Nu sunt sigur că ştie nici Kira. Mi se pare că se agită din nimic.

— Cred că o să-i omorâm pe amândoi.

— Mi-e teamă că o să facem chiar mai mult de-atât.

August nu se simţea bine. Era clar. Îi apăruseră pete roşii pe gât şi ţinea pumnii încleştaţi. Lui Lisbeth Salander, care stătea lângă el la masa rotundă şi lucra la algoritmul ei de criptare RSA, îi era teamă că băiatul urma să facă o criză. Însă August nu făcu decât să ia un creion, unul negru.

În aceeaşi clipă, o rafală de vânt făcu geamurile din faţa lor să se clatine, iar August tremură şi începu să-şi mişte mâna înainte şi înapoi pe masă. Iată că începuse să deseneze, o linie aici, una acolo, nişte cercuri, nasturi gândi Lisbeth, apoi o mână, o bărbie, o cămaşă descheiată. Desena din ce în ce mai repede şi în cele din urmă spatele şi umerii băiatului se relaxară. Era ca o bubă care se spărsese şi începea să se vindece.

Ochii îi luceau chinuiţi şi, din când în când, îl trecea câte un fior. Dar ceva dinăuntrul lui părea că fusese eliberat. Schimbă creioanele şi desenă o podea, o podea de culoarea lemnului de stejar, iar pe podea desenă o grămadă de piese de puzzle care probabil înfăţişau un oraş strălucitor, pe timp de noapte. Şi totuşi era clar că nu avea să fie un desen plăcut.

Mâna şi cămaşa descheiată păreau să aparţină unui bărbat puternic şi burtos. Acesta stătea aplecat în faţă şi lovea o persoană mică ce stătea pe jos, persoană ce nu se

afla în câmpul vizual din simplul motiv că ea era cea care privea scena şi primea loviturile. Era ceva hidos, fără doar şi poate.

Dar nu părea să aibă nimic de-a face cu asasinatul, chiar dacă şi acest desen demasca un infractor. De altfel, în centrul lui apăruse un chip furios şi asudat, iar fiecare cută adâncă provocată de furie fusese surprinsă la perfecţie. Lisbeth recunoscu faţa. Şi nu pentru că se uitase prea mult la filme la televizor sau la cinema.

Înţelese însă că aparţinea actorului Lasse Westman, tatăl vitreg al lui August, aşa că se aplecă spre băiat şi spuse cu o furie solemnă şi fremătătoare:

— N-o să-ţi mai facă aşa ceva niciodată. Niciodată.

21

23 noiembrie

Alona Casales înţelese că ceva mersese alnaibii de prost atunci când silueta uscăţivă a comandantului Jonny Ingram se apropie de Ed the Ned. Se vedea din ţinuta lui ezitantă că aducea veşti proaste, ceea ce nu îl afecta de obicei.

Jonny Ingram părea să se bucure de necazul altuia atunci când lovea oamenii pe la spate. Dar cu Ed era altfel. Chiar şi superiorilor lui le era frică de el. Ed te trimitea la naiba dacă îi făceai porcării, iar lui Jonny Ingram nu-i plăceau scenele şi cu atât mai puţin să fie pus în posturi umilitoare, dar se gândi că trebuia să se aştepte la o ceartă cu Ed.

Trebuia să pară calm. În timp ce Ed era puternic şi iute la mânie, Jonny Ingram era un băiat suplu din lumea bună, cu picioare subţiri şi un aer afectat. Ingram era un manipulator şi nu-i lipsea influenţa din anumite cercuri importante, fie la Washington, fie în industrie. În conducere se afla chiar sub directorul NSA, Charles O'Connor şi, chiar dacă zâmbea des şi împărţea complimente în dreapta şi în stânga, privirea lui nu era binevoitoare. Tuturor le era teamă de el.

Îi domina pe ceilalţi şi era responsabil printre altele cu „supravegherea tehnologiilor strategice" sau mai pe şleau, cu spionajul industrial – acea partea a NSA-ului care ajuta industria high-tech americană în competiţia globală.

Însă când ajunse în faţa lui Ed în costumul lui dichisit, începu să se micşoreze şi, chiar dacă Alona stătea la vreo treizeci de metri depărtare, îşi dădu seama exact ce era pe cale să se întâmple: Ed avea să explodeze. Chipul lui palid şi epuizat luase o tentă roşiatică şi deodată se ridică cu spatele lui strâmb şi încovoiat şi cu burta lui mare şi urlă furios:

— Nenorocit prefăcut ce eşti!

Nimeni în afară de Ed nu avea curajul să-i spună lui Jonny

Ingram „nenorocit prefăcut”, iar Alona simţi că-liubea nespus pentru asta.

August începu un nou desen.

Trasă câteva linii grăbite pe hârtie. Apăsă atât de tare, încât vârful creionului cerat negru se rupse şi, la fel ca data trecută, desenă repede, surprinzând un detaliu aici, altul acolo, bucăţi disparate care începură să se lege şi să formeze un tot. Era aceeaşi cameră. Dar puzzle-ul de pe podea era altul, mai uşor de înţeles. Înfăţişa o maşină roşie de curse care se deplasa în viteză şi o mare de oameni în tribună. Deasupra scenei stăteau doi oameni.

Unul dintre ei era, din nou, Lasse Westman. Era îmbrăcat cu un tricou negru şi pantaloni scurţi şi avea o privire injectată şi un pic crucişă. Părea nesigur pe picioare şi beat criţă. Dar asta nu-l făcea mai puţin furios. Un fir de salivă i se prelingea din gură. Cu toate astea, nu el era cel mai înfricoşător personaj din desen. Mai era un bărbat acolo. Ochii lui tulburi luceau sadic. Era nebărbierit, la felde beat şi avea buze mici, aproape inexistente. Părea să-l pocnească pe August, deşi băiatul, la fel ca în desenul precedent, nu se vedea în imagine, fiind cu atât mai pregnant tocmai prin absenţa lui.

— Cine e celălalt? întrebă Lisbeth.

August nu-i răspunse. Însă îi tremurau umerii şi îşi strânsese picioarele sub masă.

— Cine e celălalt? repetă Lisbeth mai sever.

August notă atunci pe desen cu un scris de copil puţin tremurat:

ROGER

Roger – numele nu-i spunea nimic lui Lisbeth.

Câteva ore mai târziu, la Fort Meade, după ce hackerii curăţaseră în urma lor şi se căraseră de acolo, Ed se îndreptă spre Alona. Remarcabil era că Ed nu mai părea deloc furios sau ofensat. Mai degrabă avea un aer sfidător

şi nu-l mai chinuiau nici durerile de spate. Ţinea în mână un carneţel. Una din bretele îi căzuse.

— Salut, prietene, zise ea. Acum chiar că sunt curioasă. Ce s-a întâmplat?

— Plec în vacanţă, răspunse el. Mă duc la Stockholm.

— Din toate locurile posibile. Nu e cam frig în perioada asta a anului?

— Mai rău ca niciodată, evident.

— Dar de fapt nu te duci acolo în vacanţă.

— Între noi fie vorba, nu.

— Acum m-ai făcut şi mai curioasă.

— Jonny Ingram ne-a ordonat să lăsăm baltă ancheta. Hackerul o să scape şi trebuie să ne mulţumim cu faptul că astupăm câteva găuri în sistemul de securitate. Apoi toată treaba va fi dată uitării.

— Cum dracu' poate ordona aşa ceva?

— Ca să nu trezească duşmanul, zice el şi să rişte să se afle despre atac. Ar fi un dezastru dacă s-ar afla că ne-a fost spart sistemul, ca să nu mai vorbim de comentariile răutăcioase care se vor face şi la faptul că toţi, cu mine în frunte, vor trebui daţi afară ca să salveze aparenţele.

— Deci te-a şi amenințat?

— Şi-ncă cum. A zis că voi fi umilit public, ba chiar dat în judecată.

— Nu pari îngrijorat.

— O să-l distrug.

— Cum o să reuşeşti? Snobul ăla are relaţii peste tot.

— Şi eu am câteva. Ingram nu e singurul care poate să domine oamenii. Hackerul ăla afurisit a fost destul de amabil cât să ne verifice registrele şi să ne arate câte ceva din lenjeria noastră murdară.

— Un pic ironic, nu-i aşa?

— Mda, o mână spală pe alta. Dar la început informaţiile n-au părut atât de spectaculoase, nu în comparaţie cu toate celelalte lucruri cu care ne ocupăm. Dar când am început să investigăm mai îndeaproape...

— Da?

— S-au dovedit a fi nişte informaţii-bombă.

— În ce sens?

— Apropiaţii lui Jonny Ingram nu doar *adună* informaţii despre secretele companiilor care să ajute marile noastre concerne. Uneori le *şi vâna* pe bani grei, iar banii ăia, Alona, nu ajung întotdeauna în trezoreria organizaţiei...

— Ci în buzunarele lor.

— Exact. Şi am deja destule dovezi ca să-i trimit la puşcărie pe Joacim Barclay şi Brian Abbot, capii spionajului industrial.

— Dumnezeule!

— Enervant e că treburile sunt un pic mai complicate în cazul lui Jonny Ingram. Sunt convins că el e creierul din spatele întregii afaceri. Altfel povestea nu are sens. Dar încă n-am o dovadă decisivă şi asta face întreaga operaţiune să fie riscantă. Desigur, nu e imposibil să existe dovezi concrete despre el în fişierul descărcat de hacker. Dar nu-l vom putea deschide. E criptat cu un nenorocit de algoritm RSA.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Să strâng laţul în jurul lui. Să arăt odată şi pentru totdeauna că propriii lui colegi au legături cu marii criminali.

— Cum ar fi Spiders.

— Cum ar fi Spiders. Stau în aceeaşi luntre cu o grămadă de dubioşi. Nu m-ar mira deloc dacă ar fi implicaţi în moartea profesorului tău de la Stockholm. Cel puţin au avut un interes clar să-l vadă mort.

— Tu glumeşti.

— Nicidecum. Profesorul tău deţinea nişte informaţii care-i puteau distruge.

— La dracu'! Şi-acum te duci la Stockholm ca un detectiv privat şi investighezi totul?

— Nu ca un detectiv privat, Alona. Voi avea sprijin total şi, dacă tot sunt acolo, o să-i trag o săpuneală şi hackeriţei noastre de abia o s-o poată duce.

— Cred că am auzit gre şit. Ai zis hackeriţă?

— Da, hackeriţă am zis. Hackeriţă!

Desenele lui August o transportară pe Lisbeth înapoi în trecut şi îşi aminti din nou de pumnul care lovea ritmic şi continuu salteaua. Îşi aminti bufniturile, gemetele şi plânsul din dormitor. Îşi aminti de timpul petrecut pe Lundagatan când nu avea nicio altă scăpare decât benzile desenate şi planurile ei de răzbunare. Dar alungă acele gânduri. Se ocupă de rană şi-şi schimbă bandajul, apoi verifică pistolul şi se asigură că e încărcat. Intră pe conexiunea PGP.

Andrei Zander o întrebase cum erau şi îi răspunse scurt. Afară vuia furtuna. Bău puţin whisky şi mâncă nişte ciocolată, apoi merse pe terasă şi mai departe, pe povârniş, unde studie un pic terenul, în special o despicătură în piatră, sus pe coama muntelui. Numără chiar paşii până acolo şi memoră fiecare detaliu al peisajului.

Când se întoarse, August îi schiţase din nou pe Lasse Westman şi Roger. Lisbeth se gândi că avea nevoie să şi-i scoată din minte. Însă nu desenase încă nimic din noaptea crimei. Oare mintea lui bloca episodul?

Lisbeth simţi că o cuprinde senzaţia neplăcută că aveau să intre în criză de timp şi se uită îngrijorată la August, la noile lui desene şi la numerele tremurate pe care le scrisese alături. Câteva minute se concentră asupra lor şi le studie structura când, deodată, văzu o serie care nu părea să nu se potrivească cu celelalte.

Era destul de scurtă. 2305843008139952128. Îşi dădu imediat seama ce era. Nu era un număr prim, ci mai degrabă – se înveseli brusc – un număr alcătuit, într-o perfectă armonie, din suma tuturor divizorilor săi pozitivi. Cu alte cuvinte, era un număr perfect, la fel cum este cifra 6, deoarece 6 poate fi divizat cu 3, 2 şi 1, iar3 2 1 dau 6. Lisbeth zâmbi şi îi trecu prin minte un gând înviorător.

— Trebuie să-mi explici totul, spuse Alona.

— Aşa o să fac, răspunse Ed. Dar chiar dacă ştiu că nu e nevoie, vreau să-mi promiţi solemn că nu spui nimănui

despre asta.

— Promit, nesuferitule.

— Bine, uite care e faza: după ce i-am urlat lui JonnyIngram tot ce mi-a trecut prin minte, mai mult de dragul spectacolului, i-am dat dreptate. M-am prefăcut chiar recunoscător că a oprit investigaţia. Oricum n-aveam cum să ajungem prea departe, i-am zis şi într-un anume sens era adevărat. Din punct de vedere tehnic, epuizaserăm toate opţiunile. Făcuserăm totul, ba chiar un pic în plus. Dar nu ne aleseserăm cu nimic. Hackerul ne trimisese la vânătoare de cai morţi una după alta şi ne vârâse pe căi întortocheate şi labirintice. Unul dintre puştii mei a zis că şi, dacă i-am fi dat de capăt, în ciuda tuturor aşteptărilor, tot nu am fi fost convinşi c-am reuşit. Am fi crezut că e o nouă capcană. Ne aşteptam la orice de la hackerul ăsta, mai puţin la dezvăluiri şi slăbiciuni. Aşa că da, nu ajunseserăm nicăieri pe calea obişnuită.

— Dar ţie nu-ţi place de obicei să o iei pe calea obişnuită.

— Nu, îmi place să o iau mai cotit. În orice caz, nu ne dăduserăm bătuţi. Vorbiserăm cu toate contactele noastre din lumea hackerilor şi cu prietenii noştri din firmele de software. Lansaserăm căutări avansate, interceptări şi atacuri cibernetice. Vezi tu, în cazul unui atac atât de complicat, se face întotdeauna muncă de cercetare. Ce întrebări a pus hackerul, ce pagini web a vizitat – inevitabil, câte ceva din toate astea ajunge şi la noi. Dar cel mai important, Alona, e că există un factor care ne avantajează. Talentul hackerului. E atât de priceput, încât a restrâns numărul suspecţilor. E ca şi cum un criminal face suta de metri în9,7 secunde la locul crimei. Atunci ştii destul de bine că Bolt sau vreunul dintre rivalii lui e vinovatul, nu-i aşa?

— Înseamnă că e foarte bună.

— Sunt bucăţi din atacul ăsta cibernetic care m-au lăsat cu gura căscată, deşi am văzut multe la viaţa mea. De aia am muncit extrem de mult să vorbim cu hackeri şi oameni iniţiaţi din branşă şi i-am întrebat: Cine e în stare de ceva

atât de complex? Care mai sunt vedetele din ziua de azi? Bineînţeles, am fost nevoiţi să formulăm inteligent întrebările ca nimeni să nu-şi dea seama ce se întâmplase cu adevărat. Nici aşa nu am ajuns prea departe. Era ca şi cum căutam acul în carul cu fân. Nimeni nu ştia nimic sau mă rog: am aflat o groază de nume, dar niciunul nu părea să se potrivească. O vreme l-am suspectat pe un rus, Jurij Bogdanov. E un fost dependent de droguri şi un abil hoţ. Poate intra oriunde. Poate sparge orice computer. Încă de când era cerşetor în Sankt Petersburg unde şutea maşini şi avea patruzeci de kile îmbrăcat, poliţia sau serviciile secrete voiau să-l atragă de partea lor înaintea organizaţiilor criminale. Dar evident, au pierdut bătălia, iar acum Bogdanov e curat şi de succes, ba chiar a ajuns la cincizeci de kile îmbrăcat. Suntem destul de siguri că e unul dintre escrocii din gruparea ta, Alona şi ăsta a fost un alt motiv pentru care ne-a interesat tipul ăsta. Am priceput că are o legătură cu Spiders şi cu ancheta ta, dar apoi...

— N-aţi înţeles de ce unul dintre ei ne-ar da nouă indicii şi conexiuni.

— Exact. Am continuat să căutăm şi după un timp a mai apărut un grup în discuţie.

— Care anume?

— Îşi spun Republica Hackerilor. Au un statut foarte înalt pe net. E formată doar din genii care sunt foarte vigilente cu criptările lor. Au tot dreptul, s-ar putea zice. Şi noi şi alţii încercăm necontenit să ne infiltrăm în grupurile astea, nu doar ca să aflăm cu ce se ocupă. Vrem să-i şi recrutăm. În ziua de azi ne certăm pe hackerii cei mai pricepuţi.

— Acum când am devenit cu toţii nişte criminali.

— Da, poate că ai dreptate. Oricum, Republica Hackerilor ascunde un mare talent. Avem multe mărturii în sensul ăsta. Dar nu e doar asta. Umbla vorba că aveau ceva mare pe ţeavă, că un utilizator pe nume Bob the Dog, care credem că are legături cu banda, părea să fi făcut cercetări şi să fi pus întrebări despre un tip de la noi pe care-lcheamă Richard Fuller. Îl ştii?

— Nu.

— Un tip maniaco-depresiv şi leneş pentru care mi-am făcut multe griji. E tipul clasic de risc de securitate care devine arogant şi neglijent când are câte o criză maniacală. E persoana perfectă de care să se lege o bandă de hackeri şi e nevoie de informaţii clasificate ca să afli aşa ceva. Sănătatea lui mentală nu e chiar publică. Nici maică-sa nu ştie de ea. Acum sunt destul de convins că nu au pătruns totuşi prin Fuller. Am periat fiecare fişier pe care l-a descărcat Fuller în ultimul timp şi nu am găsit nimic. L-am inspectat pe toate părţile. Dar cred că Richard Fuller era un element din planul iniţial al Republicii Hackerilor. Nu că aş avea vreo dovadă împotriva grupului, nici vorbă, dar am senzaţia că ei se află în spatele atacului, mai ales că, mai nou, credem că putem elimina ipoteza unei puteri străine.

— Ziceai că e o tipă.

— Exact, după ce am identificat grupul ăsta, am încercat să aflăm cât mai multe despre hacker, chiar dacă nu a fost foarte uşor să deosebim zvonurile şi miturile de faptele reale. Dar un detaliu a apărut în mod constant, încât într-un sfârşit n-am mai văzut nicio altă opţiune decât să investighez.

— Ce detaliu?

— Că vedeta Republicii Hackerilor e cineva care-şi spune Wasp.

— Wasp?

— Exact. N-o să te obosesc cu vreun detaliu tehnic, dar Wasp e un fel de legendă în unele cercuri, printre altele pentru că are talentul de a răsturna metodele consacrate. Cineva a zis că o poţi simţi pe Wasp într-un atac cibernetic la fel cum îl auzi pe Mozart într-o compoziţie. Wasp are stilul ei inconfundabil, iar asta este exact ce a zis unul dintre tovarăşii mei după ce a studiat atacul: chestia asta e diferită de tot ce am întâlnit până acum, e la un cu totul alt nivel, parcă e făcută în acelaşi timp pe dos, surprinzător, dar totuşi corect şi eficient.

— Încă un geniu.

— Fără dubiu, de aceea am început să căutăm tot ce se putea găsi pe internet despre această Wasp ca să-i putem identifica semnătura. Nimeni n-a fost prea surprins când n-am reuşit. Nu era genul de persoană care să ne ofere asemenea portiţe. Aşa că ştii ce am făcut? zise Ed mândru.

— Nu.

— Am început să caut definiţia cuvântului.

— În afară de sensul propriu, de viespe.

— Da, exact, nu că eu sau altcineva am fi crezut că avea să ne ajute. Dar cum ziceam, când nu răzbeşti pe drumul principal, o iei pe căi lăturalnice. Nu ştii niciodată ce găseşti şi s-a dovedit, evident, că Wasp poate însemna orice. Wasp e un model de avion englezesc de luptă din al Doilea Război Mondial. E o comedie a lui Aristofan, un scurtmetraj cunoscut din 1915, o revistă satirică din San Francisco-ul anilor 1800 şi, evident, o abreviere a conceptului de White Anglo-Saxon Protestant, plus multe altele. Toate astea păreau să fie nişte referinţe mult prea rafinate pentru un geniu al hackerilor; nu se potriveau. Dar ştii ce se potrivea?

— Nu.

— Personajul la care făcea adesea referire Wasp pe internet, supereroina din benzile desenate Marvel, care înfiinţează grupul Răzbunătorilor.

— Cel despre care au făcut un film.

— Exact, grupul cu Thor, Iron Man, Captain America şi toţi ceilalţi. În prima serie de benzi desenate ea era liderul. Wasp e un personaj cu adevărat cool, trebuie să recunosc. Are un stil rock şi e rebelă, se îmbracă în negru şi auriu, are aripi de insectă, păr scurt, negru şi o atitudine arogantă; o tipă care îşi învinge condiţia şi are abilitatea de a se mări şi micşora. Toate sursele cu care am corespondat cred că hackeriţa s-a inspirat din benzile desenate cu Wasp. Acum, evident că persoana din spatele semnăturii nu trebuie să fie neapărat o fană Marvel, cel puţin nu în prezent. Semnătura aceea există de mult timp. Poate că nu e nimic mai mult decât un detaliu din copilărie care a persistat sau o glumiţă ironică, ceva ce înseamnă la fel de mult ca faptul că odată,

demult, mi-am botezat pisica Peter Pan fără să-mi placă vreun pic de personajul ăla plin de el care refuză să se maturizeze. Şi totuşi...

— Da?

— N-am putut să nu observ că până şi reţeaua aceasta criminală pe care o cerceta Wasp foloseşte nume de cod din benzile desenate Marvel, ba chiar mai mult de-atât. Uneori îşi spun chiar *The Spider Society,* nu-i aşa?

— Ba da, dar e doar un joc din câte văd, ca să râdă de noi, cei care-i interceptăm.

— Sigur, sigur, sunt de acord, dar chiar şi jocurile oferă indicii sau ascund ceva serios. Ştii ce-i face speciali pe cei din The Spider Society din benzile desenate Marvel?

— Nu.

— Faptul că se luptă cu Sisterhood of the Wasp[32].

— Bine, pricep, e un detaliu de care ar trebui să ţinem cont, dar nu înţeleg cum te ajută toate astea.

— Dacă ai puţină răbdare, îţi spun. Ce zici, ai chef să mă însoţeşti până la maşină? Trebuie să plec la aeroport destul de curând.

Lui Mikael Blomkvist începuseră să i se închidă ochii. Nu era chiar atât de târziu, dar simţea în tot corpul că n-avea să mai reziste mult. Trebuia să se ducă acasă, să doarmă câteva ore şi să se întoarcă la lucru în noaptea aceea sau devreme a doua zi. Poate că avea să-l ajute dacă bea câteva beri pe drum. Îl durea capul din cauza lipsei de somn şi avea nevoie să-şi alunge unele amintiri şi temeri şi se gândea să-l ia cu el pe Andrei. Se uită spre colegul lui.

Andrei arăta atât de tânăr şi plin de energie, încât Mikael îşi zise că şi dacă ar fi avut jumătate din energia lui, i-ar fi fost de ajuns. Stătea aşezat şi scria la computer ca şi cum tocmai ajunsese şi, din când în când, frunzărea repede printre notiţe. Totuşi, venise la redacţie de la cinci dimineaţa. Acum era şase fără un sfert seara şi sigur nu-şi

[32] Surorile Viespii. (în engl., în orig.)

luase prea multe pauze.

— Ce zici, Andrei? Mergem la o bere şi să mâncăm ceva şi-apoi să vorbim despre povestea asta?

Andrei păru că nu înţelege întrebarea. Dar apoi ridică privirea şi deodată încetă să mai pară la fel de energic. Îşi masă un umăr făcând o grimasă.

— Da... sigur... poate, spuse el într-un final.

— O s-o iau ca pe un da, spuse Mikael. Ce zici de Folkoperan?

Folkoperan era un bar şi restaurant de pe Hornsgatan, nu departe de redacţie, care atrăgea jurnalişti şi artişti.

— Da, doar că... răspunse Andrei.

— Ce anume?

— Am portretul acesta al comerciantului de artă de la Bukowski, cel care s-a urcat într-un tren la Malmö Central şi nu s-a mai întors niciodată. Erika e de părere că se potriveşte cu restul.

— Dumnezeule, dar ştiu că te munceşte femeia aia.

— De fapt, nu mi se pare. Dar mi-e greu să pun cap la cap toate informaţiile. Am senzaţia că stilul e forţat şi lax.

— Vrei să mă uit peste el?

— Cu plăcere, dar aş vrea să mai lucrez la el întâi. Aş intra în pământ de ruşine dacă l-ai vedea în forma în care e acum.

— Atunci aşteptăm. Dar haide, Andrei, să mergem măcar să mâncăm ceva. Te poţi întoarce şi lucra la el după aceea, dacă e neapărat, spuse Mikael, privindu-l pe tânărul lui coleg.

Avea să-şi amintească pentru totdeauna de acel moment. Andrei purta un sacou în carouri închis la culoare şi o cămaşă albă încheiată până la gât. Aducea a star de cinema sau oricum arăta ca un Antonio Banderas tânăr.

— Cred că o să rămân aici să pun lucrurile în ordine, zise el nesigur. Am nişte mâncare în frigider, o s-o încălzesc la microunde.

Mikael stătu să se gândească dacă ar fi trebuit, graţie poziţiei lui superioare, să-i ordone lui Andrei să meargă cu

el la o bere. În schimb, spuse:

— Bine, ne vedem mâine-dimineaţă. Ce se mai întâmplă? N-a apărut încă niciun portret al criminalului?

— Aşa pare.

— De dimineaţă trebuie să găsim o altă soluţie. Ai grijă de tine, spuse Mikael ridicându-se şi punându-şi paltonul.

Lisbeth îşi amintise de ceva ce citise despre savanţi cu mult timp în urmă, în revista *Science.* Matematicianul teoretician Enrico Bombieri scrisese într-un articol despre un episod din cartea lui Oliver Sacks, *Omul care îşi confunda soţia cu o pălărie,* în care doi gemeni autişti cu un grav handicap cognitiv stăteau culcaţi şi îşi spuneau unul altuia numere prime năucitor de mari, ca şi cum le vedeau în faţa ochilor, într-un tablou matematic mental sau ca şi cum găsiseră o scurtătură misterioasă către secretul numerelor.

Cu toate astea, ceea ce puteau face gemenii şi ceea ce voia Lisbeth să realizeze erau două lucruri total diferite. Însă credea că exista o legătură, aşa că se hotărî să o demonstreze, oricât de puţin ar fi crezut în ea. Luă, aşadar, fişierul criptat de la NSA şi programul ei de factorizare cu curbe eliptice. Apoi se întoarse din nou spre August. August răspunse începând să se legene înainte şi înapoi.

— Numere prime. Îţi plac numerele prime, zise Lisbeth.

August nu se uită la ea şi nici nu se opri din legănat.

— Şi mie îmi plac, continuă ea. Dar e ceva care mă interesează în mod special acum. Se numeşte factorizare.

Ştii ce e aia?

August se uită în jos, legănându-se şi nepărând că înţelege ceva.

— Factorizăm numere prime atunci când scriem un număr ca un produs de numere prime. Prin produs vreau să spun un rezultat al multiplicării. Pricepi ce zic?

August nici nu se clinti, iar Lisbeth se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-şi ţină gura.

— Conform teoremelor fundamentale ale aritmeticii,

fiecare număr întreg are un model unic de factorizare cu numere prime, ceea ce e, de fapt, chiar tare. Un număr atât de simplu precum 24 poate fi descompus într-o mulţime de feluri, multiplicând, de exemplu 12 şi 2 sau 3 şi 8 sau 4 şi 6. Cu toate astea, există un singur mod de a-l factoriza cu numere prime şi anume 2 x 2 x 2 x 3. Pricepi? Toate numerele au o factorizare unică. Problema e că e simplu să multiplici numere prime şi să-ţi dea numere mari. Dar e adesea imposibil să faci opusul şi de la rezultat să ajungi la numerele prime. O persoană foarte rea s-a folosit de asta ca să ascundă un mesaj. Înţelegi? E ca şi cum ai amesteca o băutură uşor de combinat, dar greu de separat.

August nu încuviinţă şi nici nu scoase vreun sunet. Însă măcar încetase să se mai legene.

— Hai să vedem dacă te pricepi la factorizare cu numere prime, August. Vrei?

August nu se clinti.

— O s-o iau ca pe un da. Să începem cu numărul 456.

Privirea lui August se tulbură şi deveni absentă, iar Lisbeth fu convinsă că fusese o idee ridicolă.

Vremea era rece şi vântoasă. Dar Mikael simţea totuşi că frigul îi făcea bine şi că îl trezea un pic. Erau relativ puţini oameni afară şi începu să se gândească la fiica lui, Pernilla, la ce spusese despre a scrie „de-adevăratelea”, dar şi la Lisbeth, desigur şi la băiat. Oare ce făceau? Pe drum în sus, înspre Hornsgatspuckeln, se holbă o vreme la un tablou într-o vitrină.

Tabloul înfăţişa nişte oameni veseli şi relaxaţi, la o petrecere. Cu siguranţă că era o deducţie gre şită, însă în acel moment i se păru că trecuse o eternitate de când stătuse ultima dată la fel de relaxat cu o băutură în mână. Îşi dori pentru o clipă să fie undeva departe. Apoi se cutremură, lovit de senzaţia că era urmărit. Însă atunci când se întoarse, îşi dădu seama că nu era decât o alarmă falsă, poate un efect a tot ceea ce i se întâmplase în ultimele zile.

Singura persoană din spatele lui era o femeie uluitor de frumoasă într-o rochie de un roşu-aprins şi păr blond-închis care-i zâmbi un pic nesigur şi timid. Îi zâmbi şi el politicos şi se pregăti să o ia din nou la pas. Însă continuă să se uite la ea, poate chiar uimit, ca şi cum se aştepta ca femeia să se transforme în orice clipă în ceva mai banal. Însă nu făcu decât să devină din ce în ce mai strălucitoare cu fiecare secundă, ca şi când ar fi fost de viţă nobilă, o stea care se abătuse din greşeală printre oamenii obişnuiţi. De fapt, Mikael n-ar fi putut-o descrie în acel prim moment, atât de uluit era, n-ar fi putut oferi niciun detaliu semnificativ, oricât de mic, despre înfăţişarea ei. Părea un clişeu, o imagine frumoasă dintr-o revistă de modă.

— Vă pot ajuta cu ceva? zise el.

— Nu, nu, răspunse ea şi păru jenată din nou, dar de o nesiguranţă fermecătoare.

Nu era genul de persoană despre care să crezi că e timidă. Arăta ca şi cum avea lumea la picioare.

— Bine atunci, o seară plăcută, spuse el şi se întoarse, dar femeia îl întrerupse, dregându-şi glasul încordată.

— Nu sunteţi cumva Mikael Blomkvist? continuă ea şi mai nesigură, cu ochii în pământ.

— Eu sunt, zise el şi zâmbi politicos.

Făcu un efort să zâmbească la fel cum ar fi făcut cu oricine altcineva.

— Vreau doar să spun că v-am admirat dintotdeauna, continuă ea şi ridică încet capul, uitându-se în ochii lui cu privirea ei întunecată.

— Mă bucur. Dar a trecut ceva timp de când am scris ceva inteligent. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Mă numesc Rebecka Svensson, zise ea. În prezent, locuiesc în Elveţia.

— Iar acum sunteţi acasă, în vizită.

— Doar pentru scurt timp, din păcate. Îmi lipseşte Suedia. Îmi lipseşte până şi luna noiembrie în Stockholm.

— Atunci a trecut ceva timp de la ultima vizită.

— Da, da... Aşa e cu dorul de casă, nu?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ei bine, ajunge să-ţi fie dor şi de părţile rele.

— Adevărat.

— Dar ştiţi cum mă lecuiesc de toate? Urmăresc jurnaliştii suedezi. Nu cred că am ratat niciun articol din M*illennium* în ultimul an, continuă ea, iar Mikael o privi din nou şi remarcă fiecare piesă vestimentară, de la pantofii negri cu toc înalt, până la şalul albastru de caşmir, scump şi elegant.

Rebecka Svensson nu părea chiar o cititoare tipică a ziarului *Millennium.* Dar nu exista niciun motiv să aibă idei preconcepute despre suedezii bogaţi din străinătate.

— Lucraţi aici? zise el.

— Sunt văduvă.

— Înţeleg.

— Uneori mă plictisesc teribil. Vă îndreptaţi undeva anume?

— Plănuiam să beau ceva şi să iau o gustare, zise el şi simţi pe dată că nu-i plăcea replica. Suna prea mult a invitaţie, prea facil, deşi era totuşi adevărată. Chiar asta urma să facă, să bea ceva şi să ia o gustare.

— Aş putea să vă ţin companie? îl întrebă ea.

— Cu multă plăcere, spuse Mikael ezitant, iar ea îi atinse uşor mâna – probabil întâmplător sau cel puţin aşa vru Mikael să creadă.

Părea să fie în continuare timidă. Urcară încet, pe Homsgatspuckeln, pe lângă mai multe galerii.

— Ce plăcut e să mă plimb pe aici cu dumneavoastră, zise ea.

— A fost un pic neaşteptat.

— Nici eu nu mă aşteptam la aşa ceva de dimineaţă, când m-am trezit.

— Atunci la ce vă aşteptaţi?

— La o zi la fel de tristă ca de obicei.

— Nu ştiu dacă sunt chiar o companie atât de plăcută azi, spuse el. Sunt prins într-un reportaj.

— Nu lucraţi prea mult?

— Probabil.

— Atunci poate că aveţi nevoie de o mică pauză, spuse ea zâmbind fermecător.

În acea clipă lui Mikael i se păru că are un aer cunoscut, ca şi cum mai văzuse acel zâmbet undeva, dar sub o altă formă, ca o oglindă care deformează.

— Ne-am mai întâlnit cumva? zise el.

— Nu cred. Dar v-am văzut de mii de ori în fotografii şi la televizor, bineînţeles.

— Deci nu aţi locuit niciodată în Stockholm?

— Când eram mică.

— Unde locuiaţi?

Femeia arătă cu degetul vag înspre Homsgatan.

— Erau vremuri frumoase, spuse ea. Tatăl nostru avea grijă de noi. Mă gândesc uneori la asta. Îmi lipseşte.

— Nu mai este în viaţă?

— A murit de tânăr.

— Îmi pare rău.

— Da, îmi e dor de el uneori. Încotro mergem?

— Nu prea ştiu, spuse el. E o cârciumă chiar aici, un pic mai sus, pe Bellmansgatan – Bishop’s Arms. Îl cunosc pe proprietar. E un loc frumos.

— Sigur că da...

Chipul ei căpătă din nou o expresie jenată şi rezervată şi încă odată se întâmplă ca mâna ei să-i atingă degetele; de data aceea nu mai fu atât de sigur că era ceva involuntar.

— Sau poate că nu e destul de elegant?

— Ba da, cu siguranţă că e, spuse ea, încercând să se scuze. Doar că mă simt un pic prea în centrul atenţiei în baruri. Am dat peste atâţia nenorociţi.

— Îmi imaginez.

— N-aţi vrea...?

— Ce anume?

Femeia se uită din nou în pământ şi roşi – da, Mikael crezu iniţial că nu vede bine. Cu siguranţă că adulţii nu roşesc aşa, nu? Dar Rebecka Svensson din Elveţia, care arăta splendid, se înroşise ca o şcolăriţă.

— N-aţi vrea mai degrabă să mă invitaţi la dumneavoastră la un pahar de vin sau două? continuă ea. Ar fi mai plăcut.

— Mda...

Mikael ezită.

Avea nevoie să doarmă şi să fie în formă a doua zi în zori. Cu toate astea, întârzie să dea un răspuns.

— Da, sigur, spuse în cele din urmă. Am o sticlă de Barolo în dulap.

I se păru pentru o clipă că avea să se simtă curând în culmea fericirii, ca şi cum se pregătea de o nouă aventură palpitantă.

Dar sentimentul de nesiguranţă nu dispăru. Iniţial nu înţelese de ce. În general nu avea probleme să gestioneze asemenea situaţii, şi, ca să fie sincer, era obişnuit ca femeile să-l curteze. Într-adevăr, totul se întâmplase uluitor de rapid. Dar era destul de familiarizat şi cu aşa ceva. Aşa că nu, nu era vorba de viteza cu care evoluaseră lucrurile. Era ceva neobişnuit la Rebecka Svensson, nu-i aşa?

Nu doar faptul că era tânără şi incredibil de frumoasă şi că ar fi trebuit să aibă ceva mai bun de făcut decât să vâneze jurnalişti între două vârste, transpiraţi şi epuizaţi. Era ceva în privirea ei şi în pendularea între cutezanţă şi timiditate, dar şi în atingerile întâmplătoare. Tot ceea ce i se păruse irezistibil la început îi păru în acel moment extrem de calculat.

— Ar fi frumos şi nu voi sta mult. Nu vreau să dai greş cu reportajul din cauza mea, spuse ea.

— Îmi asum responsabilitatea pentru toate reportajele ratate, răspunse el şi încercă să-i zâmbească înapoi.

Însă fu un zâmbet forţat şi în acea clipă observă ceva bizar în privirea ei, o răceală bruscă, ce se preschimbă pe dată în opusul ei, în tandreţe şi căldură, ca şi cum ar fi fost o mare actriţă care îşi etala competenţele, iar Mikael deveni şi mai convins că era ceva în neregulă. Tocmai asta era problema; nu înţelegea ce anume şi nu voia să alunge suspiciunile, cel puţin nu încă. Voia să înţeleagă. Ce se

întâmpla? Simţea că era important să priceapă.

Continuară în sus, pe Bellmansgatan, nu pentru că se mai gândea să o invite la el. Dar avea nevoie de timp să priceapă, aşa că se uită din nou la ea. Era, într-adevăr, remarcabil de frumoasă. Însă îşi dădu brusc seama că nu frumuseţea ei îl atrăsese la început, ci mai degrabă alt detaliu, ceva mai evaziv care-l dusese cu gândul la cu totul altceva decât la revistele glossy. Rebecka Svensson îi păru în acel moment ca o enigmă al cărei răspuns ar fi trebuit să-l cunoască.

— Ce cartier frumos, zise ea.

— Nu-i rău, răspunse el gânditor şi se uită înspre Bishop’s Arms.

Chiar vizavi de cârciumă, la colţul dinspre Tavastgatan, aştepta un bărbat slab şi deşirat, cu o şapcă neagră şi ochelari de soare întunecaţi, studiind o hartă. Ar fi trecut uşor drept turist. Avea o geantă maro de voiaj în mână, pantofi sport albi şi o jachetă neagră de piele cu guler de blană mare şi răsfrânt. În mod normal, Mikael nici nu l-ar fi observat.

Însă în acel moment nu mai era un observator inocent şi de aceea se gândi că bărbatul se mişca neliniştit şi încordat. Poate că se datora, bineînţeles, faptului că Mikael era deja suspicios. Dar simţi că felul în care se uita distrat la hartă părea artificial, ba, mai mult, tipul ridică tocmai atunci privirea spre Mikael şi femeie.

Îi studie cu atenţie pentru o secundă. Apoi se uită din nou la hartă, deloc convingător. Părea ruşinat şi încerca să-şi ascundă faţa sub cozorocul şepcii. Acel gest – capul plecat, atitudinea aproape temătoare – îi aminti lui Mikael de ceva şi se uită din nou în ochii întunecaţi ai Rebeckăi Svensson.

Se uită îndelung şi intens, iar ea îi răspunse cu o privire tandră. Însă Mikael nu-i răspunse deloc, ci continuă să o privească dur şi concentrat, moment în care chipul femeii îngheţă, iar Mikael zâmbi instantaneu.

Zâmbi pentru că înţelese deodată întreaga poveste.

22

23 noiembrie, seara

Lizbeth se ridică de la masă. Nu voia să-l mai deranjeze pe August. Era destulă presiune pe umerii lui şi ideea ei fusese ţicnită de la bun început.

Oamenii aşteptau mult prea multe de la săracii savanţi. Ceea ce făcuse August era deja impresionant. Lisbeth ieşi pe terasă şi verifică grijulie rana care continua să o doară. Auzi ceva în spatele ei, un fâsâit pe hârtie şi se întoarse înapoi la masă. În clipa următoare începu să zâmbească. August scrisese:

2^3x3x19

Lisbeth se aşează şi îi spuse băiatului fără să se uite la el:
— Bun! Sunt impresionată. Dar hai să complicăm un pic lucrurile. Să luăm numărul 18.206.927.

August se aplecă peste masă şi Lisbeth se gândi că era destul de neobrăzat din partea ei să-i trântească un număr cu opt cifre. Dar dacă voiau să aibă o şansă cât de mică să reuşească, trebuiau să facă mult mai mult de-atât, aşa încât nu o surprinse că August începu să se legene din nou, neliniştit. Cu toate astea, se aplecă în faţă după câteva secunde şi scrise pe hârtie: 9419 x 1933.

— Frumos, dar ce zici de 971.230.541?

983 x 991 x 997, scrise August.

— Frumos, spuse Lisbeth şi continuară tot aşa.

Undeva în afara sediului central plin de cubicule de la Fort Meade cu pereţii lui de sticlă, în parcarea aglomerată, nu departe de marile cupole pentru radar cu toate antenele lor parabolice, stăteau Alona şi Ed. Ed se juca neliniştit cu cheile de la maşină şi se uita dincolo de gardul electrificat,

înspre pădurea din jur. Ed era în drum spre aeroport şi vedea bine că deja întârziase. Dar Alona nu voia să-l lase să plece. Îşi pusese o mână pe umărul lui şi scutura din cap.

— E nebunie curată.

— Într-adevăr, admise el.

— Aşadar, toate acele nume de cod pe care le-am reperat din grupul Spiders, Thanos, Enchantress, Zemo, Alkhema, Cyclone şi restul, pe toţi îi caracterizează faptul că sunt...

— Duşmanii lui Wasp în seria originală de benzi desenate, da.

— Nu are nicio noimă.

— Un psiholog ar putea cu siguranţă să vină cu nişte teorii interesante.

— Trebuie să fie o obsesie veche.

— Fără doar şi poate. Am senzaţia că e vorba de ură.

— Să ai grijă de tine.

— Nu uita că am făcut parte dintr-o bandă periculoasă.

— Asta a fost demult, Ed, acum multe kilograme.

— Nu greutatea dă diferenţa. Cum era vorba aia: Poţi să scoţi puştiul din ghetou...

— Dar niciodată ghetoul din puşti.

— Nu scapi niciodată de aşa ceva. O să primesc şi ajutorul FRA la Stockholm. Au acelaşi interes ca mine, să neutralizăm odată pentru totdeauna hackerul ăsta.

— Dar dacă află Jonny Ingram?

— N-o să fie bine. Dar după cum îţi imaginezi, am tatonat un pic terenul. Am schimbat câteva cuvinte până şi cu O’Connor.

— Mi-am dat seama. Te pot ajuta cu ceva?

— Da.

— Spune.

— Banda lui Jonny Ingram pare să ştie tot ce mişcă în ancheta poliţiei suedeze.

— Suspectezi că îi interceptează cumva?

— Sau poate că au un informator pe undeva, de exemplu în Serviciul Secret Suedez. Dacă îţi fac legătura cu doi

dintre hackerii mei cei mai buni, ar trebui să poţi investiga.

— Sună riscant.

— Bine, atunci uită de asta.

— Nu, îmi place.

— Mulţumesc, Alona. O să te ţin la curent.

— Călătorie frumoasă, spuse ea şi Ed zâmbi un pic obosit, apoi urcă în maşină şi plecă.

Mai târziu, Mikael nu-şi putu explica de unde ştiuse. Dar probabil că fusese ceva pe chipul Rebeckăi Svensson, ceva pe dată străin şi cunoscut şi care, tocmai din cauza trăsăturilor armonioase, îi amintise de opusul lor. Ceva care, împreună cu alte senzaţii şi suspiciuni pe care le căpătase de-a lungul lucrului la articol îi dăduseră răspunsul, într-adevăr, până în acel moment nu fusese deloc sigur. Dar nu încăpea îndoială că ceva era cu adevărat putred.

Bărbatul de sus, de lângă intersecţie, care se îndepărta cu harta şi cu geanta lui închisă la culoare, era fără doar şipoate aceeaşi persoană pe care o văzuse pe înregistrarea camerei de supraveghere de la Saltsjöbaden. Coincidenţa era mult prea mare ca să nu însemne ceva, aşa încât Mikael rămase pe loc pentru câteva secunde, gândindu-se. Apoi se întoarse spre femeia care îşi spunea Rebecka Svensson şi încercă să pară sigur pe el:

— Prietenul dumneavoastră se îndepărtează.

— Prietenul meu? spuse ea sincer mirată. Ce vreţi să spuneţi?

— Acolo sus, continuă el şi arătă spre spinarea scheletică a bărbatului care dispăru de-a lungul Tavastgatan.

— Glumiţi? Nu cunosc pe nimeni în Stockholm.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau doar să te cunosc, Mikael, spuse ea şi făcu un gest înspre bluza de pe ea, ca şi cum voia să-şi descheie un nasture.

— Încetează! zise Mikael tăios şi se gândi să-i povestească exact ce-i trecea prin minte, când femeia se

uită deodată la el atât de rănită şi tristă, încât aproape că-şi pierdu şirul ideilor.

— Eşti supărat pe mine? spuse ea îndurerată.

— Nu, dar...

— Dar ce?

— Nu am încredere în tine, spuse el mai apăsat decât şi-ar fi dorit, iar ea zâmbi gânditoare şi zise:

— Nu pari în apele tale astăzi, nu-i aşa, Mikael? Atunci o să ne vedem cu altă ocazie.

Îl sărută pe obraz atât de discret şi rapid încât Mikael nu reuşi s-o împiedice. Flutură apoi cochet din degete şi dispăru în sus pe deal cu tocurile ei înalte, cu un aer încrezător atât de studiat, ca şi cum nu avea nicio grijă pe pământ. Mikael se întrebă pentru o secundă dacă nu ar fi trebuit să o împiedice să plece şi să o supună unui interogatoriu încrucişat. Dar nu ştia dacă asta ar fi dus la ceva constructiv. În schimb, se decise să o urmărească.

Ştia că era un gest nebunesc. Încă nu văzu altă soluţie, aşa că o lăsă să dispară după creasta dealului. Porni apoi după ea. Se grăbi spre intersecţie, convins că nu putea fi prea departe. Însă nu zări nici urmă de ea acolo sus. Nu-lvăzu nici pe bărbat. Era ca şi cum îi înghiţise pământul. Strada era aproape pustie, în afară de un BMW negru care tocmai parca lateral ceva mai departe şi de un bărbat cu barbişon şi cu o haină de velur căptuşită cu blană care venea înspre el pe cealaltă parte a străzii.

Încotro o luaseră? Nu existau alei lăturalnice în care să se ascundă, nimic mai retras. Intraseră oare undeva? Continuă în jos, pe Torkel Knutssonsgatan, întorcându-se în stânga şi în dreapta. Nu văzu absolut nimic. Trecu pe lângă ceea ce fusese odată Ceaunul lui Samir, vechiul loc de întâlnire al lui şi al Erikăi Berger, care se numea mai nou Tabbouli. Poate că erau acolo. Dar nu-i văzu.

Nu putea pricepe cum femeia reuşise să scape. Fusese pe urmele ei. Unde naiba era? Oare stătea undeva împreună cu bărbatul acela şi îl urmăreau? Se întoarse de două ori fulgerător, convins că apăruseră în spatele lui şi

mai tresări apoi odată, având senzaţia că cineva îl privea printr-o lunetă. Însă nu era decât o alarmă falsă, cel puţin din câte putea observa.

Bărbatul şi femeia nu erau de găsit şi când se dădu într-un final păgubaş se întoarse acasă, i se păru că scăpase dintr-un mare pericol. Nu avea nicio dovadă, însă inima îi bătea să-i sară din piept şi i se uscase gâtul. De obicei, nu se speria uşor. Dar de data aceea fusese îngrozit de nimic mai mult decât o stradă pustie. Pur şi simplu nu putea pricepe.

Ştia doar că trebuia să stea de vorbă cu cineva. Trebuia să intre în legătură cu Holger Palmgren, fostul tutore al lui Lisbeth. Însă mai întâi trebuia să-şi îndeplinească datoria de cetăţean. Dacă bărbatul păruse într-adevăr aceeaşi persoană care fusese văzută pe camera de supraveghere a lui Frans Balder şi dacă exista şi cea mai mică şansă să fie descoperit, poliţia trebuia să ştie despre el, aşa că îl sună pe Jan Bublanski. Nu-i fu prea uşor să-l convingă pe comisar.

Nu-i fu cu mult mai uşor să se convingă pe sine. Dar probabil că avea un capital de încredere la care putea recurge, oricât de mult ar fi ocolit adevărul în ultima vreme. Bublanski îi spuse că avea să trimită o echipă.

— De ce să fie tocmai în cartierul acela?

— Nu ştiu, dar cred că n-ar strica să o căutăm, nu?

— Bănuiesc că nu.

— Atunci vă urez succes.

— E în continuare al naibii de neplăcut că August Balder se află acolo, undeva, adăugă Bublanski pe un ton dojenitor.

— E în continuare al naibii de neplăcut că informaţiile au fost subtilizate de cineva de la voi, răspunse Mikael.

— Permite-mi să-ţi spun că am identificat informatorul *nostru.*

— Chiar aşa? E de-a dreptul fantastic.

— Mă tem că nu e atât de fantastic. Credem că e posibil să fi fost mai mulţi, majoritatea dintre ei fiind relativ

nevinovaţi, mai puţin ultimul, probabil.

— Atunci ar fi bine să-l găsiţi.

— Facem tot ce ne stă în putinţă. Dar începem să suspectăm...

— Ce anume?

— Nimic.

— Bine, nu e nevoie să-mi povesteşti.

— Trăim într-o lume bolnavă, Mikael.

— Aşa să fie?

— O lume în care cei paranoici sunt cei sănătoşi la minte.

— E posibil să ai dreptate. Seară bună, comisare.

— Seară bună, Mikael. Vezi să nu mai faci vreo prostie.

— O să încerc, răspunse acesta.

Mikael traversă Ringvägen şi intră la metrou. Luă linia roşie înspre Norsborg şi coborî la Liljeholmen, unde Holger Palmgren locuia deja de câţiva ani într-un apartament mic şi modern. Holger Palmgren păruse speriat să audă vocea lui Mikael la telefon. Dar imediat ce Mikael îl asigură că Lisbeth era bine – spera să nu spună vreo minciună din punctul acela de vedere – se simţise mai bine-venit.

Holger Palmgren era un avocat pensionat care fusese timp de mulţi ani tutorele lui Lisbeth, de când fata avea treisprezece ani şi era internată la clinica psihiatrică Sf. Ştefan din Uppsala. Holger îmbătrânise şi rămăsese cu o sănătate şubredă în urma a două sau trei atacuri cerebrale. De o vreme se deplasa în scaunul cu rotile, dar uneori abia dacă mergea şi cu acela.

Partea stângă a feţei îi atârna, iar mâna stângă era aproape imobilă. Însă mintea îi era limpede şi memoria intactă atâta timp cât era vorba de lucruri care se întâmplaseră cu mult timp înainte şi mai ales dacă era vorba de Lisbeth Salander. Nimeni nu o cunoştea pe Lisbeth mai bine decât el.

Holger Palmgren avusese succes acolo unde toţi psihiatrii şi psihologii eşuaseră sau poate că nici nu doriseră să reuşească. După o copilărie de coşmar, în care fata

ajunsesesă-şi piardă toată încrederea în adulţi şi în reprezentanţii autorităţilor, Holger Palmgren o făcuse să se deschidă şi să înceapă să vorbească. Lui Mikael i se păruse un mic miracol. Lisbeth era coşmarul oricărui terapeut. Dar lui Holger îi povestise cele mai dureroase aspecte ale copilăriei sale, iar acesta era unul dintre motivele pentru care Mikael formă codul de acces al intrării din Liljeholmstorget numărul 96, luă liftul până la etajul cinci şi sună la uşă.

— Vechiul meu prieten, spuse Holger din pragul uşii. E o plăcere să te văd. Dar ce palid eşti.

— Am dormit cam prost.

— Nu e de mirare când eşti atacat. Am citit despre asta în ziar. O poveste înfricoşătoare.

— Adevărat.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Lasă-mă să-ţi povestesc, spuse Mikael aşezându-se pe o canapea galbenă, aflată cu spatele spre balcon.

Îl aşteptă pe Holger, care se aşează cu mare greutate în scaunul cu rotile.

Apoi, Mikael îi descrise situaţia în linii mari. Dar atunci când ajunse în sfârşit la impresia sau suspiciunea pe care o avuse pe Bellmansgatan, fu întrerupt brusc:

— Ce vrei să zici?

— Cred că era Camilla.

Holger păru complet paralizat.

— Acea Camilla?

— Întocmai.

— Dumnezeule, spuse Holger. Ce s-a întâmplat?

— A dispărut. Dar apoi parcă mi-a luat foc creierul.

— Te înţeleg perfect. Credeam că pe fata asta a înghiţit-o pământul odată pentru totdeauna.

— Şi eu aproape că uitasem că sunt două.

— Ba chiar două complet diferite, nişte surori gemene care se urăsc.

— Ştiam asta, desigur, continuă Mikael. Dar aveam nevoie să mi se amintească înainte să încep să mă gândesc

serios la asta. M-am tot plâns că Lisbeth s-a amestecat în toată povestea asta. De ce să fie ea, superhackerul, interesată de un simplu atac cibernetic?

— Iar acum vrei să te ajut să înţelegi.

— Cam aşa ceva.

— Bine, începu Holger. Ştii deja povestea, nu? Mama, Agneta Salander, era casieriţă la Konsum Zinken şi locuia singură cu cele două fiice ale ei pe Lundagatan. Poate că ar fi avut o viaţă frumoasă împreună. N-aveau prea mulţi bani, iar Agneta era foarte tânără şi nu avusese posibilitatea să meargă la şcoală. Dar era iubitoare şi specială. Voia să le dea fetelor ei o educaţie aleasă. Doar că...

— Tatăl venea uneori în vizită.

— Da, uneori trecea pe acolo tatăl, Alexander Zalachenko şi vizita se sfârşea aproape întotdeauna la fel. O viola şi o bătea pe Agneta în timp ce fiicele stăteau în camera de lângă şi auzeau tot. Într-una din zile, Lisbeth şi-a găsit mama leşinată pe jos.

— Atunci s-a răzbunat pentru prima oară.

— Pentru a doua – prima dată îl înjunghiase pe Zalachenko în umăr.

— Aşa e, data următoare i-a aruncat o cutie de lapte plină cu benzină în maşină şi i-a dat foc.

— Exact. Zalachenko a ars ca o făclie şi a avut răni grave. Au fost nevoiţi să-i amputeze un picior. Cât o priveşte pe Lisbeth, a fost încuiată într-un centru de psihiatrie pentru copii.

— Iar mama a ajuns la azilul Äppelviken.

— Da, acesta a fost cel mai dureros lucru pentru Lisbeth. Mama avea doar douăzeci şi nouă de ani. Dar nu s-a recuperat niciodată. Timp de paisprezece ani a trăit la azil cu leziuni grave pe creier şi foarte chinuită. Uneori nu putea comunica deloc cu lumea din jur. Lisbeth o vizita cât de des putea şi ştiu că visa că mama ei avea să se facă bine într-o bună zi, ca să poată vorbi şi să aibă grijă din nou una de cealaltă. Dar nu s-a întâmplat niciodată. Asta este marea durere a lui Lisbeth. Şi-a văzut mama ofilindu-se şi murind

încetul cu încetul.

— Ştiu, e teribil, dar n-am înţeles niciodată rolul Camillei în toată povestea asta.

— E mai complicat şi, într-un anumit sens, cred că trebuie s-o iertăm. Şi ea era doar un copil şi, înainte să fie conştientă de asta, a devenit un pion în jocul acela.

— Ce s-a întâmplat?

— S-ar zice că au ales tabere diferite. Fiicele sunt într-adevăr gemeni dizigoţi şi nu au semănat niciodată, nici la înfăţişare, nici la fire. Lisbeth s-a născut prima. Camilla a venit pe lume douăzeci de minute mai târziu şi de la bun început era o plăcere să te uiţi la ea. În timp ce Lisbeth era o creatură furioasă, Camilla îi făcea pe toţi să exclame: „O, ce fetiţă dulce!” şi desigur, nu a fost nicio coincidenţă că Zalachenko i-a arătat din prima mai multă înţelegere. Înţelegere, zic eu, căci nu putea fi vorba de nimic altceva în primii ani. Agneta era doar o prostituată pentru el, aşa încât copiii ei nu erau, evident, decât nişte bastarzi, nişte nenorociţi care-i stăteau în cale. Şi totuşi...

— Da?

— Totuşi, Zalachenko a ajuns la concluzia că una dintre fete era extrem de frumoasă. Lisbeth spunea uneori că în familia ei există un defect genetic şi, chiar dacă ideea e ciudată din punct de vedere strict clinic, trebuie să recunoaştem că Zala a lăsat în urmă nişte copii neobişnuiţi. L-ai întâlnit pe fratele vitreg al lui Lisbeth, Ronald, nu-i aşa? Era blond şi gigantic şi suferea de analgezie congenitală, imposibilitatea de a simţi durere, ceea ce îl făcea ucigaşul ideal. Camilla în schimb... mda, în cazul ei defectul genetic era că era incredibil, absolut ridicol de frumoasă, iar lucrurile nu făceau decât să se înrăutăţească pe măsură ce creştea. Spun că se înrăutăţeau, pentru că sunt destul de convins că era un fel de nenorocire şi totul devenea şi mai evident atunci când sora ei geamănă părea întotdeauna supărată şi nervoasă. Adulţii se strâmbau când o vedeau pe Lisbeth. Dar apoi se uitau la Camilla, se luminau la faţă şi erau vrăjiţi de ea. Îţi imaginezi cum a putut să o afecteze?

— Trebuie să fi fost neplăcut.

— Nu mă refeream la Lisbeth şi nu cred să fi văzut vreodată o urmă de invidie la ea. Dacă era vorba doar de frumuseţe, i-ar fi cedat-o cu drag surorii ei. Nu, mă refeream la Camilla. Îţi poţi închipui cât de afectat e un copil care nu e din cale-afară de empatic să audă tot timpul cât de frumos şi divin este?

— I se urcă la cap.

— Îi dă o senzaţie de putere. Când zâmbeşte, ne topim. Când nu zâmbeşte, ne simţim respinşi şi facem orice să o vedem radiind din nou. Camilla a învăţat de mică să exploateze asta. A devenit o maestră în aşa ceva, o maestră în manipulare. Avea nişte ochi expresivi de căprioară.

— Încă îi are.

— Lisbeth mi-a povestit cum stătea Camilla cu orele în faţa oglinzii doar ca să-şi antreneze privirea. Ochii ei erau o armă redutabilă. Putea să farmece cu ei, dar şi să pună la punct – să-i facă pe copii şi pe adulţi să se simtă aleşi şi speciali într-o zi şi total respinşi şi repudiaţi în următoarea. Era un talent malefic şi, după cum îţi poţi imagina, fata a devenit incredibil de populară la şcoală. Toţi voiau să stea cu ea şi exploata asta în toate chipurile posibile. În fiecare zi făcea în aşa fel încât colegii de clasă să-i dea mici cadouri: bile de sticlă pentru jocuri, bomboane, monede, perle, broşe – iar pe cei care nu făceau asta sau pe cei care pur şi simplu nu se comportau cum dorea ea nu-i saluta şi nici nu se uita la ei a doua zi. Toţi cei care fuseseră la un moment dat în centrul atenţiei ei ştiau cât de dureros putea fi. Colegii de clasă făceau tot posibilul să se dea bine pe lângă ea. Se târau în genunchi după ea – toţi, mai puţin cineva.

— Sora ei.

— Întocmai şi de aceea Camilla îi întorcea pe colegi împotriva lui Lisbeth. Punea la cale pedepse groaznice, cum ar fi să-i vâre capul lui Lisbeth în toaletă şi să-i spună avorton, ciudată şi tot aşa. Au continuat cu asta până au

aflat cu cine se puneau. Dar asta e o altă poveste, pe care o ştii deja.

— Lisbeth nu prea întoarce celălalt obraz.

— Nu direct, dar ce e interesant la povestea asta din punct de vedere strict psihologic este faptul că sora mai mică a învăţat să controleze şi să manipuleze mediul în care trăia. A învăţat să controleze pe toată lumea, mai puţin pe două persoane importante din viaţa ei, Lisbeth şi tatăl său, iar asta o irita. A depus o energie enormă să-i câştige de partea ei pe bătăuşi, iar pentru asta a fost, evident, nevoie de strategii diferite. Lisbeth n-avea să-i câştige niciodată de partea ei şi cred că nici nu era interesată de asta. În ochii ei, Lisbeth era pur şi simplu ciudată, doar un copil ursuz şi supărat. Tatăl ei, pe de altă parte...

— Era diabolic.

— Într-adevăr, dar era şi centrul de gravitaţie al familiei. Despre el era de fapt vorba, în ciuda faptului că nu trecea decât rareori pe acolo. Era tatăl absent, iar asta poate să-i creeze copilului o imagine misterioasă chiar şi în cazurile normale. Dar aici era mai mult de atât.

— Ce vrei să spui?

— Vreau doar să spun că Zalachenko şi Camilla făceau o combinaţie nefericită. Fără ca ea să înţeleagă asta, cred că era de fapt interesată de un singur lucru: de putere. Iar tatăl ei... Într-adevăr, se pot spune multe despre el, dar nu că ducea lipsă de putere. Mulţi oameni fuseseră martori la asta, inclusiv amărâţii aceia de la Serviciul Secret. Puteau să fie cât de hotărâţi voiau, să-i spună clar cum stăteau lucrurile şi să aibă tot felul de pretenţii. Cu toate astea, se transformau în nişte mieluşei speriaţi când dădeau ochii cu el. Zalachenko avea un aer teribil de impunător şi de sigur pe sine, accentuat, bineînţeles, de faptul că era intangibil. Nu conta de câte ori fusese reclamat la serviciile sociale. Säpo îi ţinea întotdeauna spatele, iar Lisbeth ştia asta şi era convinsă că trebuia să ia situaţia în mâinile ei. Dar lucrurile stăteau cu totul altfel pentru Camilla.

— Voia şi ea să fie la fel.

— Da, aşa cred. Tatăl era idealul – fata voia să aibă şi ea aceeaşi imunitate şi putere. Dar poate că mai presus de orice voia să fie recunoscută. Să fie privită ca o fiică adevărată.

— Trebuie să fi ştiut cât de rău se purta tatăl ei cu mama.

— Bineînţeles că ştia. Cu toate astea, ţinea partea tatălui. Ţinea partea forţei şi a influenţei, am putea spune. De mică spusese de câteva ori că îi dispreţuieşte pe oamenii slabi.

— Vrei să spui că o dispreţuia şi pe mama ei?

— Cred că da, din păcate. Lisbeth mi-a povestit odată ceva ce nu am putut uita.

— Ce anume?

— N-am mai spus asta nimănui.

— Nu crezi că a venit timpul?

— Poate că da, dar am nevoie de un păhărel de ceva tare înainte. Ce zici de un coniac fin?

— Nu e o idee deloc proastă. Dar aşază-te, aduc eu paharele şi sticla, spuse Mikael şi se duse la dulapul barului de mahon din colţul bucătăriei.

Tocmai începuse să caute printre sticle, când îi sună iPhone-ul. Era Andrei Zander sau cel puţin acela era numele care îi apărea pe ecran. Însă atunci când Mikael răspunse, nu auzi pe nimeni la capătul liniei. Poate că fusese doar un apel accidental, gândi el şi turnă RemyMartin în două pahare, aşezându-se apoi din nou lângă Holger Palmgren.

— Să auzim, spuse el.

— Nu ştiu cum să încep. Însă era o zi frumoasă de vară din câte am înţeles, iar Camilla şi Lisbeth stăteau închise în camera lor.

23

23 noiembrie, seara

August înlemni din nou. Nu mai putearăspunde. Numărul devenise prea mare şi în loc să apuce creionul, încleştă pumnii până ce i se albiră. Ba chiar începu să se dea cu capul de masă, iar Lisbeth ar fi trebuit, evident, să încerce să-l consoleze sau măcar să se asigure că nu se răneşte.

Însă nu era chiar conştientă de ce se întâmplă. Se concentra la fişierul ei criptat şi simţea că nu avea să reuşească nici pe acea cale, ceea ce nu o surprindea deloc. De ce să poată rezolva August ceea ce supercomputerele nu reuşeau? Îşi făcuse iluzii idioate de la bun început şi ceea ce băiatul realizase era şi aşa destul de impresionant. Se simţea totuşi dezamăgită, aşa că ieşi în curte şi se uită la peisajul arid şi sălbatic de acolo. Dedesubtul costişei abrupte se întindeau plaja şi un câmp acoperit de zăpadă cu un pavilion pentru petreceri, acum pustiu.

În zilele frumoase de vară, oamenii forfoteau cu siguranţă pe acolo, dar acum bărcile fuseseră scoase din apă şi nu se zărea nici ţipenie de om. Nicio lampă nu lumina în casele de pe ambele maluri ale lacului, iar vântul se înteţise din nou. Îi plăcea locul. Cel puţin, îi plăcea ca ascunzătoare la sfârşitul lui noiembrie.

Într-adevăr, abia dacă avea să audă vreun zgomot de motor în cazul în care ar fi venit cineva cu maşina. Singura parcare era jos, lângă plajă şi ca să ajungă la casă, ar fi trebuit să urce treptele de lemn de-a lungul costişei. Aveau cu siguranţă să se furişeze peste ei la adăpostul întunericului. Însă fu de părere că putea dormi liniştită în acea noapte. Avea nevoie de somn. O durea încă rana pricinuită de glonţ şi de aceea reacţionă atât de violent la ceva ce nu crezuse niciodată posibil. Însă atunci când intră din nou în casă, îşi dădu seama că se întâmplase ceva.

— În mod normal, lui Lisbeth nu-i pasă de vreme sau de ce se întâmplă în afara persoanei ei, continuă Holger Palmgren. Privirea ei înlătură orice detaliu inutil. Dar de data aceea, mi-a spus, soarele strălucea pe Lundagatan şi în Skinnarviksparken. Putea auzi copii râzând. De cealaltă parte a ferestrei oamenii erau fericiţi – poate că asta voia să spună. Voia să sublinieze contrastul. Oamenii obişnuiţi mâncau îngheţată şi se jucau cu zmeie şi mingi. Camilla şi Lisbeth stăteau închise în camera lor şi auzeau cum tatăl lor o viola şi o bătea pe mama lor. Cred că asta s-a întâmplat chiar înainte ca Lisbeth să se răzbune pentru prima oară serios pe Zalachenko. Dar ordinea cronologică nu-mi este prea clară. Au fost multe violuri şi toate urmau acelaşi model. Zala apărea după-amiaza sau seara, beat turtă şi uneori îi ciufulea părul Camillei şi spunea: „Oare cum poate o fetiţă aşa frumoasă să aibă o soră atât de rea?” Apoi le încuia pe fiice în camera lor şi se aşeza în bucătărie să mai bea ceva. Bea votcă curată şi adesea stătea tăcut şi plescăia din buze ca un animal înfometat. Apoi murmura ceva de genul: „Cum se mai simte mica mea curvă azi?” şi suna aproape drăgăstos. Dar apoi Agneta făcea vreo greşeală sau, mai bine zis, Zalachenko hotăra că făcuse o greşeală şi o lovea, la început o palmă şi câteva vorbe: „Credeam că mica mea curvă trebuia să fie drăguţă azi”. Apoi o împingea în dormitor şi acolo continua să dea în ea, iar după o vreme palmele se transformau în pumni. Lisbeth îşi dădea seama după sunete. Auzea clar ce fel de lovitură era şi unde era aplicată. Simţea totul ca şi cum ea ar fi fost cea agresată. După lovituri începeau şuturile. Zala îi dădea şuturi şi o arunca pe mama fetelor pe podea, urlând „târâtură”, „târfă” şi „curvă” şi începea să se excite. Suferinţa ei îl aţâţa. Când era vânătă de tot şi începea să sângereze, o viola şi în momentul culminant urla lucruri şi mai urâte, apoi se lăsa liniştea pentru câteva clipe. Nu se auzea nimic în afară de sughiţurile înăbuşite ale Agnetei şi respiraţia lui adâncă. Apoi se ridica, mai lua o duşcă de

votcă, mormăia, înjura şi scuipa pe jos. Uneori descuia uşa camerei fetelor şi spunea ceva de genul: „Mama e drăguţă din nou”. După aceea o lua la pas şi trântea din nou uşa în urma lui. Acesta era modelul obişnuit. Dar în acea zi s-a întâmplat ceva.

— Ce anume?

— Camera fetelor era destul de mică. Oricât de mult încercau ele să stea departe una de alta, paturile erau apropiate şi, cât ţineau bătăile şi violul, stăteau pe saltele lor, una în faţa celeilalte. Doar rareori îşi vorbeau şi adesea evitau contactul vizual. În acea zi, Lisbeth se uita mai mult pe fereastră, spre Lundagatan şi de aceea mi-a putut povesti despre vară şi despre copiii veseli de afară. Dar la un moment dat s-a întors înspre sora ei şi atunci a văzut.

— Ce a văzut?

— Mâna dreaptă a Camillei. Lovea hotărât salteaua şi, evident, nu însemna neapărat ceva. Poate că nu era nimic mai mult decât o reacţie nervoasă sau compulsivă. Aşa s-a gândit şi Lisbeth la început. Dar apoi a observat că mâna lovea în ritmul bufniturilor din dormitor şi atunci s-a uitat la chipul Camillei. Ochii surorii ei luceau extaziaţi şi, cel mai sinistru: Camilla semăna în acel moment cu Zala însuşi. Chiar dacă Lisbeth n-a vrut iniţial să creadă asta, nu încăpea vorbă că sora ei zâmbea. Încerca să-şi ascundă un rânjet dispreţuitor şi, în acea clipă, Lisbeth şi-a dat seama că sora ei nu încerca doar să se dea bine pe lângă tată copiindu-i stilul, ci îi şi susţinea violenţa. Îl încuraja.

— E o nebunie.

— Dar aşa a fost şi ştii ce a făcut Lisbeth?

— Nu.

— S-a aşezat foarte tăcută lângă Camilla şi i-a apucat mâna aproape tandru. Presupun că sora nici nu şi-a dat seama ce se întâmplă. Poate credea că Lisbeth căuta doar puţină alinare sau apropiere. Dar Lisbeth i-a ridicat mâneca şi în clipa următoare...

— Da?

— Şi-a implântat unghiile în încheietura ei până la os şi i-

a făcut o zgârietură oribilă. Sângele a început să curgă pe pat şi Lisbeth a trântit-o pe Camilla la pământ şi a jurat să-i omoare şi pe ea şi pe tatăl lor dacă bătăile şi violurile nu încetează. După aceea, părea că sora ei fusese sfâşiată de un tigru.

— Dumnezeule!

— Îţi poţi imagina ura dintre surori. Atât Agneta, cât şi serviciile sociale erau îngrijorate că avea să se întâmple ceva cu adevărat grav. Le ţineau separat. Au aranjat chiar un cămin temporar pentru Camilla. Dar, evident, nu era de ajuns. Mai devreme sau mai târziu aveau să se întâlnească din nou. Însă după cum ştii, momentul acela n-a mai venit. În schimb, s-a întâmplat altceva. Agneta a suferit leziuni cerebrale, Zalachenko s-a ales cu arsuri grave şi Lisbeth a fost internată. Dacă am priceput eu bine, surorile nu s-au mai văzut decât odată după aceea, câţiva ani mai târziu şi atunci a fost foarte rău, chiar dacă nu mai ştiu detalii. Camilla a dispărut acum mult timp. Ultima dată a fost văzută la familia ei adoptivă, la Uppsala – Dahlgren îi cheamă. Pot să-ţi dau numărul lor, dacă vrei. Dar de când Camilla avea optsprezece sau nouăsprezece ani şi şi-a pus lucrurile într-o geantă, părăsind ţara, nu a mai auzit nimeni de ea. De aceea era să fac un atac de cord când mi-ai spus că ai întâlnit-o. Nici măcar Lisbeth, cu talentul ei de a da de urma oamenilor, n-a reuşit să afle unde e.

— Aşadar, *a încercat*?

— O, da, ultima dată când s-a împărţit averea tatălui.

— Nu ştiam.

— Lisbeth a menţionat asta doar în trecere. Nu voia, evident, niciun ban din moştenire. O considera pătată de sânge. Dar îşi dăduse imediat seama că era ceva ciudat. Se ridica în total la vreo patru milioane de coroane; era ferma de la Gosseberga, nişte acţiuni, un complex industrial dărăpănat la Norrtälje şi o casă de vară. Nu era chiar de ici, de colo şi totuşi...

— Ar fi trebuit să aibă mult mai mult.

— Da, Lisbeth ştia că tatăl ei controlase un întreg imperiu

criminal. Patru milioane ar fi trebuit să fie mărunţiş pentru el.

— Carevasăzică s-a întrebat dacă nu cumva Camilla a moştenit averea adevărată, consistentă.

— Cred că asta a încercat să afle. O chinuia gândul că banii tatălui continuau să-i rănească pe ceilalţi şi după moartea lui. Însă n-a ajuns prea departe.

— Camilla şi-a ascuns probabil identitatea foarte bine.

— Presupun că da.

— Crezi că sora lui Lisbeth a preluat afacerile murdare cu trafic de persoane ale tatălui?

— Poate că da, poate că nu. Sau poate că s-a apucat de ceva cu totul nou.

— Cum ar fi?

Holger Plamgren închise ochii şi luă o duşcă mare de coniac.

— Chiar nu ştiu, Mikael. Dar când mi-ai povestit de Frans Balder, mi-a trecut un gând prin minte. Ai idee de ce e Lisbeth aşa de bună la computere? Ştii cum a început totul?

— Nu, deloc.

— Atunci o să-ţi povestesc şi mă întreb dacă nu cumva cheia poveştii tale nu se află undeva în trecut.

Ceea ce Lisbeth observă când intră de pe terasă în casă şi-l văzu pe August încremenit într-o poziţie chinuită şi nefirească la masa din bucătărie fu că băiatul îi amintea de ea însăşi, când era copil.

Şi ea se simţise la fel pe Lundagatan, până când, într-o zi, îşi dăduse seama că era nevoită să se maturizeze mult prea devreme şi să se răzbune pe tatăl ei. Gândul acela nu făcuse neapărat ca lucrurile să fie mai simple. Era o povară pe care niciun copil n-ar fi trebuit să o ducă. Totuşi fusese începutul unei vieţi corecte şi demne. Nicio brută afurisită nu mai avea să facă ce făcuseră Zalachenko sau ucigaşul lui Frans Balder fără să fie pedepsită. Nimeni atât de diabolic n-avea să mai scape şi de aceea se apropie de August şi-i spuse solemn ca şi cum ar fi dat un ordin

important:

— Du-te şi culcă-te acum. Când te trezeşti, îl desenezi pe ucigaşul tatălui tău. Bagă bine la cap!

Băiatul încuviinţă şi merse târşâit în dormitor, în timp ce Lisbeth deschise laptopul şi începu să caute informaţii despre actorul Lasse Westman şi prietenul lui.

— Nu cred că Zalachenko era prea priceput la computere, continuă Holger Palmgren. Nu aparţinea generaţiei potrivite. Dar poate că organizaţia lui murdară crescuse într-atât încât a fost nevoit să introducă informaţiile într-un program pe calculator şi poate că simţea nevoia să ţină întreaga contabilitate departe de tovarăşii lui. Avenit într-o zi pe Lundagatan cu un computer IBM pe care l-a pus pe biroul de lângă fereastră. Pe vremea aceea, nu cred că vreun alt membru al familiei văzuse vreodată un computer. Zalachenko le-a promis că avea să jupoaie de viu pe oricine se apropia prea mult de computer. Din punct de vedere strict pedagogic, a fost o idee bună, zic eu. A sporit tentaţia.

— A devenit fructul oprit.

— Cred că Lisbeth avea vreo unsprezece ani la momentul acela. Era înainte să-i sfâşie Camillei mâna dreaptă şi înainte să-l atace pe tatăl ei cu cuţite şi bombe cu benzină. Am putea spune că s-a întâmplat chiar înainte ca Lisbeth să devină cea pe care o ştim azi. Pe vremea aceea, nu se întreba doar cum să-l anihileze pe Zalachenko. Îi lipsea, de asemenea, stimularea intelectuală. Nu avea prieteni cu care să vorbească, în parte pentru că sora ei o bârfea şi se asigura că nimeni nu se apropie de ea la şcoală, dar şi pentru că era diferită. Nu cred că a înţeles vreodată asta. Profesorul ei şi cei din jur nu au înţeles cu siguranţă. Însă era un copil extrem de înzestrat. Şcoala era teribil de plictisitoare pentru ea. Totul era evident şi simplu. Trebuia doar să-şi arunce privirea peste ceva şi înţelegea imediat, aşa că la majoritatea orelor stătea în bancă şi se visadeparte. Cred, desigur, că deja găsise nişte lucruri cu

care să-şi ocupe timpul liber – cărţi de matematică pentru anii mai mari şi altele. Dar în mare se plictisea. Cel mai mult stătea şi citea benzi desenate Marvel, lucruri care erau, evident, sub nivelul ei, dar care poate că îndeplineau o altă funcţie, posibil terapeutică.

— Cum adică?

— Îmi displace să o analizez pe Lisbeth din punct de vedere psihologic. M-ar urî dacă ar auzi aşa ceva. Însă în benzile acelea desenate sunt o mulţime de supereroi care se luptă cu nişte duşmani diabolici şi care iau totul în mâinile lor, se răzbună şi îndreaptă lucrurile. Pe undeva poate că era o etapă trecătoare, nu ştiu. Poate că acele poveşti, cu exagerările lor, o ajutau să se înţeleagă.

— Cu alte cuvinte, aşa a înţeles că trebuia să se maturizeze şi să devină ea însăşi o supereroină.

— Poate că da, într-un anume sens, în lumea ei mică. La vremea aceea nu ştia, evident, că Zalachenko era un fost superspion sovietic şi că secretele lui îi confereau un statut unic în societatea suedeză. Cu siguranţă nu avea nicio idee că exista un departament special în Säpo care-lapăra. Însă, precum Camilla şi ea intuise că tatăl se bucura de o anume imunitate. Un bărbat într-un palton gri apăruse la uşa lor într-o zi şi spusese ceva despre tatăl care nu putea intra în bucluc, că aşa ceva era pur şi simplu imposibil. Lisbeth îşi dăduse de mult seama că n-avea rost să-l reclame pe Zalachenko la poliţie sau la serviciile sociale. Nimic n-avea să se întâmple decât că urma să apară un alt individ în palton gri la uşa lor. Nu, Lisbeth nu ştia întreaga poveste. Nu ştia nici despre serviciile secrete sau despre muşamalizări. Dar simţea acut cât de lipsită de putere îi era familia, ceea ce o durea teribil de mult. Lipsa puterii, Mikael, poate fi o forţă de neînvins şi, înainte ca Lisbeth să fie destul de mare încât să facă ceva în sensul acela, avea nevoie de un refugiu şi de locuri de unde să extragă putere. Un asemenea loc era universul supereroilor. Mulţi din generaţia mea dispreţuiesc genul acesta de lucruri. Dar eu unul ştiu că literatura, indiferent că e vorba de benzi

desenate sau romane clasice, poate avea un impact foarte puternic şi ştiu că Lisbeth s-a ataşat de o tânără eroină pe care o chema Janet van Dyne.

— Van Dyne?

— Exact, o puştoaică al cărei tată e un om de ştiinţă bogat. Tatăl este omorât – de extratereştri, dacă îmi amintesc bine, şi, ca să se răzbune, Janet van Dyne îl caută pe unul dintre colegii tatălui ei şi îşi creează superputeri în laboratorul acestuia. Se înzestrează cu aripi şi cu abilitatea de a se micşora şi a creşte în înălţime şi multe altele. Se transformă într-o tipă tare ca piatra, îmbrăcată în negru şi auriu, ca o viespe şi de aceea îşi spune Wasp, cineva cu care nimeni nu se poate pune, nici la propriu, nici la figurat.

— Nu ştiam asta. De acolo vine semnătura ei?

— Nu doar semnătura. Nu ştiam nimic despre toate astea – eram doar un moş învechit care îl confunda pe Phantom cu Mandrake Magicianul. Prima dată când am văzut o ilustraţie cu Wasp am tresărit. Semăna foarte mult cu Lisbeth. Încă seamănă. Cred că Lisbeth a preluat o parte din stilul lui Wasp, chiar dacă nu vreau să fac prea mare caz de asta. E doar un personaj de benzi desenate, iar Lisbeth era extrem de conectată la realitate. Însă ştiu că s-a gândit mult la transformarea pe care a suferit-o Janet van Dyne atunci când a devenit Wasp. Cumva a înţeles că era nevoită să se transforme şi ea la fel de dramatic. Dintr-un copil şi o victimă, trebuia să se transforme în cineva care putea pedepsi un spion bine antrenat şi nemilos.

Se gândea la asta zi şi noapte şi de aceea Wasp a devenit o persoană atât de importantă pentru ea în acea etapă de tranziţie, o sursă fictivă de inspiraţie. Camilla a descoperit asta. Puştoaica aia mirosea imediat slăbiciunile oamenilor cu o exactitate înspăimântătoare. Pipăia cu tentaculele ei toate punctele slabe ale oamenilor şi lovea acolo unde durea mai tare, aşa că a început să o ridiculizeze pe Wasp în toate felurile posibile, ba chiar mai multe de atât. A aflat care erau duşmanii ei din benzile desenate şi a început să-şi spună pe numele lor, Thanos şi

care mai erau ei.

— Ai spus cumva Thanos? zise Mikael, deodată foarte atent.

— Aşa cred că îl chema, un personaj masculin, un tip malefic care se îndrăgostise odată de moartea însăşi. Moartea îi apăruse sub înfăţişarea unei femei şi Thanos voise apoi să-i demonstreze că e demn de ea sau ceva de genul ăsta. Camilla a devenit o fană a lui ca s-o provoace pe Lisbeth. Ba chiar le-a spus prietenilor ei The Spider Society, pentru că în benzile desenate acel grup este duşmanul de moarte al Sisterhood of the Wasp.

— Chiar aşa? zise Mikael gânditor.

— Da, era ceva copilăresc, desigur, dar deloc inocent. Duşmănia dintre surori era deja destul de mare, astfel că acele nume au primit o încărcătură periculoasă.

— Oare mai au vreo însemnătate?

— Numele?

— Da, presupun.

Mikael nu ştia foarte bine ce voia să spună. Avea doar o senzaţie vagă că descoperise ceva important.

— Nu ştiu, continuă Holger Palmgren. Sunt oameni în toată firea acum, dar să nu uităm că acesta a fost un moment de răscruce în viaţa lor, când totul s-a transformat.

Retrospectiv, desigur că până şi micile detalii s-ar putea dovedi însemnate. Nu doar Lisbeth şi-a pierdut mama şi apoi a fost internată la un ospiciu pentru copii. Şi viaţa Camillei a fost distrusă. Îşi pierduse căminul, iar tatăl pe care-l admira atât de mult suferise arsuri grave. După cum ştii, Zalachenko n-a mai fost niciodată acelaşi om după atacul lui Lisbeth în care a folosit bomba cu benzină şi a plasat-o cu mâna lui pe Camilla într-un cămin adoptiv departe de lumea al cărui centru fusese odată. Trebuie să fi fost extrem de dureros pentru ea şi nu am niciun dubiu că a început s-o urască pe Lisbeth din tot sufletul după acel episod.

— Indiscutabil, spuse Mikael.

Holger Palmgren mai luă o duşcă de coniac.

— Cum spuneam, n-ar trebui să subestimăm acea perioadă din vieţile lor. Surorile erau implicate într-un război de proporţii şi pe undeva ştiau amândouă că totul era pe punctul să explodeze. Cred chiar că se pregăteau pentru asta.

— Dar în feluri diferite.

— O, da, Lisbeth era iute la minte şi creierul ei născocea constant planuri şi strategii infernale. Însă era de una singură. Camilla nu era chiar isteaţă, nu în sensul tradiţional. Nu-i stătea deloc mintea la carte şi nu înţelegea raţionamentele abstracte. Însă putea manipula. Putea exploata şi fermeca oamenii ca nimeni alta şi de aceea, spre deosebire de Lisbeth, nu era niciodată singură. Avea întotdeauna oameni în jurul ei care făceau orice spunea. Atunci când descoperea că Lisbeth se pricepea la ceva, nu încerca niciodată să fie şi ea bună la acel lucru, din simplul motiv că ştia că nu avea nicio şansă să concureze cu sora ei.

— Şi atunci ce făcea?

— Căuta în schimb pe altcineva, preferabil mai multe persoane, care ştiau să facă acel lucru, oricare ar fi fost el şi lovea înapoi cu ajutorul lor. Avea întotdeauna acoliţi, colegi care făceau orice pentru ea. Dar iartă-mă, am divagat de la subiect.

— Aşa e. Ce s-a întâmplat cu computerul lui Zalachenko?

— După cum ziceam, Lisbeth nu era îndeajuns de stimulată intelectual. Mai mult, dormea prost. Stătea trează cu nopţile, făcându-şi griji pentru mama ei. Agneta sângera mult după violuri şi totuşi nu se ducea la doctor. Probabil că îi era ruşine, şi, periodic, se afunda într-o depresie adâncă. Nu reuşea nici să meargă la lucru, nici să aibă grijă de fete, iar Camilla o dispreţuia şi mai mult. Mami e slabă, zicea ea. În lumea ei, a fi slab era cea mai rea trăsătură posibilă, după cum singură declara. Lisbeth, pe de altă parte...

— Da?

— Ea vedea un om pe care-l iubea, singurul om pe care l-a iubit vreodată şi o nedreptate teribilă, aşa că stătea

trează cu nopţile şi se gândea la asta. Era doar un copil, adevărat. Dar era din ce în ce mai convinsă că ea era singura persoană din lume care-şi putea proteja mama. La asta se gândea, dar şi la multe alte lucruri, până ce într-o noapte s-a ridicat din pat – cu grijă, evident, ca să n-o trezească pe Camilla. Oare să caute ceva de citit? Poate că nu mai suporta să se gândească la aceleaşi lucruri. Nu prea contează. Important e că a zărit computerul de lângă fereastra dinspre Lundagatan. Pe vremea aceea abia dacă ştia cum să pornească un computer. Dar şi-a dat seama, evident şi a cuprins-o un fel de febră. Computerul părea să-i şoptească: „Descoperă-mi secretele”. Dar desigur... Nu a reuşit, nu din prima. Era nevoie de parolă, aşa că a încercat o parolă după alta. Tatălui i se spunea Zala, aşa că a încercat cu numele simplu şi cu Zala666 şi alte combinaţii asemănătoare, tot ce i-a trecut prin minte. Dar nimic nu se potrivea şi cred că asta a ţinut vreo două, trei nopţi, iar ziua dormea ba la şcoală, în bancă, ori după-amiaza, acasă.

Însă într-o noapte şi-a amintit de nişte cuvinte pe care tatăl său le scrisese în germană pe un bileţel în bucătărie – Was *mich nicht umbringt macht mich stärker. Ce nu mă omoară mă face mai puternic.* La momentul respectiv nu însemna nimic pentru ea. Dar înţelegea că fraza era importantă pentru tatăl ei, aşa că şi-a încercat norocul cu ea. Însă nici aceea nu a funcţionat. Erau prea multe litere şi atunci a încercat să scrie Nietzsche, autorul citatului, şi, deodată, a intrat în computer şi o lume nouă şi secretă i s-a deschis înaintea ochilor. Mai târziu avea să o descrie ca pe o clipă care a schimbat-o pentru totdeauna. S-a maturizat în momentul în care a rupt bariera din calea ei şi a putut explora ceva ce era menit să rămână ascuns. Totuşi...

— Da?

— La început, nu a înţeles nimic. Totul era în rusă. Erau diverse cuvinte şi cifre. Presupun că erau însemnări despre cât de mulţi bani îi aducea lui Zalachenko traficul de fiinţe umane. Însă nu ştiu nici în ziua de azi cât de multe a înţeles atunci şi de câte şi-a dat seama mai târziu. Dar atâta lucru

a priceput şi ea, că Zalachenko nu-i făcea rău doar mamei ei. Distrugea şi vieţile altor femei, iar asta a înfuriat-o, bineînţeles şi a transformat-o în Lisbeth pe care o ştim noi, cea care urăşte bărbaţii care...

— ... urăsc femeile.

— Exact. Asta a făcut-o mai puternică şi şi-a dat seama că nu mai exista cale de întoarcere. Era nevoită să-l oprească pe tatăl ei. Astfel, a început să caute şi prin alte computere, cum ar fi cele de la şcoală. Se furişa în cancelarie şi de câteva ori a minţit spunând că se duce să doarmă la prietenii pe care nu-i avea, când de fapt rămânea la şcoală peste noapte şi stătea la computer până dimineaţa. A început să înveţe tot ce putea despre hackeri şi programare şi cred că a fost ca atunci când alţi copii-minune îşi găsesc locul în lume. Era fermecată. Simţea că pentru aşa ceva se născuse şi multora dintre cei cu care luase legătura în lumea digitală le-a trezit interesul, la fel cum generaţiile mai vechi se alătură tinerelor talente, fie ca să le încurajeze, fie să le oprească. Pe mulţi îi irita că făcea lucrurile de la coadă la cap ori într-un mod cu totul nou. Alţii însă erau impresionaţi şi s-a împrietenit cu persoane cum ar fi tipul acela, Plague. Şi-a făcut primul prieten adevărat prin intermediul computerului şi, mai presus de orice, s-a simţit pentru prima dată liberă. În universul virtual putea să zboare, la fel ca Wasp. Nimic nu-i stătea în cale.

— Oare Camilla a înţeles cât de pricepută devenise?

— Sigur avea bănuielile ei. Dar nu ştiu, n-aş vrea să fac speculaţii. Însă uneori mă gândesc la Camilla ca la echivalentul negativ al lui Lisbeth, latura ei întunecată.

— Geamănul cel rău.

— Cam aşa ceva! Nu-mi place să spun despre oameni că sunt răi, cu atât mai puţin despre femei tinere. Cu toate astea, mă gândesc des la ea. Dar n-am reuşit niciodată să cercetez subiectul, nu în profunzime, în orice caz, iar dacă vrei să faci săpături, ţi-aş recomanda să o suni pe Margareta Dahlgren, mama adoptivă a Camillei după catastrofa din Lundagatan. Margareta locuieşte acum la

Stockholm, în Solna, cred. E văduvă şi a avut o viaţă cu adevărat tragică.

— În ce sens?

— Şi acesta e un subiect interesant. Soţul ei, Kjell, care era programator la Ericsson, s-a spânzurat la puţin timp după ce Camilla i-a părăsit. Un an mai târziu, fiica lor de nouăsprezece ani şi-a luat şi ea viaţa, sărind de pe un vas de croazieră în Marea Baltică. Cel puţin asta e concluzia la care s-a ajuns. Fata avea probleme personale şi se simţea urâtă şi supraponderală. Dar Margareta nu a crezut niciodată concluzia poliţiei şi într-o vreme a angajat chiar un detectiv particular. Margareta e obsedată de Camilla şi, dacă e să fiu sincer, nu m-am înţeles niciodată cu ea. Mi-e puţin ruşine de asta. Margareta m-a contactat imediat după ce ai publicat reportajul despre Zalachenko şi atunci eram, după cum bine ştii, proaspăt externat de la clinica Ersta. Eram epuizat, iar Margareta mi-a împuiat capul. Era absolut posedată. Oboseam doar văzându-i numărul pe ecranul telefonului şi am evitat-o mult timp. Dar acum, că stau să mă gândesc, o înţeleg din ce în ce mai mult. Cred că s-ar bucura să vorbească cu tine, Mikael.

— Ai datele ei?

— Ţi le trimit. Dar aşteaptă o clipă. Chiar eşti sigur că Lisbeth şi băiatul sunt în siguranţă?

— Da, sunt, spuse Mikael.

Cel puţin aşa sper, gândi el, ridicându-se şi îmbrăţişându-l pe Holger.

Afară, în Liljeholmstorget, îl izbi din nou furtuna. Îşi strânse paltonul în jurul lui şi se gândi la Camilla şi la Lisbeth şi din cine ştie ce motiv, la Andrei Zander.

Se hotărî să-l sune şi să afle cum mai mergea lucrul la povestea cu dealerul de artă care dispăruse. Dar Andrei nu-i mai răspunse niciodată.

24

23 noiembrie, seara

Andrei Zander îl sunase pe Mikael pentru că se răzgândise. Sigur că voia să bea o bere cu el. Nu putea pricepe cum de refuzase. Mikael Blomkvist era idolul lui şi singurul motiv pentru care se apucase de jurnalism. Dar când începu să-l sune, se ruşină şi închise. Poate că Mikael găsise altceva maibun de făcut. Andrei nu era genul care să deranjeze oamenii inutil, cu atât mai puţin pe Mikael Blomkvist.

Continuă în schimb să lucreze. Însă oricât de mult se chinui, nu reuşi să se concentreze. Cuvintele refuzau să vină şi, după o vreme, se decise să ia o pauză şi să iasă, aşa că făcu ordine pe birou şi verifică din nou că toate mesajele de pe conexiunea virtuală fuseseră şterse până la ultimul. Apoi îl salută pe Emil Grandén, singurul în afară de Andrei care mai rămăsese în redacţie.

Emil Grandén avea douăzeci şi şase de ani şi lucrase atât la emisiunea Kalla Fakta de pe TV4, cât şi la ziarul S*venska Morgonposten* şi primise Marele Premiu pentru Jurnalism la categoria Reporterul Anului. Cu toate astea, Andrei credea – chiar dacă încerca să-şi înăbuşe sentimentul – că Emil era înfumurat şi poruncitor, cel puţin cu tinerii angajaţi temporar precum Andrei.

— Ies un pic, îi spuse.

Emil se uită la el ca şi cum voia să-i spună ceva, dar nu-şi amintea ce. Într-un târziu spuse:

— În regulă.

Andrei se simţi lamentabil. Poate că din cauza atitudinii superioare a lui Emil, dar probabil că era mai mult din cauza articolului despre dealerul de artă. De ce oare îi era atât de greu să-l scrie? Probabil pentru că voia mai degrabă să-l ajute pe Mikael Blomkvist cu reportajul despre Balder.

Orice altceva părea să pălească. Dar era şi un fricos, nu-i aşa? De ce nu-l lăsase pe Mikael să citească ce scrisese?

Nimeni nu ştia mai bine decât Mikael să îmbunătăţească un reportaj din câteva trăsături de condei sau corecturi. Oricum, de dimineaţă avea să recitească articolul cu mintea limpede şi atunci Mikael avea să-l citească, oricât de slab era. Andrei închise uşa redacţiei şi se îndreptă către lift. Deodată tresări. Mai jos, pe scări, avea loc un incident, îi fu greu să-şi dea seama din prima ce se întâmpla. Dar văzu un tip slab, cu ochii înfundaţi în orbite, care agresa o tânără frumoasă şi înmărmuri. Nu-i plăcuse niciodată violenţa. Încă de când părinţii lui fuseseră ucişi la Sarajevo, se speria ridicol de uşor şi ura certurile. Dar acum îşi dădu seama: era în joc respectul lui de sine. Una era să fugă dacă era singur, dar cu totul altceva să abandoneze o fiinţă umană aflată în pericol. De aceea coborî vijelios şi strigă: „Opreşte-te, las-o în pace!”

La început, păru o greşeală fatală – tipul cu ochii înfundaţi în orbite scoase un cuţit şi mormăi ceva ameninţător în engleză, încât lui Andrei aproape că i se tăiară picioarele. Cu toate astea, îşi adună ultimele forţe şi i-o trânti ca în filmele de acţiune proaste:

— Dispari! Dacă nu, o să regreţi şi într-adevăr, după câteva secunde, bărbatul se retrase cu coada între picioare, iar Andrei şi femeia rămaseră singuri; şi asta păru o scenă de film.

La început, femeia era în stare de şoc şi era timidă. Vorbea atât de încet, încât Andrei trebui să se apropie de ea ca să audă ce spune, aşa că îi luă ceva timp să înţeleagă ce se întâmplase. Se părea că femeia trecuse printr-o căsnicie infernală şi, chiar dacă era divorţată şi trăia sub o identitate falsă, fostul ei soţ o găsise şi trimisese un acolit să o hărţuiască.

— Ea doua oară pe ziua de azi când individul ăla mă acostează, spuse ea.

— Cum de ai ajuns aici, sus?

— Am încercat să fug şi am intrat aici, dar nu mi-a fost de

folos. Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns.

— Pentru puţin.

— Aşa m-am săturat de bărbaţi răi.

— Eu sunt unul dintre ăia buni, zise el repede, simţindu-se apoi jalnic.

Nu-l surprinse câtuşi de puţin că femeia nu răspunse, ci privi jenată în jos, pe scări.

Se ruşină că încercase să-şi facă reclamă cu o asemenea replică ieftină. Dar deodată – chiar când credea că avea să fie refuzat – femeia ridică privirea şi-i zâmbi timid.

— Şi eu cred la fel. Mă cheamă Linda.

— Eu sunt Andrei.

— Mă bucur să te cunosc, Andrei şi îţi mulţumesc încă odată.

— Şi eu.

— Pentru ce?

— Pentru că...

Nu-şi termină propoziţia. Îşi simţi inima bătând şi gura uscată. Se uită în jos, pe scări.

— Da, Andrei? zise ea.

— Vrei să te conduc acasă?

Regretă şi acea frază.

Îi fu teamă ca femeia să n-o interpreteze gre şit. Dar ea îi aruncă acelaşi zâmbet adorabil şi nesigur şi spuse că s-ar fi simţit mai în siguranţă lângă el, aşa că ieşiră în stradă şi o luară în jos, spre Slussen, iar ea îi povesti cum locuise închisă într-o casă mare din Djursholm. Andrei răspunse că înţelegea sau măcar pricepea o parte. Scrisese mai multe articole despre agresiunea împotriva femeilor.

— Eşti jurnalist? întrebă ea.

— Lucrez la *Millennium.*

— O, spuse ea. E adevărat? Sunt o mare admiratoare a acelui ziar.

— A publicat şi lucruri bune, zise el timid.

— Aşa e, spuse ea. Acum ceva timp am citit un articol minunat despre un irakian rănit în război care a fost dat afară de la o cârciumă din centru, unde lucra ca om de

serviciu. Era de-a dreptul falit, dar astăzi are un întreg lanţ de restaurante. Am plâns când l-am citit. Era aşa de frumos scris. Mi-a dat speranţa că întotdeauna te poţi redresa.

— Eu l-am scris, spuse Andrei.

— Glumeşti? făcu ea. A fost fantastic.

Andrei nu era obişnuit să primească laude pentru articolele lui, cu atât mai puţin de la femei necunoscute. Ori de câte ori venea vorba de *Millennium,* toată lumea voia să comenteze despre Mikael Blomkvist, iar Andrei nu avea, de fapt, nimic împotrivă. Dar în secret visa să fie şi el remarcat, iar acum frumoasa Linda îl lăudase fără să ştie că el semnase acel articol.

Se simţi atât de fericit şi mândru că îndrăzni să-i propună să bea un pahar de vin la restaurantul Papagallo, pe lângă care tocmai treceau, invitaţie la care ea îi răspunse încântată:

„Ce idee bună!” Intrară, aşadar, în local în timp ce inima lui Andrei bubuia. Tânărul evita să se uite în ochii femeii.

Privirea ei îl făcea să se piardă cu firea şi nu-i veni să creadă când se aşezară la o masă aproape de bar, iar Linda întinse nesigură o mână pe care el o prinse zâmbind, murmurând ceva ce îi scăpa şi lui.

Văzu pe ecranul telefonului că Emil Grandén suna şi, spre marea sa uimire, ignoră apelul şi puse telefonul pe modul silenţios. Odată în viaţă putea aştepta şi ziarul.

Voia doar să o privească pe Linda, să se îmbete cu frumuseţea ei. Era atât de frumoasă că te lovea în plex şi totuşi părea atât de fragilă, ca un pui de pasăre rănit.

— Nu înţeleg cum de a putut cineva să vrea să-ţi facă rău, spuse el.

— Şi totuşi, aşa se întâmplă tot timpul, răspunse ea, iar Andrei se gândi că putea înţelege oarecum motivul.

Se gândi că o femeie ca ea sigur atrage psihopaţi. Nimeni altcineva n-ar avea curajul să se apropie de ea şi să o invite în oraş. Majoritatea bărbaţilor s-ar retrage, simţindu-se inferiori.

— Ce plăcut e să stau aici cu tine, spuse el.

— Ce plăcut e să stau aici cu *tine,* repetă ea şi îi mângâie uşor mâna.

Comandară apoi două pahare de vin roşu şi începură să vorbească, aşa încât Andrei nu observă că telefonul sună din nou, odată, apoi de două ori. Aşa ajunse ca, pentru prima dată în viaţa lui, să ignore un apel de la Mikael Blomkvist.

Curând după aceea, Linda se ridică, îl luă de mână şi îl conduse afară. Tânărul nu întrebă încotro mergeau. Simţea că ar fi urmat-o oriunde. Era cea mai minunată fiinţă pe care o întâlnise vreodată şi, din când în când îi zâmbea nesigur şi seducător în acelaşi timp. Fiecare piatră de pavaj, fiecare respiraţie îi trimiteau semnale că ceva extraordinar era pe cale să se întâmple. Merita să aştepte o viaţă întreagă pentru o asemenea plimbare, gândi el şi abia dacă remarcă frigul sau oraşul din jurul lui.

Apropierea ei şi a ceea ce urma să se întâmple erau îmbătătoare. Dar poate că – nu ştia sigur – tocmai asta îl făcea să fie neîncrezător, chiar dacă la început respinsese gândul drept obişnuita lui suspiciune faţă de orice fel de noroc. Şi totuşi, întrebarea îşi făcu loc printre gândurile lui: Oare nu e prea frumos ca să fie adevărat?

O studie pe Linda cu atenţie reînnoită şi îşi dădu seama că nu totul la ea era atrăgător. Când trecură pe lângă Katarinahissen, i se păru că vede ceva glacial în privirea ei şi se uită neliniştit în jos, la valurile agitate.

— Încotro mergem? întrebă el.

— Am o prietenă, răspunse ea. Are un mic apartament pe Mårten Trotzig, pe care mă lasă uneori să-l folosesc. Poate bem şi acolo un pahar? continuă, iar el zâmbi ca şi cum era cea mai bună idee pe care o auzise vreodată.

Cu toate astea, se simţea din ce în ce mai confuz. El avusese grijă de ea primul. Acum ea preluase iniţiativa. Se uită la telefon, văzu că Mikael Blomkvist îl sunase de două ori şi simţi că trebuie să-l sune înapoi. Indiferent ce se întâmpla, nu putea abandona ziarul.

— Cu mare plăcere, zise el. Dar trebuie mai întâi să sun

la ziar. Lucrez la un articol important.

— Nu, Andrei, spuse ea surprinzător de hotărâtă. Nu suni pe nimeni. În seara asta suntem doar tu şi cu mine.

— Bine, spuse el, simţind că-i piere un pic cheful.

Ieşiră pe Järntorget. Erau destul de mulţi oameni afară, în ciuda furtunii, iar Linda îşi ţinea privirea în pământ, ca şi cum nu voia să fie observată. Andrei se uită la dreapta, spre Österlånggatan şi la statuia lui Evert Taube. Bardul stătea nemişcat cu o pagină cu portative în mâna dreaptă, uitându-se în sus, spre cer, prin ochelarii de soare. Să sugereze oare să se întâlnească a doua zi?

— Poate că... începu el.

Dar nu apucă să spună mai multe pentru că femeia îl trase înspre ea şi-l sărută. Îl sărută cu aşa o forţă, încât îl făcu să uite de tot ce avea în minte, apoi grăbi pasul din nou. Îl ţinea de mână şi îl trase la stânga, pe Västerlånggatan, apoi făcură brusc dreapta pe o alee întunecată. Îi urmărea cumva cineva? Nu, nu, paşii şi vocile se auzeau în depărtare. Erau doar el şi Linda, nu-i aşa? Trecură pe lângă o fereastră cu rame roşii şi obloane negre şi ajunseră la o uşă pe care Linda o deschise cu greu cu o cheie pe care o scoase din geantă. Andrei observă că-i tremurau mâinile şi se întrebă de ce. Oare îi era în continuare frică de fostul soţ sau de acolitul aceluia?

Continuară să urce pe scara neluminată. Paşii lor reverberau şi mirosea a ceva putred. Pe o treaptă de la etajul trei zăcea o carte de joc, o damă de pică – detaliul nu-i plăcu lui Andrei, dar nu ştia de ce. Era cu siguranţă vreo superstiţie idioată. Încercă să alunge senzaţia şi să se gândească în schimb cât de frumos era că se întâlniseră. Linda respira greu. Mâna ei dreaptă era încleştată. Afară, pe alee, se auzi râzând un bărbat. Doar nu râdea de el, nu? Ce prostie! Era doar agitat. Însă avea senzaţia că mergeau şi tot mergeau, fără să ajungă nicăieri. Chiar atât de înaltă să fi fost casa? Prietena locuia la ultimul etaj.

Pe uşă scria *Orlov,* iar Linda scoase din nou mănunchiul de chei. Însă de data aceasta nu-i mai tremură mâna.

Mikael Blomkvist intrase într-un apartament cu mobilă veche de pe Prostvägen, în Solna, chiar vizavi de cimitir. Exact aşa cum prevăzuse Holger Palmgren, Margareta Dahlgren îl primise imediat la ea şi, chiar dacă păruse furibundă la telefon, de fapt era o doamnă elegantă, pe la vreo şaizeci de ani. Purta un pulover frumos, galben şi pantaloni negri călcaţi cu dungă. Poate că se îmbrăcase aşa doar din respect pentru el. Purta pantofi cu toc înalt şi, dacă nu i-ar fi fugit constant privirea, ar fi luat-o drept o femeie sănătoasă, în ciuda situaţiei.

— Vreţi să vă povestesc despre Camilla, spuse ea.

— Mai ales despre ultimii ei ani – dacă ştiţi ceva despre asta, zise Mikael.

— Îmi amintesc de ziua când am primit-o, spuse ea ca şi cum nu îl auzise. Soţul meu, Kjell, credea că puteam face în acelaşi timp un bine societăţii şi ne puteam extinde familia. Aveam doar un copil, pe sărmana Moa. Avea paisprezece ani pe atunci şi era destul de singuratică. Ne gândeam că i-ar fi prins bine să înfiem o fată de vârsta ei.

— Ştiaţi ce se întâmplase în familia Salander?

— Nu ştiam totul, bineînţeles, ci doar că se întâmplase ceva oribil şi traumatizant şi că mama era bolnavă, iar tatăl suferise arsuri grave. Am fost foarte impresionaţi de asta şi ne aşteptam să întâlnim o fetiţă dărâmată, cineva care să aibă nevoie de incredibil de multă grijă şi iubire din partea noastră. Dar ştiţi ce am primit?

— Spuneţi-mi?

— Cea mai fermecătoare fată pe care am văzut-o vreodată. Nu era doar foarte frumoasă. O, trebuia să o fi văzut pe vremea aceea. Era atât de isteaţă şi matură şi ne spunea atâtea poveşti sfâşietoare despre sora ei bolnavă mintal care-şi teroriza familia. Da, da, acum ştiu că erau foarte departe de adevăr. Dar cum să ne fi putut îndoi de ea? Ochii îi străluceau plini de convingere şi, când spuneam „Groaznic, săraca de tine”, răspundea: „Nu a fost uşor, dar eu îmi iubesc totuşi sora, doar că e bolnavă şi acum se

tratează”. Părea atât de plină de empatie, încât uneori mi se părea că ea era cea care avea grijă de noi. Familia noastră se însufleţise, ca şi cum ceva fermecător intrase în vieţile noastre şi făcea totul să pară mai frumos. Înfloriserăm cu toţii, mai ales Moa. Începuse să-i pese de cum arăta şi devenise un pic mai populară la şcoală. Aş fi fost în stare să fac orice pentru Camilla, iar Kjell, soţul meu, ce să zic? Parcă devenise un alt om. Începuse să zâmbească şi să râdă constant şi să facă din nou dragoste cu mine, iertaţi-mi francheţea. Poate că ar fi trebuit să mă îngrijorez încă de pe atunci. Dar credeam că era vorba doar de bucuria că familia noastră părea în sfârşit completă. O vreme am fost fericiţi, la fel ca toţi cei care o întâlnesc pe Camilla. Cu toţii se bucură la început. Apoi... nu vor decât să moară. După ce stai o vreme cu ea, nu mai vrei să trăieşti.

— Chiar atât de rău este?

— Chiar atât de rău.

— Ce s-a întâmplat?

— După un timp, un fel de otravă s-a răspândit între noi. Camilla a preluat încetul cu încetul controlul asupra familiei noastre. După aceea, ne-a fost greu să ne dăm seama când se încheiase petrecerea şi când începuse coşmarul. Se întâmplase atât de imperceptibil, încât ne-am trezit brusc şi am înţeles că totul era distrus: încrederea, siguranţa, întreaga temelie a familiei noastre. Moa îşi pierduse respectul de sine. Stătea trează noaptea, plângând şi spunea că e urâtă şi oribilă şi că nu vrea să mai trăiască. Imediat după aceea am descoperit că-şi golise contul de economii. Tot nu ştiu ce s-a întâmplat. Dar sunt convinsă că a şantajat-o Camilla. Şantaja oamenii cu la fel multă uşurinţă cu cât respira. Îi juca pe degete. Am crezut mult timp că ţine un jurnal. Însă nu erau decât porcării pe care le aflase despre oamenii din jurul ei şi pe care le nota. Iar Kjell... nenorocitul de Kjell... vedeţi dumneavoastră, l-am crezut când mi-a spus că are probleme cu somnul şi că trebuia să doarmă în camera de oaspeţi de la subsol. Dar

asta era, evident, doar ca să poată să se culce cu Camilla. De la şaisprezece ani, Camilla a început să-i facă vizite noaptea şi să facă sex cu perversiuni cu el. Spun sex cu perversiuni, pentru că am descoperit nişte indicii când l-am întrebat pe Kjell de unde avea tăieturi pe piept. Nu mi-a spus nimic, bineînţeles. A venit doar cu o explicaţie prostească şi dubioasă şi am reuşit cumva să-mi alung suspiciunile. Dar ştiţi ce s-a întâmplat? Kjell a recunoscut până la urmă:Camilla îl legase şi-l tăiase cu cuţitul. Mi-a spus că asta îi plăcea să facă. Uneori mă întreb dacă era adevărat. Ştiu că sună ciudat. Dar uneori chiar sper să fi făcut-o de plăcere şi nu doar ca să-l rănească şi să-i distrugă viaţa.

— Îl şantaja şi pe el?

— O, da, dar şi aici am nişte semne de întrebare. Camilla îl umilise atât de tare, încât nici măcar atunci când pierduserăm totul nu mi-a putut spune adevărul. Kjell era sprijinul familiei noastre. Dacă ne rătăceam când eram cu maşina sau aveam o inundaţie ori vreunul dintre noi se îmbolnăvea, el era cel calm şi descurcăreţ. Se rezolvă, spunea el cu vocea lui grozavă pe care încă o maivisez. Dar după câţiva ani în compania Camillei, ajunsese o epavă. Abia dacă îndrăznea să traverseze strada. Se uita în jurul lui de zece ori, iar la serviciu îşi pierduse orice fel de motivaţie. Stătea tot timpul cu capul plecat. Unul dintre colegii lui cei mai apropiaţi, Mats Hedlund, m-a sunat şi mi-a mărturisit că urma să înceapă o investigaţie prin care să afle dacă Kjell vânduse informaţii confidenţiale din companie. Părea o nebunie curată. Kjell era cel mai onest om pe care îl ştiam. Iar dacă vânduse vreun secret, unde erau toţi banii? Aveam mai puţin ca niciodată. Era falit, amândoi eram.

— Cum a murit?

— S-a spânzurat fără nicio explicaţie. L-am găsit atârnând de tavan în camera de oaspeţi de la subsol – da, în aceeaşi cameră în care Camilla se distrase cu el – într-o zi, când mă întorceam de la serviciu. Eram director financiar-contabil bine plătit la vremea aceea şi presupun

că aveam o carieră frumoasă înaintea mea. Dar totul s-a năruit pentru mine şi pentru Moa după aceea. N-o să intru în mai multe detalii. Voiaţi să ştiţi ce s-a întâmplat cu Camilla. Dar chinul nu se încheiase. Moa a început să se taie şi aproape că nu mai mânca deloc. Într-o zi m-a întrebat ce părere am despre ea, dacă e un gunoi. Dumnezeule, draga mea, i-am zis. Cum poţi gândi aşa ceva? Atunci mi-a zis că aşa spusese Camilla. Camilla spusese că toţi credeau despre Moa că e o lepădătură. Am luat toate măsurile posibile ca s-o ajut, am apelat la psihologi, medici, prietene binevoitoare, Prozac. Dar nimic n-a fost de folos. Într-o zi frumoasă de primăvară, când întreaga Suedie sărbătorea o victorie ridicolă la Eurovision, Moa s-a aruncat de pe un vas de croazieră din Marea Baltică, iar viaţa mea s-a sfârşit odată cu ea. Aşa am simţit. Dar apoi... nu ştiu... într-un fel, amorţirea şi durerea s-au transformat în răutate şi am simţit că trebuie să înţeleg. Ce se întâmplase, de fapt, cu familia noastră? Ce fel de putere malefică se abătuse asupra ei? Am început să fac cercetări despre Camilla, nu pentru că voiam s-o întâlnesc din nou, nici gând. Dar voiam s-o înţeleg, poate la fel cum părintele victimei încearcă într-un sfârşit să înţeleagă ucigaşul şi motivul lui.

— Ce aţi descoperit?

— Iniţial, nimic. Îşi ştersese toate urmele. Era ca şi cum vânam o umbră, o fantomă şi nici nu ştiu câţi bani le-am dat detectivilor privaţi şi altor persoane în care nu aveam încredere, dar care promiseseră să mă ajute. Nu ajunsesem nicăieri şi asta mă irita la culme. Nu mai puteam să dorm şi niciunul dintre prietenii mei nu se mai înţelegea cu mine. A fost o perioadă groaznică. Păream obsedată şi încăpăţânată, poate că încă par aşa, nu ştiu ce ţi-a spus Holger Palmgren. Dar apoi...

— Continuaţi, vă rog.

— Aţi publicat reportajul dumneavoastră despre Zalachenko şi, bineînţeles, numele nu mi-a spus nimic. Dar am început să pun cap la cap unele detalii. Am citit despre

identitatea lui suedeză, Karl Axel Bodin şi despre legătura cu clubul de motociclişti din Svavelsjö şi atunci mi-am amintit de toate acele seri dinspre final, când Camilla ne întorsese deja spatele. Pe vremea aceea mă trezeam deseori din cauza zgomotului de motocicletă şi de la fereastra dormitorului puteam să văd veste de piele cu emblema aceea groaznică. Nu mă surprindea că se înhăitase cu asemenea oameni. Nu-mi mai făceam iluzii în privinţa ei. Dar habar n-aveam că asta era lumea din care venea ea – că visa să preia afacerea tatălui ei.

— Asta îşi dorea?

— O, da, în lumea ei murdară susţinea drepturile femeilor sau cel puţin drepturile ei şi ştiu că asta însemna mult pentru fetele din club, mai ales pentru Kajsa Falk.

— Cine?

— O tipă frumoasă şi plină de ea care avea o relaţie cu unul dintre lideri. A stat mult pe la noi în ultimul an cu Camilla şi îmi amintesc că-mi plăcea. Avea ochi mari şi albaştri şi se uita un pic cruciş. În spatele aspectului ei dur, era vulnerabilă, plină de compasiune şi, după ce am citit reportajul dumneavoastră, am căutat-o din nou. Evident, nu mi-a zis nimic de Camilla. Nu era nepoliticoasă, chiar deloc, dar mi-am dat seama că-şi schimbase stilul. Motociclista devenise femeie de afaceri. Dar a păstrat tăcerea şi am crezut că era încă o fundătură.

— Dar nu a fost aşa?

— Nu, după câţiva ani, Kajsa m-a căutat din proprie iniţiativă şi era din nou schimbată. Nu mai avea nimic din aerul rece şi obraznic. Mai degrabă era hăituită şi neliniştită. La puţin timp după aceea a fost găsită moartă, împuşcată pe terenul de sport Stora Mossen, în Bromma. Dar când ne-am întâlnit, mi-a povestit că după moartea lui Zalachenko avusese loc o dispută pe tema averii. Sora geamănă a Camillei, Lisbeth, fusese mai mult sau mai puţin scoasă de pe listă – da, se părea că nu voia nici puţinul pe care-l primise. Adevărata avere le revenea celor doi fii în viaţă ai lui Zalachenko de la Berlin şi o parte Camillei.

Camilla moştenise o bucată din afacerea de trafic de persoane despre care aţi scris în reportaj şi mi s-a strâns inima. Nu cred să-i fi păsat Camillei prea mult de acele fete sau că suferise vreodată gândindu-se la ele. Dar voia totuşi să aibă ceva de-a face cu firma. Doar rataţii se ocupă cu aşa ceva, îi spusese Kajsei. Ea avea cu totul altă viziune, una modernă, şi, după negocieri intense, partea ei fusese răscumpărată de unul dintre fraţi. După aceea a dispărut la Moscova cu capitalul şi cu o serie de colegi pe care îi atrăsese de partea ei, printre care şi Kajsa Falk.

— Aveţi idee despre ce voia să facă?

— Kajsa nu a prins niciodată suficiente detalii cât să înţeleagă situaţia de ansamblu, dar avea câteva suspiciuni. Cred că avea de-a face cu secretele comerciale de la Ericsson. În prezent sunt destul de sigură că fata l-a făcut pe Kjell să-i vândă ceva înfiorător, probabil prin şantaj. Am aflat de asemenea că încă din primul an când s-a mutat la noi a luat legătura cu nişte băieţi pasionaţi de calculatoare de la şcoală şi i-a pus să îmi între în computer. Din ce mi-a spus Kajsa, era mai mult sau mai puţin obsedată cu computere, dar nu să înveţe ea însăşi despre ele, da' de unde. Însă vorbea constant despre cât ar putea câştiga dacă ar putea prăda conturi bancare şi sparge servere ca să fure informaţii şi tot felul de astfel de lucruri. De aceea cred că a continuat cu ceva asemănător.

— Se potriveşte profilului.

— Nu. Camilla nu se mulţumea cu puţin. Din ce mi-a spus Kajsa, s-a infiltrat rapid în cele mai influente cercuri din Moscova şi a devenit amanta unui membru al Dumei, cineva bogat şi puternic, iar cu ajutorul lui a început să adune o trupă de ingineri de top şi de criminali. Camilla îi avea pe toţi la degetul mic şi ştia exact care erau punctele slabe ale economiei ruseşti.

— Există aşa ceva?

— În sensul că Rusia nu e nimic mai mult decât o benzinărie cu un steag naţional. Se exportă petrol şi gaze naturale, dar nimic cu adevărat impresionant. Rusia are

nevoie de tehnologie avansată.

— Şi asta e ce vrea ea să le dea?

— Cel puţin asta se prefăcea că vrea. Dar avea cu siguranţă propriul ei plan, iar Kajsa era incredibil de impresionată de felul în care aduna oameni în jurul ei şi făcea rost de sprijin politic. I-ar fi fost pentru totdeauna loială dacă nu s-ar fi speriat.

— Ce s-a întâmplat?

— Kajsa întâlnise un fost soldat de elită, un maior cred şi după aceea a fost ca şi cum îi fugise pământul de sub picioare. Se ştia din surse confidenţiale la care avea acces amantul Camillei că bărbatul acela îndeplinise o serie de misiuni dubioase pentru guvernul rus – asasinate. Omorâse printre altele o jurnalistă cunoscută, presupun că aţi auzit de ea, Irina Azarova. Criticase regimul în mai multe cărţi şi articole.

— O, da, o adevărată eroină. A fost o poveste îngrozitoare.

— Exact. Ceva a mers prost. Irina Azarova trebuia să se întâlnească cu un critic al regimului într-un apartament pe o străduţă izolată într-o suburbie din sud-estul Moscovei, iar conform planului, maiorul trebuia s-o împuşte când ieşea. Însă fără ca nimeni să ştie, sora jurnalistei se îmbolnăvise de pneumonie şi Irina devenise brusc responsabilă pentru două nepoate de opt şi zece ani. Când ea şi fetele au ieşit din clădire, maiorul le-a împuşcat pe toate trei. Le-a împuşcat în faţă şi pe urmă a căzut în dizgraţie, nu pentru că i-ar fi păsat cuiva de copii, cred eu. Dar opinia generală nu mai putea fi controlată şi întreaga operaţiune risca să se întoarcă împotriva guvernului. Cred că maiorului i s-a făcut frică să nu fie spânzurat. Ba cred chiar că a avut o serie de probleme personale la momentul respectiv. Soţia l-a părăsit şi a rămas singur cu o fiică adolescentă şi cred că risca să fie dat afară din casă. Din perspectiva Camillei, era, evident, situaţia perfectă: o persoană disperată de care se putea folosi şi care era într-o poziţie vulnerabilă.

— Aşadar, l-a atras şi pe el de partea ei.

— Da, s-au întâlnit. Kajsa era şi ea acolo şi, surprinzător lucru, s-a ataşat imediat de el. Nu era nicidecum persoana la care se aşteptase ea, nu semăna nici pe departe cu cei pe care-i cunoscuse în clubul de motociclişti din Svavelsjö, care omorau oameni. Era bine antrenat, desigur şi părea brutal. Dar era de asemenea cultivat şi politicos, mi-a spus ea şi într-un anume fel chiar vulnerabil şi sensibil. Kajsa credea că bărbatului chiar îi părea rău că fusese nevoit să-i împuşte pe acei copii. Era în mod cert un criminal, un bărbat care se specializase în tortură în timpul războiului din Cecenia, dar care avea totuşi limitele lui morale, spunea ea şi de aceea a suferit atunci când Camilla a pus gheara pe el. Da, aproape la propriu. Se pare că îşi trecuse unghiile peste pieptul şi vesta lui ca o pisică: „Vreau să omori pentru mine”. Şi-a întărit cuvintele folosindu-se de sex, de puterea erotismului. Cu o pricepere extraordinară a trezit sadicul din el şi, cu cât îi povestea mai multe detalii scabroase despre asasinatele lui, cu atât era mai excitată, nici nu ştiu dacă am înţeles cum trebuie. Dar pe Kajsa n-a îngrozit-o criminalul în sine, ci Camilla; cum reuşise, cu frumuseţea şi farmecul ei, să scoată animalul din el şi să-i facă ochii să lucească precum ai unei fiare turbate.

— Nu v-aţi dus niciodată la poliţie cu aceste informaţii.

— Am întrebat-o de mai multe ori pe Kajsa despre asta. I-am spus că părea terorizată şi că trebuia să se păzească. Mi-a spus că era deja păzită. Ba mai mult, mi-a interzis să vorbesc cu poliţia, iar eu am fost destul de proastă s-o ascult. După moartea ei, am povestit investigatorilor tot ce auzisem, dar n-am idee dacă m-au crezut sau nu, probabil că nu aveam decât nişte zvonuri despre un bărbat fără nume dintr-o ţară străină, Camilla nu mai era de găsit prin niciun registru şi nu am aflat niciodată noua ei identitate. În orice caz, povestea mea nu a avut niciun rezultat. Misterul morţii Kajsei este în continuare nerezolvat.

— Vă înţeleg, spuse Mikael.

— Oare?

— Cred că da, spuse el şi dădu să-şi lase mâna pe braţul

Margaretei Dahlgren pentru a-şi arăta solidaritatea.

Fu întrerupt însă de telefonul care-i vibra în buzunar. Spera să fie Andrei. Însă era Stefan Molde. Mikael îl identifică abia după câteva secunde ca fiind persoana de la FRA care luase legătura cu Linus Brandell.

— Despre ce e vorba? zise el.

— Despre o întâlnire cu un ofiţer important care se află în drum spre Suedia şi care doreşte să vă întâlnească mâine dimineaţă, cât mai devreme posibil, la Grand Hôtel.

Mikael se scuză cu un gest faţă de Margareta Dahlgren.

— Am un program încărcat, zise el, şi, dacă e să mă întâlnesc cu cineva, aş dori măcar să-i ştiu numele şi scopul întâlnirii.

— Persoana se numeşte Edwin Needham, iar întâlnirea are ca scop o discuţie despre numele de utilizator Wasp, suspectat de infracţiuni deosebit de grave.

Mikael simţi un val de panică.

— Bine, spuse el. La ce oră?

— La ora cinci dimineaţa ar fi cel mai bine.

— Cred că glumeşti!

— Din păcate, nu e nicio glumă în povestea aceasta. V-aş recomanda să fiţi punctual. Domnul Needham vă va primi în camera lui. Trebuie să vă lăsaţi telefonul mobil la recepţie. Veţi fi percheziţionat.

— Înţeleg, spuse el, din ce în ce mai agitat.

Apoi se ridică şi îşi luă la revedere de la Margareta Dahlgren.

PARTEA A TREIA
PROBLEME ASIMETRICE

24 noiembrie-3 decembrie

Uneori e mai uşor să uneşti decât să desparţi, în zilele noastre, computerele pot multiplica uşor numere prime cu milioane de cifre. Totuşi este extrem de complicat să facă operaţia inversă. Până şi numerele cu doar o sută de cifre ridică mari probleme.

Greutăţile ridicate de factorizarea numerelor prime sunt exploatate de algoritmi de criptare precum RSA. Numerele prime au devenit prietenele secretelor.

25

24 Noiembrie, dimineaţa devreme

Lui Lisbeth nu i-a luat mult să-l identifice pe acel Roger căruia August îi făcuse portretul. Găsise o poză din tinereţe pe pagina de internet cu foştii actori ai aşa-numitului Revolutionsteatern din Vasastan. Îl chema Roger Winter şi se spunea că este violent şi invidios. În tinereţe, interpretase câteva roluri importante pe marele ecran. Dar în ultimul timp nu se mai afla în lumina reflectoarelor şi era mult mai puţin cunoscut decât fratele lui, Tobias, un profesor de biologie ţintuit în scaunul cu rotile, care se distanţase de Roger. Lisbeth îşi notă adresa lui Roger Winter şi pătrunse în supercomputerul NSF MRI. Încărcă programul propriu cu care încerca să construiască un sistem dinamic pentru a găsi curbe eliptice care să se potrivească funcţiei, evident, cu cât mai puţine iteraţii. Dar orice ar fi făcut, documentul NSA rămânea impenetrabil şi, într-un final, Lisbeth se ridică de pe scaun şi aruncă un ochi în dormitor unde se afla August. Începu să înjure. Băiatul era treaz şi stătea în pat, scriind ceva pe o foaie de hârtie aşezată pe noptieră. Când se apropie de el, văzu că factoriza numere prime, aşa că mormăi ceva greu de înţeles, apoi spuse dur cu vocea ei monotonă:

— Nu e o idee bună. N-o să ajungem nicăieri în felul ăsta.

Când August începu să se legene din nou isteric, îi spuse să se potolească şi să se întoarcă la culcare. Era mult prea târziu. Lisbeth se hotărî să se odihnească şi ea un pic, aşa că se întinse în pat şi încercă să se liniştească. Însă era aproape imposibil. August se întorcea de pe o parte pe alta şi se smiorcăia şi într-un final Lisbeth se hotărî să spună totuşi ceva. Tot ce-i veni în minte fu:

— Ştii ceva despre curbele eliptice?

Evident, nu primi niciun răspuns.

— Pricepi ce te întreb? zise ea.

August nu răspunse.

— Mda, continuă ea. Să luăm, de exemplu, numărul 3.034.267. Ştiu că poţi să-i afli uşor factorii primi. Dar îi putem afla şi cu ajutorul curbelor eliptice. De exemplu, să alegem curba $y^2=x^3-x+4$ şi punctul P=(1,2) de pe curbă.

Lisbeth scrise ecuaţiile pe o foaie de hârtie de pe noptieră. Însă August nu părea să asculte, amintindu-i din nou de gemenii autişti despre care citise. Aceia puteau, într-un fel misterios, să găsească numere prime mari. Cu toate astea, erau incapabili să rezolve cele mai simple ecuaţii. Poate că la fel se întâmpla şi cu August. Poate că era mai degrabă o maşină de socotit decât un talent la matematică. Oricum ar fi fost, nu conta prea mult în acel moment. Rana începuse să o doară şi avea nevoie să doarmă. Trebuia să alunge toţi demonii copilăriei pe care băiatul îi trezise înăuntrul ei.

Mikael Blomkvist ajunse acasă după miezul nopţii şi, deşi era epuizat şi trebuia să se trezească dis-de-dimineaţă, se aşează imediat la calculator şi-l căută pe Edwin Needham pe Google. Erau o mulţime de Edwin Needham în lume, printre care şi un jucător de rugby faimos care avusese o revenire fantastică după ce suferise de leucemie.

Găsi un Edwin Needham care părea să fie expert în sisteme de purificare a apei şi un altul care apărea în tot felul de poze de grup şi avea o moacă de prost. Însă niciunul dintre ei nu părea să fie cineva care ar fi putut să-i descopere identitatea lui Wasp şi să o acuze de infracţiuni cibernetice. Pe de altă parte, exista un Edwin Needham care era inginer IT cu doctorat de la MIT, care era măcar din branşa corectă. Dar nici el nu părea să se potrivească profilului. Într-adevăr, în prezent era mare manager la Safeline, o companie de top specializată în programe antivirus pentru computere şi o astfel de firmă era interesată cu siguranţă de hackeri. Însă acel Ed declara în interviuri că se ocupa doar cu acţiuni şi produse noi. Nu

devia niciodată de la discursul obişnuit şi plin de clişee al agenţilor de vânzări, nici măcar atunci când era întrebat despre activităţile lui din timpul liber, jocul de popice şi pescuitul la muscă. Îi plăcea natura, zicea el, iubea competiţia... Cel mai periculos lucru pe care părea să-l poată face era să-i plictisească îngrozitor pe oameni.

Era şi o poză cu el, în care rânjea şi ţinea în mână un somon mare, genul de fotografie tipică în comunităţile de pescari. Era de-a dreptul jalnic. Şi totuşi, încetul cu încetul, Mikael începu să se întrebe dacă nu cumva discursul tern şi golit de conţinut era cumva tot şpilul. Reciti materialul şi i se păru brusc artificial, ca o faţadă şi încet, dar sigur, se convinse de asta: el era tipul. Mirosea a făcătură, nu-i aşa? Părea mâna celor de la NSA sau CIA şi privi din nou fotografia cu somonul, părându-i-se că vede cu totul altceva.

Şi anume, un tip dur. Puteai citi un fel de hotărâre în felul în care stătea ţeapăn şi rânjea ridicol spre aparatul foto sau poate doar i se părea lui Mikael şi se gândi din nou la Lisbeth. Se întrebă dacă ar fi trebuit să o atenţioneze. Însă nu avea niciun motiv s-o facă să se îngrijoreze acum, mai ales că nu ştia de fapt nimic sigur, aşa că se hotărî să se bage în pat. Avea nevoie să doarmă câteva ore şi să aibă mintea cât de cât limpede la întâlnirea de dimineaţă cu Ed Needham. Se spălă pe dinţi gânditor, se dezbrăcă şi se aşeză în pat, dându-şi seama că era epuizat. Adormi pe loc şi visă că era tras în jos, pe punctul de a se îneca în râul în care stătea Ed Needham. Rămase apoi cu o amintire vagă că se târâse pe fundul apei printre somoni care se zbăteau şi plesneau din coadă. Nu putea să fi dormit prea mult. Se trezi cu un tresărit şi i se păru că i-a scăpat ceva. Se uită la telefonul de pe noptieră şi se gândi la Andrei. Inconştient, se gândise tot timpul la Andrei.

Linda încuie uşa de două ori – dar nu părea să fie nimic ciudat în asta. O fată cu trecutul ei trebuia să fie atentă. Cu toate astea, Andrei nu se simţea în apele lui. Probabil din

cauza apartamentului, îşi spuse el. Nu arăta deloc cum se aşteptase. Oare chiar era casa unei prietene?

Patul era lat, dar nu foarte lung, cu tăblii simple cu bare de oţel atât la cap, cât şi la picioare. Cuvertura era neagră şi îi amintea de o targă sau de un cavou. Nu-i plăceau nici fotografiile înrămate de pe pereţi. Cele mai multe înfăţişau bărbaţi înarmaţi şi întregul apartament avea un aer steril şi rece. Nu părea locuinţa unei persoane prea vesele.

Pe de altă parte, era şi neliniştit şi surescitat. Poate doar căuta un motiv să plece. Fugim de ceea ce ne e drag – nu spusese Oscar Wilde ceva de genul ăsta? Se uită la Linda. Nu mai văzuse niciodată o femeie atât de frumoasă. Linda se apropie de el în rochia albastră mulată care-i accentua formele şi spuse ca şi cum i-ar fi citit gândurile:

— Vrei să pleci acasă, Andrei?

— Am destul de multe treburi.

— Înţeleg, spuse ea, şi-l sărută. Şi trebuie să te duci imediat acasă şi să te ocupi de ele.

— Poate că aşa ar fi cel mai bine, mormăi el în timp ce femeia se lipi de el şi-l sărută atât de înfocat încât nu se mai putu abţine.

Începu şi el să o sărute, o prinse de şolduri, dar brusc Linda îl împinse atât de tare, încât se dezechilibră şi căzu pe spate, pe pat. I se făcu teamă pentru o clipă, apoi se uită la ea. Linda zâmbea cu aceeaşi afecţiune ca înainte şi Andrei îşi dădu seama că nu era nimic mai mult decât agresivitatea jucăuşă a dragostei. Chiar voia să se culce cu el, nu-i aşa? Voia să facă dragoste cu el acolo şi atunci. O lăsă să-l încalece, să-i descheie cămaşa şi să-şi treacă unghiile peste abdomenul lui în timp ce ochii îi luceau intens şi pieptul îi sălta sub rochie. Avea gura deschisă. Un firicel de salivă i se scurgea pe bărbie şi îi şoptea ceva. La început nu înţelese ce.

— Acum, Andrei! şopti ea din nou.

— Acum, repetă el nesigur şi simţi cum Linda îi smulge pantalonii de pe el.

Era mult mai dornică decât se aşteptase, mai pricepută şi

sălbatică în mişcări decât oricine altcineva cu care fusese vreodată.

— Închide ochii şi stai nemişcat, zise ea.

Andrei închise ochii, rămânând nemişcat şi o auzi făcând ceva, dar nu înţelese ce. Auzi un clic şi simţi ceva metalic în jurul încheieturilor. Uitându-se în sus, îşi dădu seama că avea cătuşe şi dădu să protesteze. Nu-i plăceau astfel de lucruri. Dar totul se precipită. Ca şi cum ştia foarte bine ce face, femeia îi prinse mâinile de tăblia patului.

Apoi îi legă picioarele cu o funie şi trase tare.

— Uşurel, spuse el.

— O, da.

— Bine atunci, răspunse el şi i se păru că femeia se uită la el cu o expresie nouă, o privire deloc prietenoasă.

Apoi îi spuse ceva pe un ton solemn. Dar poate înţelesese el gre şit.

— Poftim? zise el.

— Acum o să te crestez cu cuţitul, Andrei, spuse ea şi-i lipi o bucată de scotch peste gură.

Mikael încercă să se calmeze. De ce trebuia neapărat să se fi întâmplat ceva cu Andrei? Nimeni – în afară de el sau Erika – nu ştia că Andrei era amestecat în operaţiunea de protecţie a lui Lisbeth şi a băiatului. Fuseseră extrem de atenţi cu informaţia, mai atenţi ca niciodată. Şi totuşi... de ce nu putea da de el?

Andrei nu era genul de om care să-şi ignore telefonul. Dimpotrivă, răspundea la primul apel atunci când îl suna Mikael. Însă acum era de-a dreptul imposibil să dea de el. Era ciudat, nu-i aşa? Sau poate că... Mikael încercă încă odată să-şi spună că Andrei era probabil prins cu munca şi uitase de toate şi că, în cel mai rău caz, îşi rătăcise mobilul. Dar la naiba... Camilla apăruse de nicăieri după atâţia ani. Punea cu siguranţă ceva la cale. Cum se exprimase comisarul Bublanski?

Trăim într-o lume în care cei paranoici sunt cei sănătoşi la minte.

Mikael se întinse după telefonul de pe noptieră şi-l sună din nou pe Andrei. Tânărul nu-i răspunse nici de data aceasta, aşa că se hotărî să-l trezească pe angajatul cel nou, Emil Grandén, care locuia lângă Andrei, în Röda bergen, Vasastan. Emil păru un pic îngrijorat, dar promise să se ducă imediat până la Andrei şi să vadă dacă era acasă. Douăzeci de minute mai târziu, Emil sună înapoi. Bătuse îndelung la uşa lui Andrei, zise el.

— Sigur nu e acasă.

Mikael încheie conversaţia, se îmbrăcă şi trecu printr-un Söder pustiu şi lovit de furtună, în sus, înspre redacţie, pe Götgatan. Cu puţin noroc, Andrei se întinsese şi adormise pe canapeaua din redacţie. N-ar fi fost prima dată când adormea la birou şi nu auzea telefonul. Poate că asta era explicaţia. Totuşi, Mikael deveni din ce în ce mai agitat şi, când deschise uşa şi dezactivă alarma, tresări ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă cine ştie ce grozăvie. Se plimbă prin redacţie, dar nu zări nimic neobişnuit, iar în programul criptat de e-mail al lui Andrei toate mesajele fuseseră şterse cu grijă, aşa cum se înţeleseseră. Totul părea să fie în regulă, doar că nu era nici urmă de Andrei pe canapeaua din redacţie.

Canapeaua arăta la fel de jerpelită şi goală ca de obicei. Mikael căzu pe gânduri câteva clipe, apoi îl sună din nou pe Emil Grandén.

— Emil, spuse el. Îmi pare rău că te înnebunesc aşa în toiul nopţii. Toată povestea asta m-a făcut paranoic.

— Te înţeleg.

— De asta n-am putut să nu observ că ai părut îngrijorat când ţi-am povestit de Andrei. E ceva ce nu mi-ai spus?

— Nimic din ceea ce nu ştii deja, răspunse Emil.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că am vorbit deja cu inspectorii IT.

— Cum adică?

— Vrei să spui că...

— Da! i-o reteză Mikael şi auzi cum Emil începe să respire mai repede la capătul celălalt al firului.

Îşi dădu seama că se produsese o eroare teribilă.

— Spune-mi tot, Emil, repede, zise el.

— Deci...

— Da?

— O doamnă foarte drăguţă şi profesionistă de la IT pe care o cheamă Lina Robertsson a sunat şi a spus că tu ai contactat-o şi că aţi căzut de acord, în urma tuturor celor întâmplate până acum, să creşteţi nivelul de securitate al computerului tău. Era vorba de date cu caracter personal.

— Şi...

— Şi evident, îţi dăduse nişte informaţii inexacte şi se simţea prost. A zis că-i e ruşine de ignoranţa ei şi că era îngrijorată că nu aveai să fii protejat, aşa că voia să intre imediat în legătură cu cel care se ocupase de criptarea computerului tău.

— Şi ce i-ai spus?

— Că nu ştiu nimic despre asta, dar că l-am văzut pe Andrei stând la computerul tău.

— I-ai recomandat să-l contacteze pe Andrei.

— Ieşisem un pic în momentul ăla aşa că i-am spus că Andrei e cu siguranţă încă la redacţie. Îl putea suna, asta i-am zis. Atât.

— La dracu', Emil.

— Dar părea chiar...

— Nu mă interesează cum părea. Sper că i-ai spus lui Andrei despre discuţia pe care ai avut-o.

— Poate nu imediat. Şi eu sunt la fel de stresat ca toţiceilalţi.

— Dar i-ai povestit.

— De fapt, a ieşit înainte să apuc să-i spun.

— Aşa că l-ai sunat.

— Normal, chiar de mai multe ori. Dar...

— Da?

— Nu mi-a răspuns.

— În regulă, zise Mikael pe un ton glacial.

Închise şi apelă apoi numărul lui Jan Bublanski. Telefonul sună de două ori înainte ca Bublanski, tocmai trezit din

somn, să răspundă. Mikael nu văzu nicio altă soluţie decât să-i povestească totul de-a fir a păr, mai puţin locul unde se aflau Lisbeth şi August.

Apoi o anunţă şi pe Erika.

Lisbeth Salander reuşise să adoarmă. Cu toate astea, era pregătită pentru orice. Dormea îmbrăcată cu jacheta de piele şi cu bocanci în picioare. Se tot trezea, ba din cauza furtunii, ba din cauza lui August care gemea şi se smiorcăia chiar şi în somn. Dar mare parte din noapte reuşi să doarmă sau căzu într-un fel de amorţeală, visând din când în când scene scurte şi extrem de realiste.

Acum visa cum tatăl ei o lovea pe mamă şi simţi chiar şi în vis acea furie sălbatică din copilărie. O simţi atât de clar, încât se trezi din nou. Ceasul arăta ora patru fără un sfert dimineaţa, iar pe noptieră stăteau aceleaşi hârtii pe care August scrisese numere. Afară ningea. Furtuna părea să se fi liniştit un pic. Nu se auzea nimic neobişnuit, doar vântul care urla şi făcea să freamăte copacii.

Cu toate astea, se simţi cuprinsă de nelinişte şi iniţial crezu că era din cauza visului care atârna ca un văl în cameră. Apoi începu să tremure. Locul de lângă ea era gol. August dispăruse. Lisbeth se ridică rapid şi, fără niciun sunet, scoase pistolul Beretta din geanta de pe jos şi se furişă în camera mare cu ieşire la terasă.

În clipa următoare, putu din nou să respire. August stătea la masa rotundă şi mâzgălea ceva. Lisbeth se aplecădiscret peste umărul lui ca să nu-l deranjeze şi descoperi că August nu scria nici factori primi şi nici nu desena vreo scenă nouă din chinurile la care îl supuseseră Lasse Westman şi Roger Winter. Băiatul desena o tablă de şah care se reflecta în oglinzile unor dulapuri de haine. Din mijlocul lor se înălţa o figură ameninţătoare cu braţul întins. Suspectul prindea în sfârşit contur, iar Lisbeth zâmbi şi se îndepărtă.

Se întoarse în dormitor şi se aşeză pe pat, îşi scoase puloverul şi bandajul şi inspectă rana. Continua să arate rău, iar Lisbeth se simţea încă slăbită şi ameţită. Luă două

pastile şi încercă să se odihnească un pic. Aţipi. Avu apoi senzaţia că-i visase pe Zala şi pe Camilla. În momentul următor avu un sentiment ciudat. Nu ştia prea bine ce anume. Nimic mai mult decât senzaţia unei prezenţe. Opasăre bătu din aripi afară. Din camera mare îl putea auzi pe August respirând greu. Lisbeth tocmai se pregătea să se ridice, când un ţipăt înfiorător sfâşie tăcerea.

Când ieşi din redacţie la primele ore ale dimineţii ca să ia un taxi până la Grand Hôtel, Mikael tot n-avea nicio veste de la Andrei şi încercă din nou să se calmeze spunându-şi că reacţionase exagerat şi că, cel mai probabil, colegul lui avea să sune din casa vreunei tipe sau a vreunui prieten. Cu toate astea, îngrijorarea nu-l părăsi. Observă că începuse din nou să ningă şi că cineva pierduse un pantof de damă pe trotuar, apoi scoase telefonul Samsung şi o sună pe Lisbeth prin aplicaţia Redphone.

Lisbeth nu răspunse, ceea ce îl nelinişti şi mai mult. Încercă să sune din nou şi îi trimise într-un final un mesaj prin aplicaţia Threema: **Camilla e pe urmele voastre. Trebuie să părăsiţi ascunzătoarea!** Apoi zări taxiul care venea dinspre strada Hokens şi văzu cum şoferul tresări când dădu cu ochii de el. În acel moment, Mikael arăta extrem de hotărât şi nu-i răspunse şoferului care încerca să facă conversaţie, ci rămase pe bancheta din spate, în întuneric, cu ochii sticlindu-i îngrijoraţi. Stockholmul părea pustiu.

Furtuna se mai potolise. Încă puteai vedea gâştele pe apă şi Mikael privi înspre Grand Hôtel, aşezat pe partea opusă a golfului, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să lase baltă întâlnirea cu Needham şi să se ducă în schimb la Lisbeth sau măcar să se asigure că o patrulă a poliţiei trecea pe acolo. Nu, nu putea face aşa ceva fără să o anunţe. Dacă era vreun informator în poliţie, s-ar fi putut transforma într-o catastrofă. Deschise aplicaţia Threema din nou şi scrise:

Ai nevoie de ajutor?

Nu primi niciun răspuns, evident şi în scurt timp îi plăti taximetristului şi se dădu jos gânditor din maşină, intrând în hotel. Ceasul era patru şi douăzeci dimineaţa. Avea patruzeci de minute avans. Nu mai ajunsese niciodată cu patruzeci de minute mai devreme la o întâlnire. Dar stătea ca pe ace şi, înainte să meargă, aşa cum stabiliseră, la recepţie şi să-şi lase acolo telefonul, o sună din nou pe Erika şi-i spuse să încerce să ia legătura cu Lisbeth şi cu poliţia şi să decidă ce credea de cuviinţă.

— Imediat ce auzi ceva nou, suni la Grand Hôtel şi întrebi de domnul Needham.

— Cine mai e şi ăsta?

— Cineva care vrea să mă întâlnească.

— La ora asta?

— La ora asta, repetă el îndreptându-se spre recepţie.

Edwin Needham stătea la camera 654. Mikael bătu la uşă. Aceasta se deschise şi în prag apăru un bărbat caremirosea a transpiraţie şi părea furios. Semăna un pic cu tipul cu peştele din fotografia de pe internet, la fel cum un dictator mahmur seamănă cu statuia lui stilizată. Ed Needham avea un pahar cu băutură în mână şi arăta fioros şi neîngrijit, amintindu-i lui Mikael de un buldog.

— Domnule Needham, spuse Mikael.

— Ed, spuse Needham. Îmi pare rău că te deranjez la ora asta inumană, dar am o misiune importantă.

— Aşa se pare, spuse Mikael sec.

— Ai vreo idee despre ce vreau să-ţi vorbesc?

Mikael scutură din cap şi se prăbuşi într-un fotoliu chiar în faţa biroului pe care se aflau o sticlă cu gin şi una de tonic Schweppes.

— Nu, de ce ai avea? continuă Ed. Pe de altă parte, nu poţi şti niciodată cu siguranţă când vine vorba de tipi ca tine. Te-am verificat, desigur şi să ştii că-mi displace să flatez oamenii. Îmi lasă un gust amar în gură. Dar tu eşti chiar unic în branşă, nu-i aşa?

Mikael zâmbi forţat.

— Mă bucur că treci direct la subiect, spuse el.

— Stai calm, o să spun lucrurilor pe nume. Presupun că ştii unde lucrez.

— Nu sunt sigur, răspunse Mikael sincer.

— La Puzzle Palace, în oraşul Interceptarea informaţiilor electronice. Lucrez în cel mai hulit loc din lume.

— NSA.

— Exact, şi-ţi poţi imagina ce greşeală fatală e să te ţii de porcării cu noi, nu-i aşa, Mikael Blomkvist?

— Cred că îmi pot imagina, spuse el.

— Şi ştii unde cred că ar trebui să fie prietena ta?

— Nu.

— La puşcărie. Pe viaţă!

Mikael zâmbi cu ceea ce spera că era un calm stăpânit. Dar în acelaşi timp, gândurile începură să-l chinuie şi, deşi îşi dădu seama că putea fi vorba de orice şi că nu trebuia să tragă concluzii pripite, se gândi instantaneu: Să fi spart Lisbeth computerele NSA? Oare toate serviciile secrete americane aveau să pornească pe urmele ei? Părea... Chiar, oare cum părea? Părea complet aiurea.

Dacă era ceva ce o caracteriza pe Lisbeth, faptul că nu făcea niciodată nimic fără să analizeze atent consecinţele. Nu acţiona niciodată impulsiv sau în pripă, aşa că Mikael nu-şi putea imagina că ar fi putut face ceva atât de prostesc încât să spargă serverul NSA dacă exista şi cel mai mic risc să fie descoperită. Uneori făcea lucruri periculoase, era adevărat. Dar în acele cazuri, riscurile erau direct proporţionale cu binele făcut şi Mikael refuza să creadă că intrase pur şi simplu în sistemul NSA ca să se lase păcălită de buldogul turbat din faţa lui.

— Cred că ai tras nişte concluzii pripite, spuse el.

— Asta să crezi tu, amice. Dar cred că m-ai auzit când am spus „de fapt”.

— Am auzit.

— Ce cuvânt nenorocit, nu-i aşa? Poate fi folosit cum te taie capul. De fapt, nu beau alcool dimineaţa şi totuşi iată-mă cu băutura în mână, he-he! Ce vreau să spun e că-ţi

poţi proteja prietena dacă promiţi să mă ajuţi cu ceva.

— Te ascult, spuse Mikael.

— Drăguţ din partea ta. Aş vrea pentru început să mă asigur că voi rămâne o sursă anonimă.

Mikael îl privi uimit. Nu se aşteptase la asta.

— Eşti un informator cumva?

— Doamne fereşte. Sunt un copoi loial.

— Dar nu acţionezi la ordinul NSA.

— Să zicem că pentru moment sunt în propria misiune, că mă dezic un pic de ei. Deci, cum rămâne?

— Tot ce spui e protejat de legea confidenţialităţii surselor.

— Bun şi mai vreau să mă asigur că ceea ce îţi povestesc rămâne între noi. Te întrebi poate de ce îi spun o poveste senzaţională unui jurnalist de investigaţie doar ca să-i spun apoi să-şi ţină fleanca.

— Bună întrebare.

— Am motivele mele, dar nu cred că e nevoie să-ţi cer asta. Sunt sigur că-ţi vei apăra prietena şi că, din punctul tău de vedere, povestea asta nu e deloc interesantă. Eposibil să te pot ajuta la capitolul ăsta dacă eşti pregătit să cooperezi.

— Rămâne de văzut, spuse Mikael sec.

— Prea bine. Acum câteva zile cineva a intrat în intranetul nostru, căruia i se spune informal NSANet, ştii, nu?

— Oarecum.

— NSANet a fost creat după evenimentele din 11 Septembrie ca să se coordoneze mai bine cu serviciile noastre secrete, pe de-o parte şi cu organizaţiile de spionaj din ţările anglo-saxone, aşa-numitele Five Eyes, pe cealaltă parte. E un sistem închis, cu propriile routere, portaluri şi punţi, separat de celălalt internet. De acolo ne administrăm semnalul de urmărire, prin satelit şi fibră optică şi tot acolo ne stocăm bazele de date şi, evident, orice analize şi rapoarte clasificate ca secrete – indiferent că se numesc Moray, unele dintre cele mai puţin secrete sau Umbra Ultra

Top Secret, la care nici preşedintele nu are acces. Sistemul este administrat din Texas, ceea ce, sigur, e o mare idioţenie. Însă după actualizări şi analize, văd sistemul aproape ca pe propriul meu copil. Trebuie să ştii, Mikael, că am muncit din greu la el. Am muncit până am căzut lat pentru ca nicio jigodie să nu mai poată să abuzeze vreodată de el, cu atât mai puţin să-l spargă. În ziua de azi, orice mică anomalie, orice infracţiune din intranet declanşează alarmele puse de mine şi să nu crezi vreo clipă că sunt singurul. Avem o întreagă echipă de specialişti independenţi care păzesc sistemul, aşa încât e imposibil să faci şi cea mai mică mişcare pe internet fără să-ţi laşi amprenta. Cel puţin aşa ar trebui să fie. Totul se înregistrează şi se analizează. Eşti tot timpul sub observaţie. Şi totuşi...

— Cineva a reuşit.

— Da. Şi poate m-aş fi împăcat cu asta. Întotdeauna se găseşte câte o breşă. Breşele există ca să le descoperim şi să ne îmbunătăţim performanţa. Breşele ne ţin treji şi alerţi. Dar n-a fost doar faptul că a intrat. A fost felul în care a făcut-o. Ne-a intrat pe server online şi a creat o legătură avansată, intrând în intranet prin administratorii noştri de sistem. Doar partea aia din operaţiune a fost o lovitură de maestru. Dar nu s-a oprit acolo, nicidecum. Nenorocita s-a transformat într-un ghost-user.

— Un ce?

— O fantomă care s-a plimbat de colo-colo fără să observăm.

— Fără să vă declanşeze alarmele.

— Afurisita de hackeriţă genială a introdus un virus-spion care trebuie să fi fost diferit de orice altceva ştiam noi, pentru că altfel sistemul l-ar fi identificat imediat. Virusul ăsta i-a reînnoit constant statusul. A crescut şi a tot crescut, a căutat cuvinte şi coduri secrete, a dat iama prin registre şi baze de date şi deodată, bingo!

— Bingo ce?

— A găsit ce căuta şi în clipa aceea n-a mai vrut să fie

ghost-user. A vrut în schimb să ne arate ce găsise şi atunci au sunat pentru prima oară alarmele. Au sunat atunci când a vrut ea să sune.

— Şi ce a găsit?

— A găsit jocul nostru la dublu, înşelătoria noastră, iar ăsta este unul dintre motivele pentru care stau azi, aici, cu tine şi nu la biroul meu din Maryland trimiţând trupele speciale după ea. A fost ca un fel de hoţ care a spart fereastra doar ca să descopere că în casă erau deja lucruri de furat. În momentul în care am descoperit asta, tipa a devenit cu adevărat periculoasă. Atât de periculoasă, încât unii dintre mai-marii noştri au vrut s-o lase să scape.

— Nu şi tu.

— Nu, nu eu. Eu, unul, vreau s-o leg de un stâlp şi s-o jupoi. Însă a trebuit să renunţ la scopul meu şi asta m-a făcut să mă înfurii, Mikael. Poate că acum par calm, dar trebuia să mă fi văzut... Dumnezeule!

— Ai luat-o razna.

— Exact. Şi de aceea te-am sunat pe tine cu noaptea-n cap. Vreau să pun mâna pe Wasp a ta înainte să fugă din ţară.

— De ce să fugă?

— Pentru că a căzut din bucluc în bucluc, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Ba ştii foarte bine.

— Şi, în primul rând, ce te face să crezi că ea e hackerul tău?

— Tocmai asta vreau să-ţi povestesc, Mikael.

Dar nu mai apucă.

Telefonul din camera de hotel sună şi Ed răspunse imediat. Recepţionerul îl căuta pe Mikael şi Ed îi pasă receptorul. Pricepu destul de repede că jurnalistul primise o veste alarmantă, aşa că nu fu uimit atunci când suedezul mormăi nişte scuze şi se grăbi să iasă din cameră. Nu era deloc surprins. Dar nici nu acceptă situaţia, aşa că-şi luă haina şi fugi după el.

Ceva mai departe, pe coridor, Blomkvist alerga ca un atlet şi, chiar dacă Ed nu ştia ce se întâmplase, îşi imagina că avea legătură cu aceeaşi poveste şi se hotărî să-l urmeze. Dacă era vorba de Wasp şi de Balder, avea de gând să fie acolo. Dar pentru că jurnalistul nu avu răbdare să ia liftul, ci se grăbi în jos pe scări, îi fu greu să se ţină după el. Când Ed ajunse gâfâind la parter, Mikael Blomkvist tocmai îşi scosese telefonul şi era prins într-o altă conversaţie în timp ce se grăbea înspre uşile batante, ieşind din hotel.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ed în timp ce reporterul încerca să prindă un taxi de-a lungul apei.

— Probleme! răspunse Mikael.

— Pot să te duc eu unde ai nevoie.

— Nu poţi să mă duci nicăieri. Ai băut.

— Dar putem lua maşina mea.

Mikael încetini o clipă şi se uită fix la Ed.

— Ce vrei de la mine? întrebă Mikael.

— Vreau să ne ajutăm reciproc.

— Îţi prinzi singur hackerul.

— Nu mai am mandat să prind pe nimeni.

— În regulă, atunci, unde ţi-e maşina?

O luară apoi la fugă spre maşina închiriată de Ed şi parcată ceva mai departe, lângă Muzeul Naţional. Mikael Blomkvist îi explică pe scurt că aveau să se ducă într-o zonă a arhipelagului numită Ingarö. Urma să primească indicaţii pe drum, spuse el şi nu avea de gând să ţină cont de limitele de viteză.

26

noiembrie, dimineaţa

August ţipă şi, în acelaşi moment, Lisbeth auzi paşi grăbiţi pe lângă zidul casei, aşa căluă pistolul şi se ridică imediat. Se simţea ca dracu', dar nu-şi permitea să se gândească la asta. Se grăbi să iasă pe uşă, văzând un bărbat solid pe verandă şi crezu pentru o clipă că avea un mic avantaj, o secundă în plus. Dar răsturnarea de situaţie era dramatică.

Personajul nu se opri şi nici nu se împiedică de uşile de sticlă. Se aruncă direct prin ele cu arma scoasă şi încercă să-l împuşte pe băiat cu o precizie milimetrică. Lisbeth trase şi ea spre bărbat sau poate că doar i se păru.

Nu era prea sigură. Nu pricepea ce se întâmplase în momentul în care o luase la goană înspre bărbat. Înţelese doar că intrase în el cu o forţă incredibilă chiar lângă masa rotundă de bucătărie la care stătuse până în acel moment băiatul. Fără să stea pe gânduri, îi dădu bărbatului un cap în gură.

Îl lovi cu atâta violenţă, încât începu să o doară ţeasta şi se ridică în picioare clătinându-se. Camera se mişca odată cu ea. Avea sânge pe bluză. O împuşcase din nou? N-avea timp să se gândească la asta. Unde era August? Pe masă stăteau împrăştiate stilouri şi desene, creioane cerate şi calcule cu numere prime. Unde dracului era? Auzi un scâncet venind de undeva de lângă frigider şi, într-adevăr, acolo era băiatul, stând pe vine şi tremurând. Poate că avusese timp să se arunce pe podea.

Lisbeth tocmai se îndrepta spre el când auzi alte sunete îngrijorătoare din depărtare, voci înăbuşite şi zgomote de crengi. Aveau musafiri şi înţelese că era nevoie să se grăbească. Trebuiau să plece de acolo. Dacă era sora ei, atunci nu venea neînsoţită. Aşa fusese dintotdeauna.

Lisbeth era de una singură, pe când Camilla îşi aduna toată gaşca şi de aceea totul era la fel ca în copilărie, când era mai isteaţă şi mai iute. Aruncă o privire spre ceea ce se zărea dincolo de fereastră şi în secunda următoare se grăbi spre August.

— Vino! îi spuse.

August nu se clinti. Stătea ca o stană de piatră pe duşumea şi-atunci Lisbeth îl smuci de acolo, strâmbându-se. O durea fiecare mişcare. Dar nu aveau timp de pierdut şi August păru să priceapă şi el. Îi făcu semn că putea să alerge şi singur, apoi Lisbeth se duse în grabă la masa de bucătărie şi luă computerul, îndreptându-se apoi spre terasă, pe lângă bărbatul de pe podea care se ridică ameţit şi încercă să-l prindă pe August de picior.

Lisbeth se întrebă dacă să-l omoare. În schimb, îi trase un şut puternic în gât şi altul în stomac, şi-i aruncă arma. Apoi fugi împreună cu August pe terasă, în direcţia stâncilor şi a dealului. Însă deodată se opri. Se gândi la desen. Nu verificase dacă August apucase să-l termine. Să se întoarcă oare? Nu, criminalii puteau să ajungă acolo dintr-un moment într-altul. Şi totuşi... desenul era şi el o armă, nu-i aşa, motivul din spatele întregii nebunii. Îl aşează pe August lângă laptop pe o piatră mare pe care o identificase din ajun. Apoi alergă din nou în sus, pe povârniş intră în casă, căutând desenul. Peste tot erau doar schiţe cu nenorocitul de Lasse Westman şi numere prime.

Până la urmă îl găsi. Deasupra podelei ca o tablă de şah şi a oglinzilor se distingea acum un individ palid cu o cicatrice mare pe frunte, pe care Lisbeth îl recunoscu imediat. Era acelaşi bărbat care stătea întins pe jos la picioarele ei şi gemea. Lisbeth apucă rapid telefonul, scană desenul şi-l trimise pe e-mail lui Jan Bublanski şi Soniei Modig, la poliţie. Ba chiar mâzgăli câteva cuvinte la capătul de sus al foii. În secunda următoare îşi dădu seama că fusese o greşeală.

Era pe punctul de a fi încercuită.

Telefonul Samsung al lui Mikael primi acelaşi mesaj de la Lisbeth care ajunsese şi la Erika. Un singur cuvânt – CRIZĂ. Nu putea fi vorba de nicio greşeală. Mikael întoarse cuvântul pe toate părţile, ajungând de fiecare dată la aceeaşi concluzie: criminalii descoperiseră ascunzătoarea şi, în cel mai rău caz, atacaseră în acelaşi moment în care Lisbeth scria mesajul, aşa că Mikael călcă acceleraţia până la podea pe Stadsgårdskajen şi ieşi pe Värmdöleden.

Era la volanul unui Audi A8 argintiu şi îl avea în dreapta lui pe Ed Needham. Expresia lui Ed era îndârjită. Din când în când, scria ceva pe telefon. De ce îl luase Mikael cu el era un mister – poate că voia să afle ce informaţii avea tipul despre Lisbeth sau poate că nu, poate că motivul era cu totul altul. Poate avea să le fie de ajutor. În orice caz, nu putea complica lucrurile mai mult decât erau deja. Poliţia dăduse şi ea alarma, însă nu putea să se mobilizeze destul de repede – cu atât mai puţin cei care fuseseră sceptici în legătură cu informaţiile limitate. Erika era cea care dădea indicaţiile. Ea ştia drumul şi Mikael avea nevoie de ajutorul ei. Avea nevoie de tot ajutorul din lume.

Ajunse la Danviksbron. Ed Needham spuse ceva. Mikael nu-l auzi. Se gândea la cu totul altceva. La Andrei – ce făcuseră oare cu el? Mikael îl văzu înaintea ochilor aşa cum stătuse gânditor şi ezitant la redacţie, o versiune mai tânără a lui Antonio Banderas. De ce naiba nu ieşise cu el la o bere? Îl sună din nou. Încercă să o sune şi pe Lisbeth. Însă niciunul din ei nu-i răspunse şi atunci îl auzi din nou pe Ed:

— Vrei să-ţi spun ce informaţii avem?

— Da... spune-mi, zise Mikael.

Însă nu apucară să vorbească nici de data aceasta. Telefonul lui Mikael începu să sune. Era Jan Bublanski.

— Tu şi cu mine o să avem o discuţie lungă la un moment dat, înţelegi, nu-i aşa? Şi poţi să te aştepţi încă de pe acum la nişte repercusiuni legale.

— Am priceput.

— Dar acum te-am sunat ca să-ţi spun ceva. Ştim că Lisbeth Salander era încă în viaţă la ora 04:22. Asta a fost

înainte sau după ce ţi-a dat mesajul?

— Înainte, trebuie să fi fost înainte.

— În regulă.

— Cum puteţi şti ora cu atâta exactitate?

— Salander ne-a trimis ceva interesant, teribil de interesant.

— Ce anume?

— Un desen şi, trebuie să-ţi spun, Mikael, că ne-a depăşit toate aşteptările.

— Deci a reuşit să-l facă pe băiat să deseneze.

— O, da. Nu ştiu sigur ce fel de întrebări tehnice ar putea isca desenul sau ce obiecţii ar putea avea un avocattalentat al apărării. Dar din punctul meu de vedere, acela e fără doar şi poate ucigaşul. L-a desenat cu multă grijă şi cu precizia aceea matematică a lui. Da, de fapt sub desen e şi o ecuaţie matematică cu x şi y. Am trimis desenul la Interpol ca să-l caute pe individ în baza lor de date cu infractori. Dacă există în listele lor, s-a zis cu el.

— Facem publică informaţia?

— Ne mai gândim.

— Când puteţi ajunge la faţa locului?

— Cât de repede posibil... stai un pic!

Mikael auzi un alt telefon sunând pe fundal şi, preţ de câteva minute, Bublanski dispăru să preia apelul. Când se întoarse la receptor, spuse scurt:

— Am informaţii că s-au auzit focuri de armă. Mă tem că nu e de bine.

Mikael trase aer adânc în piept.

— Nimic nou despre Andrei?

— I-am localizat telefonul la centrala din Gamla Stan, dar nimic mai mult. După o vreme n-am mai primit semnale, ca şi cum aparatul ar fi fost spart sau ar fi încetat să funcţioneze.

Mikael închise telefonul şi acceleră din nou. Merse o vreme cu o sută optzeci de kilometri la oră şi nu vorbi decât foarte puţin. Îi povesti pe scurt lui Ed Needham care era situaţia, dar în final nu mai rezistă. Avea nevoie să se

gândească la altceva.

— Bun şi ce aţi descoperit?

— Despre Wasp?

— Da.

— Multă vreme n-am găsit nimic. Eram convinşi că ajunseserăm la capătul investigaţiei, continuă Needham. Făcuserăm tot ce ne stătuse în putere. Verificaserăm totul fără să ajungem nicăieri şi oarecum mi se părea normal.

— Cum adică?

— Un hacker care e capabil de un asemenea atac ar trebui să ştie să-şi şteargă urmele. Am înţeles imediat că n-aveam să găsim nimic dacă foloseam metodele obişnuite. Dar nu m-am dat bătut şi într-un final am ignorat toată investigaţia noastră criminală. M-am întrebat direct:Cine e capabil de o asemenea operaţiune? Ştiam deja că întrebarea asta era singura noastră şansă. Atacul fusese la un nivel atât de înalt, încât nu puteau să existe prea mulţi vinovaţi. În sensul ăsta, talentul lucrează uneori împotriva hackerului. Am analizat inclusiv virusul-spion şi...

Ed Needham se uită din nou la telefon.

— Da?

— Avea părţile lui neobişnuite, ceea ce, din punctul nostru de vedere, e ceva bun. Aveam, aşadar, un produs superior cu un stil personal şi trebuia doar să-i găsim autorul. Am început să întrebăm prin comunitatea de hackeri şi încă de la început am auzit de un nume de utilizator care a continuat să apară de-a lungul anchetei. Poţi să ghiceşti care era?

— Încerc.

— Era Wasp! Au fost, evident, multe alte nume, dar Wasp devenea din ce în ce mai interesant... da, e o poveste lungă cu care nu vreau să te plictisesc. Însă numele în sine...

— ... vine din acelaşi univers al benzilor desenate din care vine şi numele organizaţiei care stă în spatele asasinatului lui Frans Balder.

— Exact. Ştii, deci, despre ce e vorba?

— Da. Şi mai ştiu că legăturile pot fi iluzorii. Dacă eşti

destul de perseverent, găseşti conexiuni între orice.

— Aşa e, cunoaştem. Ne entuziasmăm de cine ştie ce legătură neînsemnată şi ratăm ceva cu adevărat relevant. Aşa că nu, nu mi-a păsat prea mult de conexiunea aia. Wasp putea să însemne o groază de lucruri. Dar, la momentul respectiv, nu aveam prea multe alte piste. Pe lângă faptul că auziserăm o groază de lucruri misterioase despre persoana asta. Voiam oricum să-i aflăm identitatea, aşa că ne-am dus cu mult în urmă. Am reconstruit dialoguri de pe pagini de hackeri, am citit fiecare cuvinţel pe care Wasp l-a scris pe internet şi am studiat fiecare operaţiune despre care ştiam că-i poartă semnătura. Încetul cu încetul, am început să aflăm câte ceva despre ea. Ne-am convins că e femeie, chiar dacă nu avea un comportament clasic feminin şi am aflat că e din Suedia. Câteva mesaje vechi fuseseră scrise în suedeză, ceea ce nu era un detaliu prea util. Dar pentru că exista o legătură cu Suedia în organizaţia pe care o cerceta şi pentru că Frans Balder era şi el suedez, am simţit că ne apropiem. I-am contactat pe cei de la FRA, care au început să caute prin registre şi...

— Ce?

— Au găsit ceva care ne-a ajutat să facem o descoperire. Cu mulţi ani înainte, anchetaseră un caz de infracţiune cibernetică purtând aceeaşi semnătură, Wasp. A fost acum atât de mult timp, încât pe vremea aia Wasp nu era atât de pricepută la criptare.

— Şi ce s-a întâmplat?

— FRA şi-a dat seama că cineva cu numele de Wasp a încercat să afle informaţii despre persoane care au dezertat din serviciile secrete ale altor ţări. A fost destul cât să declanşeze alarma FRA. Organizaţia a făcut o investigaţie care i-a dus la computerul unei clinici psihiatrice pentru copii din Uppsala, un computer care-i aparţinea unui supraveghetor de acolo, un anume Teleborian. Din cine ştie ce motiv – probabil pentru că Teleborian era pe statul de plată al poliţiei secrete suedeze – a fost deasupra oricăror bănuieli. În schimb, FRA s-a concentrat asupra a doi

asistenţi psihiatri care păreau suspecţi pentru că erau imigranţi... da, chiar aşa. A fost un gest stupid, prin care s-a dat dovadă de obtuzitate şi care n-a dus nicăieri.

— Pot să-mi imaginez.

— Da, dar cu puţin timp în urmă l-am rugat pe un tip de la FRA să se mai uite odată peste material şi l-am analizat dintr-un cu totul alt unghi. Vezi tu, ca să fii bun la atacuri cibernetice nu e nevoie să fii înalt şi solid şi să te bărbiereşti în fiecare dimineaţă. Am întâlnit copii de doisprezece, treisprezece ani incredibil de buni la asta, aşadar, era clar că trebuia să mă uit la fiecare copil internat în clinică în perioada aceea. Întreaga listă se afla printre documente şi i-am pus pe trei dintre puştii mei să-i cerceteze pe toţi de-a fir a păr. Ştii ce au descoperit? Unul dintre copii era fiica unui fost spion şi mare escroc, Zalachenko, care-i interesase extrem de mult pe colegii noştri din CIA la vremea respectivă. Iată că lucrurile deveneau brusc interesante. După cum ştii, există o serie de legături între organizaţia pe care hackeriţa o ancheta şi vechea grupare criminală a lui Zalachenko.

— Nu înseamnă că de asta v-a atacat Wasp.

— Absolut deloc. Dar ne-am uitat mai atent la fata asta şi ce-am descoperit? Are o poveste captivantă, nu-i aşa? Evident, o groază de informaţii despre ea au dispărut misterios de pe canalele publice. Cu toate astea, tot am găsit destule... însă am senzaţia că totul a pornit de la ceva, de la o traumă iniţială. Se dă un mic apartament din Stockholm şi o mamă singură care lucrează la casierie într-un supermarket şi care se luptă să le întreţină pe gemenele ei. Pe de-o parte, sunt rupte de lumea reală. Şi totuşi...

— ... lumea reală e chiar acolo.

— Da, chestiuni de politică la nivel înalt se strecoară în casă de fiecare dată când tatăl vine în vizită. Mikael, nu ştii nimic despre mine.

— Nu.

— Dar eu ştiu destul de bine cum e să creşti într-o atmosferă violentă.

— Nu mai spune.

— Da. Şi mai ştiu cum e şi când societatea nu face nimic ca să-i pedepsească pe cei vinovaţi. Doare, amice, doare al naibii de mult şi nu mă miră câtuşi de puţin că cei mai mulţi copii care trăiesc aşa ajung rău. Cresc şi se transformă în nişte nenorociţi la rândul lor.

— Da, din păcate.

— Dar, Mikael, unii dintre ei devin foarte puternici, îşi depăşesc condiţia şi se răzbună. Aşa e şi Wasp, nu-i aşa?

Mikael dădu gânditor din cap şi acceleră puţin.

— S-au tot chinuit s-o oprească, au închis-o la nebuni şi au încercat s-o îngenuncheze iar şi iar. Dar şi-a revenit de fiecare dată şi ştii ce cred eu? continuă Ed.

— Nu.

— Cred că a devenit mai puternică de fiecare dată. Că s-a întărit şi a evoluat. Şi mai cred că nu a uitat nimic din ce i s-a întâmplat. Totul i s-a întipărit adânc în suflet, nu-i aşa? Poate că acea copilărie de coşmar a pus totul în mişcare.

— Posibil.

— Avem două surori care au fost afectate în mod cu totul diferit de ceva înfricoşător şi au devenit duşmani de temut. Şi mai presus de orice: avem o moştenire de pe urma unui mare imperiu criminal.

— Lisbeth nu are nimic de-a face cu asta. Urăşte tot ce are legătură cu tatăl ei.

— Îmi dau seama, Mikael. Dar ce s-a ales de moştenire? Oare nu asta caută? Oare nu asta vrea să distrugă la fel cum voia să distrugă originea ei?

— Ce vrei de fapt? spuse Mikael tăios.

— Poate că acelaşi lucru pe care-l vrea şi Wasp. Vreau să îndrept lucrurile.

— Şi să capturezi hackerul.

— Vreau să o întâlnesc şi s-o pun la punct, şi-apoi să astup toate nenorocitele de breşe de securitate, oricât de mici ar fi ele. Dar mai presus de orice, vreau să pedepsesc câteva persoane care nu m-au lăsat să-mi fac treaba doar pentru că Wasp i-a prins cu pantalonii în vine. Am motive să

cred că mă vei ajuta cu asta.

— De ce aş face-o?

— Pentru că eşti un reporter bun. Reporterii buni nu vor ca secretele murdare să rămână ascunse.

— Şi Wasp?

— Wasp o să spună totul – mult mai mult decât a făcut-o vreodată în viaţa ei şi tu o să mă ajuţi cu asta.

— Şi dacă refuz?

— Dacă refuzi, o să găsesc eu o cale să o trimit după gratii şi să-i fac viaţa un calvar din nou, îţi jur.

— Dar deocamdată vrei doar să vorbeşti cu ea.

— Niciun nenorocit n-o să-mi mai spargă sistemul, Mikael, aşa că am nevoie să înţeleg exact cum a procedat. Asta vreau să faci. Sunt pregătit să-ţi las prietena în libertate doar dacă stă de vorbă cu mine şi-mi povesteşte cum a pus totul la cale.

— O să-i transmit. Să sperăm că... începu Mikael să spună.

— Să sperăm că supravieţuieşte, îi continuă Ed gândul.

O luară în viteză la stânga, spre Ingaröstrand.

Era 04:48. Trecuseră douăzeci de minute de când Lisbeth dăduse alarma.

Rareori mai făcuse Jan Holtser o asemenea greşeală.

Jan Holtser credea în noţiunea fantezistă cum că puteai să-ţi dai seama din înfăţişarea cuiva dacă avea să se descurce într-o luptă serioasă. De aceea, spre deosebire de Orlov şi Bogdanov, nu fusese surprins când planul care-lviza pe Mikael Blomkvist eşuase. Fuseseră mult prea convinşi că nu exista bărbat căruia să nu-i pice Kira cu tronc. Însă Holtser – care îl văzuse pe Mikael doar de la depărtare preţ de o clipă la Saltsjöbaden – avea dubiile lui. Mikael Blomkvist părea un tip problematic, nu unul pe care să-l poţi păcăli sau distruge atât de uşor şi nimic din ceea ce văzuse sau auzise Jan după aceea nu-l făcuse să-şi schimbe părerea.

Altfel stăteau lucrurile cu jurnalistul cel tânăr. Păruse

genul de bărbat de cârpă, un tip slab. Totuşi, nimic nu fusese mai departe de adevăr. Andrei Zander opusese mai multă rezistenţă decât orice victimă pe care-o torturase Jan vreodată. În ciuda durerii insuportabile, reuşise să se stăpânească. Ochii îi luceau cu un fel de fermitate izvorâtă din principii nobile şi Jan crezuse mult timp că ar trebui să se dea bătuţi, că Andrei Zander ar fi îndurat orice suferinţă mai degrabă decât să vorbească. Abia când Kira îi jură solemn că şi Erika şi Mikael aveau să fie chinuiţi la fel de tare, se dăduse bătut.

Era ora trei şi jumătate dimineaţa. Holster ştia că-şi va aminti momentul toată viaţa. Fulgii de zăpadă cădeau pe luminator. Faţa tânărului era suptă şi ochii îi erau înfundaţi în orbite. Sângele care-i ţâşnise din piept îl stropise pe gură şi obraji. Buzele, care stătuseră mult timp acoperite cu scotch, erau crăpate şi pline de răni. Era un cadavru ambulant. Şi totuşi, se vedea că era un tânăr chipeş. Jan se gândi la Olga. Ce părere ar fi avut despre el?

Oare nu era genul de persoană pe gustul ei, un tip educat care se lupta împotriva nedreptăţilor şi lua partea cerşetorilor şi refugiaţilor? Se gândi la asta şi în acelaşi timp la propria lui viaţă. Apoi făcu semnul crucii, cel rusesc, unde mâna se mişcă de sus, dinspre Rai, în jos, spre Iad, apoi se uită pieziş la Kira. Era mai frumoasă ca niciodată.

Ochii îi luceau orbitor. Stătea pe un scăunel lângă pat, îmbrăcată cu o rochie scumpă, albastră, care aproape că nu avea nicio picătură de sânge pe ea şi-i spunea ceva lui Andrei în suedeză, ceva ce părea chiar tandru. Apoi îi strânse mâna. I-o strânse şi el. Nu putea spera la nicio altă mângâiere. Afară, pe alee, şuiera vântul. Kira dădu din cap şi-i zâmbi lui Jan. Alţi fulgi de zăpadă începură să se aştearnă pe pervazul ferestrei.

Mai târziu stăteau cu toţii într-un Land Rover în drum spre Ingarö. Jan se simţea pustiit şi nu-i plăcea cum evoluaseră lucrurile. Dar nu putea uita că propria lui greşeală îi adusese acolo, aşa că rămase tăcut, ascultând-o

pe Kira, care era teribil de aprinsă şi vorbea cu ochi sclipitori despre femeia către care se îndreptau. Lui Jan nu i se părea deloc un semn bun şi, dacă ar fi putut, ar fi sfătuit-o să se întoarcă din drum şi să plece din ţară.

Dar nu spuse nimic, în timp ce afară ningea şi ei continuau să meargă înainte prin întuneric. Uneori, când o privea pe Kira, cu ochii ei strălucitori şi reci, se speria. Dar refuză să se gândească la asta şi îşi dădu seama că trebuia totuşi să-i dea dreptate într-o anumită privinţă. Kira ghicise incredibil de repede despre cine era vorba.

Nu doar că-şi dăduse seama cine era persoana care-lsalvase pe August Balder. Intuise de asemenea şi cine ar fi putut şti unde se aflau băiatul şi femeia, iar acela nu era nimeni altul decât Mikael Blomkvist. Niciunul dintre ei nu înţelegea logica după care se ghida Kira. De ce să ascundă un jurnalist suedez renumit pe cineva care apăruse de nicăieri şi fugise cu un copil de la locul unei crime? Dar cu cât analizau mai mult teoria, cu atât părea că avea în ea un sâmbure de adevăr. Se dovedise nu doar că femeia – al cărei nume era Lisbeth Salander – era foarte apropiată de reporter, ci şi că ceva se întâmplase la redacţia *Millennium.*

În dimineaţa de după crima din Saltsjöbaden, Jurij intrase în computerul lui Mikael Blomkvist, în încercarea de a înţelege de ce-l sunase Frans Balder în toiul nopţii şi nu întâmpinase nicio problemă. Două zile mai târziu, nu mai putuse accesa mesajele jurnalistului – şi care când se întâmplase asta vreodată? Când îi fusese imposibil lui Jurij să citească e-mailurile unui reporter? Niciodată, din câte ştia Jan. Mikael Blomkvist devenise brusc mult mai grijuliu şi asta avea o legătură cu momentul în care femeia şi băiatul dispăruseră de pe Sveavägen.

Detaliul în sine nu era o garanţie că jurnalistul ştia unde se aflau Salander şi copilul. Dar cu cât trecea mai mult timp, cu atât apăreau mai multe semne cum că teoria era corectă. Oricum, Kira nu părea să aibă nevoie de dovezi absolute. Voia doar să pună mâna pe Blomkvist sau pe oricine altcineva de la ziar şi, mai presus decât orice, voia

să dea de urma femeii şi a copilului cu o ambiţie obsesivă, iar asta în sine ar fi trebuit să le dea de gândit. Dar, într-adevăr, Jan trebuia să fie recunoscător.

Poate că nu înţelegea întotdeauna motivele Kirei. Însă era în avantajul lui că mergeau să-l omoare pe băiat. Kira alesese să-şi asume riscuri semnificative pentru a-l păstra pe Holster, iar pentru asta era recunoscător, chiar dacă, în acel moment, în maşină, nu se simţea în apele lui.

Încercă să-şi dea curaj gândindu-se la Olga. Orice s-ar fi întâmplat, n-avea să se trezească şi să vadă un portret desenat al tatălui ei pe prima pagină a ziarelor. Jan continuă să-şi repete că ceea ce era mai greu trecuse. Dacă Andrei Zander le dăduse adresa corectă, misiunea avea să fie simplă. Erau trei bărbaţi bine înarmaţi, patru dacă-l punea la socoteală pe Jurij, care, evident, stătea mai mult la computer.

Erau Jan, Jurij, Orlov şi Dennis Wilton, un gangster care înainte făcuse parte din clubul de motociclişti Svavelsjö, dar care lucra acum regulat pentru Kira şi care-i ajuta cu planificarea activităţilor din Suedia. Patru bărbaţi împotriva unei sigure femei care probabil dormea şi care mai trebuia să apere şi un copil. N-ar fi trebuit să fie nicio problemă, absolut niciuna. Aveau să lovească fulgerător, să încheie afacerea şi să părăsească ţara. Dar Kira continua să vorbească. Parcă o luase razna:

— Nu trebuie să o subestimaţi pe Salander!

Spusese asta de atâtea ori încât până şi Jurij, care altfel făcea cum zicea ea, începuse să se enerveze. Bineînţeles, Jan văzuse şi el pe Sveavägen că tipa era bine antrenată, rapidă şi neînfricată. Dar, după câte zicea Kira, ar fi trebuit să fie un fel de superfemeie. Era ridicol. Jan nu mai întâlnise nicio tipă care putea să se măsoare cu el sau cu Orlov în luptă. Totuşi promise să fie atent. Promise să meargă prima dată şi să cerceteze împrejurimile ca să-şi facă o strategie, un plan. Apoi avea să se grăbească, să nu fie tentat să deraieze. Dăduse garanţie peste garanţie şi, când în sfârşit parcară lângă un golf mic în apropierea unui deal şi a unui

ponton abandonat, preluă imediat comanda. Le ordonă celorlalţi să se pregătească la adăpostul maşinii în timp ce el o luă înainte ca să identifice casa.

Lui Jan Holtser îi plăceau zorile. Îi plăceau liniştea şi senzaţia de prospeţime din aer. Mergea uşor aplecat de spate, ascultând. Se mişca la adăpostul întunericului şi nu văzu nici picior de om, nici lumina vreunei lămpi. Trecu de ponton şi de deal şi ajunse lângă un gard de lemn şi o poartă şubredă, chiar lângă un tufiş de mărăcini. Deschise poarta şi urcă pe o scară de lemn abruptă cu o balustradă pe stânga şi văzu curând casa de pe deal.

Era ascunsă în spatele pinilor şi plopilor tremurători şi se afla complet în întuneric, cu o terasă pe latura sudică şi dinaintea terasei două uşi de sticlă care ar fi trebuit să fie simplu de forţat. La prima vedere nu părea să fie o operaţiune foarte dificilă. Ar fi trebuit să poată să dea buzna pe uşa de sticlă şi să imobilizeze duşmanul. Se mişca silenţios şi se întrebă pentru o clipă dacă n-ar fi trebuit să facă singur toată treaba. Poate că era responsabilitatea lui morală. El îi adusese în situaţia aceea încâlcită şi tot el ar fi trebuit s-o descurce. Misiunea nu putea fi mult mai dificilă decât altele pe care le dusese la capăt, dimpotrivă.

Aici nu erau poliţişti ca acasă la Balder, nici paznici, nici sistem de alarmă. Într-adevăr, nu avea la el arma automată. Dar nici nu avea nevoie de ea. Arma aceea era în plus, rezultatul imaginaţiei febrile a Kirei. Avea pistolul lui, un Remington şi era de-ajuns. Deodată – fără să mai planifice nimic meticulos – se puse în mişcare cu aceeaşi eficienţă dintotdeauna.

Se mişcă extrem de rapid de-a lungul casei, înspre terasă şi uşile de sticlă. Brusc, înlemni. Nu înţelese de ce. Putea fi vorba de orice, un zgomot, o mişcare, un pericol de care era doar parţial conştient. Se uită repede în sus, la fereastra dreptunghiulară de la etaj. Nu văzu nimic. Cu toate astea, rămase nemişcat, din ce în ce mai nesigur. Dacă nu aceea era casa?

Se decise să se apropie şi să arunce o privire înăuntru şi atunci... rămase pironit în întuneric. Cineva îl urmărea. Ochii care îl ţintuiseră cu ceva timp în urmă se holbau goi în direcţia lui de la o masă din casă. Ar fi trebuit să acţioneze instantaneu. Ar fi trebuit să dea buzna pe terasă, să intre fulgerător şi să tragă cu pistolul. Ar fi trebuit să-şi controleze pe deplin instinctul criminal. Însă ezită din nou. Nu putu să scoată arma. Părea că se pierduse cu totul sub privirile acelea şi poate că ar fi rămas în continuare în aceeaşi poziţie dacă băiatul nu ar fi făcut ceva de care Jan nu-l credea capabil.

Băiatul scoase un ţipăt atât de ascuţit că ar fi putut sparge ferestrele. Abia atunci ieşi Jan din transă şi se grăbi să urce pe terasă unde, fără să mai stea pe gânduri, dădu buzna prin uşile de sticlă şi trase cu arma. Trase cu ceea ce credea că era precizie milimetrică. Dar nu reuşi să vadă dacă nimerise.

O apariţie fantomatică şi explozivă porni înspre el cu o asemenea viteză încât nu apucă nici să se întoarcă, nici să se aşeze într-o poziţie mai stabilă. Ştia că trăsese din nou cu arma şi că cineva îi răspunsese la fel. Dar nu reuşi să-şi ducă gândul la capăt, căci în secunda următoare căzu la pământ cât era de mare şi deasupra lui se rostogoli o tânără cu atâta furie în priviri cum nu mai văzuse niciodată. Reacţionă atunci instinctiv, cu aceeaşi furie. Încercă să tragă din nou cu pistolul, dar tipa era ca un animal sălbatic. Îşi dădu capul pe spate şi... Bang!

Când îşi reveni, Jan simţi gust de sânge în gură şi ceva lipicios şi umed sub pulover. Probabil că-l nimerise un glonţ. Chiar în acel moment, băiatul şi tânăra trecură pe lângă el. Încercă să-l apuce de picior pe băiat. Sau cel puţin asta crezu că face. Dar brusc i se tăie respiraţia.

Nu mai înţelegea ce se întâmplă. Nu pricepea nimic în afară de faptul că fusese distrus şi învins şi de către cine? De o femeie. Acel gând deveni parte din durerea pe care o simţea, aşa cum stătea întins pe podea, printre cioburi şi propriul lui sânge, cu ochii închişi şi respiraţia greoaie,

sperând că totul se va termina repede. Auzi noi zgomote şi voci în depărtare şi când deschise ochii o văzu, spre surprinderea lui, pe tânără. Nu plecase încă? Nu, stătea chiar lângă masa din bucătărie cu picioarele ei subţiri de băiat. Jan încercă din toate puterile să se ridice. Nu-şi găsi arma. Dar se ridică în capul oaselor şi-l zări pe Orlov pe fereastră; încercă din nou s-o atace pe femeie. Însă nu mai apucă.

Tânăra sări în picioare, luă nişte hârtii şi dădu buzna afară din casă cu o violenţă incredibilă. De pe terasă o luă direct prin pădure şi imediat apoi se auziră împuşcături în noapte. Jan murmură: „Omorâţi-i pe nemernici!” Dar nu reuşi decât să se ridice greoi în picioare, uitându-se chiorâş apatic la masa din faţa lui.

Era acoperită de creioane cerate şi hârtie. Jan se holbă la ele fără să priceapă nimic. Apoi simţi cum o gheară îi strânge inima. Se văzu pe sine sau, mai bine zis – văzu întâi un om rău, un demon cu faţa palidă ce ridica mâna să omoare. Abia câteva secunde mai târziu pricepu că demonul era chiar el şi atunci începu să tremure, îngrozit.

Şi totuşi nu-şi putea lua ochii de la desen. Îl privea hipnotizat şi descoperi că, pe lângă un fel de ecuaţie scrisă în josul paginii, în partea de sus a foii mai era mâzgălit ceva.

Trimis polıţiei la 04:22!

27

24 noiembrie, dimineaţa

Atunci când Aram Barzani de la Forţele Speciale Suedeze intră în casa Gabriellei Grane la ora 04:52 dimineaţa, văzu un bărbat în toată firea, îmbrăcat în negru, întins pe podea lângă o masă rotundă.

Aram se apropie precaut. Casa părea abandonată, însă nu voia să-şi asume niciun risc. Cu puţin timp în urmă fuseseră raportate multe focuri de armă şi de afară, de pe deal, colegii lui îl strigau agitaţi.

— Aici! strigau. Aici!

Aram nu înţelese despre ce era vorba şi ezită o clipă. Să se ducă la ei? Se hotărî să rămână înăuntru şi să verifice în ce stare se afla bărbatul de pe podea. În jurul lui era plin de cioburi şi sânge. Pe masă, cineva rupsese o foaie de hârtie şi zdrobise nişte creioane cerate. Bărbatul stătea întins pe spate şi-şi făcea cruce cu greutate, murmurând ceva. Suna a rusă. Aram distinse cuvântul „Olga”, şi-i spuse bărbatului că ambulanţa era pe drum.

— *They were sisters*[33]*,* spuse bărbatul în engleză.

Însă acesta părea atât de confuz, încât Aram nu-i dădu importanţă. Îi căută în schimb pe sub haine şi descoperi că era neînarmat şi probabil fusese împuşcat în abdomen. Puloverul era îmbibat cu sânge şi bărbatul arăta îngrijorător de palid. Aram îl întrebă ce se întâmplase. La început, nu primi niciun răspuns. Apoi, bărbatul şuieră încă o propoziţie bizară în engleză.

— *My soul was captured în a drawing*[34], spuse el, pe cale să-şi piardă cunoştinţa.

Aram rămase câteva minute ca să se asigure că bărbatul

[33] Erau surori. (în engl., în orig.)

[34] Sufletul mi-a fost capturat într-un desen. (în engl., în orig.)

nu putea să le mai facă probleme. Dar în momentul în care auzi că ambulanţa era pe drum, îl lăsă unde era şi coborî dealul. Voia să afle de ce strigaseră colegii. Începuse din nou să ningă şi pământul era alunecos. Jos, lângă apă, auzi voci şi zgomot de motor de la maşinile care li se alăturaseră. Era în continuare întuneric şi nu vedea aproape nimic. Terenul era accidentat, cu multe pietre şi pini. Era un peisaj sălbatic, iar panta se termina brusc. Nu putea fi uşor să te lupţi pe un asemenea teren. Aram simţi cum îl cuprind gânduri sumbre. I se păru că e ciudat de linişte şi nu înţelese încotro o luaseră colegii lui.

Nu erau însă departe, ci chiar lângă costişă, în spatele unui plop tremurător bogat. Tresări când îi văzu. Nu-i stătea deloc în fire. I se făcu teamă când observă cum se uită solemn cu privirile în pământ. Ce găsiseră acolo? Oare murise copilul autist?

Se îndreptă încet într-acolo, gândindu-se la copii lui; aveau şase şi nouă ani şi erau înnebuniţi după fotbal. Nu făceau şi nu vorbeau despre nimic altceva. Îi chema Björn şi Anders. El şi Dilvan le dăduseră nume suedeze ca să-i ajute în viaţă. Ce fel de oameni sunt aceia care vin până aici ca să omoare un copil? Îl cuprinse o furie oarbă şi-şi strigă colegii. În clipa următoare respiră uşurat.

Nu era băiatul, ci doi bărbaţi căzuţi la pământ, împuşcaţi şi ei probabil tot în abdomen. Unul dintre ei – genul brutal cu urme de vărsat-de-vânt pe faţă şi nas te şit de boxer – încercă să se ridice, dar se opri imediat. Pe faţa lui se citea umilinţa. Mâna dreaptă îi tremura de durere sau de furie. Celălalt bărbat, care purta o jachetă de piele şi avea părul prins într-o coadă de cal, părea să fie într-o stare şi mai proastă. Stătea nemişcat şi privea şocat cerul întunecat.

— Băiatul? întrebă Aram.

— Nimic, răspunse colegul lui, Klas Lind.

— Şi femeia?

— Nici.

Aram nu ştia dacă era semn bun, aşa că mai puse câteva întrebări. Dar niciunul dintre colegi nu avea o idee clară a

ceea ce se întâmplase. Singura certitudine era că găsiseră două puşti automate marca Barrett REC7 la vreo treizeci, patruzeci de metri mai încolo, la marginea prăpastiei. Părea că erau ale bărbaţilor. Dar cum ajunseseră armele tocmai acolo nu se ştia. Când îl întrebară, bărbatul ciupit de vărsat le răspunse ceva ininteligibil.

În următorul sfert de oră, Aram şi colegii lui cercetară zona fără să găsească nimic altceva în afară de urme proaspete de luptă. Treptat, locul se umplu de oameni:asistenţi medicali, inspectorul Sonja Modig, doi tehnicieni criminalişti, o mulţime de agenţi ai poliţiei locale şi jurnalistul Mikael Blomkvist împreună cu un american tuns scurt şi foarte solid care trezi imediat respectul tuturor. La ora 05:25 le parveni informaţia cum că exista un martor care aştepta să fie interogat ceva mai jos, lângă coastă şi parcare. Bărbatul se prezentase drept KG. De fapt, îl chema Karl-Gustaf Matzon şi tocmai cumpărase o proprietate pe malul celălalt al apei. Din câte spunea Klas Lind, trebuiau să fie sceptici:

— Moşul se ţine de basme.

Sonja Modig şi Jerker Holmberg erau deja în parcare şi încercau să înţeleagă ce se întâmplase. Tabloul general era încă mult prea fragmentat şi sperau ca depoziţia martorului să facă puţină lumină.

Dar când îl zăriră venind spre ei de-a lungul malului, începură să fie din ce în ce mai nesiguri. KG Matzon purta o pălărie tiroleză. Era îmbrăcat cu pantaloni cu dungi verzi, mustaţă răsucită la capete şi o jachetă roşie Canada Goose. Părea că e pus pe glume.

— KG Matzon? întrebă Sonja Modig.

— Chiar el, spuse bărbatul şi începu să povestească neîntrebat – poate pentru că înţelegea că trebuia să-şi probeze credibilitatea – că era proprietarul Editurii True Crimes, care publica numai cărţi despre crime celebre.

— Extraordinar. Dar de data aceasta am vrea să ne concentrăm pe fapte – nu pe o campanie de marketing

pentru următoarea carte, spuse Sonja Modig pentru orice eventualitate, iar KG Matzon răspunse că înţelege.

Era totuşi o „persoană serioasă”. Se trezise foarte devreme, spuse el şi stătuse întins în pat ascultând „tăcerea şi calmul”. Dar chiar înainte de patru şi jumătate auzise ceva ce recunoscuse imediat drept un foc de armă. Se îmbrăcase repede şi ieşise pe terasa care avea vedere la plajă, la promontoriu şi parcarea în care se aflau acum.

— Şi ce-ai văzut?

— Nimic. Totul era înfricoşător de tăcut, apoi a izbucnit vacarmul. Parcă începuse războiul.

— Aţi auzit focuri de armă?

— Da, dinspre promontoriu spre partea cealaltă a golfului şi m-am tot holbat într-acolo, când... v-am spus că sunt ornitolog amator?

— Nu, nu ne-aţi spus.

— Ei bine, aşa mi-am antrenat vederea. Am ochi de vultur. M-am obişnuit să identific detalii de la depărtare şi de asta am putut observa un punctuleţ pe muchia versantului, de acolo de sus, îl vedeţi? Face un fel de intrând în stâncă.

Sonja se uită în sus şi dădu aprobator din cap.

— N-am înţeles ce era, continuă KG Matzon. Dar apoi mi-am dat seama că era un copil, un băieţel, cred. Stătea pe vine acolo sus şi tremura sau cel puţin aşa mi s-a părut şi deodată... Dumnezeule, n-o să uit asta niciodată.

— Ce anume?

— Cineva a venit alergând de sus, o fată. A sărit de-a dreptul şi a aterizat pe muchia stâncii cu atâta forţă încât aproape s-a rostogolit. Au stat acolo împreună, ea şi băiatul, tot aşteptând inevitabilul şi apoi...

— Da?

— Au apărut doi bărbaţi cu puşti automate care au tras şi au tras şi vă daţi seama că m-am culcat la pământ.

Mi-era teamă c-o să mă nimerească. Dar n-am putut să-mi iau ochii de la ei. Ştiţi, din unghiul meu, băiatul şi tânăra erau perfect vizibili. Dar pentru bărbaţii de deasupra lor

erau ascunşi, cel puţin pentru moment. Mi-am dat seama că era doar o chestiune de timp până ajungeau să fie descoperiţi şi-am înţeles că nu aveau scăpare. În secunda în care ar fi părăsit adăpostul, bărbaţii i-ar fi văzut şi i-ar fi omorât. Era o situaţie fără ieşire.

— Şi totuşi, nu i-am găsit nici pe băiat, nici pe tânără acolo, sus, spuse Sonja.

— Tocmai asta e! Bărbaţii s-au tot apropiat până când, dacă se aplecau în faţă, ar fi putut să-i vadă pe tânără şi pe copil. Dar în momentul ăla...

— Da?

— N-o să mă credeţi. Băiatul ăla de la trupele speciale nu m-a crezut absolut deloc.

— Mai bine povestiţi şi vedem pe urmă cât de credibil sună.

— Când bărbaţii s-au oprit să asculte, poate că au simţit că sunt pe aproape, tânăra s-a ridicat de unde stătea şi i-a împuşcat. Pac, pac! Apoi s-a dus în fugă şi le-a aruncat armele. A fost de o eficienţă incredibilă, ca într-un film de acţiune. După aceea a luat-o la goană sau mai degrabă s-a rostogolit şi aproape a căzut în jos pe pantă împreună cu băiatul spre un BMW care aştepta aici, în parcare. Chiar înainte să urce în maşină, am văzut că fata ţinea ceva în mână, o poşetă sau un computer.

— Au plecat cu BMW-ul?

— În trombă. Nu ştiu încotro.

— În regulă.

— Dar asta nu e tot.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Mai era o maşină acolo, un Range Rover, cred. Unul mare şi negru, model recent.

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

— Eram prins cu sunatul la Urgenţe. Dar chiar când mă pregăteam să închid, am văzut două persoane coborând pe treptele de acolo, un bărbat slab şi înalt şi o femeie, dar nu i-am văzut foarte bine. Erau prea departe. Totuşi, două lucruri pot să vă spun sigur despre femeia aia.

— Ce anume?

— Era un exemplar de nota 12 şi era furioasă.

— De nota 12 în sensul că era frumoasă?

— Era strălucitoare, distinsă. Se vedea de la o poştă. Dar era şi înfuriată. Chiar înainte să se urce în Range Rover l-a pocnit pe bărbat şi ce m-a surprins: bărbatul abia dacă a reacţionat. A dat doar din cap ca şi cum ştia că o merită. Apoi s-au cărat. Bărbatul era la volan.

Sonja Modig îşi notă totul, dându-şi seama că trebuie să pună sub urmărire atât Range Rover-ul, cât şi BMW-ul cât de repede posibil.

Gabriella Grane bea un cappuccino acasă, în bucătărie, gândindu-se că era chiar calmă, în ciuda situaţiei. Dar poate că era în stare de şoc. Helena Kraft voia să se întâlnească cu ea la ora opt în biroul ei de la Säpo. Gabriella îşi imagină că n-avea doar să fie dată afară. Urmau să fie şi consecinţe legale, aşa încât şansele de a-şi găsi un nou loc de muncă erau ca inexistente. Cariera ei se încheiase la vârsta de treizeci şi trei de ani.

Şi totuşi, asta nu era nici pe departe cel mai rău. Ştiuse că încalcă legea şi-şi asumase un risc în cunoştinţă de cauză. Procedase astfel pentru că i se păruse cea mai bună cale de a-l apăra pe fiul lui Frans Balder. Iar acum fuseseră trase focuri de armă la reşedinţa ei de la ţară şi nimeni nu reuşea să dea de băiat. Poate că era grav rănit sau chiar mort. Gabriella era chinuită de remuşcări – prima dată tatăl, apoi fiul.

Se ridică de pe scaun şi se uită la ceas. Era şapte şi un sfert şi trebuia să plece şi să încerce să-şi elibereze biroul înainte de întâlnirea cu Helena. Se hotărî să fie demnă, să nu-şi ceară scuze şi nici s-o roage să rămână acolo. Voia să fie puternică sau cel puţin să pară aşa. Îi sună Blackphone-ul, dar nu reuşi să răspundă. Îşi puse în schimb cizmele, haina Prada şi o eşarfă roşie şi extravagantă. Dacă tot era să plece, măcar să plece cu stil, aşa că se aşeză în faţa oglinzii de pe hol şi îşi refăcu machiajul. Făcu ironic un gest

al victoriei precum Nixon când demisionase. Apoi Blackphone-ul sună din nou şi de data aceasta răspunse fără nicio tragere de inimă. Era Alona Casales de la NSA.

— Am auzit ce s-a întâmplat, spuse ea.

Evident că auzise.

— Cum te simţi? continuă ea.

— Tu cum crezi?

— Simţi că eşti cel mai rău om din lume.

— Cam aşa ceva.

— Şi crezi că n-o să-ţi mai găseşti niciodată de lucru.

— Ai nimerit-o, Alona.

— Atunci te informez că n-ai niciun motiv să-ţi fie ruşine, ai procedat corect.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu pare momentul potrivit pentru glume, drăguţo. Aţi avut un informator printre voi.

Gabriella trase adânc aer în piept.

— Cine?

— Mårten Nielsen.

Gabriella înlemni.

— Aveţi dovezi?

— O, da, ţi le trimit pe toate în câteva minute.

— De ce ne-ar trăda Mårten?

— Presupun că n-a văzut-o ca pe o trădare.

— Şi-atunci cum naiba a văzut-o?

— Poate ca pe o colaborare cu Big Brother, o datorie faţă de naţia din fruntea ţărilor libere? Habar n-am.

— Aşadar, v-a dat informaţii.

— Mai degrabă s-a asigurat că le găsim singuri. Ne-a dat date despre serverul vostru şi despre sistemul vostru de criptare. Nu e atât de scandalos cum pare. Hai să fim serioşi, ascultăm totul, de la bârfele vecinilor până la conversaţiile telefonice ale prim-miniştrilor.

— Dar acum aţi dat mai departe informaţia.

— I-am dat drumul picătură cu picătură, ştiu, Gabriella, că nici tu n-ai făcut totul ca la carte. Din punct de vedere moral, ai făcut ce trebuia, sunt convinsă, şi-o să mă asigur

că superiorii tăi vor afla de asta. Te-ai prins că ceva e putred în organizaţia voastră şi prin urmare nu te puteai încrede în ea, dar în acelaşi timp nu voiai să fugi de responsabilitate.

— Şi totuşi, lucrurile au mers prost.

— Uneori lucrurile merg prost indiferent cât de grijulie eşti.

— Mulţumesc, Alona, foarte drăguţ din partea ta. Dar dacă i s-a întâmplat ceva lui August Balder, n-o să mi-o iert.

— Gabriella, băiatul e bine. A scăpat şi merge cu maşina spre o ascunzătoare împreună cu domnişoara Salander, în caz că cineva încă îi urmăreşte.

Gabriella păru să nu înţeleagă.

— Cum adică?

— Adică e nevătămat, drăguţo şi mulţumită lui, ucigaşul tatălui său a fost prins şi identificat.

— Vrei să spui că August Balder trăieşte?

— Chiar asta vreau să spun!

— De unde ştii?

— Să zicem că am o sursă strategică.

— Alona...

— Da?

— Dacă e adevărat ce zici, mi-ai luat o piatră de pe inimă.

După ce încheie conversaţia, Gabriella Grane o sună pe Helena Kraft şi insistă ca Mårten Nielsen să fie de faţă la întâlnire. Helena Kraft se învoi cu reticenţă.

La şapte şi jumătate dimineaţa, Ed Needham şi Mikael Blomkvist coborâră treptele de la casa Gabriellei Grane spre Audi-ul din parcarea de lângă coastă. Totul era acoperit de zăpadă şi amândoi erau tăcuţi. La cinci şi jumătate, Mikael primise un mesaj de la Lisbeth, destul de expeditiv, ca de obicei.

August nevătămat. Ne dăm la fund o vreme.

Lisbeth nu pomenise nimic despre starea ei, dar era totuşi incredibil de liniştitor să audă că băiatul era bine.

După aceea, Mikael avu o întrevedere lungă cu Sonja Modig şi Jerker Holmber şi le povesti exact cum procedaseră şi el şi cei de la ziar în ultimele câteva zile. Nu avu parte de prea multă bunăvoinţă. Cu toate astea, i se păru că-l înţeleg într-o anumită măsură. O oră mai târziu, mergea de-a lungul digului. Sus, pe povârniş, o căprioară dispăru în pădure. Mikael se aşeză la volanul Audi-ului şi-l aşteptă pe Ed, care venea greoi în spatele lui. Era clar că pe american îl durea spatele.

În drum spre Brunn dăduseră peste un ambuteiaj. Rămaseră pe loc câteva minute, iar Mikael se gândi la Andrei. Nu încetase nicio clipă să se gândească la el. Încă nu dăduse niciun semn.

— Mută pe un post mai zgomotos, spuse Ed.

Mikael potrivi frecvenţa pe 107,1 şi imediat după aceea îl auzi pe James Brown zbierând despre ce maşină de sex este el.

— Dă-mi telefoanele tale, continuă Ed.

Le puse lângă boxele din spatele maşinii. Era clar că voia să povestească ceva delicat, iar Mikael nu avea, evident, nimic împotrivă. Urma să-şi scrie reportajul şi avea nevoie de toate detaliile posibile. În acelaşi timp, ştia mai bine decât oricine că nimeni nu dezvăluie informaţii fără să aibă un scop personal. Uneori, motivul e ceva nobil, cum ar fi dorinţa de a îndrepta ceva, de a expune corupţia sau abuzurile. Dar în marea majoritate a timpului e vorba despre jocuri de putere – cum să-ţi înfunzi rivalul şi să ajungi într-o poziţie mai avantajoasă. De aceea, reporterul nu are voie să uite întrebarea: De ce ar trebui să ascult asta?

E adevărat că poate fi bine să fii un pion în joc, cel puţin dintr-un anumit punct de vedere. Fiecare demascare slăbeşte inevitabil pe cineva şi întăreşte pe altcineva.

Libertatea de exprimare şi democraţia trebuie să fie şi ele victorioase. Chiar dacă au loc scurgeri de informaţii din rea-voinţă – din invidie sau sete de putere – rezultatele pot fi pozitive: neregulile sunt scoase la lumină şi îndreptate.

Jurnalistul trebuie să înţeleagă mecanismele din spatele lor şi în fiecare întrebare şi informaţie verificată să se lupte pentru propria integritate. Chiar dacă Mikael se simţea solidar cu Ed Needham şi chiar îi plăcea farmecul lui ursuz, nu avea încredere în el nici cât negru sub unghie.

— Să auzim, spuse el.

— Să zicem, începu Ed, că există un tip de cunoaştere care are rezultate mai rapide.

— Din aceea care aduce bani?

— Exact. În industrie ştim că informaţiile confidenţiale sunt exploatate întotdeauna. Deşi câte unii sunt prinşi, cotele cresc de fiecare dată înainte ca o companie să publice vreo veste îmbucurătoare. Întotdeauna vine cineva şi cumpără.

— Aşa este.

— În serviciile de informaţii ne-am ţinut destul de departe de aşa ceva din simplul motiv că secretele pe care le administrăm sunt de altă natură. Informaţiile-bombă sunt în altă parte. Dar de la finalul Războiului Rece s-au schimbat multe lucruri. Spionajul industrial a luat avânt. Monitorizarea indivizilor şi a companiilor a prins şi ea aripi, iar în ziua de azi deţinem, inevitabil o mulţime de detalii senzaţionale din care te poţi îmbogăţi, uneori rapid.

— Şi vă folosiţi de asta, vrei să spui.

— Aşa a fost gândit totul, să ne folosim de informaţii. Facem spionaj industrial ca să ne ajutăm propria industrie – ca să dăm marilor noastre concerne un avantaj, să le informăm despre punctele forte şi slăbiciunile competitorilor. Spionajul industrial este o parte a datoriei noastre patriotice. Dar la fel ca toate activităţile de spionaj, se desfăşoară într-o zonă gri. Ajutorul se poate oricând transforma în infracţiune.

— Oricând.

— Da, asta e ideea şi aici a avut loc, fără doar şi poate, o uniformizare. Ceea ce a fost văzut timp de decenii întregi ca o crimă sau ceva imoral în ziua de azi e *comme ilfaut. C*u ajutorul avocaţilor poţi legitima furturi şi abuzuri, iar la NSA

n-am fost cu nimic mai buni, trebuie să recunosc, ci mai degrabă...

— Mai răi.

— Stai, lasă-mă să explic, continuă Ed. Vreau doar să spun că avem totuşi un dram de moralitate. Dar suntem o organizaţie mare, cu zeci de mii de angajaţi şi avem inevitabil uscăturile noastre, chiar unele sus-puse pe care mă gândeam să ţi le servesc.

— Din pură răutate, evident, spuse Mikael sarcastic.

— Ha, da, poate că nu e chiar aşa. Dar ascultă aici. Ce crezi că se întâmplă atunci când persoane sus-puse întrec limita în favoarea infracţiunii?

— Nimic plăcut.

— Devin rivali periculoşi pentru cei care au organizat infracţiunea.

— Statul şi mafia s-au luptat întotdeauna în acelaşi ring, încercă Mikael să intervină.

— Sigur, sigur, ambele îşi administrează propria dreptate, vând droguri, oferă protecţie oamenilor şi uneori chiar îi omoară, cum fac la noi. Dar adevărata problemă apare atunci când încep să se alieze în anumite domenii.

— Asta s-a întâmplat aici?

— Da, din păcate. La Solifon există un departament cu oameni extrem de capabili, condus de Zigmund Eckerwald, al cărui scop este să afle ce pun la cale competitorii high-tech.

— Dar fac mai mult de atât.

— Da. Fură şi vând ceea ce au furat, ceea ce este, evident, dăunător pentru Solifon şi poate chiar pentru întreaga bursă Nasdaq.

— Chiar şi pentru voi.

— Exact, pentru că i-a arătat cu degetul pe doi dintre tipii noştri – în primul şi-n primul rând e vorba de doi directori de spionaj industrial, Joacim Barclay şi Brian Abbot. O să-ţi dau toate detaliile mai încolo. Băieţii ăştia doi şi slugile lor le cer ajutorul lui Eckerwald şi găştii lui, şi-i ajută la rândul lor cu monitorizări de proporţii. Solifon le spune unde se

găsesc inovaţiile cele mari, iar idioţii noştri fac rost de planuri şi detalii tehnice.

— Şi banii pe care-i încasează nu apar niciodată în contabilitate.

— E mai rău de-atât, amice. În cazul în care continui să faci asta fiind angajat la stat, devii foarte vulnerabil, mai ales în condiţiile în care Eckerwald şi gaşca lui ajută criminali învederaţi, indiferent dacă ştiau de la bun început că sunt criminali sau nu.

— Dar erau, nu-i aşa?

— O, da. Şi nu erau nici bătuţi în cap. Aveau hackeri foarte pricepuţi şi singura lor misiune era să folosească la maximum acele informaţii. Cred că-ţi poţi imagina probabil ce s-a întâmplat: când şi-au dat seama cu ce se ocupau băieţii noştri de la NSA – au zis că l-au prins pe Dumnezeu de-un picior.

— V-au şantajat.

— Dacă vorbeşti de avantaje, profită desigur de ele. Băieţii noştri n-au furat doar de la mari concerne. Au jefuit şi mici afaceri de familieşi inventatori care se luptă să supravieţuiască. Dacă se află, n-o să dea prea bine şi, de aceea, apare situaţia extrem de nefericită în care băieţii noştri se simt obligaţi să-i ajute nu doar pe Eckerwald şi gaşca lui, ci şi pe criminali.

— Te referi la Spiders?

— Exact şi poate că toţi partenerii sunt mulţumiţi o vreme. E *big business şi* toţi ajung putred de bogaţi. Dar iată că apare un mic geniu, un anume profesor Balder, care îşi vâră nasul peste tot cu la fel de multă grijă cu care face totul şi află de aranjament, sau cel puţin de o parte din el. Atunci se sperie cu toţii teribil şi-şi dau seama că trebuie să facă ceva. N-am idee la ce decizie au ajuns. Dar îmi imaginez că băieţii noştri s-au gândit că se poate rezolva prin lege, cu gălăgia şi ameninţările avocaţilor. Dar nu le iese, nu când sunt în aceeaşi luntre cu escrocii. Cei din Spiders preferă violenţa, aşa că spre final îi implică şi pe băieţii noştri în planuri, doar ca să-i prindă şi mai bine în

mrejele lor.

— Dumnezeule mare!

— Nu văd nimic amuzant.

— N-aş fi aflat niciodată de lucrurile astea dacă n-am fi avut un hacker pe intranet.

— Încă un motiv să o laşi în pace.

— Aşa o să şi fac, după ce-mi spune cum a procedat.

— De ce e aşa important?

— Niciun afurisit de hacker n-o să-mi mai spargă vreodată sistemul. Vreau să ştiu exact ce a făcut ca să mă ocup de situaţie. Apoi o las în pace.

— Nu ştiu cât valorează promisiunile tale, dar altceva mă întreb eu, continuă Mikael.

— Dă-i drumul!

— Ai menţionat doi tipi, Barclay şi Abbot. Eşti sigur că totul se opreşte la ei? Cine e şeful lor?

— Din păcate, nu pot să-ţi dau numele lui. E strict secret.

— Aşadar, trebuie să accept asta pur şi simplu?

— Da, trebuie, spuse Ed ferm şi Mikael observă în acel moment că traficul se decongestionase.

28

24 noiembrie, după-amiaza

Profesorul Charles Edelman stătea în parcarea Institutului Karolinska şi se întreba de cenaiba fusese de acord. Dar spusese da unui aranjament care avea să-l oblige să anuleze o serie întreagă de întâlniri, prelegeri şi conferinţe.

Cu toate astea, în mod ciudat, se simţea în culmea fericirii. Fusese vrăjit nu doar de băiat, ci şi de tânăra care arăta de parcă venise direct de la o încăierare pe-o străduţă lăturalnică, dar care conducea un BMW nou şi vorbea cu o autoritate glacială. Răspunsese fără să-şi dea seama întrebării ei cu un „Da, bine, de ce nu?”, chiar dacă se vedea clar că e un gest imprudent şi pripit. Puţina independenţă pe care şi-o păstră consta în faptul că refuzase orice recompensă.

Avea chiar să-şi plătească singur drumul şi camera de hotel, spusese. Probabil că se simţea dator. Băiatul îi fusese simpatic şi îi trezise cu siguranţă curiozitatea din punct de vedere ştiinţific. Savantul care desena cu o precizie fotografică şi putea factoriza numere prime îl fascina profund. Spre surprinderea lui, se decise chiar să lase baltă cina organizată cu ocazia Premiului Nobel. Tânăra îl făcuse să-şi schimbe priorităţile.

Hanna Balder stătea în bucătăria din Torsgatan şi fuma. Părea că nu făcea decât să stea acolo fumând ţigară de la ţigară, cu un gol în stomac, deşi avusese parte de neobişnuit de mult sprijin şi ajutor. Dar asta nu mai era atât de important în condiţiile în care încasase şi multă bătaie. Lasse Westman nu făcea faţă anxietăţii ei. Probabil că îi lua din aura de martir.

Urla încontinuu: „Chiar nu poţi să-ţi ţii plodul sub observaţie?” şi adesea o lovea cu labele lui imense sau o

împingea ca şi când ar fi fost o păpuşă de cârpă. Acum avea să se enerveze din nou. Într-un moment de neatenţie Hanna vărsase cafea peste secţiunea de cultură din *Dagens Nyheter* ce publicase o recenzie pe care Lasse o considera prea generoasă faţă de nişte actori pe care nu-i plăcea.

— Ce dracu' ai făcut? izbucni el.

— Scuze, spuse ea repede. Şterg imediat.

Din cum se strâmbase, Hanna îşi dădu seama că n-avea să fie de ajuns. Pricepu că avea s-o lovească înainte chiar să-şi dea seama ce face şi de aceea fu atât de pregătită de lovitură încât nu scoase niciun sunet şi nici nu întoarse capul. Simţi doar cum ochii i se umplu de lacrimi şi inima începe să i se zbată în piept. Dar asta nu avea nicio legătură cu lovitura. De dimineaţă, primise un telefon care o lăsase perplexă: August fusese găsit şi dispăruse din nou, dar „probabil" că era nevătămat, „probabil". Hanna nu pricepu dacă trebuia să se îngrijoreze mai tare sau mai puţin după vestea asta.

Orele trecuseră, dar nimeni nu părea să ştie mai multe despre el. Se ridică brusc, fără să-i pese dacă Lasse avea să o lovească din nou. Se duse în sufragerie şi-l auzi pe Lasse gâfâind în spatele ei. Pe podea mai stăteau şi acum aruncate colile de desen ale lui August, iar afară urla o ambulanţă. Se auziră paşi pe casa scării. Să fi venit cineva în vizită? Soneria ţârâi.

— Nu răspunde. Sigur e vreo jigodie de jurnalist, o repezi Lasse.

Nici Hanna nu voia să răspundă. Nu se simţea în apele ei când venea vorba de orice fel de întâlnire. Dar nu putea ignora pur şi simplu aşa ceva, nu? Poate că poliţia voia să o interogheze încă odată, poate că aveau mai multe informaţii, vreo veste bună sau rea. Se duse la uşă gândindu-se la Frans.

Îşi aminti cum stătuse acolo vrând să-l ia pe August. Îi reveniră în minte ochii lui, obrazul lui bărbierit şi propria nostalgie după viaţa de dinainte de Lasse Westman, când telefonul suna şi invitaţiile curgeau, iar frica nu pusese

gheara pe ea. Apoi deschise uşa cu lanţul pus şi iniţial nu văzu nimic; doar liftul şi pereţii cărămizii. Apoi se cutremură şi pentru o clipă aproape că nu putu să-şi creadă ochilor. Era August! Părul îi stătea vraişte, hainele îi erau murdare şi în picioare avea o pereche de tenişi mult prea mari. Şi totuşi: o privea cu acelaşi aer sever şi de nepătruns ca de obicei. Hanna scoase lanţul de la uşă şi deschise. Evident, nu se aştepta ca August să fie singur. Cu toate acestea, tresări. Lângă August stătea o tânără cu o haină de piele, cu o zgârietură pe faţă şi pământ în păr; tânăra se uita dispreţuitor în jos.

— Am venit să vă aduc înapoi fiul, spuse ea fără să ridice privirea.

— Dumnezeule, zise Hanna. Dumnezeule!

Nu reuşi să spună nimic altceva şi rămase încurcată câteva secunde. Apoi umerii începură să-i tremure. Căzu în genunchi şi ignoră complet faptul că lui August nu-i plăceau îmbrăţişările. Îşi aruncă braţele în jurul lui şi murmură „băiatul meu, băiatul meu” până ce începu să plângă şi, în mod ciudat, August nu doar că o lăsă să-l îmbrăţişeze, dar păru că vrea să-i spună ceva – ca şi cum, brusc, ar fi învăţat să vorbească. Dar nu reuşi să spună nimic. Lasse Westman apăru în cadrul uşii.

— Ce dracu’... a apărut până la urmă? izbucni el şi păru că e gata să continue bătaia.

Dar se înveseli. Putea fi un rol incredibil într-un anumit sens. Pe loc începu să afişeze acea atitudine cu care obişnuia să le impresioneze pe femei.

— Ia uite, ne-au livrat puştiul până la uşă, continuă el. Nu-i deloc rău! Se simte bine?

— E în regulă, spuse femeia din uşă cu o voce bizar de monotonă şi, fără să ceară voie, intră în casă cu geanta ei mare de voiaj şi cizmele negre şi noroioase.

— Cum să nu, intră, spuse Lasse sarcastic. Chiar te rog.

— Am venit să te ajut să-ţi faci bagajul, Lasse, spuse tânăra cu aceeaşi voce glacială.

Replica fusese atât de ciudată, încât Hanna era convinsă

că nu auzise bine. Era evident că nici Lasse nu înţelesese. Se holba la ea năuc.

— Ce zici tu acolo? făcu el.

— Trebuie să pleci.

— Încerci să fii amuzantă?

— Nicidecum. O să pleci din această casă imediat. Şi n-o să te mai apropii niciodată de August. Acum îl vezi pentru ultima dată.

— Tu chiar eşti nebună de legat!

— Din contră, sunt neobişnuit de generoasă. Plănuiam să-ţi fac pur şi simplu vânt pe scări. Dar acum am cu mine o valiză. M-am gândit că ar trebui să-ţi împachetezi nişte cămă şi şi nişte chiloţi.

— Ce fel de ciudată mai eşti şi tu? o repezi Lasse, confuz şi furios, îndreptându-se ameninţător spre tipă.

Pentru o secundă, Hanna se întrebă dacă nu cumva avea s-o lovească şi pe ea.

Dar ceva o făcu să se îndoiască. Poate că ochii tinerei sau simplul fapt că nu reacţiona ca alte persoane. În loc să se dea înapoi şi să pară îngrozită, zâmbi rece şi scoase dintr-un buzunar interior câteva hârtii pe care i le arătă lui Lasse.

— Dacă tu sau prietenul tău, Roger, începeţi să-i duceţi dorul lui August, puteţi întotdeauna să vă uitaţi la astea şi să vă amintiţi, spuse ea.

Lasse rămase fără replică. Apoi rânji oribil şi Hanna nu se mai putu abţine să nu se uite. Erau câteva desene, iar primul dintre ele îl înfăţişa pe... Lasse, Lasse care flutura cu pumnii şi arăta incredibil de crud. Ce simţi Hanna fu imposibil de descris. Nu doar că îşi dădu seama ce se întâmplase când August rămăsese singur acasă cu Lasse şi Roger, dar îşi văzu şi propria viaţă. O văzu mai clar ca niciodată.

Lasse se aruncase de sute de ori cu pumnii asupra ei cu aceeaşi expresie grotesc de furioasă, ultima dată chiar cu câteva minute în urmă. Îşi dădu seama că nu putea tolera aşa ceva, nici pentru ea, nici pentru August şi se dădu

înapoi. Sau cel puţin aşa crezu, pentru că tânăra o privea cu o atenţie reînnoită. O privi şi ea. Ar fi fost exagerat să spună că aveau o legătură apropiată, dar cumva părea că se înţelegeau una pe cealaltă. Tânăra întrebă:

— Nu-i aşa, Hanna, că trebuie să se care?

Era o întrebare periculoasă şi Hanna se uită la tenişii mari ai lui August.

— Ce pantofi are în picioare?

— Ai mei.

— De ce?

— Am plecat la drum în grabă de dimineaţă.

— Şi ce-aţi făcut?

— Ne-am ascuns.

— Nu înţeleg... începu ea, dar nu apucă să termine.

Lasse o smuci violent.

— N-ai de gând să-i explici psihopatei ăsteia că singura care trebuie să se care e ea? urlă el.

— Ba da, da, spuse Hanna.

— Atunci spune-i odată!

Dar apoi Hanna făcu încă ceva inexplicabil. Poate că avea legătură cu expresia lui Lasse sau cu sentimentul de încredere pe care i-l inspira fata. Deodată se auzi spunând:

— Trebuie să pleci, Lasse! Şi să nu te mai întorci niciodată!

Abia dacă-şi crezu urechilor. Era ca şi cum altcineva vorbea prin ea. Apoi totul se întâmplă foarte repede. Lasse ridică mâna să lovească. Dar nu mai apucă, cel puţin nu el. Tânăra reacţionă fulgerător, lovindu-l în faţă de două, trei ori, ca un boxer antrenat, şi-l doborî cu o lovitură în picior.

— Ce dracu'! mai reuşi el să spună.

Începu să se zvârcolească pe podea, iar tânăra se aplecă deasupra lui. Hanna avea să-şi amintească întotdeauna cuvintele lui Lisbeth Salander din acea clipă. Era ca şi cum odată cu acele vorbe primise înapoi o parte din ea însăşi şi înţelese cât de intens şi îndelung îşi dorise ca Lasse să dispară din viaţa ei.

Bublanski ducea dorul rabinului Goldman.

Îi mai era dor de ciocolata cu portocale a Sonjei Modig, de salteaua lui cea nouă marca Dux şi de un alt anotimp, însă în acel moment voia să pună ancheta în ordine şichiar de asta începuse să se ocupe. Sigur, dintr-un anumit punct de vedere, se simţea mulţumit. Aflase că August Balder era nevătămat şi în drum spre mama lui.

Ucigaşul tatălui lui era în arest, graţie băiatului şi lui Lisbeth Salander, deşi nu se ştia cu siguranţă dacă avea să supravieţuiască. Era grav rănit şi fusese internat la terapie intensivă la spitalul Danderyd. Îl chema Boris Lebedev, dar trăia de mult sub numele de Jan Holtser şi locuia în Helsinki. Era maior, fost soldat de elită în armata sovietică şi numele lui apăruse în trecut în numeroase cazuri de crimă, fără să fie însă acuzat. Oficial avea propria firmă în domeniul securităţii şi era atât cetăţean finlandez, cât şi rus; probabil că cineva intrase în baza de date şi-i modificase dosarul.

Chiar şi cele două persoane care fuseseră găsite în apropierea cabanei din Ingarö fuseseră identificate după amprentele digitale; erau Dennis Wilton, un vechi gangster din clubul motocicliştilor Svavelsjö, care fusese condamnat în trecut pentru furt calificat şi vătămare corporală gravă şi Vladimir Orlov, un rus condamnat în Rusia pentru proxenetism, ale cărui neveste muriseră în circumstanţe suspecte. Niciunul dintre bărbaţi nu scosese vreo vorbă, iar Bublanski nu-şi făcea prea mari speranţe că aveau s-o facă mai încolo. Asemenea indivizi nu sunt prea vorbăreţi la interogatoriu. Însă asta ţinea de regulile jocului.

Ceea ce nu-i plăcea defel lui Bublanski era senzaţia că bărbaţii erau simpli soldaţi şi că deasupra lor se afla un comando, care avea legături cu reţele importante din Rusia şi SUA. Bublanski nu avea nimic împotrivă ca un jurnalist să ştie mai multe despre investigaţia lui decât el însuşi. Din punctul acela de vedere, nu era deloc orgolios. Voia doar să avanseze cu ancheta şi era recunoscător pentru informaţii, indiferent de provenienţa lor. Dar intuiţiile lui Mikael Blomkvist în acest caz îi aminteau lui Bublanski de propriile

lor eşecuri, de scurgerile de informaţii din cadrul anchetei şi de pericolul la care-l expuseseră pe băiat. Acea furie n-avea să se potolească niciodată şi poate că de aceea îl deranja atât de mult că directoarea Säpo, Helena Kraft, voia să stea de vorbă cu el. Şi nu doar Helena Kraft, ci şi băieţii de la IT din Departamentul Naţional de Investigare a Crimelor, procurorul-şef Richard Ekström şi un profesor de la Stanford pe nume Steven Warburton de la MIRI – Machine Intelligence Research Institute, care, potrivit Amandei Flod, voia să-l avertizeze în legătură cu un mare pericol.

Bublanski era stânjenit de toate astea şi de alte o mie de lucruri. Iar acum, cineva bătea la uşă. Era Sonja Modig, care arăta obosită şi nu era deloc machiată. Chipul ei avea un aer nou şi vulnerabil.

— Toţi trei deţinuţii noştri au fost operaţi, spuse ea. Osă treacă ceva timp până o să-i putem audia din nou.

— Până o să încercăm să-i audiem, vrei să zici.

— Da, poate. Însă am reuşit să stau un pic de vorbă cu Lebedev. Şi-a recăpătat cunoştinţa cu o oră înainte de operaţie.

— Şi ce a zis?

— Că vrea să vorbească cu un preot.

— De ce sunt oare toţi nebunii şi criminalii atât de religioşi în ziua de azi?

— În timp ce toţi bătrânii comisari de poliţie chibzuiţi îl pun la îndoială pe Domnul. Asta vrei să spui?

— Haide, haide.

— Lebedev părea descurajat. Cred că e un semn bun, continuă Sonja. Când i-am arătat desenul, l-a dat la o parte cu tristeţe.

— Aşadar, n-a încercat să susţină că e o invenţie?

— Doar a închis ochii şi a început să vorbească despre preot.

— Ai aflat ce vrea profesorul acela american care tot sună?

— Insistă să vorbească cu tine. Cred că are legătură cu munca de cercetare a lui Balder.

— Şi jurnalistul acela tânăr, Zander?

— Despre el voiam să-ţi vorbesc. Am o presimţire rea.

— Ce ştim despre el?

— Că a lucrat până târziu şi că a dispărut în zona Katarinahissen, seara târziu, în compania unei femei frumoase cu păr roşcat sau şaten şi haine scumpe, luxoase.

— Pe asta n-o mai auzisem.

— I-a văzut un băiat, un brutar de la Skansen pe care-l cheamă Ken Eklund şi care locuieşte în aceeaşi clădire în care se află redacţia *Millennium.* I s-a părut că erau foarte îndrăgostiţi sau că Zander era, cel puţin.

— Şi crezi că l-a ademenit femeia aceea?

— E posibil.

— Tipa asta poate fi oare aceeaşi persoană care a fost văzută la Ingarö?

— Urmează să investigăm. Dar ceea ce mă nelinişteşte este că păreau să se îndrepte spre Gamla Stan.

— Înţeleg.

— Nu doar pentru că am interceptat semnalul mobilului lui Zander în Gamla Stan. Orlov, bruta aia care mă scuipă ori de câte ori încerc să-l interoghez, are un apartament pe Mårten Trotzig.

— Am fost acolo?

— Nu încă, urmează să mergem. Abia am aflat de el. Apartamentul era pe numele uneia dintre firmele lui.

— Atunci să sperăm că nu vom da de ceva neplăcut acolo.

— Să sperăm.

Lasse Westman stătea întins pe podea la intrarea casei din Torsgatan fără să priceapă de ce i se făcuse atât de frică. Era doar o gagică, o punkeriţă plină de cercei care abia dacă-i ajungea până la piept. Ar fi trebuit s-o arunce cât colo ca pe un şobolan. Cu toate astea, era paralizat şi nu credea că avea de fapt legătură cu felul ei de a lovi şi cu atât mai puţin cu piciorul pe care-l ţinea pe burta lui. Altceva era problema, ceva greu de identificat din privirea

şi felul ei de a fi. Câteva minute rămase nemişcat ca un idiot, ascultând-o:

— Tocmai mi-am amintit, spuse ea, că e ceva înfricoşător la familia mea. Suntem capabili de orice. De atrocităţi de neconceput. Poate că e un fel de boală ereditară. Eu, una, am ceva cu bărbaţii care rănesc copii şi femei, devin foarte periculoasă şi când am văzut desenele lui August cu tine şi Roger, mi-am dorit să vă fac cu adevărat rău. Aş putea vorbi mult şi bine despre asta. Dar cred că lui August i-a ajuns cât a stat cu tine, aşa că există posibilitatea ca tu şi prietenul tău să scăpaţi ieftin.

— Eu... începu Lasse să spună.

— Gura, îl întrerupse ea. Nu negociem şi nici nu ne conversăm. Îţi impun nişte condiţii, atât. Din punct de vedere juridic, nu avem nicio problemă. Frans a fost destul de înţelept cât să treacă apartamentul pe numele lui August. Dar altfel, lucrurile se vor întâmpla după cum urmează: îţi strângi catrafusele în exact patru minute şi te cari. Dacă tu sau Roger vă întoarceţi sau dacă vreunul dintre voi încearcă să intre în contact cu August, vin şi vă torturez încât o să fiţi incapabili să vă distraţi pentru tot restul vieţii. Între timp, pregătesc un raport pentru poliţie despre abuzul la care l-aţi supus pe August şi nuavem doar desenele, după cum ştii. Avem şi mărturii ale psihologilor şi experţilor. O să iau inclusiv legătura cu ziarele şi-o să le povestesc că am dovezi care întăresc imaginea pe care ai căpătat-o după ce ai agresat-o pe Renata Kapusinski. Ei ce i-ai făcut, Lasse? Nu-i aşa că i-ai muşcat obrazul şi ai lovit-o în cap?

— Deci te duci la ziare.

— Mă duc la ziare. O să vă pun în cea mai proastă lumină. Dar poate că – poate – scăpaţi de umilire dacă nu mai veniţi niciodată în contact cu Hanna şi August şi nu mai loviţi nicio femeie. De fapt, nu dau doi bani pe voi. Vreau doar ca August şi noi toţi să nu mai trebuiască să vă mai vedem niciodată în faţa ochilor. Aşadar, trebuie să pleci şi dacă o să te căieşti, poate că-ţi va fi bine. Mă îndoiesc de

asta, pentru că rata de recidivă în cazul abuzurilor împotriva femeilor este mare, după cum ştii şi, în fond, eşti doar un nenorocit, un ticălos, dar cu puţin noroc... Ai priceput?

— Da, am priceput, spuse el şi se urî instantaneu pentru că spusese asta.

Nu vedea nicio altă soluţie decât să fie înţelegător şi supus, aşa că se ridică şi intră în dormitor, unde îşi împachetă la repezeală nişte haine. Apoi îşi luă haina şi telefonul şi ieşi pe uşă. Nu avea nici cea mai vagă idee încotro s-o apuce.

Lisbeth auzi uşa de la intrare închizându-se şi paşi coborând pe scară. Se uită la August. Acesta stătea nemişcat, cu braţele lipite de corp şi se uita la ea cu o privire intensă care o făcea să se simtă încurcată. Chiar dacă dominase situaţia până acum, se simţi brusc nesigură. Dar ce naiba se întâmpla cu Hanna Balder?

Hanna părea pe punctul de a izbucni în plâns şi August... după toate astea, începuse să scuture din cap şi să bolborosească ceva abia auzit, care, de data asta, nu avea nicio legătură cu numerele prime, ci cu altceva. Lisbeth nu-şi dorea nimic mai mult decât să se vadă scăpată de acolo. Rămase, totuşi. Misiunea ei nu se încheiase, aşa că scoase două bilete de avion din buzunar, o rezervare pentru hotel şi un teanc gros de bancnote, atât coroane suedeze, cât şi euro.

— Vreau din tot sufletul să... dădu Hanna să spună.

— Gura, i-o reteză Lisbeth. Astea sunt biletele până la München. Avionul decolează la şapte şi un sfert, aşa că e urgent. O maşină vă va duce direct la Schloss Elmau. Eun hotel bun aproape de Garmisch-Partenkirchen. O să staţi într-o cameră la ultimul etaj sub numele de Müller şi rămâneţi acolo trei luni pentru început. Am luat legătura cu profesorul Charles Edelman şi i-am explicat importanţa confidenţialităţii absolute. O să vină regulat în vizită şi o să se asigure că August este îngrijit şi că primeşte ajutorul de

care are nevoie. Edelman o să pună la punct şi o programă şcolară calificată.

— Glumeşti?

— Gura, am zis. Treaba e a naibii de serioasă. Poliţia are într-adevăr desenele lui August, acum că ucigaşul a fost prins. Dar angajatorii lui sunt liberi şi e imposibil să anticipăm ce plănuiesc. Trebuie să părăsiţi în clipa asta apartamentul. Eu, una, am alte lucruri de făcut, dar am aranjat cu un şofer să vă ducă până la Arlanda. Poate că tipul pare un pic ciudat, dar e în regulă. Puteţi să-i spuneţi Plague. Aţi înţeles?

— Da, dar...

— Niciun dar. Mai bine ascultă-mă: de-a lungul întregii deplasări este strict interzis să folosiţi cărţi de credit sau să vorbiţi la telefon, Hanna. Am comandat un mobil criptat pentru tine, un Blackphone, în caz de urgenţă. Numărulmeu e deja în agendă. Hotelul e pe cheltuiala mea. O să primiţi o sută de mii de coroane în bani cash pentru cheltuieli neprevăzute. Întrebări?

— Pare o nebunie curată.

— Nu e.

— Dar cum îţi poţi permite?

— Îmi permit.

— Cum putem...

Hanna nu reuşi să-şi ducă ideea până la capăt. Era înmărmurită şi nu ştia ce să creadă. Deodată începu să plângă.

— Cum putem să-ţi mulţumim? reuşi ea să articuleze.

— Să-mi mulţumiţi?

Lisbeth repetă cuvântul ca şi cum nu ştia ce înseamnă, iar când Hanna veni spre ea cu braţele deschise, se dădu în spate cu privirea în pământ:

— Adună-te! Trebuie să te aduni şi să încetezi cu porcăriile pe care le iei acum, pastile sau ce-or fi ele. Aşa poţi să-mi mulţumeşti.

— Da, desigur...

— Şi dacă-i mai vine cuiva ideea să-l interneze pe August

la azil sau clinică, trebuie să-i tragi una în bot. Trebuie să fii o războinică.

— Războinică?

— Exact. Nimeni nu are voie...

Lisbeth se opri şi se gândi că nu erau cuvintele ideale de la revedere. Dar erau suficient de bune, aşa că se întoarse şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Nu făcu mulţi paşi, căci August începuse să bolborosească din nou şi acum îl puteau înţelege.

— Nu pleca, nu pleca... murmura el.

Lisbeth nu avea nici de data aceasta răspunsul potrivit. Spuse doar scurt: „Te descurci tu" şi adăugă, ca şi cum ar fi vorbit singură: „Mulţumesc pentru ţipătul de azi-dimineaţă". Se făcu brusc linişte şi Lisbeth se întrebă dacă ar fi trebuit să mai spună ceva. În final, lăsă baltă ideea, se întoarse şi ieşi pe uşă. În spatele ei Hanna strigă:

— Nici n-ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine!

Lisbeth nu mai auzi apoi nimic. Era deja la baza scărilor, în drum spre maşina parcată pe Torsgatan. Când ieşi pe Västerbron, Mikael Blomkvist o sună pe aplicaţia Redphone şi-i povesti că cei de la NSA erau pe urmele ei.

— Spune-le că şi eu sunt pe urmele lor, mormăi ea drept răspuns.

Se duse apoi la Roger Winter şi-l băgă în toţi sperieţii. Mai târziu conduse până acasă şi se aşeză în faţa fişierului criptat al NSA fără să facă niciun progres.

Ed şi Mikael lucraseră toată ziua din greu în camera de hotel de la Grand. Povestea lui Ed era incredibilă şi Mikael putea astfel să scrie reportajul de care el, Erika şi *Millennium* aveau atâta nevoie. Totuşi, neliniştea nu-l părăsi pe Mikael şi nu doar din cauza faptului că Andrei dispăruse. Era ceva cu Ed care nu se potrivea. De ce apăruse acolo până la urmă şi de ce investise atâta energie ca să ajute un mic ziar suedez, departe de centrul de putere din SUA?

Era adevărat că aranjamentul putea fi văzut ca un schimb de servicii. Mikael promisese să nu facă public

atacul cibernetic sau cel puţin dăduse asigurări cu jumătate de gură că avea să încerce s-o convingă pe Lisbeth să vorbească cu Ed. Dar asta abia dacă putea fi numită explicaţie, aşa că Mikael se concentră să-l asculte pe Ed la fel de mult pe cât încercă să citească printre rânduri.

Ed se purta ca şi cum îşi asumase nişte riscuri considerabile. Trăsese perdelele şi plasase telefoanele la o distanţăde siguranţă. Paranoia lui era aproape tangibilă. Pe patul de hotel se aflau documente secrete pe care Mikael avu voie să le citească, dar nu să le citeze sau copieze, iar Ed îşi întrerupse povestea ca să discute aspectele tehnice ale protecţiei surselor jurnalistice. Părea obsedat de ideea că scurgerea de informaţii avea să ducă înapoi la el şi uneori stătea şi asculta temător paşii de pe coridor şi de câteva ori crăpă perdeaua ca să verifice dacă nu-i urmărea nimeni de afară. Şi totuşi... Mikael nu putu să scape de senzaţia că toate astea erau o faţadă.

Părea mai degrabă că Ed controla cu totul situaţia, că ştia exact ce face şi nu era prea speriat de ideea de a fi ascultat cu microfoane secrete. Poate că acţiunile lui erau dictate de mai sus, i se năzări lui Mikael, da, poate că-şi asumase chiar un rol în acel spectacol pe care încă nu-l înţelegea.

Prin urmare, nu doar ce spunea Ed era interesant, ci şi ceea ce nu povestea, precum şi ceea ce credea că vrea să obţină prin publicarea reportajului. Se simţea o notă de răutate în asta. „Nişte idioţi” de la *Monitorizarea tehnologiilor strategice* îl împiedicaseră pe Ed să pună gheara pe hackerul care-i spărsese sistemul, din simplul motiv că nu voiau să fie prinşi cu pantalonii în vine, ceea ce îl făcuse să se urce pe pereţi, spusese el. Din acel punct de vedere, Mikael nu avu niciun motiv să se îndoiască de vorbele lui, cu atât mai puţin când spusese că voia să-i extermine pe vinovaţi, să-i „distrugă, să-i calce în picioare”.

În acelaşi timp, părea că era ceva în neregulă cu poveştile lui. Uneori i se părea că Ed se luptă cu un fel de cenzură proprie şi, din când în când, Mikael îl întrerupea şi

cobora până la recepţie ca să poată gândi în linişte sau ca să le sune pe Erika şi Lisbeth. Erika răspundea întotdeauna din prima, dar, deşi erau amândoi entuziasmaţi de subiect, conversaţia lor avea ceva apăsător şi sumbru. Andrei încă nu apăruse.

Lisbeth nu răspundea de obicei. Abia la ora 17:20 reuşi să dea de ea şi atunci îi păru concentrată şi distantă, şi-i spuse pe scurt că băiatul era în siguranţă alături de mama lui.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Bine.

— Eşti teafără?

— În mare.

Mikael trase adânc aer în piept.

— Ai intrat în reţeaua intranet a celor de la NSA, Lisbeth?

— Ai stat de vorbă cu Ed the Ned?

— Nu pot vorbi despre asta.

Nu-i putea spune absolut nimic despre asta lui Lisbeth. Protecţia surselor era ceva sfânt pentru el.

— Nu e chiar aşa bătut în cap Ed ăsta, spuse ea ca şi cum Mikael i-a fi zis cu totul altceva.

— Chiar ai făcut asta.

— Posibil.

Mikael simţi că vrea să-i facă morală şi s-o întrebe cine naiba se credea. Totuşi, îi spuse cât putu de calm:

— Sunt pregătiţi să te lase în pace atâta timp cât te întâlneşti cu ei şi le povesteşti exact ce ai făcut.

— Spune-le că şi eu sunt pe urmele lor.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că ştiu mai multe decât îşi închipuie.

— Bine, spuse Mikael gânditor. Dar ar trebui să ţii seama de faptul că poate ar fi bine să te întâlneşti cu...

— Cu Ed?

Ce naiba, gândi Mikael. Ed era cel care voia să-şi dezvăluie identitatea în faţa ei.

— Cu Ed, repetă el.

— Un bou înfumurat.

— Da, e foarte înfumurat. Dar te-ai putea întâlni cu el dacă îţi garantăm că nu te arestează?

— Nu există asemenea garanţii.

— E în regulă dacă o sun pe Annika, sora mea şi o rog să te reprezinte?

— Am alte chestii de făcut, spuse ea ca şi cum nu voia să vorbească despre asta, iar Mikael nu se putu abţine.

— Toată povestea asta...

— Ce-i cu ea?

— Nu înţeleg.

— Ce anume? întrebă Lisbeth.

— Pentru început, nu înţeleg de ce a apărut Camilla deodată, după atâţia ani.

— Presupun că a luat-o încetişor.

— Cum adică?

— A ştiut dintotdeauna că se va întoarce şi se va răzbuna pentru ceea ce le-am făcut ei şi lui Zala. Dar voia să aştepte până când era puternică din toate punctele de vedere. Nimic nu e mai important pentru Camilla decât să fie puternică şi acum a văzut brusc o ocazie, momentul potrivit ca să omoare doi iepuri dintr-un foc. Cel puţin asta presupun. O poţi întreba sigur data viitoare când ieşiţi la un pahar.

— Ai vorbit cu Holger?

— Am fost ocupată.

— Şi totuşi, Camilla a eşuat. Te-ai descurcat, din fericire, continuă Mikael.

— M-am descurcat.

— Dar nu ţi-e teamă că se poate întoarce în orice moment?

— Mi-a trecut prin minte.

— Bine, în regulă. Ştii că eu şi Camilla am făcut ceva mai mult decât să ne plimbăm un pic pe Hornsgatan, nu?

Lisbeth nu-i răspunse la întrebare.

— Te cunosc, Mikael, spuse ea. Şi acum l-ai întâlnit şi pe Ed. Îmi imaginez că ar trebui să mă feresc şi de el.

Mikael zâmbi în sinea lui.

— Da, răspunse. Ai dreptate. N-ar trebui să ne încredem prea mult în el. Ba chiar mi-e teamă să nu mă transform în marioneta lui.

— Nu pare să ţi se potrivească rolul, Mikael.

— Nu, de aceea aş vrea să ştiu ce ai furat de la ei când i-ai atacat.

— O grămadă de chestii nasoale.

— Despre legătura lui Eckerwald şi a grupului Spiders cu NSA?

— Asta şi încă ceva.

— Aşadar, te-ai gândit să-mi povesteşti.

— Dacă erai cuminte, ţi-aş fi povestit, spuse ea pe un ton batjocoritor care nu-l împiedică să se bucure un pic.

Apoi râse pe înfundate, căci în aceeaşi clipă înţelese exact ce făcea Ed Needham.

Înţelese cu atâta claritate, încât îi fu greu să-şi joace rolul atunci când se întoarse în camera de hotel şi continuă să lucreze cu americanul până la zece noaptea.

29

25 noiembrie dimineaţa

Apartamentul lui Vladimir Orlov de pe Mårten Trotzig era curat şi aranjat. Patul era proaspăt făcut, cu aşternuturi noi. Coşul de rufe din baie era gol. Cu toate astea, era clar că ceva nu era în regulă. Vecinii declaraseră că o echipă de transport de mobilă fusese pe acolo în dimineaţa aceea şi, la o privire mai atentă, găsiră picături de sânge pe podea şi pe peretele de la capul patului. Sângele pe care îl comparară cu saliva din apartamentul lui Andrei părea să fie al tânărului jurnalist.

Niciunul dintre bărbaţii arestaţi – cei doi care încă puteau vorbi – nu părea însă să ştie ceva despre picăturile de sânge sau despre Zander, aşa încât Bublanski şi echipa încercau să găsească mai multe informaţii despre femeia care fusese văzută împreună cu tânărul jurnalist. Cursese multă cerneală, atât despre ce se întâmplase în Ingarö, cât şi despre dispariţia lui Andrei Zander. Ziarele de seară, precum şi *Svenska Morgonposten* şi *Metro* publicaseră fotografii mari cu jurnalistul. Niciunul dintre reporteri nu înţelesese încă imaginea de ansamblu, dar apăruseră speculaţii cum că fusese ucis şi, în mod normal, aşa ceva ar fi trebuit să-i facă pe oameni să-şi amintească dacă văzuseră ceva suspect. De data asta, totul era parcă pe dos.

Martorii care se prezentaseră la poliţie să dea declaraţii considerate veridice se exprimaseră extrem de vag şi toţi cei care vorbiseră cu poliţia – mai puţin Mikael Blomkvist şi brutarul de la Skansen – simţiseră nevoia să menţioneze că nu o credeau pe femeie vinovată de ceva. Toţi cei care o zăriseră aveau o părere foarte bună despre ea. Un barman – un bărbat mai în vârstă pe nume Sören Karisten – care îi servise pe Andrei Zander şi pe femeie la restaurantul

Papagallo de pe Götgatan se lăudase cu abilitatea lui de a citi oamenii şi susţinuse cu tărie că femeia aceea „n-ar omorî nicio muscă”.

— Era incredibil de distinsă.

Era minunată din toate punctele de vedere, dacă te-ai fi luat după martori. Bublanski înţelese că avea să fie dificil să facă rost de un portret-robot. Toţi cei care o văzuseră o descriau în fel şi chip, ca şi cum, în loc să descrie persoana, îşi proiectau idealurile lor feminine asupra ei. Încă nu reuşiseră să facă rost de imagini filmate de camerele de supraveghere. Mikael Blomkvist declarase că femeia era fără doar şi poate Camilla Salander, sora geamănă a lui Lisbeth şi se părea că odată, demult, existase într-adevăr o asemenea persoană. Însă de mulţi ani nu mai era de găsit în niciun registru, ca şi cum ar fi încetat să mai existe. Dacă era încă în viaţă, Camilla Salander trăia sub o altă identitate. Asta nu-i plăcea deloc lui Bublanski, mai ales după ce doi membri ai fostei ei familii adoptive muriseră în condiţii suspecte, iar anchetele desfăşurate de poliţie nu duseseră la niciun rezultat.

Bublanski citise dosarele vechi, fiindu-i ruşine de faptul că, dintr-un fel de respect pentru tragedia familiei, colegii lui nu reuşiseră să găsească o explicaţie unui lucru evident: atât tatăl, cât şi fiica îşi goliseră conturile bancare chiar înainte să moară, iar tatăl, care fusese găsit spânzurat, se apucase în săptămâna morţii să scrie o scrisoare ce începea aşa: „Camilla, de ce este atât de important pentru tine să-mi distrugi viaţa?”

Persoana care-i fascinase pe martori părea să fie înfăşurată într-un întuneric de nepătruns.

Era opt dimineaţa şi Bublanski stătea în biroul lui de la secţie adâncit din nou în anchetele vechi, în speranţa că va reuşi să înţeleagă cursul evenimentelor. Ştia prea bine că mai erau sute de alte lucruri de care nu reuşise încă să se ocupe şi se simţi iritat, dar şi vinovat, atunci când auzi că cineva venise să-l vadă.

Era vorba de o femeie pe care Sonja Modig o interogase, dar care insistase să se întâlnească cu el. Bublanski se întrebă mai apoi dacă nu cumva era reticent, pentru că se aştepta doar la noi probleme şi greutăţi. Femeia din prag nu era înaltă, dar avea o ţinută distinsă şi nişte ochi intenşi, închişi la culoare, care îl priveau gânditori. Era poate cu zece ani mai tânără decât el şi purta o fustă gri şi o bluză roşie ca un sari.

— Sunt Farah Sharif, spuse ea. Sunt profesor de IT şi o prietenă apropiată a lui Frans Balder.

— Da, desigur, spuse Bublanski încurcat. Luaţi loc, vă rog şi scuze pentru dezordine.

— Am văzut şi mai rău de atât.

— Adevărat? Nu se întâmplă să fiţi evreică, nu-i aşa?

Ce întrebare idioată. Evident că Farah Sharif nu era evreică şi oricum, ce importanţă avea dacă era sau nu. Vorbise gura fără el. Era teribil de jenant.

— Poftim... nu... sunt iraniană şi musulmană, dacă o mai conta după atâta amar de vreme. Am venit aici în1979.

— Înţeleg. Vorbesc prostii. Cu ce ocazie ne vizitaţi?

— Am fost mult prea naivă când am vorbit cu colega dumneavoastră, Sonja Modig.

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că acum ştiu mai multe. Am avut o conversaţie lungă cu profesorul Steven Warburton.

— A, da şi el m-a căutat. Dar a fost aşa o nebunie aici, că n-am avut timp să-l sun înapoi.

— Steven predă cibernetică la Stanford şi face muncă de cercetare în domeniul singularităţii tehnologice. În prezent lucrează la Machine Intelligence Research Institute, o instituţie care se asigură că inteligenţa artificială ne va fi utilă şi nu dăunătoare.

— Sună bine, spuse Bublanski, care se simţea stânjenit ori de câte ori cineva deschidea acel subiect.

— Steven trăieşte oarecum în lumea lui. Abia ieri a aflat ce s-a întâmplat cu Frans şi de aceea nu v-a sunat mai devreme. Dar acum mi-a povestit că a vorbit cu el chiar

luni.

— Despre ce anume?

— Despre munca lui de cercetare. Vedeţi dumneavoastră, Frans începuse să fie secretos de când plecase în SUA. Nici măcar eu, care-i eram apropiată, nu ştiam cu ce se ocupă, chiar dacă eram destul de arogantă încât să cred că înţelegeam despre ce era vorba. Dar acum s-a dovedit că m-am înşelat.

— În ce sens?

— O să încerc să nu intru în prea multe detalii tehnice, dar se pare că Frans a continuat să dezvolte vechiul lui program de inteligenţă artificială. Ba mai mult, a creat noi algoritmi şi materiale topologice pentru computerele cuantice.

— Cred că devine un pic prea tehnic pentru mine.

— Computerele cuantice sunt maşinării care funcţionează pe bază de mecanică cuantică. Google şi NSA au investit sume mari într-un computer care, din anumite puncte de vedere, e de peste treizeci şi cinci de mii de ori mai rapid decât orice alt computer obişnuit. Chiar şi Solifon, unde fusese angajat Frans, avea un proiect asemănător în derulare, însă în mod ironic – mai ales dacă informaţiile astea se dovedesc a fi adevărate – nu ajunseseră la fel de departe.

— Da, zise Bublanski nesigur.

— Marele avantaj al computerelor cuantice este faptul că cea mai mică particulă cuantică a lor, qubit, poate stoca mai multe superpoziţii.

— Poftim?

— Nu stochează doar 1 şi 0 precum computerele tradiţionale, ci ambele în acelaşi timp. Problema este că e nevoie de metode speciale de calcul şi de cunoştinţe aprofundate de fizică, cu precădere ceea ce numim decoerenţă cuantică, pentru ca astfel de calculatoare să funcţioneze cum trebuie, iar din punctul acesta de vedere n-am ajuns prea departe. Computerele cuantice sunt mult prea specializate şi greoaie. Dar Frans – cum oare să explic

mai bine? – a găsit, se pare, metode de a le face mai flexibile, mobile şi capabile să înveţe singure şi pentru asta ţinea evident legătura cu o serie de testeri, adică persoane care puteau încerca şi verifica rezultatele lui. Reuşise să facă ceva extraordinar sau cel puţin aşa ar fi putut fi. Cu toate astea, nu se simţea deloc mândru şi cu siguranţă de aceea l-a sunat pe Steven Warburton. Era foarte îngrijorat.

— De ce?

— Pentru că suspecta că ceea ce crease avea să devină pe termen lung periculos pentru omenire, presupun. Dar mai mult din cauză că ştia lucruri despre NSA.

— Ce fel de lucruri?

— Dintr-un anumit punct de vedere, n-am idee. Trăsese cu ochiul la cele mai murdare părţi ale spionajului industrial cu care se ocupă aceştia. Dar pe de altă parte, s-ar putea să ştim mai multe. Se ştie azi că organizaţia lucrează să construiască tocmai computere cuantice. Pentru NSA, aşa ceva ar fi cireaşa de pe tort. Cu un calculator cuantic ar putea sparge într-un final orice fel de criptare, orice fel de sistem digital de siguranţă. Nimeni nu s-ar mai putea apăra atunci de ochiul scrutător al organizaţiei.

— E de-a dreptul îngrozitor, spuse Bublanski cu emfază, mirându-se şi el de propria reacţie.

— Cu toate astea, există un scenariu şi mai sumbru – cum ar fi dacă aşa ceva ar ajunge pe mâna criminalilor, continuă Farah Sharif.

— Înţeleg unde bateţi.

— De aceea, mă întreb, desigur, ce aţi confiscat din casele bărbaţilor pe care i-aţi arestat.

— Mă tem că nimic de genul ăsta, spuse Bublanski. Dar băieţii ăştia nu sunt cine ştie ce minţi sclipitoare. Mă îndoiesc că sunt în stare să treacă examenul la matematică pe care-l dai ca să intri la liceu.

— Adevăratul geniu al computerelor a reuşit să scape?

— Din păcate, da. El şi un suspect de sex feminin au dispărut fără urmă. Probabil că au mai multe identităţi false.

— E îngrijorător.

Bublanski dădu aprobator din cap şi se uită în ochii negri ai Farei, care-l priveau rugător. Poate că de aceeasimţi un nou val de speranţă în loc să se afunde în disperare.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, spuse el.

— Ce anume?

— Am pus nişte băieţi de la IT să se uite prin computerele lui Balder. N-a fost uşor, desigur, mai ales din punctul de vedere al măsurilor lui de siguranţă. Dar am reuşit totuşi. Am avut puţin noroc, s-ar zice şi am constatat rapid că probabil i-a fost furat un laptop.

— M-am gândit eu, spuse ea. La dracu'!

— Staţi, staţi, n-am terminat. Am mai înţeles că mai multe calculatoare erau legate între ele şi conectate apoi la un supercomputer din Tokyo.

— Sună plauzibil.

— Exact. Tocmai de aceea am putut să vedem că un fişier mare sau ceva de dimensiuni considerabile în orice caz fusese şters recent. Nu am reuşit să-l recreăm, dar am constatat că aşa se întâmplase.

— Vrei să spui că Frans şi-a distrus propriul proiect?

— Nu am tras propriu-zis nicio concluzie. Dar mi-a trecut prin minte după ce mi-aţi povestit toate acestea.

— Oare nu l-ar fi şters mai degrabă suspectul?

— După ce îl copiase în prealabil, vreţi să spuneţi?

— Da.

— Îmi este foarte greu să cred asta. Ucigaşul nu a petrecut decât extrem de puţin timp în casă. N-ar fi reuşit niciodată să facă aşa ceva, cu atât mai puţin dacă nu avea cunoştinţele necesare.

— Într-adevăr, sună promiţător la urma urmei, continuă Farah Sharif ezitând. Doar că...

— Da?

— Nu mi se pare că se potriveşte cu personalitatea lui Frans. Să fi fost de fapt genul de persoană care îşi distruge cea mai mare realizare? Ar fi fost... nu ştiu... ca şi cum şi-ar fi tăiat o mână sau mai rău; ca şi cum şi-ar fi ucis un

prieten, o posibilă viaţă.

— Uneori trebuie să faci şi sacrificii, spuse Bublanski gânditor. Să renunţi la ceea ce iubeşti mai mult.

— Sau poate că există o copie pe undeva.

— Sau poate că există o copie pe undeva, repetă el, întinzându-i brusc mâna cu un gest bizar.

Evident, Farah Sharif nu-i înţelese intenţia. Se uită la mâna lui ca şi cum se aştepta ca Bublanski să-i dea ceva. Dar acesta se hotărî să nu se descurajeze.

— Ştii ce spune rabinul meu?

— Nu, răspunse ea.

— Că firea unui om e dată de contradicţiile lui. Ne e dor de ducă şi de casă în acelaşi timp. Nu l-am cunoscut niciodată pe Frans Balder şi probabil că m-ar fi considerat doar un neghiob bătrân. Totuşi, ştiu cu siguranţă că putem să iubim şi să ne temem în aceeaşi măsură de ceea ce facem, la fel cum Frans Balder părea că-şi iubeşte fiul, deşi continua să fugă de el. Să fii viu, doamna profesoară Sharif, înseamnă să te contrazici constant. Înseamnă să te risipeşti în mai multe direcţii şi mă întreb dacă nu cumva prietenul tău nu se afla într-un moment de răscruce. Poate că şi-a distrus cu adevărat munca de-o viaţă. Poate că a dat frâu contradicţiilor spre sfârşit şi a devenit un om adevărat în cel mai bun sens al cuvântului.

— Chiar credeţi asta?

— Nu ştiu. Dar se schimbase, nu-i aşa? Fusese acuzat că era incapabil să aibă grijă de fiul lui. Şi totuşi, exact asta a făcut. L-a ajutat pe băiat inclusiv să se dezvolte şi să înceapă să deseneze.

— Aşa este, domnule comisar.

— Spune-mi Jan.

— Bine.

— Ştiai că mi se mai spune şi Bubbla din când în când?

— Pentru că bolboroseşti aşa frumos?

— Ha, nu, chiar deloc, aş zice. Dar de un lucru sunt sigur.

— Care-ar fi acela?

— Că eşti...

Nu apucă să termine propoziţia, dar nici nu mai fu nevoie. Farah Sharif îi zâmbi atât de fermecător, încât Bublanski îşi recăpătă pe dată încrederea în viaţă şi în Dumnezeu.

La opt dimineaţa, Lisbeth Salander se ridică din patul mare din Fiskargatan. Nu dormise nici de data asta foarte mult şi nu doar pentru că se chinuise cu fişierul criptat de la NSA fără niciun folos. Stătuse cu urechile ciulite şi din când în când controlase alarma şi sistemul de supraveghere video de pe scară. Ştia la fel de puţin ca oricine altcineva despre sora ei care plecase din ţară.

După ce îndurase umilirea de la Ingarö, nu era imposibil ca sora ei să plănuiască un nou atac şi mai puternic, sau, la drept vorbind, ca NSA să-i dea buzna în casă. Lisbeth nu-şi făcea iluzii din punctul acesta de vedere. Dar în dimineaţa aceea refuză să se mai gândească la asta şi se duse la baie cu paşi hotărâţi, se dezbrăcă până la brâu şi-şi verifică rana.

I se păru că arăta mai bine, ceea ce era destul de adevărat. Cu toate astea, se decise să meargă la clubul de box de pe Hornsgatan şi să se antreneze scurt.

Cui pe cui se scoate.

Rămase apoi în vestiar, epuizată şi încercă să gândească. Mobilul începu să-i vibreze. Nici nu se uită la el. Intră la duş , pentru prima oară în ultimele zile, gândurile i se limpeziră şi desenul lui August îi apăru din nou în faţa ochilor. Dar de data aceasta nu portretul ucigaşului îi atrase atenţia, ci ceva scris în josul paginii.

Lisbeth se uitase doar fugitiv la desenul final când încă mai era în cabana din Ingarö, în timp ce se concentra să i-l trimită lui Bublanski şi lui Modig. Dacă stătea să se gândească şi ea, la fel ca toţi ceilalţi, fusese fascinată de detaliile surprinse. Dar amintindu-şi acum de el cu memoria ei fotografică, fu mult mai interesată de ecuaţia scrisă sub desen. Ieşi de la duş gânditoare, dar nu reuşi să-şi audă

propriile gânduri din pricina gălăgiei. Obinze o luase razna de partea cealaltă a uşii vestiarului.

— Ţine-ţi gura, urlă Lisbeth. Mă gândesc la ceva!

Dar asta nu-i fu de niciun ajutor. Obinze se înfuriase la culme şi poate că o altă persoană l-ar fi înţeles, mai puţin Lisbeth. Obinze fusese surprins de cât de obosit şi prost lovea Lisbeth sacul de box şi se nelinişti de-a dreptul atunci când fata începu să se aplece în faţă şi să facă feţe-feţe de durere. Într-un final, se dusese la ea şi, cu un gest rapid, îi ridicase mâneca tricoului descoperind rana şi devenind de-a dreptul isteric. Părea că încă nu-i trecuse.

— Eşti o idioată, ştiai? O nebună! urlă el.

Lisbeth nu reuşi să-i răspundă. O părăsiseră toate puterile şi imaginea desenului se estompa încet. Se lăsă greu pe banca din vestiar. Lângă ea stătea Jamila Achebe, o tipă dură cu care boxa şi se culca, de obicei în acea ordine, pentru că adesea, atunci când se luptau mai rău, părea că e doar un preludiu sălbatic. De câteva ori ajunseseră în posturi de-a dreptul indecente la duşuri. Niciuneia dintre ele nu-i păsa prea mult de bunele maniere.

— Sunt cam de acord cu istericul de afară. Eşti bolnavă la cap, spuse Jamila.

— Poate că sunt, răspunse Lisbeth.

— Rana aia arată nasol.

— Se vindecă.

— N-ai putut să te abţii şi să nu boxezi, normal.

— Evident.

— Mergem la mine?

Lisbeth nu-i răspunse. Telefonul începuse din nou să vibreze. Îl scoase din geantă şi se uită la ecran. Avea trei mesaje cu acelaşi conţinut de la un număr ascuns şi, când le citi, strânse pumnii cu o expresie de-a dreptul fioroasă. Jamila ajunse la concluzia că se putea culca la fel de bine cu Lisbeth în oricare altă zi.

Mikael se trezise încă de la şase dimineaţa cu câteva fraze foarte bune în cap şi în drum spre redacţie articolul

începu să i se închege de la sine în minte. La ziar lucră foarte concentrat şi abia dacă observă ce se întâmpla în jurul lui, chiar dacă uneori îi fugeau gândurile la Andrei.

În ciuda faptului că încă spera, presupunea că acesta îşi dăduse viaţa pentru articol şi încercă să-l onoreze pe colegul lui cu fiecare frază. Reportajul era gândit pe de-o parte ca o anchetă criminală despre Frans şi August Balder, povestea unui băieţel de opt ani care suferea de autism, care îşi văzuse tatăl împuşcat şi care, în ciuda handicapului, găsise metode prin care să se răzbune. Pe de altă parte, Mikael voia să transforme reportajul şi într-un raport educativ despre noua lume a supravegherii şi spionajului, în care graniţele dintre legal şi penal nu se mai distingeau. Era într-adevăr foarte uşor de scris. Uneori, cuvintele curgeau pur şi simplu. Totuşi, asta ridica o serie de probleme.

Aflase de la un vechi contact din poliţie despre moartea neelucidată a Kajsei Falk din Bromma, tânăra iubită a unuia dintre liderii clubului de motociclişti Svavelsjö. Chiar dacă ucigaşul nu fusese identificat şi niciunul dintre cei interogaţi nu dăduse nicio informaţie, Mikael citi că organizaţia de motociclişti se scindase violent şi că apăruse un nou val de nesiguranţă printre membrii bandei, o teamă puternică de cineva pe care unul dintre martori o numea „Lady Zala”.

În ciuda eforturilor semnificative, poliţia nu înţelesese la ce făcea referire numele. Dar pentru Mikael nu încăpea dubiu că „Lady Zala” era Camilla şi că ea se afla în spatele unui nou val de violenţe, atât în Suedia, cât şi peste hotare. Cu toate astea, îi fu greu să-şi dea seama de motivele ei, ceea ce-l irita peste măsură. În articol continuă să o numească Thanos.

Şi totuşi, nu Camilla şi legăturile ei neclare cu Duma rusească erau cea mai mare problemă. Ceea ce îl îngrijora cel mai tare pe Mikael era impresia că Ed Needham n-ar fi zburat niciodată până în Suedia şi n-ar fi dat în vileag informaţii secrete dacă nu voia să ascundă ceva de şi mai mare importanţă. Ed nu era prost şi ştia că Mikael nu era

nici el bătut în cap. De aceea, declaraţia lui nu fusese prea pozitivă.

Din contră, înfăţişase NSA-ul într-o lumină destul de proastă. Şi totuşi... când Mikael se uită mai atent la informaţii, îşi dădu seama că Ed creionase profilul unei organizaţii de spionaj care funcţiona corect şi care părea destul de decentă dacă ignorai scandalosul grup de crimă organizată din departamentul de *Monitorizare a tehnologiilor strategice* – acelaşi departament care-l împiedicase pe Ed să prindă hackerul.

Americanul voia, ce-i drept, să le dea lovitura de graţie câtorva colegi, dar, mai degrabă decât să distrugă întreaga organizaţie, voia să se asigure că, atunci când se prăbuşea, un fapt inevitabil, avea totuşi să aterizeze lin. De aceea, Mikael nu fu cu nimic mai surprins sau enervat când Erika apăru în spatele lui şi-i dădu o telegramă cu un aer îngrijorat:

— Ne-au tras clapa cu povestea? întrebă ea.

Telegrama suna astfel:

Doi directori generali ai NSA, Joacim Barclay şi Brian Abbot, au fost reţinuţi pentru suspiciunea de infracţiuni economice şi eliberaţi din funcţie pe termen nedefinit în aşteptarea procesului.

„Este o pată ruşinoasă pe onoarea organizaţiei noastre şi vom lua toate măsurile pentru a soluţiona problema şi a-i trage pe vinovaţi la răspundere. Angajaţii NSA trebuie să respecte un cod moral strict şi ne vom asigura că vom trata procesul cu toată transparenţa pe care ne-o permite securitatea naţională", declară şeful NSA, amiralul Charles O'Connor pentru AP.

În afara declaraţiei făcute de amiralul O'Connor, telegrama nu era deloc bogată în informaţii. Nu menţiona nici asasinatul lui Balder, nici altceva ce putea fi legat de

evenimentele din Stockholm. Însă Mikael înţelese totuşi ce voia să spună Erika. Vestea fusese făcută publică de W*ashington Post şi New York Times şi* toată şleahta de reporteri americani cu greutate sărise să disece articolul, lăsându-i pe ceilalţi nesiguri ce să scrie.

— Nu-i deloc bine, spuse el calm. Dar era de aşteptat.

— Chiar aşa?

— E o parte a aceleiaşi strategii care i-a făcut să mă caute pe mine. E *damage control.* Vor să aibă din nou iniţiativa.

— Ce vrei să zici?

— Au avut un motiv anume să-mi dea toate informaţiile astea. Mi-am dat seama imediat că e ciudat. De ce să vrea Ed să vorbească cu mine aici, în Stockholm şi mai ales, la cinci dimineaţa?

Erika fusese, ca de obicei, informată în deplină confidenţialitate asupra surselor şi datelor lui Mikael.

— Şi crezi că acţiunile lui erau dictate de mai sus?

— Am suspectat asta din prima clipă şi totuşi n-am înţeles de la început despre ce era vorba. Simţeam doar că ceva nu e în regulă. Apoi am vorbit şi cu Lisbeth.

— Şi ai reuşit să înţelegi?

— Mi-am dat seama că Ed ştia exact ce dezgropase Lisbeth în timpul atacului şi că avea toate motivele să se teamă că voi afla totul despre acel fişier. Voia să diminueze pe cât posibil prejudiciul.

— Şi totuşi, povestea lui n-a fost doar lapte şi miere.

— Ştia că n-aveam să mă mulţumesc cu înfloriturі. Mi-a dat exact cât să fiu mulţumit şi să-mi pot scrie reportajul, cred eu, nimic mai mult.

— Dar aici s-a înşelat.

— Să sperăm. Totuşi, nu ştiu cum să continui. Uşa NSA-ului s-a închis.

— Chiar şi pentru un copoi bătrân ca Blomkvist?

— Chiar şi pentru el.

30

25noiembrie

Pe ecranul telefonului scria **Pe data viitoare, surioară!** Mesajul fusese trimis de trei ori, greu de spus dacă dintr-o eroare tehnică sau dintr-un exces ridicol de zel. Oricum nu conta.

Mesajul venise evident din partea Camillei, dar nimic din conţinutul lui nu era o noutate. Era clar că întâmplările de la Ingarö nu făcuseră decât să adâncească vechea ură. Aşadar, da, avea să fie cu siguranţă o „dată viitoare”. Camilla n-avea să se dea bătută când fusese atât de aproape, nici gând.

De aceea, nu mesajul o făcuse pe Lisbeth să strângă din pumni la clubul de box, ci gândul care i se ivise în minte şi apoi amintirea a ce văzuse în acea dimineaţă când August şi ea stătuseră ascunşi în mica adâncitură din stâncă în timp ce zăpada cădea şi gloanţele răpăiau deasupra lor. August nu avea haină pe el, nici pantofi în picioare şi tremura ceva de speriat în timp ce Lisbeth se gândea în fiecare secundă cât de trist era dezavantajul pe care-l aveau.

Trebuia să aibă grijă de un copil şi avea un pistol amărât, în timp ce nenorociţii de deasupra erau doi şi aveau automate. Trebuia să-i ia prin surprindere. Altfel, ea şi August ar fi fost ca mieii la tăiere. Fusese atentă la paşii bărbaţilor şi direcţia în care trăgeau, în fine, chiar şi la respiraţia lor şi foşnetul hainelor.

Dar în mod surprinzător, atunci când prinsese momentul prielnic, ezitase, lăsând să se scurgă secunde importante în timp ce rupsese o crenguţă din faţa lor. Apoi se ridicase rapid şi le ieşise deodată în cale – nu mai putea şovăi. Trebuia să se folosească de fracţiunea de secundă de uimire, aşa că trăsese direct, de două, trei ori şi apoi

înţelesese că asemenea momente au o aură specială, ca şi cum nu doar corpul şi muşchii se încordează, ci şi percepţia.

Fiecare detaliu lucea cu o claritate stranie şi putuse vedea fiecare schimbare în peisajul din faţa ochilor ca şi cum s-ar fi uitat printr-un obiectiv cu distanţă focală variabilă. Observase mirarea şi groaza din ochii bărbaţilor, ridurile lor şi, evident, armele care fluturau şi trăgeau în gol, ratându-şi ţinta.

Totuşi, nimic din toate acelea nu o impresionase. Silueta unei persoane ce stătea sus pe munte, pe care o observase doar cu coada ochiului şi care nu reprezenta în sine o ameninţare, o zguduise mai mult decât bărbaţii care trăgeau cu arma. Era silueta surorii ei. Lisbeth ar fi recunoscut-o de la un kilometru, chiar dacă nu se mai văzuseră de ani de zile. Era ca şi cum însuşi aerul din jurul lor devenea otrăvitor atunci când se apropiau una de alta şi Lisbeth se întrebă mai apoi dacă nu ar fi trebuit să o împuşte şi pe ea.

Sora ei rămăsese locului un pic prea mult, probabil pentru că ar fi fost nechibzuit din partea ei să fie pe povârniş. Dar nu putuse rezista tentaţiei de a-şi vedea sora ucisă, iar Lisbeth îşi aminti cum apăsase trăgaciul şi simţise o furie străveche, supranaturală pulsându-i în piept. Cu toate astea, ezitase preţ de o fracţiune de secundă şi Camillei nu-i trebuise mai mult. Se ascunsese în spatele unei stânci şi un bărbat slab apăruse pe verandă şi începuse să tragă. Lisbeth sărise înapoi şi o luase la goană aproape rostogolindu-se împreună cu August în jos, înspre maşină.

Când îşi aminti asta în drum spre casă de la sala de box, Lisbeth simţi că se încordează toată ca pentru o nouă luptă şi-i trecu prin minte că poate n-ar trebui să se ducă acasă, ci mai bine să părăsească ţara pentru o vreme. Dar un alt gând o împingea totuşi înspre computer şi birou; ceea ce văzuse în faţa ochilor la duş înainte să citească mesajul Camillei şi care, în ciuda amintirilor de la Ingarö, îi ocupa

din ce în ce mai mult mintea.

Era o ecuaţie – o curbă eliptică – pe care August o scrisese pe aceeaşi foaie de hârtie pe care desenase ucigaşul şi care din prima păruse să aibă ceva special, făcând-o acum să grăbească pasul cu cât se gândea mai mult la ea. Aproape că uitase de Camilla. Ecuaţia era:

$N = 3034267$
$E: y^2 = x^3 - x - 20; P = (3,2)$

Nu avea nimic unic sau excepţional din punct de vedere matematic. Dar nu asta o făcea remarcabilă. Ceea ce era fantastic era că August pornise de la numărul pe care ea îl alesese la întâmplare acolo, la Ingarö, continuase să se gândească la el şi scrisese o curbă eliptică considerabil mai bună decât cea pe care o scrisese ea pe noptieră când băiatul nu voia să doarmă. Nu primise răspuns la momentul respectiv, nici cea mai mică reacţie şi se dusese să se culce convinsă că August, la fel ca gemenii specializşti în numere prime despre care citise ea, nu înţelegea noţiunile abstracte de matematică, ci era doar un fel de maşinărie de factorizat numere prime.

Dar la naiba... se înşelase. Cât stătuse treaz şi desenase în timpul nopţii, August nu doar că înţelesese, ci îi şi perfecţionase propriile calcule, aşa încât Lisbeth nici nu-şi scoase cizmele sau jacheta de piele. Intră în apartament, selectă fişierul criptat al NSA şi deschise programul de curbe eliptice.

Apoi o sună pe Hanna Balder.

Hanna nu mai putea să doarmă după ce încetase să ia pastile. Cu toate acestea, se simţea revigorată de şederea la hotel şi de împrejurimi. Peisajul montan năucitor îi amintea de cât de izolată fusese şi se gândi că, încetul cu încetul, începea să se calmeze şi că teama ce i se cuibărise în suflet se risipea. Pe de altă parte, era poate doar o iluzie, pentru că cert era că împrejurimile superbe îi induceau o

stare de confuzie.

Odată, demult, pă şise în astfel de încăperi cum era cea de acum cu o demnitate firească: *Priviţi, nu mai e nimeni ca mine.* Acum era timidă şi fără vlagă şi îi venea greu să înghită ceva, deşi micul dejun era copios. August stătea lângă ea şi scria compulsiv şirurile lui de cifre. Nici el nu se atingea de mâncare, dar bea cantităţi industriale de suc proaspăt de portocale.

Telefonul cel nou al Hannei începu să sune. Se sperie la început. Dar era evident fata care-i trimisese acolo. Nimeni altcineva nu avea numărul, din câte ştia ea şi cu siguranţă că fata voia să ştie dacă totul este în regulă. De aceea Hanna începu să-i descrie entuziastă cât de fantastic şi de minunat era totul. Dar spre surprinderea ei, fu întreruptă brusc:

— Unde sunteţi?

— La micul dejun.

— Trebuie să terminaţi şi să vă duceţi în cameră. August şi cu mine avem de lucru.

— De lucru?

— O să-ţi trimit nişte ecuaţii la care vreau să se uite. Priceput?

— Nu înţeleg.

— Arată-i-le lui August şi sună-mă să-mi spui ce a scris.

— Bine, spuse Hanna nedumerită.

Împachetă apoi două croasante şi un melc cu scorţişoară şi se îndreptă spre lift împreună cu August.

De fapt, August o ajută doar în etapa iniţială. Totuşi funcţionă. Lisbeth îşi văzu mai clar propria greşeală şi-şi îmbunătăţi programul, lucrând concentrată ore în şir până se întunecă şi începu din nou să ningă. Deodată – într-una din clipele acelea pe care avea să le poarte cu ea pentru tot restul zilelor – se întâmplă ceva incredibil cu fişierul din faţa ochilor ei. Se dezintegră şi-şi schimbă forma. Lisbeth tresări ca şi cum ar fi fost curentată şi ridică pumnul în aer.

Găsise cheia documentului şi-l spărsese, simţindu-se atât

de mulţumită încât abia îl putu citi. Se apucă apoi să studieze conţinutul din ce în ce mai uluită. Cum era posibil aşa ceva? Era mai incendiar decât orice îşi imaginase vreodată şi faptul că exista încă în formă scrisă şi adnotată nu putea decât să însemne că NSA avea mult prea multă încredere în algoritmii RSA. Dar iată că avea acolo, negru pe alb, întreaga afacere murdară. Desigur, textul nu era uşor de descifrat, fiind plin de jargon intern, prescurtări bizare şi referinţe criptice. Totuşi, înţelegea subiectul şi reuşi să citească patru cincimi din text când auzi soneria. O ignoră complet.

Probabil era poştaşul care nu putea împinge o carte prin fanta pentru scrisori sau ceva la fel de neînsemnat. Gândindu-se totuşi la mesajul Camillei, se uită pe computer la imaginea pe care o înregistra camera de pe scară şi înmărmuri.

Nu era Camilla, ci cealaltă grijă a ei, de care aproape că uitase în toată tevatura. Era nenorocitul de Ed the Ned, care reuşise cumva să dea de ea. Nu că ar fi semănat vreun pic cu pozele de pe internet. Era însă inconfundabil. Părea posac şi hotărât. Creierul lui Lisbeth începu să gândească frenetic. Ce să facă? Nu-i veni nicio idee mai bună decât să-i trimită fişierul de la NSA lui Mikael prin conexiunea PGP.

Apoi închise computerul şi merse să-i deschidă.

Ce se întâmplase cu Bublanski? Sonja Modig nu reuşea să înţeleagă. Tot chinul din ultimele săptămâni îi dispăruse de pe chip. Zâmbea şi fredona pentru sine, părând să aibă un motiv bun de bucurie. Ucigaşul fusese prins. August Balder supravieţuise, în ciuda a două tentative de asasinat şi înţeleseseră o mulţime din motivele şi ramificaţiile din spatele acţiunilor companiei de cercetare Solifon.

Cu toate acestea, rămâneau destule întrebări, iar Sonja ştia că Bublanski nu sărbătorea dacă nu era sigur de reuşite. Se îndoia şi în momentele de triumf. Acum se plimba de colo-colo pe coridor radiind. Chiar şi în clipa aceea, când stătea la birou şi citea interogatoriile găunoase

ale poliţiei din San Francisco cu Zigmund Eckerwald, zâmbea.

— Sonja, aici erai!

Sonja se hotărî să nu comenteze despre salutul exagerat de entuziast. Trecu direct la subiect.

— Jan Holtser a murit.

— Aoleu.

— Am pierdut şi ultima şansă de a afla mai multe despre Spiders, continuă Sonja.

— Crezi că ar fi mărturisit ceva?

— În orice caz, nu era imposibil.

— De ce spui asta?

— A avut o cădere nervoasă când a apărut fiica lui.

— Nu ştiam. Ce s-a întâmplat?

— Pe fiică o cheamă Olga, spuse Sonja. A venit din Helsinki atunci când a auzit că tatăl ei e rănit. Dar când am interogat-o şi a înţeles că Holtser încercase să omoare un copil, şi-a ieşit din minţi.

— În ce sens?

— A dat buzna peste el şi i-a spus ceva incredibil de agresiv în rusă.

— Ai aflat despre ce era vorba?

— Cel mai probabil că bătrânul merită să moară singur şi că-l urăşte.

— Dar ştiu că i-a zis-o.

— Da şi pe urmă ne-a explicat că are să facă tot ce-i stă în putinţă să ne ajute cu investigaţia.

— Şi Holtser cum a reacţionat?

— Asta voiam să-ţi povestesc. Pentru o secundă am crezut că e al nostru. Era distrus şi avea lacrimi în ochi. Poate că nu dau eu prea mulţi bani pe învăţătura catolică cum că forţa noastră morală se vede abia în faţa morţii. Dar a fost totuşi un moment tulburător. Cel care provocase atâta rău era acum distrus.

— Rabinul meu... începu Bublanski să spună.

— Nu, Jan, mai lasă-mă cu rabinul tău. Ascultă aici. Holtser a început să vorbească despre ce om rău fusese,

aşa că i-am spus că ar trebui să-şi mărturisească vina ca un bun creştin, să spună pentru cine lucrează şi, îţi jur, în momentul ăla am fost atât de aproape să-l prindem. Dar a ezitat şi privirea îi fugea dintr-o parte în alta. Apoi, în loc să mărturisească, a început să vorbească despre Stalin.

— Stalin?

— Da, despre cum Stalin nu se mulţumea doar să pedepsească vinovaţii, ci şi copiii şi nepoţii lor, întreaga familie. Cred că voia să spună că şeful lui face la fel.

— Îşi făcea griji pentru fiica lui.

— Indiferent cât de mult îl ura, el continua să o protejeze. Am încercat să-i spun că am putea cere să fie introdusă în programul de protecţie a martorilor. Însă i s-a rupt brusc filmul. Şi-a pierdut cunoştinţa şi a căzut într-o stare de apatie. A murit la mai puţin de oră după aceea.

— Asta-i tot?

— Da, în afară de faptul că o suspectă extrem de inteligentă s-a făcut nevăzută şi că nu avem încă nicio pistă în privinţa lui Andrei Zander, asta e tot.

— Ştiu, ştiu.

— Şi că toţi cei care ştiu ceva despre asta tac mâlc.

— Am observat. Nimic nu e gratis.

— De fapt, am aflat totuşi ceva, continuă Sonja. Îţi aminteşti de bărbatul pe care-l recunoscuse Amanda Flod în desenul lui August Balder cu semaforul?

— Actorul bătrân.

— Chiar aşa, îl cheamă Roger Winter. Ca să ştii şi tu. Amanda l-a interogat doar ca să verifice dacă avea vreo legătură cu băiatul sau cu Balder şi cred că nu se aşteptase la atât de multe detalii. Dar Roger Winter părea foartesperiat şi, înainte ca Amanda să înceapă măcar să-i pună întrebări, şi-a mărturisit toate păcatele.

— Nu mai spune.

— Da. Şi nu a fost deloc o poveste inocentă. Vezi tu, Lasse Westman şi Roger Winter sunt vechi prieteni din tinereţe de la Revolutionsteatern şi se întâlneau adesea în apartamentul din Torsgatan când Hanna era plecată, ca să

vorbească porcării şi să tragă la măsea. Adesea August stătea în camera lui şi-şi făcea de lucru cu puzzle-urile şi nici lui Lasse, nici lui Roger nu-i păsa de el. Dar într-una din zile, băiatul primise o carte mare de matematică de la mama lui, care era, evident, cu mult peste nivelul lui. Cu toate astea, mâzgălea obsesiv în ea şi mormăia ceva, ca şi cum ar fi fost entuziasmat. Lasse s-a enervat, i-a smuls cartea din mână şi a aruncat-o la gunoi. Bineînţeles, August şi-a ieşit din minţi. A făcut un fel de criză şi atunci Lasse l-a lovit de câteva ori.

— Îngrozitor.

— Şi ăsta e doar începutul. După aceea, August a devenit foarte posomorât, a spus Roger. A început să se uite la ei cu o expresie ciudată şi într-una din zile Roger şi-a găsit jacheta de blugi tăiată bucăţi. În altă zi cineva aruncase toată berea din frigider la chiuvetă şi spărsese sticlele, tot felul de lucruri din astea...

Sonja se opri.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Totul s-a transformat într-un fel de război şi cred că Roger şi Lasse, în delirul lor alcoolic, au început să-şi închipuie cele mai ciudate lucruri despre băiat şi li s-a făcut frică de el. Nu e uşor să înţelegi raţionamentul psihologic din spatele acţiunilor lor. Poate că începuseră să-l urască cu adevărat pe August, pentru că au tăbărât amândoi asupra lui. Roger a spus că se simţea ca naiba şi că nu mai vorbise cu Lasse despre asta niciodată după aceea. Nu voise să-l lovească. Dar nu se putuse abţine. A zis că a fost ca şi cum se întorsese în copilărie.

— Ce-a mai vrut să spună şi cu asta?

— Greu de zis, dar se pare că Roger Winter are un frate mai mic infirm. În timp ce Roger era dezamăgirea familiei, fratele lui era lăudat, răsplătit şi preţuit. Presupun că asta a dat naştere la multă duşmănie între ei. Poate că Roger s-a răzbunat în mod inconştient şi pe fratele lui. Sau...

— Da?

— S-a exprimat într-un mod ciudat. A zis că parcă încerca

să se elibereze de ruşine.

— Îmi vine să vărs!

— Da şi totuşi, cel mai ciudat a fost că a recunoscut totul. Amanda zice că era mort de frică. Şchiopăta şi avea ambii ochi vineţi. Era ca şi cum voia să fie arestat.

— Incredibil.

— Nu-i aşa? Dar mai e ceva care o să te mire şi mai mult, continuă Sonja Modig.

— Ce mai e?

— Şeful meu acela posac şi care bombăne mult a început brusc să strălucească.

Bublanski păru stânjenit.

— Aşa evident e?

— Da.

— Mda, bine, bâigui el. Nimic nu e mai extraordinar decât o femeie care-ţi mulţumeşte că a luat prânzul cu tine.

— Doar nu te-ai îndrăgostit.

— A fost doar un prânz, cum ziceam, explică Bublanski roşind.

Lui Ed nu-i plăcea deloc situaţia, dar cunoştea jocul. Îi amintea de Dorchester. Fă orice, dar nu capitula. Loveşte tare sau influenţează-ţi adversarul cu un joc de putere tăcut, dar intens. Aşa că se gândi: de ce nu?

Dacă Lisbeth Salander voia să facă pe dura, putea şi el să fie la fel de dur. Se uită ameninţător la ea ca un boxer de categorie grea în ring. Dar nu-i prea ieşi mişcarea.

Lisbeth îi răspunse cu o privire la fel de ameninţătoare şi rece şi nu scoase niciun cuvânt. Părea un duel, unul tăcut şi neclintit şi Ed obosi primul. Toată situaţia i se păru ridicolă. Dăduse deja de urma ei şi-o distrusese. Îi aflase identitatea şi-o urmărise, şi-ar fi trebuit să se bucure că nu dăduseră buzna peste ea cu treizeci de soldaţi din trupele speciale ca s-o aresteze.

— Crezi că eşti dură sau ce? zise el.

— Nu-mi plac vizitele neanunţate.

— Mie nu-mi plac oamenii care-mi atacă sistemul, aşa că

suntem chit. Poate vrei să afli cum te-am găsit.

— Mă doare-n cot.

— Te-am găsit prin firma din Gibraltar. Foarte inteligent din partea ta să-i spui Wasp Enterprises.

— Evident.

— Pentru o fată isteaţă, ai făcut ciudat de multe greşeli.

— Pentru un băiat isteţ, te-ai angajat într-un loc teribil de murdar.

— Da, dar avem nevoie de el. Lumea e plină de porcării.

— Mai ales cu tipi ca Jonny Ingram.

Ed nu se aşteptase la asta. Chiar nu se aşteptase. Dar nu se trădă – încă ceva la care se pricepea.

— Eşti amuzantă, spuse el.

— Ca dracu'. Să comanzi un asasinat cu escroci din Duma rusească pentru a trage lozul cel mare şi să-ţi salvezi pielea e chiar comic, nu-i aşa? spuse ea, iar Ed nu reuşi să se mai abţină şi, în ciuda situaţiei, păru incapabil să mai gândească raţional câteva clipe.

De unde naiba aflase asta? Îl luase cu ameţeală. Dar apoi se gândi că era probabil un bluf şi simţi cum îi scade pulsul. Singurul motiv pentru care o crezuse pentru o fracţiune de secundă era faptul că şi el îşi imaginase în clipele cele mai negre că Jonny Ingram se făcea vinovat de ceva asemănător. Însă după ce lucrase până la epuizare căutând informaţii, ştia mai bine ca toţi ceilalţi că nu exista nicio dovadă în acel sens.

— Încearcă să nu mă agasezi cu prostii, spuse el. Am acelaşi material ca tine şi încă pe-atât.

— Nu prea cred, Ed. Nu atâta timp cât n-ai primit codul secret al algoritmului RSA al lui Ingram.

Ed Needham se uită la ea, neputând să-şi creadă urechilor. Doar nu reuşise să spargă criptarea. Era imposibil. Nici măcar el, cu toate resursele şi experţii pe care-i avea la dispoziţie nu crezuse că merită măcar să încerce.

Dar iată că tipa susţinea că... nu putea să creadă aşa ceva. Poate că altceva se întâmplase, poate că avea un

informator în cercul cel mai apropiat al lui Ingram. Nu, ar fi fost la fel de absurd. Nu putea să accepte aşa ceva.

— Uite cum stau lucrurile, Ed, spuse ea cu o nuanţă nouă de autoritate în voce. I-ai zis lui Mikael Blomkvist că te gândeşti să mă laşi în pace dacă-ţi zic cum am plănuit atacul. Poate că ai fost sincer. Dar se prea poate să fi blufat sau să nu ai nimic de zis dacă lucrurile iau o turnură diferită. Poţi fi dat afară. Nu văd niciun motiv să am încredere în tine sau în cei pentru care lucrezi.

Ed trase adânc aer în piept şi încercă să-i răspundă pe acelaşi ton.

— Îţi respect atitudinea, zise el. Dar oricât de ciudat ar suna, mă ţin întotdeauna de cuvânt, nu pentru că aş fivreo persoană foarte amabilă, din contră. Sunt un dement răzbunător, la fel ca tine, fetiţo. Dar n-aş fi supravieţuit dacă i-aş fi lăsat baltă pe ceilalţi în situaţiile grave şi asta eşti liberă s-o crezi sau să nu. Dar poţi fi sigură că-ţi voi face viaţa un calvar dacă nu vorbeşti. O să regreţi că te-ai născut, crede-mă.

— Bine, spuse ea. Eşti un dur. Dar eşti şi un nemernic mândru, nu-i aşa? Vrei cu orice preţ să muşamalizezi atacul. Din punctul ăsta de vedere trebuie să mărturisesc că sunt pregătită. Totul despre atac va fi publicat înainte să apuci să mă iei de mână şi, chiar dacă îmi repugnă, te voi umili. Imaginează-ţi numai câte comentarii pe seama ta se vor face pe internet.

— Mănânci rahat.

— N-aş fi supravieţuit dacă mâncam rahat, continuă ea. Urăsc societatea asta care ne monitorizează încontinuu. Mi s-a luat de Big Brother şi de autorităţi, dar sunt pregătită totuşi să-ţi fac un serviciu, Ed. Dacă-ţi ţii pliscul până la capăt, mă gândesc să-ţi dau informaţii care o să-ţi consolideze statutul şi o să te ajute să elimini toţi mizerabilii de la Fort Meade. N-o să menţionez atacul meu cibernetic. E o chestiune de principiu. Dar îţi pot oferi şansa să pui mâna pe afurisitul care te-a împiedicat să mă prinzi.

Ed nu putu decât să se holbeze la femeia incredibilă din

faţa lui. Apoi făcu ceva cu adevărat uimitor.

Începu să râdă.

31

2–3 decembrie

Ove Levin se trezi binedispus la castelul Häringe după o lungă conferinţă despre digitalizarea mass-media care se încheiase într-o mare petrecere cu valuri de şampanie şi băuturi sofisticate. Un reprezentant acru al ziarului norvegian K*veldsbladet* îi trântise, desigur, că petrecerile Serner „devin din ce în ce mai scumpe şi luxoase cu cât daţi afară mai mulţi angajaţi” şi provocase o mică scenă de pe urma căreia Ove se alesese cu vin roşu pe sacoul făcut la comandă.

Dar fusese plăcerea lui, mai ales că spre orele dimineţii o avea în camera de hotel pe Natalie Foss. Natalie avea douăzeci şi şapte de ani şi era extrem de sexy, iar Ove se culcase cu ea şi în acea noapte şi a doua zi de dimineaţă, în ciuda beţiei. Ceasul arăta deja ora nouă, iar mobilul îi vibra. Ove era teribil de mahmur pentru câte avea de făcut. Pe de altă parte, era un luptător în branşalui. „Work hard, play hard”[35] era mottoul lui, iar Natalie. Dumnezeule!

Câţi bărbaţi de cincizeci de ani pot pune mâna pe o asemenea gagică? Nu prea mulţi. Dar acum trebuia să se trezească. Era ameţit şi se simţea rău. Se duse împleticindu-se până la baie ca să se uşureze. Apoi îşi verifică portofoliul de acţiuni. De obicei, era un început bun al unei zile de mahmureală, aşa încât scoase mobilul şi-şi accesă contul bancar. La început, nu reuşi să priceapă nimic. Probabil că era o greşeală, o eroare tehnică.

Portofoliul lui se prăbuşise şi când verifică, tremurând, acţiunile, văzu ceva extrem de ciudat. Investiţia lui în Solifon nu mai avea nicio valoare. Nu înţelese ce se petrece şi intră absent pe site-urile burselor, care afişau toate

[35]Muncește din greu și distrează-te pe măsură. (în engl „în orig.)

acelaşi titlu:

NSA şi Solifon au ordonat moartea profesorului Frans Balder. Dezvăluirile ziarului *Millennium* fac întreaga lume să se cutremure.

Nu-şi amintea ce făcuse în continuare. Probabil că urlase şi înjurase şi dăduse cu pumnul în masă. Avea o amintire vagă cu Natalie trezindu-se şi întrebând ce se întâmplase. Dar singurul lucru de care putea fi sigur era că stătuse deasupra vasului de toaletă şi vomitase întruna.

Gabriella Grane îşi golise cu grijă biroul de la Säpo. N-avea să se mai întoarcă acolo niciodată. Totuşi, rămase pe scaun sprijinită de spătar şi citi *Millennium.* Prima pagină nu arăta aşa cum se aşteptase din partea unui ziar ce publica reportajul secolului. Era neagră, elegantă, sobră. Însă îi lipseau fotografiile, iar în partea de sus scria:

În amintirea lui Andrei Zander.

Ceva mai jos scria:

Asasinatul lui Frans Balder şi povestea modului în care mafia rusească a lucrat împreună cu NSA şi marile companii americane de IT.

Pagina doi conţinea un portret al lui Andrei Zander şi, chiar dacă Gabriella nu-l întâlnise niciodată, se emoţionă profund. Andrei era frumos şi fragil. Zâmbea confuz şi iscoditor. Avea un aer hotărât şi în acelaşi timp nesigur, într-o prezentare alăturată, semnată de Erika Berger, scria că părinţii lui Andrei fuseseră ucişi de o bombă la Sarajevo. Scria că iubea ziarul *Millennium,* pe Leonard Cohen şi romanul lui Antonio Tabucchi, *Susţine Pereira. V*isa la marea dragoste şi la marele subiect. Filmele lui preferate

erau *Ochi negri* de Nikita Mihalkov şi *Love Actually* de Richard Curtis şi, pentru că Andrei detesta oamenii care-i insultau pe ceilalţi, nu vorbea niciodată de rău pe nimeni. Erika vedea reportajul lui despre oamenii fără adăpost din Stockholm drept un model de jurnalism. Erika scria:

Scriu aceste rânduri cu mâini tremurânde. Ieri, prietenul şi colegul nostru Andrei Zander a fost găsit mort pe un cargou în portul Hammarby. Fusese torturat. Suferise îngrozitor. O să trăiesc cu această durere tot restul zilelor mele. Însă în acelaşi timp sunt mândră.

Mândră că am avut norocul să lucrez cu el. N-am mai întâlnit niciodată un jurnalist atât de devotat şi o persoană atât de bună. Andrei avea douăzeci şi şase de ani. Iubea viaţa şi jurnalismul. Voia să demaşte nedreptăţile şi să-i ajute pe cei vulnerabili şi cei fără adăpost. A fost omorât pentru că a vrut să protejeze un băieţel pe care îl cheamă August Balder şi, când vom aduce la lumină în acest număr unul dintre cele mai mari scandaluri ale zilelor noastre, îl răzbunăm pe Andrei cu fiecare frază. Mikael Blomkvist scrie în reportajul lui:

„Andrei credea în dragoste. Credea într-o lume mai bună şi o societate dreaptă. Andrei era cel mai bun dintre noi!”

Reportajul, care se întindea pe mai mult de treizeci de pagini, era probabil cea mai bună bucată de proză jurnalistică pe care Gabriella Grane o citise vreodată şi, chiar dacă uitase şi unde se afla şi ce zi era, ba uneori citind cu lacrimi în ochi, zâmbi atunci când ajunse la cuvintele:

Analista de top a Säpo, Gabriella Grane, a dat dovadă de un curaj civic unic.

Povestea era simplă. Un grup condus de comandantul Jonny Ingram – plasat imediat sub şeful NSA, Charles O'Connor şi cu legături apropiate la Casa Albă şi în Congres – începuse pe cont propriu să exploateze marile secrete comerciale pe care compania le deţinea şi angajase un grup internaţional de analişti din cadrul departamentului de cercetare Y al Solifon. Dacă povestea s-ar fi încheiat acolo, ar fi fost un scandal destul de uşor de înţeles.

Însă firul poveştii luase o turnură diabolică atunci când gruparea criminală Spiders devenise parte a afacerii. Blomkvist putea aduce dovezi că Jonny Ingram iniţiase colaborarea cu liderul infam al Dumei ruseşti, Ivan Gribanov şi cu liderul misterios al Spiders, Thanos, că jefuiseră împreună companii de high-tech, subtilizând idei şi tehnologii noi în schimbul unor sume incredibile şi le vânduseră apoi mai departe. Însă părţile implicate lăsaseră deoparte orice scrupul atunci când profesorul Frans Balder le luase urma. Hotărâseră că acesta trebuia eliminat, de departe cea mai de neconceput parte a poveştii. Unul dintre directorii cei mai importanţi ai NSA ştia că un cercetător suedez de top avea să fie ucis şi nu ridicase un deget ca să împiedice asta.

Concomitent – şi aici îşi arăta Mikael Blomkvist măiestria – Gabriella nu era mişcată doar de mocirla relaţiilor politice, ci şi de drama umană şi de imaginea limpede a lumii noi şi bolnave în care trăiau, unde totul era monitorizat şi tot ceea ce putea aduce un venit era exploatat constant.

Când termină de citit, Gabriella observă că cineva aştepta în pragul uşii. Era Helena Kraft, îmbrăcată la fel de elegant ca de obicei.

— Bună, spuse ea.

Gabriella nu putea să uite cum o suspectase pe Helena că fusese informatorul NSA. Ceea ce interpretase drept ruşine nu era nimic altceva decât sentimentul de vină pe care Helena îl simţea în faţa unei investigaţii neprofesioniste – cel puţin asta îi spusese în timpul

conversaţiei lungi pe care o avuseseră după ce Mårten Nielsen mărturisise şi fusese arestat.

— Bună, răspunse Gabriella.

— Nici nu-ţi imaginezi cât de rău îmi pare că pleci, continuă Helena.

— Totul are un sfârşit.

— Ai idee ce-o să faci?

— Mă mut la New York. O să lucrez pentru drepturile omului şi ştii că am primit acum ceva timp o invitaţie de la Naţiunile Unite.

— E o mare pierdere pentru noi, Gabriella. Dar meriţi cu prisosinţă să mergi mai departe.

— Aşadar, aţi dat uitării trădarea mea?

— Nu toţi, evident. Eu, una, o văd însă ca pe un semn al bunului tău caracter.

— Mulţumesc, Helena.

— Ai de gând să faci ceva folositor la birou înainte să închei activitatea?

— Nu astăzi. Mă duc la priveghiul pentru Andrei Zander la clubul de presă.

— Mi-e teamă că trebuie să fac un raport pentru guvern despre toată nebunia asta, dar în seara asta o să închin un pahar pentru tânărul Zander şi pentru tine, Gabriella.

Alona Casales se ţinea la distanţă şi contempla panica zâmbind în sinea ei. Mai presus de orice îl urmărea pe amiralul Charles O'Connor, care nu mai mergea prin birou ca şi cum ar fi fost şeful celei mai puternice organizaţii secrete din lume, ci mai degrabă ca un băieţel urmărit de bătăuşi. Pe de altă parte, toţi cei de la conducerea NSApăreau să fie hăituiţi şi arătau jalnic în acea zi, toţi – mai puţin Ed.

Nici el nu era prea fericit. Flutura din mâini transpirat şi isteric. Însă făcea uz de toată autoritatea lui obişnuită încât până şi O'Connor se temea de el. Ed se întorsese din călătoria lui la Stockholm cu informaţii-bombă, înjurând de mama focului şi cerând ca totul să fie pus la punct, ceea ce

directorul la NSA nu apreciase, desigur. Mai degrabă l-ar fi trimis instantaneu în Siberia.

Totuşi nu putea face nimic. Se făcea mic când trecea pe lângă Ed care, în stilul lui tipic, nici nu se obosea să ridice privirea din computer. Ed îl ignora pe directorul NSA la fel cum îi ignora pe toţi amărâţii de care nu avea timp şi nimeni nu putea susţine că lucrurile se schimbară în bine pentru O'Connor atunci când începură să discute.

Ed pufnea întruna şi, chiar dacă Alona nu putea auzi niciun cuvânt, îşi dădu seama destul de bine de ce se spunea sau, mai bine zis, de ce nu se spunea. Avusese şi ea o discuţie lungă cu Ed şi ştia că refuzase să spună de unde aflase informaţiile şi că nici prin gând nu-i trecea să dea înapoi. Alona găsi că-i plăcea asta la el.

Îl auzi pe Ed ridicând tonul şi jură solemn să lupte pentru oamenii buni din agenţie şi să-i dea lui Ed tot sprijinul posibil dacă ajungea să aibă probleme. Jură să o sune pe Gabriella Grane şi să facă o ultimă încercare de a o invita în oraş, dacă nu cumva era adevărat zvonul că aceasta era deja pe drum.

Ed nu-l ignoră voit pe directorul NSA, însă nici nu se opri din lucru – îi certa pe doi dintre subordonaţii lui – doar pentru că amiralul stătea în faţa lui şi abia după câteva minute, se întoarse şi-i spuse ceva pe un ton destul de prietenos – nu ca să-l îndulcească sau să compenseze pentru nonşalanţa lui, ci pentru că se simţea binedispus.

— Te-ai descurcat bine la conferinţa de presă.

— Nu mai spune, răspunse amiralul. A fost un calvar.

— Să zici mersi că ţi-am dat timp să te pregăteşti.

— Mersi! Ai înnebunit? Ai văzut ziarele online? Toate au publicat fotografii cu mine şi cu Ingram. Mă simt de-a dreptul terfelit.

— Atunci vezi naibii să-ţi ţii apropiaţii în frâu de-acum încolo.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?

— Vorbesc cum am chef. Compania e în criză şi eu sunt

responsabil cu securitatea, aşa că n-am nici timp, nici nu sunt plătit să fiu politicos şi drăguţ.

— Ai grijă ce spui, începu directorul NSA.

Însă nu apucă să termine, pentru că Ed se ridică deodată mare cât un urs, fie să-şi întindă spatele, fie să-şi arate autoritatea, nu era prea clar.

— Te-am trimis în Suedia ca să limpezeşti situaţia, continuă amiralul. Dar te-ai întors şi s-a dus totul pe apa sâmbetei. E o catastrofă.

— Catastrofa se întâmplase deja, îl repezi Ed. Ştii la fel de bine ca mine că dacă nu mă duceam la Stockholm şi nu munceam de-mi săreau ochii din cap, n-am fi avut timp să încropim o strategie rezonabilă şi, drept să spun, poate că tocmai de aia ţi-ai păstrat jobul, în ciuda tuturor lucrurilor.

— Vrei să spui că ar trebui să-ţi mulţumesc?

— Exact! Poţi să mănânci rahat cât vrei în faţa ziariştilor.

— Şi atunci cum a ajuns toată porcăria în ziarul suedez?

— Ţi-am mai spus de o mie de ori.

— Ai tot zis ceva de un hacker, dar tot ce aud sunt bârfe şi zvonuri.

Ed jurase să o ţină pe Wasp departe de tot circul şi avea de gând să-şi respecte promisiunea.

— Bârfe calificate în orice caz, răspunse el. Hackerul, oricine o fi el, probabil că a spart fişierele lui Ingram şi le-a transmis celor de la *Millennium,* iar asta e de rău, sunt de acord. Dar ştii ce e cel mai rău?

— Nu.

— Cel mai infect e că am avut şansa să prindem hackerul, să-i tăiem coaiele şi să punem punct scurgerii de informaţii. Dar ni s-a ordonat să închidem investigaţia şi nimeni nu poate spune că mi-ai ţinut partea la capitolul ăsta.

— Te-am trimis la Stockholm.

— Dar băieţilor mei le-ai dat liber şi toată vânătoarea noastră s-a dus naibii. Acum am pierdut urma şi sigur, putem relua căutarea, dar ne-ar ajuta oare să se afle că un amărât de hacker ne-a păcălit în halul ăsta?

— Poate că nu. Dar poţi fi sigur că încă mă gândesc să-i tragem la răspundere pe cei de la *Millennium* şi pe reporterul acela Blomstrom.

— Blomkvist. Îl cheamă Mikael Blomkvist şi da, absolut, n-ai decât. Mult noroc, ce să-ţi spun. O să-ţi crească sigur popularitatea dacă intri pe teritoriu suedez şi arestezi cel mai mare erou al jurnalismului fix acum, spuse Ed, iar directorul NSA mormăi ceva neinteligibil şi îşi luă tălpă şiţa.

Ed ştia la fel de bine ca oricine că amiralul n-avea să aresteze niciun reporter suedez. Charles O'Connor se zbătea să supravieţuiască la nivel politic şi nu-şi permitea nicio mişcare nechibzuită. Ed se hotărî în schimb să se ducă la Alona şi să pălăvrăgească un pic cu ea. Era obosit de atâta efort. Simţea nevoia să facă ceva iresponsabil şi se decise să propună un tur al barurilor.

— Hai să ieşim şi să ciocnim un pahar pentru tot haosul ăsta, spuse el zâmbind.

Hanna Balder stătea sus pe micul deal de lângă hotelul Schloss Elmau şi-l împingea pe August din spate, uitându-se la el cum alunecă repede pe toboganul vechi de lemn pe care-l împrumutase de la hotel. Ceva mai târziu, după ce soarele apusese în spatele unui hambar, coborî la el mergând prin zăpadă cu ghetele de iarnă. Chiar dacăsoarele încă se mai vedea, se aşternuse un strat de zăpadă. Totul era de un calm aproape perfect. În depărtare, crestele Alpilor se înălţau către cer, iar în faţa ochilor se întindea un peisaj copleşitor.

Hanna nu trăise niciodată într-un loc atât de frumos, iar August se refăcuse admirabil, desigur, cu ajutorul lui Charles Edelman. Însă lucrurile nu erau atât de simple. Hanna se simţea ca naiba. Chiar şi acum, pe deal, se oprise de vreo două ori şi-şi dusese mâna la piept. Sevrajul era mai dificil decât se aşteptase şi îşi petrecea nopţile ghemuită, analizându-şi viaţa în cele mai mici şi nemiloase detalii. Uneori se ridica din pat şi dădea cu pumnul în perete, plângând. Îl înjura pe Lasse Westman, dar şi pe

sine.

Şi totuşi... avea momente în care se simţea ciudat de purificată şi de-a dreptul fericită. Uneori, când August lucra la ecuaţii şi la şiruri de numere răspunzându-i la întrebări monosilabic şi ciudat, avea senzaţia că lucrurile erau pe cale să se schimbe.

Nu-l înţelegea prea bine pe băiat. Era în continuare o enigmă pentru ea şi uneori vorbea despre numere mari ridicate la puteri la fel de mari părând să creadă că Hanna înţelegea. Însă ceva se schimbase fără doar şi poate şi n-avea să uite niciodată cum îl pusese pe August să se aşeze la biroul din camera de hotel în prima lor zi acolo, ca să scrie ecuaţii întortocheate pe care ea le fotografiase şi i le trimisese tinerei la Stockholm. În seara acelei zile primise un mesaj pe Blackphone:

Spune-i lui August că am spart codul!

Nu-l mai văzuse niciodată pe fiul ei atât de fericit şi mândru ca atunci şi, chiar dacă nu înţelesese despre ce era vorba şi nu-i suflase o vorbă lui Charles Edelman despre asta, însemna mult pentru ea. Începu să se simtă mândră şi ea, incredibil de mândră.

Deveni de asemenea extrem de interesată de sindromul savantului şi, cât timp Charles Edelman rămânea la hotel, după ce August se culca, stăteau să vorbească până spre dimineaţă despre abilităţile fiului ei şi despre multe. Cu toate astea, nu era foarte convinsă că fusese o idee bună să se culce cu Charles.

Pe de altă parte, nu credea nici că era o idee rea. Charles îi amintea de Frans şi Hanna credea că aveau cu toţii să se cunoască unul pe altul ca într-o mică familie; ea, Charles şi August, profesoara severă, dar drăguţă, Charlotte Greber şi matematicianul danez Jens Nyrup care îi vizitase şi constatase că, din cine ştie ce motiv, August era obsedat de curbe eliptice şi factorizarea numerelor prime.

Într-un anume sens, întreaga şedere era ca un fel de explorare a universului fascinant al fiului ei, iar acum, pe când cobora dealul în ninsoarea lină uitându-se la August,

care se ridica de pe tobogan, se gândi pentru prima dată în viaţă:

O *să devin o mamă mai bună şi o să-mi fac ordine în viaţă.*

Mikael nu pricepea de ce se simţea atât de împovărat. Era ca şi cum încerca să meargă prin apă. Se dezlănţuise haosul şi peste tot era o sărbătoare a triumfului. Aproape toate ziarele, paginile web, canalele de radio şi televiziune voiau să-i ia interviuri. Dar nu acceptă nicio invitaţie. La început, când *Millennium* publicase primele ştiri importante, existaseră momente în care nici el, nici Erika nu fuseseră siguri că alte companii media aveau să le preia, astfel că puseseră la punct o strategie care viza forumurile corecte şi care presupunea uneori chiar să împartă cu ceilalţi detalii din articol. De data aceasta nu mai era nevoie.

Ştirea explodase de la sine şi, când directorul NSACharles O'Connor şi ministrul american al industriei, Stella Parker, îşi ceruseră scuze extrem de convingător pentru ceea ce se întâmplase în cadrul unei conferinţe de presă comune, dispărură şi ultimele dubii că povestea era exagerată sau falsă, iar reportajul dădu naştere unor discuţii în editorialele din întreaga lume despre consecinţele şi implicaţiile supravegherii cibernetice.

Însă în ciuda felicitărilor şi telefoanelor care sunau continuu, Erika se hotărâse să anunţe un fel de petrecere ad-hoc în sediul redacţiei. Era de părere că meritau cu toţii să scape de haos o vreme şi să dea peste cap un pahar, două. O primă ediţie de cincizeci de mii de exemplare a ziarului se vânduse în dimineaţa precedentă, iar numărul de vizitatori pe pagina de internet, care avea de asemenea o versiune în limba engleză, era deja de câteva milioane. Ofertele de contracte de publicare începură să curgă, numărul abonaţilor creştea cu fiecare minut în timp ce cumpărătorii de publicitate stăteau la coadă pentru un loc în ziar.

Ba mai mult, Serner Media ieşise din cursă. În ciuda

cantităţii imense de muncă, Erika încheiase afacerea cu câteva zile în urmă. Nu fusese deloc uşor. Reprezentanţii Serner îi simţiseră disperarea şi o exploataseră la maximum, aşa că atât ea, cât şi Mikael crezuseră o vreme că era imposibil să reuşească. În ultimul moment, cu ajutorul unei contribuţii substanţiale din partea unei firme obscure din Gibraltar care-l făcu pe Mikael să zâmbească, reuşiră să se răscumpere de la norvegieni. Preţul fusese neruşinat de mare. Dar îşi ziseră că probabil avea să treacă drept un incident minor atunci când, a doua zi, aveau să publice reportajul şi valoarea lor de piaţă avea să explodeze. Erau din nou liberi şi independenţi, chiar dacă abia aveau răgaz să se bucure de asta.

Jurnaliştii şi fotografii îi urmăriseră chiar şi în timpul priveghiului pentru Andrei de la clubul de presă şi chiar dacă toţi, fără excepţie, voiau să-i felicite, Mikael se simţea sufocat şi încercuit şi nu fusese atât de generos cu ei pe cât şi-ar fi dorit. Se dusese la culcare dezgustat, cu o migrenă.

A doua zi, rearanjaseră repede mobila din redacţie. Pe birourile lipite unul de altul se găseau şampanie, vin şi bere şi un bufet cu mâncare japoneză. Oamenii începură să intre, în primul rând colegi de muncă şi freelanceri, chiar şi prieteni ai ziarului şi, nu în ultimul rând, Holger Palmgren, pe care Mikael îl ajută să urce şi să coboare din lift şi pe care îl îmbrăţişă strâns.

— Fata noastră a rezolvat toate astea, spuse Holger cu lacrimi în ochi.

— Ca de obicei, răspunse Mikael şi zâmbi, aşezându-lpe Holger la loc de cinste pe canapeaua din redacţie şi asigurându-se că avea tot timpul paharul plin.

Era frumos să-l vadă acolo. Era frumos să-i vadă pe toţi prietenii, vechi şi noi, laolaltă, cum ar fi Gabriella Grane şi comisarul Bublanski – cel care nu ar fi trebuit să fie invitat de fapt din cauza relaţiei profesionale şi a poziţiei ziarului *Millennium* de critic independent al forţelor de ordine – la care Mikael insistase să vină şi care, spre surprinderea lor, vorbise toată petrecerea cu profesoara Farah Sharif.

Mikael dădu noroc cu ei şi cu ceilalţi. Purta o pereche de jeanşi, sacoul lui cel bun şi bea mai mult decât de obicei, însă asta nu-l ajută cu nimic. Nu reuşea să scape de sentimentul de gol interior şi de apăsare. Era vorba, desigur, de Andrei. Se gândea în fiecare clipă la el. Momentul când colegul lui se afla încă la redacţie şi aproape că ieşise cu el la o bere i se întipărise în memorie, ca o amintire banală, dar vitală. Andrei îi apărea constant în minte şi lui Mikael îi era greu să se concentreze la discuţii.

I se făcuse silă de toate felicitările şi linguşirile – doar mesajul Pernillei „**scrii pe bune, tată**” îl atinse la inimă – şi arunca din când în când un ochi spre uşă. Lisbeth fusese şi ea invitată şi ar fi fost oaspetele de onoare dacă ar fi venit. Totuşi, nu-şi făcu apariţia, ceea ce, desigur, nu era deloc surprinzător. Însă lui Mikael i-ar fi plăcut măcar să-i mulţumească pentru contribuţia generoasă din conflictul cu Semer. Pe de altă parte, ce altă pretenţie să mai aibă de la ea?

Documentul ei senzaţional despre Ingram, Solifon şi Gribanov îl ajutase să descâlcească întreaga poveste şi îi făcuse chiar şi pe Ed the Ned şi pe însuşi Nicolas Grant de la Solifon să-i dea câteva detalii. Dar nu mai auzise aproape nimic de Lisbeth de când îi luase cu chiu, cu vai un interviu prin aplicaţia Redphone despre ceea ce se întâmplase la cabana din Ingarö.

Trecuse deja o săptămână şi Mikael nu avea nici cea mai vagă idee ce părere avea Lisbeth despre reportajul lui. Poate că era supărată că stilul era prea lacrimogen – dar ce altceva ar fi putut face cu răspunsurile ei laconice? Sau poate că era furioasă că nu făcuse public numele Camillei, ci se referise la ea doar ca la persoana de naţionalitate ruso-suedeză cunoscută sub numele de Thanos sau Alkhema. Ori poate că, mai presus de orice, era dezamăgită că nu fusese mai dur şi că nu le trăsese vinovaţilor un perdaf mai serios.

Era greu de spus şi lucrurile nu se îmbunătăţiră mai deloc atunci când procurorul-şef Richard Ekström spuse că vrea

să o acuze pe Lisbeth de reţinere ilegală şi infracţiuni deosebit de grave. Dar lucrurile erau cum erau şi într-un final Mikael îi trimise pe toţi la naiba, părăsind petrecerea şi ieşind pe Götgatan fără să-şi ia la revedere.

Era o vreme teribilă şi, cum nu avea ce face, se uită la mesajele noi de pe telefon. Era absolut imposibil să-şi facă o idee despre ele. Erau felicitări, invitaţii la interviuri şi câteva sugestii provocatoare. Nimic de la Lisbeth însă, ceea ce-l făcu să mormăie un pic. Închise apoi mobilul şi se îndreptă spre casă cu un mers neobişnuit de greoi pentru un bărbat care tocmai publicase reportajul deceniului.

Lisbeth stătea pe canapeaua ei roşie din Fiskargatan şi privea în gol spre Gamla Stan şi Riddarfjärden. Trecuse un an şi ceva de când începuse să-şi urmărească sora şi moştenirea criminală a tatălui. Avusese sorţi de izbândă din multe puncte de vedere.

O urmărise pe Camilla şi le dăduse celor din Spiders o lovitură serioasă. Legăturile cu Solifon şi NSA erau distruse. Membrul Dumei, Ivan Gribanov, era supus la presiuni imense în Rusia, ucigaşul Camillei era mort, iar mâna ei dreaptă, Jurij Bogdanov şi alţi câţiva ingineri IT fuseseră puşi sub urmărire şi erau nevoiţi să se dea la fund. Cu toate astea, Camilla era încă în viaţă – probabil că părăsise ţara şi putea să sondeze terenul şi să-şi construiască o nouă echipă.

Povestea nu se încheiase. Lisbeth abia dacă o rănise, ceea ce nu era de-ajuns, nici pe departe. Se întoarse, încleştând maxilarele, spre măsuţa de cafea din faţa ei. Pe masă erau un pachet de ţigări şi numărul necitit al ediţiei *Millennium.* Ridică ziarul. Îl puse înapoi pe masă. Apoi îl ridică din nou şi citi reportajul lung al lui Mikael. Când ajunse la ultima frază, rămase o vreme uitându-se la descrierea fotografiei ei. Se ridică apoi şi se duse la baie unde se fardă. Îşi puse un tricou negru, mulat şi o jachetă de piele, ieşind apoi în întunericul de decembrie.

I se făcu frig. Era ridicol de subţire îmbrăcată, însă nu-i

păsa. Continuă să se grăbească în jos, spre Mariatorget. Oluă la stânga pe Swedenborgsgatan şi intră în restaurantul Süd, unde se aşeză la bar şi bău când whisky, când bere. Deoarece câţiva dintre clienţi erau oameni de cultură şi jurnalişti, nu fu surprinsă când mulţi dintre ei o recunoscură şi cu atât mai puţin când deveni subiectul multor discuţii şi observaţii. Chitaristul Johan Norberg, care în cronicile lui din *Vi* era cunoscut pentru atenţia pe care o acorda detaliilor semnificative, se gândi că Lisbeth nu bea ca şi cum îi făcea plăcere, ci mai degrabă dintr-un fel de simţ al datoriei.

Mişcările ei aveau un aer hotărât şi nimeni nu îndrăzni să se apropie de ea. O femeie pe nume Regine Richter, care lucra în acel moment în domeniul terapiei comportamentale cognitive şi care stătea la o masă mai îndepărtată, se întrebă dacă Lisbeth Salander era oare conştientă de oamenii din restaurant. Regine, cel puţin, nu-şi amintea ca Lisbeth să-şi fi aruncat privirea prin local sau să fi arătat vreun pic de interes pentru ceea ce se întâmplă acolo. Barmanul Steffe Mild era de părere că Lisbeth se pregătea pentru o misiune sau un raid.

La ora 21:15, plăti şi ieşi în noapte, fără niciun cuvânt sau gest de la revedere. Un bărbat între două vârste cu şapcă pe cap şi numele de Kenneth Höök, care nu era nici prea treaz, nici prea de încredere dacă ne luăm după fostele lui soţii şi marea majoritate a prietenilor, o văzu traversând Mariatorget ca şi cum „era în drum spre un duel”.

Mikael Blomkvist mergea încet spre casă, în ciuda frigului, adâncit în gânduri negre. Zâmbi totuşi când îi întâlni pe clienţii obişnuiţi de la Bishops Arms în faţa cârciumii.

— Nu încheiaseşi socotelile până la urmă, ai? Zbieră Arne sau cum l-o fi chemat.

— Poate că nu, răspunse Mikael şi se gândi o clipă dacă să bea o ultimă bere la cârciumă şi să vorbească despre verzi şi uscate cu Amir.

Se simţea însă mult prea amărât. Voia să fie singur, aşa că îşi continuă drumul. Urcând scările, avu un sentiment ciudat – probabil rezultatul tuturor situaţiilor-limită prin care trecuse – pe care încercă să-l ignore. Cu toate astea, senzaţia nu dispăru, mai ales când observă că lampa era stinsă la etajul de deasupra.

Întunericul de acolo era compact şi trebuia să fie atent pe unde păşeşte. Deodată i se păru că vede o mişcare, în următoarea clipă se aprinse o lumină slabă, ca de la ecranul unui telefon şi văzu vag, fantomatic, o prezenţă slăbuţă pe trepte cu ochi negri şi strălucitori.

— Cine-i acolo? întrebă el, făcându-i-se frică.

Dar îşi dădu imediat seama; era Lisbeth şi, chiar dacă la început se lumină la faţă şi deschise braţele, nu se simţea atât de uşurat pe cât se aşteptase.

Lisbeth părea furioasă. Era machiată cu negru la ochi şi corpul îi era încordat ca înaintea unui atac.

— Eşti supărată? întrebă el.

— Ba bine că nu.

— De ce, amice?

Lisbeth făcu un pas în faţă pe coridor şi faţa îi străluci palid. Mikael se gândi pentru o secundă la rana ei provocată de glonţ.

— Pentru că vin şi eu în vizită şi nu e nimeni acasă, spuse ea.

Mikael se apropie.

— De-a dreptul scandalos, nu-i aşa?

— Cred şi eu.

— Aş putea să te invit înăuntru acum?

— În cazul ăsta, sunt nevoită să accept.

— În cazul ăsta, eşti bine-venită, spuse el şi zâmbi larg, pentru prima dată după mult timp.

Afară, o stea căzătoare lumină cerul.

Mulţumiri

Doresc să-i mulţumesc din suflet agentei mele Magdalena Hedlund, tatălui şi fratelui lui Stieg Larsson. Erland şi Joakim Larsson, editoarelor mele, Eva Gedin şi Susanna Romanus, redactorului Ingemar Karisson, Lindei Altrov Berg şi lui Catherine Mörk de la Norstedts Agency.

Le mulţumesc de asemenea lui David Jacoby, cercetător în probleme de securitate la Kaspersky Lab şi lui Andreas Strömbergsson, profesor de matematică la Universitatea din Uppsala, lui Fredrik Laurin, jurnalist de investigaţii la *Ekot,* lui Mikael Langström, vicepreşedinte la Outpost24, scriitorilor Daniel Goldberg şi Linus Larsson şi lui Menachem Harari.

Şi, desigur, îi mulţumesc lui Anne.

Sfârşit